

Giới thiệu Ai Sợ Ai

Thể loại: Ngôn tình, hiện đại, nữ cường, tình chị em, đô thị tình duyên, giới giải trí

Nguồn: Tần Giang

Chuyển ngữ: Canhtitde

Một lọ nước hoa từ lúc hai người còn chưa xác định quan hệ yêu đương, cho đến lúc hai người đã ở bên nhau và chia tay.

* Trước khi yêu:

Ân Dao mở túi lấy ra một lọ nước hoa, rồi đi tới đưa cho anh:

"Hương cam quýt, không biết anh có thích không."

Anh cầm trong tay, cúi đầu nhìn...

* Khi đang yêu:

Ân Dao: Nước hoa em tặng anh đâu? Anh không thích mùi đó sao?

Tiêu Việt: Thích.

Ân Dao: Vậy sao anh không dùng? Anh sợ dùng xong thì không có nữa à?

Ân Dao: Anh dùng đi. Dùng hết thì em lại đưa anh. Nước hoa của anh, em tài trợ được không?

* Sau khi chia tay:

(Một đêm nọ)

Tiêu Việt: Anh làm rơi vỡ lọ nước hoa rồi...

Ân Dao: Anh uống rượu hả?

Tiêu Việt: Em có mắg anh không?

...

Ân Dao: Nước hoa không còn thì thôi, mai em mua thêm cho anh, được không?

CP: nữ nhiếp ảnh gia × nam diễn viên

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Ngày Quốc tế thiếu nhi 2015, Ân Dao trải qua một cách hết sức chết tiệt.

Cô chụp ảnh cho một người mẫu tệ hại nhất kể từ khi Yin Studio thành lập đến lúc bấy giờ.

Tối hôm đó, lúc Hoàng Uyển Thịnh gọi điện tới, cô còn đang ở trong studio, việc chụp ảnh trong ngày vẫn còn lại một bộ cuối cùng, người mẫu thay đồ xong, ai nấy đều vào vị trí phía trước phòng nền.

Ân Dao liếc nhìn ánh sáng rồi nói: "Bỏ tấm phản quang đi."

Thợ điều phối ánh sáng ở bên cạnh lập tức bước ra làm theo.

Không biết có phải vì nóng lòng muốn kết thúc công việc hay không mà rốt cuộc người mẫu cũng lộ vẻ thông suốt một chút. Trợ lý Đinh Đinh đứng bên cạnh bàn đồ uống nhìn Ân Dao ăn mồm trập, thở phào nhẹ nhõm.

Người mẫu này rõ ràng là người mới, cảm giác ống kính và năng lực biểu hiện cực kỳ kém, thậm chí không hiểu lời người ta. Giả mà không phải liên quan đến quan hệ của cấp cao bên A, dựa vào biểu hiện trong ngày của cô ta, chỉ e trong vòng ba năm cũng không vào được Yin Studio, càng đừng mơ được Ân Dao chụp cho cô ta.

Nhưng vòng tròn này chính là như vậy, tìm đúng người rồi thì cái gì cũng có thể mơ tới.

Chín giờ tối, buổi chụp hình cuối cùng cũng kết thúc.

Chủ biên điều hành* bên A mời mọi người cùng đi ăn khuya, Ân Dao trực tiếp từ chối. Đợi người bên A đi, Đinh Đinh trở lại bảo mọi người về phòng nghỉ ăn khuya.

*[Theo Baidu, *chủ biên điều hành là người thực hiện các nhiệm vụ của tổng biên tập nhưng không nhất thiết phải có chức danh tổng biên tập]*

Cả một ngày căng thẳng của studio trong nháy mắt được thả lỏng, mọi người vừa thu dọn đồ đạc vừa hô "Cảm ơn bà chủ".

Đinh Đinh nói với Ân Dao: "Cô Hoàng lại gọi tới"

Ân Dao gọi lại cho Hoàng Uyển Thịnh, nói vài câu rồi rời khỏi studio. Đợi tới khi Đinh Đinh gặp lại cô là lúc bữa khuya đã tàn cuộc. Mọi người ra khỏi phòng nghỉ thì thấy Ân Dao đi ra từ văn phòng ở lầu hai. Cô mặc một bộ váy dài màu đen, đi xuống dọc theo cầu thang.

Đèn trên đỉnh đầu quá sáng khiến phần vai gáy của cô có phần trắng đến lóa mắt.

Đinh Đinh và những người đồng nghiệp không phải lần đầu thấy cô lập tức thay quần áo sau khi làm xong công việc. Đã sớm biết cô giáo Ân của bọn họ lúc làm việc với khi tan tầm là hai bộ dáng. Nghe nói nhà mẹ cô là người Tô Châu, tướng mạo và khí chất của cô đều giống mẹ. Dáng vẻ im lặng ôm máy ảnh lúc làm việc không mềm mại yếu đuối. Chỉ là khi tách khỏi studio, chẳng còn ôm đồm máy móc thì cô thích mặc váy, cũng thích chơi bởi lại còn giao thiệp không ít nên chẳng lạ gì cảnh vừa xong công việc liền chạy sô như thế này.

Mọi người thấy nhưng không mấy ngạc nhiên mà chỉ có trợ lý thực tập ngẩn ngơ nhìn. Người đi xa rồi vẫn không dời mắt, cậu ta ngạc nhiên hỏi: "Cô Ân mặc đẹp vậy đi gặp bạn trai hả?"

Không ai trả lời câu hỏi của cậu ta, mọi người đều hiểu ngầm nên cười cười cho qua. Chỉ có anh trai điều phối ánh sáng tỏ vẻ vỗ vỗ lưng cậu ta: "Chuyện phiếm của bà chủ, nhìn thôi chứ đừng nói"

Ân Dao đón xe đi, địa chỉ mà Hoàng Uyển Thịnh gửi qua cũng chẳng xa lạ, đến gần đó, tài xế không tìm được đường toàn dựa vào cô chỉ dẫn.

Nhân viên tạp vụ biết Ân Dao, dẫn cô vào phòng bao rất thỏa đáng.

Vừa bước vào liền thấy Hoàng Uyển Thịnh, đầu gì cũng là minh tinh thành ra cả bàn người chỉ có cô ấy là chói mắt nhất.

Hoàng Uyển Thịnh vẫy tay: "Dao Dao!"

Ân Dao đi tới, nhìn thoáng qua. Ngoại trừ mấy cô bồi bàn trẻ tuổi còn lại đều là những gương mặt quen thuộc, từng người đều mang theo cái danh "tổng giám đốc nọ" hoặc "cậu chủ kia".

Đây là bữa ăn kiểu gì, vừa nhìn là biết.

Ân Dao còn chưa ngồi xuống thì có người mở miệng: "Cô Ân thông thả đến muộn, phải phạt nhé".

Ngay lập tức có người cười, bắt bẻ: "Cái gì mà cô Ân, gọi là cô giáo Ân".

"Cái gì mà cô giáo Ân, gọi là bà chủ Ân!"

Người đang nói là cậu ấm nhà họ Cận, Cận Thiệu, hần ta trời sinh hoa bướm, ở đâu có cuộc vui thì ở đó có hần. Giọng điệu hần ta khoa trương, chọc cho mọi người trong bàn đều cười. Cười xong mới nói chuyện nghiêm túc, có người hỏi Ân Dao: "Hôm qua gặp anh trai cô, anh ta nói cô thành kẻ cuồng công việc, tới nhà cũng không chịu về?"

Ân Dao ngồi xuống, nói: "Ngài cũng biết, anh trai tôi hung dữ quá, chẳng thú vị gì cả. Anh ấy quản tôi như quản học sinh tiểu học, tôi nào dám về chỗ anh ấy?"

Giọng nói của cô trước sau đều mềm mại, rõ ràng là than phiền, trái lại càng nghe càng cảm thấy quan hệ anh em thân thiết.

Cận Thiệu nghe xong cười âm, vô cùng đồng cảm: "Anh trai cô đúng là nhạt nhẽo, anh ta cho tôi leo cây hai lần rồi đó!"

Đổi sang đề tài này, mấy người quen biết liền nói gót bàn luận rôm rả. Ân Dao thừa dịp bọn họ nói chuyện bèn ăn chút đồ, cô thấy thứ điểm tâm ngọt này rất được.

Hoàng Uyển Thịnh nhỏ giọng nhắc nhở: "Ăn ít một chút, ngọt quá"

Ân Dao nói: "Mình có phải nữ minh tinh đâu".

"Phải phải phải, cậu không cần kiểm soát cân nặng" Hoàng Uyển Thịnh trêu cô, "Hôm nay chụp cho anh đẹp trai nào mà kinh nghiệp quá vậy?"

"Không phải trai đẹp" Ân Dao vừa ăn vừa đáp, "Người mẫu nữ".

Hoàng Uyển Thịnh: "Đẹp không?"

"Không đẹp bằng cậu".

Hoàng Uyển Thịnh cười mắng: "Lại chọc mình".

Tán gẫu một hồi, thời gian không còn sớm. Mấy vị "đã có tuổi" đi trước, còn lại đám người trẻ bọn họ tiếp tục.

Trên bàn lại cụng ly cạn chén, Cận Thiệu gào to phải phạt Ân Dao ba ly.

Hôm nay không có người quản thúc, Ân Dao cũng rất càn rỡ.

Lúc uống say được năm phần, nhân viên tạp vụ dẫn một người tới. Ân Dao cho rằng mình uống say rồi hoa mắt. Mãi đến khi nghe Cận Thiệu và người nọ nói chuyện, hẳn gọi người đó là "anh Tân Nam". Cô mới xác định đúng là anh ta, Lương Tân Nam.

Thoạt nhìn giống như Lương Tân Nam vừa bàn xong công việc. Cả người sơ mi quần tây được cắt may đẹp đẽ, dáng thon gầy thẳng tắp. Gương mặt trời phú như vậy, cho dù đứng ở đâu cũng dễ dàng trở thành tiêu điểm. Từ đầu đến chân, khí chất cao quý đề chết người. Mấy cô gái trong phòng đều nhìn về phía anh ta.

Lương Tân Nam ngồi xuống bên cạnh Cận Thiệu, ánh mắt lướt qua chén đĩa ly cốc đầy bàn, dừng lại ở đối diện. Mắt của Lương Tân Nam dài, khi nhìn người đáy mắt sâu như ẩn giấu thứ tình ý khác lạ. Môi mỏng của anh ta hơi mấp máy như có gì muốn nói. Đúng lúc này Cận Thiệu kêu phải phạt rượu, lại gọi một cô nàng xinh đẹp tới rót rượu cho anh ta.

Chỉ cần có cậu chủ nhỏ nhà họ Cận tiếp đãi thì sẽ chẳng có một giây nào buồn tẻ.

Từ trong khung cảnh náo nhiệt này Ân Dao đứng dậy đi toilet, cô không vào cái ở trong phòng mà mở cửa ra ngoài.

Hoàng Uyển Thịnh đi theo hỏi: "Sao anh ta lại đến?"

"Không biết"

Sắc mặt Ân Dao bình tĩnh, Hoàng Uyển Thịnh cũng không phân biệt được rốt cuộc trong lòng cô thế nào, chỉ nói: "Sớm biết vậy đã không gọi cậu tới rồi".

"Chẳng sao cả, trước sau gì cũng chạm mặt"

"Vậy..." Vừa muốn mở miệng thì điện thoại reo, Hoàng Uyển Thịnh bước ra một bên nghe điện thoại.

Ân Dao nghe cô ấy nói hai câu là biết bạn trai mới của cô ấy. Hai người đóng phim sinh tình, chẳng qua mới bên nhau có một tháng, đúng vào thời điểm gần bó như keo sơn. Tiếc là quảng cáo dày đặc, chỉ có thể tận dụng triệt để cơ hội để gặp nhau.

Hoàng Uyển Thịnh nói chuyện điện thoại xong, thấy Ân Dao tựa vào tường cười cười nhìn cô ấy, có chút cạn lời: "Cậu xem kịch à?"

"Ừm". Ân Dao đùa: "Anh ta tới đón cậu đi chơi tết thiếu nhi à?"

Hoàng Uyển Thịnh bị cô chọc cười: "Đúng đó, cậu đi cùng mình đi".

Ân Dao lắc đầu: "Mình không làm bóng đèn".

"Vậy cậu về thế nào?"

"Đợi lát nữa bảo Chu Thúc qua đây là được".

Chu Thúc?

"Cậu người mẫu kia hả?" Hoàng Uyển Thịnh bất ngờ, "Vẫn chưa tách ra sao?"

"Ừm".

Hoàng Uyển Thịnh: "Cậu thích cậu ta?"

Có lẽ là uống hơi nhiều nên mặt Ân Dao hơi đỏ, anh mắt hơi mờ màng, hỏi một đằng cô trả lời một nẻo: "Cậu ta rất dễ thương".

Hoàng Uyển Thịnh đi rồi, Ân Dao dựa vào cửa sổ hành lang một hồi mới trở lại phòng bao. Máy cậu ấm kia đã mở sòng, đang chơi mạt chược.

Đúng là hăng hái.

Gian ngoài vắng vẻ, rượu ngon trên bàn còn thừa lại không ít, Ân Dao tự rót cho mình một ly sau đó gửi WeChat cho Chu Thúc, hỏi cậu ta có ở Bắc Kinh hay không. Gửi xong cô liền buông điện thoại tựa như không cần chờ hồi âm.

Giờ này khắc này ở một đầu khác của khu Triều Dương, Chu Thúc đang vui vẻ ở chỗ xiên nướng. Hàng quán trong đêm hè tràn đầy khói lửa, uống rượu một mình cũng chẳng cô đơn. Huống chi hôm nay tâm trạng của Chu Thúc rất tốt, bởi vì ngày mai có việc làm. Catwalk cho một nhãn hàng, nhãn hàng mà trước đây hắn chưa từng mơ tới.

Mặc dù đôi phương không giải thích nhưng Chu Thúc có thể đoán được là bởi Ân Dao.

Chu Thúc cảm thấy mình gặp may. Khoảng một năm trước, thời điểm hắn nghèo nhất, nhận mấy dự án đều không được trả tiền, thật sự cùng đường rồi. Hồi thăm được lịch trình của gã biên tập vô sỉ kia, hắn bèn trà trộn vào lều chặn gã lại, kết quả suýt nữa bị đôi phương kêu người tới đánh. Chính vào khi ấy gặp được Ân Dao, lúc bấy giờ cô cũng ở đó, thuận miệng nói giúp hắn hai câu. Hắn tránh được một trận no đòn, còn suôn sẻ lấy được tờ cam kết trả hết nợ.

Hắn chờ ở bãi đỗ xe, đợi khi cô đi ra liền chạy theo nói lời cảm ơn. Lúc đó Ân Dao cho hắn một tờ danh thiếp. Hắn dựa theo số điện thoại thêm WeChat của Ân Dao. Về sau có lần cô đi ăn, bỗng dưng báo tin để hắn tới. Về sau nữa không biết làm sao mà thỉnh thoảng có tiệc, Ân Dao liền gọi hắn đến. Vài lần sau đó, ánh mắt người ngoài nhìn hắn cũng có chút mập mờ.

Chu Thúc cũng từng nghĩ có phải Ân Dao nhìn trúng hắn hay không. Dù sao hắn là người mẫn, tự đánh giá thì vóc dáng không cần bàn, mặt cũng chẳng khó coi, chỉ có điều sau mấy lần ở cạnh nhau thì hắn cũng không còn tự kỷ như thế. Cô hoàn toàn không chạm tới hắn.

Tuổi Chu Thúc không quá lớn, kinh nghiệm giang hồ không ít, cũng thông minh lanh lợi. Hắn từng lăn lộn trong nhóm này nên hiểu được da mặt dày một chút thì mới sống tốt. Vào trong vòng này rồi còn giả bộ thanh cao cái rắm? Mặc kệ Ân Dao xuất phát từ ý gì, hắn đều rất vui lòng. Sau đó cứ như thế, luôn duy trì cho đến bây giờ.

Nửa năm đã qua này, quảng cáo nhiều hơn không ít. Tuy Ân Dao không trực tiếp cho hắn cái gì nhưng những kẻ này xem mặt mũi của ai mà tìm hắn, Chu Thúc biết rất rõ.

Chỉ là cơ hội lần này thật sự khó ngờ tới. Hôm đó nhận được điện thoại hắn vô cùng vui mừng. Nhưng khi buông máy thì lại hơi luống cuống chân tay. Hắn nghĩ lần catwalk này không phải vì người ta nể mặt Ân Dao mà chủ động cho hắn. Cho nên rất có thể là Ân Dao vì hắn mà mở lời.

Ân tình thế này thật sự quá lớn rồi.

Chu Thúc mặt dày cũng sinh ra một chút gánh nặng trong lòng.

Chút gánh nặng này so với sự hưng phấn thì có thể lơ đi, nhưng hắn là người không biết kìm nén, uống vào mấy lon bia lại không nhịn được muốn tìm người để nói một chút.

17 tuổi Chu Thúc rời nhà lên phía Bắc, phiêu bạt 5 năm. Bên cạnh có không ít người tới lui xưng huynh gọi đệ, nhưng thật ra được coi là bạn bè thì chỉ có một người - bạn cùng phòng của hắn, Tiêu Việt. Khi Chu Thúc nghèo túng nhất đã từng ăn chùa uống chùa chỗ Tiêu Việt 3 tháng, cộng thêm tiền thuê nhà, gần như vắt thủ lao một bộ phim của người ta. Loại tình anh em trong hoàn cảnh này có lẽ chính là loại thử thách tốt nhất. Hầu như chuyện gì hắn cũng không giấu giếm Tiêu Việt.

Hôm nay Tiêu Việt đóng máy, bay chuyến ban đêm đến rạng sáng sẽ về tới Bắc Kinh, hiện tại còn đang ở Lan Châu.

Chu Thúc nhắn WeChat cho anh để kể mọi chuyện, hỏi anh vấn đề mà hắn đang hoang mang: "Cậu nói, rốt cuộc là cô ấy có ý đồ gì, cô ấy không ngủ với tôi, tôi lại không dâng hiến cái gì, không thể đền đáp được ân huệ to lớn như vậy có phải tôi có hơi... đức bất phối vị?"

["Đức bất phối vị", nghĩa là đức hạnh và địa vị của một người không tương xứng với nhau]

Chu Thúc trước nay toàn dùng thành ngữ linh tinh, miễn sao hiểu ý là được.

Kết quả đợi nửa ngày mới có hồi âm, vừa mở ra nhìn, thiếu chút nữa tắt thở.

Tiêu Việt: "Có một chút".

Tên này bình thường ở trước mặt còn nói chuyện phiếm nhiều một chút, lên WeChat rồi thì giống hệt quả trứng thối.

[ý chỉ những người không biết biểu đạt cảm xúc, không giỏi trò chuyện]

Chu Thúc đang chuẩn bị gọi qua chọt có tin nhắn, nhìn qua là Ân Dao gửi tới, hắn lập tức trả lời. Mấy phút sau, Ân Dao gửi định vị sang hỏi hắn có rảnh hay không.

Chu Thúc vô cùng biết ơn cô, đương nhiên sẽ không từ chối. Hắn vội vàng vàng tính tiền, gọi xe.

Quãng đường không gần mấy, hết chỗ này kẹt đến chỗ kia kẹt.

Chu Thúc không biết tình hình bên phía Ân Dao, cứ tưởng giống mọi khi, cô gọi hắn qua để ăn cơm uống rượu. Ai ngờ đến nơi thì bắt gặp Ân Dao đang bị một người đàn ông lôi kéo cổ tay.

Hắn chạy nhanh tới.

Lúc Ân Dao vùng vẫy thoát khỏi Lương Tân Nam, cô đứng không vững ngã nhào về phía trước, Chu Thúc kịp thời đỡ lấy. Người được mùi rượu nồng nặc trên người cô, lại thấy mặt cô rất đỏ thán sắc lại không bình thường mới biết là cô uống nhiều rượu rồi.

Chu Thúc chưa từng thấy đáng vẻ này của cô, có phần lo lắng: "Chị Ân Dao?"

Ân Dao tựa vào người hắn, quay đầu lại nhìn một chút, giọng nói không rõ ràng: "Đi nào".

"Hà" Chu Thúc vội vàng nắm cái túi trên tay cô, dìu cô vào thang máy.

Ngoài đường đèn đỏm vẫn rực rỡ, dòng người tấp nập.

Chu Thúc kêu taxi, đỡ cô lên xe, hỏi cô có phải về nhà hay không.

Đầu Ân Dao choáng váng vô cùng, gió đêm thổi một hơi, men say càng sâu, cô ngơ ngác nói câu: "Sao cũng được", vừa dính vào ghế liền ngủ mê man, gọi cũng không tỉnh.

Người tài xế hỏi mấy lần "Đi đâu", Chu Thúc hết cách, hắn ở cạnh Ân Dao lâu như vậy vẫn không biết cô sống ở đâu, cô chưa từng đưa hắn về nhà. Muốn tìm khách sạn cũng không được, trên người chỉ có một cái điện thoại, không mang theo giấy tờ, lật qua lật lại túi của Ân Dao cũng không có.

Chu Thúc không biết làm sao: "Đại ca, anh đi trước, đi trước đi".

Tài xế là một người thành thật, tự mò ra hai con đường, nhin không được nói: "Vấn đề không phải là đi hay không mà rốt cuộc là cậu muốn đi đâu, nói cụ thể có được không?".

Ân Dao chẳng may may có ý tỉnh lại.

Chu Thúc cắn răng một cái, nói địa chỉ của mình cho tài xế.

Tất nhiên không phải là hắn muốn làm gì, chỉ là với cái bộ dạng này của Ân Dao cũng chỉ có thể mang về, cái giường rách của hắn ít gì cũng có thể cho cô ngủ một giấc. Dù sao thì bốn giờ sáng mai hắn cũng phải ra ngoài, ngủ trên sofa mấy tiếng không thành vấn đề.

Đúng, cứ làm vậy đi

....

Ân Dao ngủ một giấc dài, lúc thức dậy đầu đau như búa bổ, ký ức không đầy đủ.

Say rượu quả thật nguy hiểm

Cô nằm không nhúc nhích, lấy tay che mắt. Chậm hai phút mới quay đầu, mượn ánh nắng chiếu qua cửa sổ quan sát căn phòng này một chút. Báo ảnh trên tường, tủ quần áo mở ra một nửa và quần áo bên trong tủ...

Đây là phòng của Chu Thúc. Trong phòng rất yên tĩnh. Ân Dao nhẹ nhàng hít một hơi, chống khuỷu tay ngồi dậy. Cô lấy cái túi đặt ở cuối giường rồi móc điện thoại ra ấn, vẫn đen ngòm.

Hết pin.

Ân Dao trầm nghĩ, sau khi chắc chắn hôm nay không cần chụp ảnh bên thân nhiên ngồi tiếp. Năm phút sau, cô đứng dậy xuống giường, mở cửa đi ra ngoài.

Phòng khách không có ai.

Nhà này không lớn, toàn bộ không gian nhìn một cái là không sót gì. Nhà cũ hai phòng ngủ một phòng khách, đồ trang trí lỗi thời từ lâu. Trên tường trắng lưu vài vết bẩn loang lổ, gạch men sứ trên sàn nhà đã quá mòn. Trong nhà không mấy ngăn nắp, sofa và bàn ăn đều để đồ lặt vặt, rất lộn xộn. Mặt tường bên kia huyền quan có đặt giá quần áo, trên đó treo đồ đá bóng và mũ lưỡi trai. Tầng dưới cùng của giá giày có một chiếc thẻ bóng rổ.

Liếc một cái thì biết đây là nhà của đàn ông.

Ân Dao xác định vị trí phòng vệ sinh liền đi vào.

Phòng vệ sinh cũng không tính là bé, phân làm hai gian nhỏ, bồn rửa tay ở bên ngoài. Lúc Ân Dao đi ra rửa tay thì trông thấy bản thân trong gương, tóc dài lộn xộn, lớp trang điểm trên mặt vẫn còn sót lại thật nhếch nhác.

Cô dùng nước tẩy trang và sữa rửa mặt dành cho nam trên bồn rửa tay, đúng lúc này thì nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ ở đối diện mở ra.

Ân Dao cứ tưởng Chu Thúc nên không để ý. Mãi đến khi rửa sạch bọt trên mặt mới nhìn thoáng qua. Vừa nhìn, tầm mắt liền dừng lại.

Không phải Chu Thúc.

Bên kia sofa là một chàng trai trẻ tuổi cao gầy, mặc quần thể thao màu đen, trong tay anh là chiếc T-shirt còn chưa kịp mặc vào.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Ân Dao bình tĩnh trong nháy mắt - thì ra nhà này không phải chỉ mình Chu Thúc sống.

Anh chàng kia rõ ràng vừa mới ngủ dậy, đầu tóc vì ngủ mà rối bù còn có một mảng hơi vênh lên. Anh nghiêng người dựa vào lưng sofa, cúi đầu nhẹ nhàng kéo mác trên cổ áo T-shirt, không che mặt. Vai gầy và đường cong cánh tay lộ ra khá thu hút người ta.

Ân Dao gơ tay lên lau nước trên mắt.

Tiêu Việt gỡ sạch mác áo, cầm trong tay cái T-shirt đã lật mặt. Anh đi về phía phòng vệ sinh, vừa nhắc mắt thì thấy một người phụ nữ trước bồn rửa tay.

Tiêu Việt hơi sững người, dừng bước.

Anh cứ nghĩ là Chu Thúc rửa mặt.

Nhìn nhau vài giây hai người đều phản ứng lại.

Ân Dao nhìn lông mày đen nhánh của anh khẽ chau.

Cô cất lời: "Xin lỗi".

Tiêu Việt gật đầu nhẹ, không nói gì, anh xoay người trở lại máy bước, mặc áo vào.

Ân Dao cầm lấy cái khăn lông vừa rồi dùng rửa mặt, vắt khô nước rồi đi ra ngoài, trả phòng vệ sinh lại cho anh. Cô vừa lau mặt vừa đi về phía phòng của Chu Thúc.

Tiêu Việt liếc nhìn chiếc khăn trong tay cô sau đó thu tầm mắt lại và vào nhà vệ sinh. Giá đồ đặt trên bồn rửa tay đã trống trơn, khăn mặt mà Ân Dao dùng là của anh. Tiêu Việt rửa mặt xong, thuận tay rút hai tờ giấy lau mặt. Anh về phòng cầm di động thì thấy Chu Thúc nhắn một tin WeChat lúc 6 giờ sáng. Nhờ anh chăm sóc Ân Dao thay hần, chuẩn bị đồ ăn cho cô. Tiêu Việt không trả lời, vứt điện thoại lên bàn.

Lúc này nghe thấy tiếng gõ cửa, anh quay đầu. Ân Dao đứng ngoài cửa, mặt cô đã lau khô, không còn bộ dạng mặt mày đầy nước như khi nãy. Cô cười với anh, hỏi anh có thể cho mượn dây sạc điện thoại hay không. Tiêu Việt xoay người đi tới cuối giường, tìm trong ba lô.

Ân Dao dựa vào khung cửa nhìn phòng anh một chút, không giống phòng của Chu Thúc lắm. Căn này lớn hơn một tí, có cửa sổ, có bàn học, mặt tường rất sạch sẽ không có dán báo ảnh sắc sỡ, trên cửa sổ có đàn ghi ta.

Lúc cô dời mắt về phía chiếc giường đang kia thì tầm mắt bị chặn lại. Tiêu Việt đi tới đưa dây sạc điện thoại cho cô.

Khoảng cách gần như vậy, Ân Dao nhìn rõ được gương mặt anh, da dẻ rất đẹp, nghiêng về trắng làm nổi bật đôi môi hồng hồng. Cô để ý thấy mắt anh rất đen, lông mi dài, mắt hai mí hình quạt.

Cô nhận dây sạc, nói cảm ơn với anh rồi trở về phòng sạc điện thoại, khởi động máy lần nữa.

Màn hình sáng lên, Ân Dao nhìn thời gian, đã là 10 giờ 20 phút sáng.

Tiếp theo là chuông báo một đồng tin nhắn.

Ân Dao nhìn một lượt, chỉ trả lời hai người. Một là Tiết Phùng Phùng, quản lý khác trong công ty của cô. Tiết Phùng nói tối nay cô phải về để xác định lịch chụp với cô, bảo cô để thời gian trống sau tám giờ tối. Ân Dao hiểu ý, cô nhún: Được.

Người còn lại là Chu Thúc. Hắn nhún hai tin, một tin lúc 6 giờ sáng nói hắn phải đi làm còn một tin lúc 8 giờ hỏi cô dậy chưa. Ân Dao trả lời bảo hắn tập trung làm việc không cần lo cho cô.

Trả lời tin nhắn xong cô buông điện thoại xuống, trong lúc chờ sạc pin. Ân Dao ngắm họa báo của Chu Thúc, sau khi xem hết mấy thứ trên tường và trên bàn, cô không có gì làm bèn ra ngoài phòng khách.

Tiêu Việt đang thu dọn mấy thứ linh tinh trên bàn và trên ghế sofa. Ân Dao đứng bên cửa nhìn anh một hồi, anh chuyên tâm làm việc của mình cũng không ngẩng đầu nhìn cô, rõ ràng không muốn để ý tới cô. Có điều, anh làm cũng chẳng kĩ lưỡng cho lắm, chỉ thuận tay nhặt mấy thứ bên tường bỏ vào trong hộp, đều không phân loại.

Chắc là bệnh nghề nghiệp, Ân Dao vô thức dùng ánh mắt của một nhiếp ảnh gia quan sát anh.

Anh không cao bằng Chu Thúc nhưng tỉ lệ cơ thể rất được, chân dài. Từ góc độ này của cô mà nhìn, đường viền sườn mặt của anh rất rõ ràng, đường cong hàm dưới gọn gàng rõ nét, mắt mày mũi môi đều rất hợp vào ống kính.

Cô đang suy nghĩ: nếu anh cười lên sẽ trông thế nào?

Tiêu Việt dọn dẹp xong, Ân Dao cho là anh sẽ đi nghỉ hoặc làm việc khác, ngờ đâu anh chợt giương mắt nhìn sang hỏi: "Cô đói không?"

Đây là lần đầu tiên trong ngày anh nói chuyện với cô. Giọng nói của anh giống hệt như cô tưởng tượng, hơi trầm lại lạnh nhạt.

Ân Dao ngạc nhiên một chút, không trả lời.

Tiêu Việt lại nói: "Chu Thúc bảo tôi chuẩn bị thức ăn cho cô".

Ân Dao hiểu ra.

Vốn dĩ cô không muốn làm phiền người ta, chỉ định chờ điện thoại sạc được 30% pin sẽ đem trả lại cho anh rồi bắt xe đi. Ấy thế mà lúc này cô lại gật đầu.

Đúng là cũng đói lắm.

Tiêu Việt ở bên kia sofa, Ân Dao đi tới cách anh vài bước hỏi anh: "Chỗ anh có ăn à?"

"Cô muốn ăn gì?" Anh cao hơn Ân Dao không ít, lúc nói chuyện hơi cúi đầu, rũ đôi mắt nhìn cô. Giọng nói vẫn như cũ, giọng điệu rất hời hợt xa cách.

Anh không giống Chu Thúc, Chu Thúc sẽ không bao giờ dùng ngữ điệu như thế nói chuyện với cô.

Ân Dao ngẫm nghĩ, hỏi: "Món gì anh cũng biết nấu?"

Đuôi mày Tiêu Việt khẽ động, không biết có phải nhìn lầm hay không mà dường như trong mắt anh có chút ý trêu đùa.

"Không biết" Anh nói: "Tôi gọi ở ngoài"

Ân Dao: "..."

Sau hai mươi phút, bên ngoài giao đồ ăn tới, còn kèm theo một cái bàn chải đánh răng.

Lúc Tiêu Việt đặt món, Ân Dao nói với anh rằng cô không có bàn chải nên anh đã nhờ anh trai giao đồ ăn mang tới.

Ân Dao ăn xong một phần mì, điện thoại đã sạc được 70%. Cô trả lại dây sạc cho anh, dọn đồ của mình xong thì rời đi.

Ân Dao cũng không đi đâu, cô về nhà tắm rửa trước sau đó vào phòng tối rửa ảnh ngay. Hiện tại cô là một nhiếp ảnh gia thương mại, việc của Yin Studio nhận cô đều làm hết ở công ty. Mà phòng tối trong nhà chính là thế giới của cô. Những thứ cô chụp riêng, thấy thích là rửa ảnh ra. Chỗ này cô không để ai bước vào, nhất là Tiết Phùng Phùng. Người này nhất định sẽ chỉ vào mũi cô mà mắng cô không biết giác ngộ.

Tiết Phùng Phùng bưng bưng đã tâm, Ân Dao đi trên con đường nhiếp ảnh thương mại tới hôm nay hoàn toàn là do cô ấy thúc giục.

Tiết Phùng Phùng đi New York một tuần đối với Ân Dao mà nói đây giống như kì nghỉ. Thế nhưng kì nghỉ của cô tới hôm nay thì kết thúc.

Bây giờ rười tối, Tiết Phùng Phùng đến trước nhà Ân Dao.

Ân Dao vừa gọi đồ ngọt, còn chưa ăn được mấy miếng đã bị cướp lấy. Tiết Phùng Phùng có mật mã cửa nhà Ân Dao, cô ấy nhảy vào mọi lúc mọi nơi khiến cô hoàn toàn không tránh kịp.

"Không phải tôi đã sớm bảo cô phải kiêng đồ ngọt, không thể mất kiểm soát hay sao. Cô phải tự kiềm chế giống ngôi sao nữ kia, cô nhìn Uyên Uyên xem". Tiết Phùng Phùng vừa ăn vừa lên lớp với Ân Dao. Cô ấy lớn hơn Ân Dao 3 tuổi, năm nay 28, trời sinh mang khí chất của nữ cường nhân. Tháng trước vừa cắt tóc ngắn gọn gàng, loại khí chất này lập tức tăng gấp bội.

Ân Dao phản bác: "Nhưng tôi không phải nữ minh tinh"

"Sao lại không phải?" Tiết Phùng Phùng vô cùng đắc ý, "Nếu công ty của chúng ta đóng cửa thì tôi sẽ lập tức đổi sang làm doanh nhân, đẩy cô vào showbiz, dựa vào tài năng của tôi, cô nghĩ cô không vượt qua Uyên Uyên được hay sao?"

Ân Dao cảm thấy buồn cười, không biết vì sao cô ấy lại tự tin như vậy, "Cô cho là làm ngôi sao đơn giản lắm hả, dựa vào mặt mũi là được sao? Uyên Uyên được như hôm nay dễ lắm à?"

Tiết Phùng Phùng nói năng lí lẽ hùng hồn: "Đương nhiên mặt là quan trọng nhất"

Ân Dao cười khế, hỏi: "Nếu tôi làm ngôi sao, chắc chắn vết nhơ đầy mình, bà chủ Tiết phải tốn bao nhiêu phí quan hệ thì mới tẩy trắng được cho tôi đây?"

Cô chỉ nói một câu đã chặn người kia không còn gì để nói, Tiết Phùng Phùng đen mặt, im lặng 3 giây hỏi cô: "Tôi hỏi cô, cô với anh chàng người mẫu kia cắt đứt chưa?"

Ân Dao lắc đầu: "Vẫn chưa". Dừng một chút, cô nói thêm: "Có điều, nhanh thôi".

Đây là việc tư, lẽ ra Tiết Phùng Phùng không có tư cách quản, nhưng làm bạn bè, cô ấy vẫn muốn khuyên một câu: "Tôi nói cô biết, đừng đùa với lửa kéo giẫm lên vết xe đổ".

Ân Dao hơi cứng đờ, hiếm khi cúi đầu nói: "Tôi biết".

Cách ngày, Ân Dao bay ra Hải Nam chụp ảnh. Thời hạn là bốn ngày, đến chủ nhật mới trở lại.

Trong thời gian này, cô không liên lạc với Chu Thúc, cũng không nói cho hắn biết cô đi Hải Nam. Kết quả tối thứ 6 Chu Thúc nhắn tin nói muốn mời cô đi ăn, hỏi cô có thể tới không, Ân Dao trả lời hắn: "Tôi không ở Bắc Kinh, chủ nhật đi".

Chu Thúc hình như rất vui, gửi cho cô một biểu cảm sung sướng.

Trước đây cậu ta chưa từng như vậy, Ân Dao nhìn ảnh động hình con heo nhảy nhót, bật cười.

Sáng chủ nhật Ân Dao kết thúc việc chụp ảnh. Buổi trưa cô đáp máy bay về Bắc Kinh.

Chu Thúc hẹn cô buổi tối đi ăn, Ân Dao nghỉ ngơi xong thì đến điểm hẹn. Đó là một nhà hàng món Hàng Châu, ở chung lâu như vậy, Chu Thúc đã hiểu rõ khẩu vị của cô, toàn gọi những món cô thích ăn.

Chu Thúc mời cô bữa này chủ yếu là để cảm ơn cơ hội lần trước.

Ân Dao cảm thấy không tính là gì, không ngờ hắn lại vui mừng như vậy.

Ân Dao hỏi: "Hôm đó bận việc, đến giờ tôi vẫn không kịp xem, cậu đi thế nào?"

"Tốt lắm". Chu Thúc nghĩ lại còn thấy phấn khởi "Nói thật tôi chưa từng đi kiểu này, cảm giác rất khác, lần đầu tiên tôi cảm thấy mình thật sự là người mẫu".

Ân Dao nhìn hắn cười cười hỏi hắn: "Chu Thúc cậu còn muốn đi trên sàn diễn lớn hơn không?"

Chu Thúc mạnh mẽ gật đầu: "Tất nhiên là muốn".

"Vậy cuối tuần tôi sẽ báo tin cho cậu". Ân Dao nói

Mắt Chu Thúc sáng ngời, chừng như không thể tin: "Thật sao?"

Ân Dao gật đầu: "Ừm"

"Nhưng tôi..." Hắn muốn nói "Nhưng tôi không phải trả giá gì cả". Nhưng nhìn dáng vẻ Ân Dao hình như cũng không muốn hắn hiến thân, Chu Thúc bắt đầu nuốt lời vào trong bụng.

Bữa cơm này Chu Thúc vô cùng vui vẻ. Sau khi kết thúc hắn đưa Ân Dao về công ty.

Trước khi đi, Ân Dao bỗng nhiên gọi hắn.

Chu Thúc tưởng có chuyện gì, hắn chạy tới mấy bước thấy Ân Dao trầm mặc một hồi mới hỏi hắn: "Người bạn chung nhà với cậu... anh ta tên là gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3-1

Chu Thúc nghe Ân Dao hỏi như thế thì thoáng sững sờ, không ngờ cô lại hỏi chuyện này. Mặc dù không xác định được Ân Dao hỏi như thế là có ý gì nhưng hấn vẫn nhanh chóng trả lời: "À, cậu ta tên Tiêu Việt".

"Tiêu Việt?" Ân Dao nhấm lại cái tên này một lần, lại hỏi: "Anh ta cũng là người mẫu sao?"

"Không phải, cậu ta là diễn viên".

Ân Dao về nước gần ba năm, ngoại trừ những nghệ sĩ phải tiếp xúc trong công việc thì những chuyện khác cô không rõ, bình thường cũng ít khi xem tivi. Cô hỏi: "Anh ta đóng phim nào?"

Là bạn chí cốt nên dĩ nhiên Chu Thúc cũng hiểu khá rõ những tác phẩm của Tiêu Việt. Nhưng hầu như Tiêu Việt toàn diễn vai phụ, quanh năm lẫn lộn quần tử vai nam số 3 đến nam số 8, hơn nữa cũng không phải là nhân vật quan trọng. Chỉ có duy nhất một vai nam 2, mà bộ phim đó còn bị xếp xó đến giờ vẫn chưa phát sóng, đoán chừng có nói thì Ân Dao cũng không biết.

Hấn lục lọi trong đầu nửa ngày mới nhớ ra năm trước Tiêu Việt có đóng một bộ phim cổ trang. Anh diễn vai Tiểu Hoàng tử, mặc dù rất ít phân đoạn, kết cục thì thảm giữa chốn cung đình tranh đấu hỗn loạn. Nhưng bởi vì đáng dấp rất đẹp, hóa trang cũng tốt nên cũng nhận được chút phản hồi. Chu Thúc còn nhớ khoảng thời gian đó lượng fans trên Weibo của Tiêu Việt tạo nên một làn sóng nhỏ.

Hấn nói tên bộ phim cho Ân Dao biết, còn hỏi: "Tiêu Việt đóng vai Tĩnh Vương! Chị đã xem chưa?"

Ân Dao lắc đầu: "Chưa từng xem".

Thế là Chu Thúc lại nghĩ tiếp.

Ân Dao nhìn vẻ mặt của hấn thì bật cười: "Bỏ đi, tôi chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi"

Chu Thúc: "Vây..."

Hấn còn muốn nói tiếp thì Ân Dao đã ngắt lời: "Cậu về đi, tôi lên đây". Cô phát tay với hấn một cái rồi xoay người lên lầu.

Lúc Chu Thúc về nhà thì sắp sang chín giờ. Vừa mở cửa ra đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, hấn đi tới cửa phòng bếp: "Lại nấu món ngon gì nữa vậy?"

Tiêu Việt tắt lửa, hỏi hấn: "Com bò bít tết, ăn không?"

"Tuy là thơm lắm nhưng bây giờ tôi no quá rồi". Tâm trạng Chu Thúc rất tốt, uể oải tựa vào cửa nói: "Nè, hôm nay cô giáo Ân hỏi cậu". Hiện giờ hấn đã quen biết Ân Dao, trước mặt cô thì gọi "chị Ân Dao", nhưng lúc lên nói chuyện phiếm thì vẫn quen gọi là "cô giáo Ân" như trước.

Tiêu Việt gấp thịt bò đặt vào đĩa, không quay đầu lại, hỏi: "Hỏi gì?"

"Lúc đầu hỏi cậu tên gì, sau đó hỏi cậu có phải người mẫu hay không. Tôi nói cậu là diễn viên thì cô ấy lại hỏi cậu đóng phim nào. Tôi liền kể cho cô ấy biết. Có điều tôi thấy cô ấy cũng bận rộn lắm, bình thường hay bay tới bay lui. Chắc cũng không xem tivi, làm sao mà biết được". Trước giờ Chu Thúc luôn thành thật thẳng thắn với anh nên lần này cũng kể hết cho anh biết.

Tiêu Việt sắp xếp thịt bò và com xong thì bụng đã đi ra ngoài. Chu Thúc lờ đờ theo anh, chột lại vấn đề: "Tôi thấy hình như cô ấy có hứng thú với cậu".

Nhìn Tiêu Việt ngồi bên bàn không tiếp lời, Chu Thúc không nhịn được bèn bước qua ngồi trước mặt anh: "Nói thật đi Tiêu Việt, cậu cảm thấy cô giáo Ân thế nào?"

Tiêu Việt: "Thế nào là thế nào?"

Chu Thúc nói: "Mọi mặt".

"Tôi không biết".

"Sao lại không biết?" Chu Thúc cười, nói giọng mờ ám: "Không phải hôm đó cậu đã gặp rồi sao, cậu nói xem cô ấy có đẹp không?"

Tiêu Việt ngẩng đầu, anh mở một lon bia, lại ném cho hấn một lon và nói: "Người đẹp cậu gặp không ít mà".

"Sao mà giống nhau được?" Chu Thúc chụp lon bia, cũng chẳng giải thích rằng khác nhau chỗ nào.

Đợi hai người uống xong, Chu Thúc mới tiếp tục câu chuyện: "Tiêu Việt, cô ấy không giống những người khác, không phải loại coi khinh người ta, nếu cậu..."

Tiêu Việt ngắt lời hấn: "Nghĩ cái gì vậy?"

Chu Bó mím môi, cúi đầu nói: "Tôi chỉ nghĩ là khó khăn quá".

Thật ra hấn muốn giúp Tiêu Việt một tay, nhưng đường như Tiêu Việt chẳng hề quan tâm.

Quen nhau lâu như vậy, Chu Thúc biết Tiêu Việt cũng không phải kiểu người thanh cao hay là nghiêm túc. Anh rất thờ ơ, có lẽ chẳng mấy lo nghĩ. Diễn xuất cũng chỉ là do ưa thích chứ sẽ không vì nó mà chịu luôn cúi.

Thấy Chu Thúc im lặng, Tiêu Việt nói: "Tôi biết cậu muốn tốt cho tôi, có điều không nghiêm trọng vậy đâu". Anh nói qua loa, khóe miệng khẽ nhếch, anh cười khẽ một tiếng: "Hơn nữa, cô giáo Ân của cậu chắc gì đã có ý đó với tôi".

"Sao lại chưa chắc?"

Chu Thúc ngẩng đầu, nhướn mày: "Cậu trông thế kia. Hồi xưa không phải có cô bé nhìn trộm cậu trước sau đó tôi trở thành người qua đường hay sao?"

Tiêu Việt cười: "Mặt cậu không giống người qua đường à? Thị lực của cô giáo Ân đúng là không ổn"

"Tiêu Việt!". Chu Thúc ném lon bia, bị đối phương dễ dàng đón lấy rồi ném ngược trở lại.

Hai người thanh niên ăm ỉ một hồi, bầu không khí ngột ngạt ban nãy đã bị đánh tan. Đàn ông tuổi này vốn dĩ không có đủ tí mĩ khi nói về một vấn đề, nói đến một điểm nhất định thì sẽ dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3-2

Thứ 6 tuần này, Ân Dao phải đi Thượng Hải. Vừa lên máy bay liền nhận được tin từ New York, bên kia gửi tới một email. Ân Dao xem xong thì chuyển thẳng cho Chu Thúc.

Đây là tin tốt mà cô nói, cái gọi là "sản diễn lớn hơn".

Cô nhấn một dòng ở phía dưới: Cậu cân nhắc hai ngày. Thứ hai có rảnh thì đến công ty gặp tôi.

Sau đó cô tắt điện thoại.

Đến khi máy bay hạ cánh, cô mở điện thoại ra thì phát hiện Chu Thúc nhấn rất nhiều tin. Có thể thấy hấn vô cùng kích động, phỏng chừng không cần suy nghĩ đến hai ngày.

Chụp ảnh ở Thượng Hải chỉ cần một ngày, buổi trưa hôm sau Ân Dao rảnh rồi bèn một mình đi dạo. Lúc chuẩn bị về thì vô tình trông thấy Hoàng Uyển Thịnh ôm bạn trai mới, là báo lá cải đưa tin trường quay của bộ phim. Ân Dao nảy ra ý tưởng nhân lúc nhân rồi này tới Hoàn Kiếm tìm hiểu công việc của cô ấy.

Mùa này, thời tiết đã từ từ nóng lên. Nhưng đóng phim thì không phân biệt mùa. Lúc Ân Dao tới thì Hoàng Uyển Thịnh đang diễn cảnh mùa đông. Cô ấy không thể phân thân thành hai nên đành để trợ lý đi đón Ân Dao.

Đến trường quay ở bên cạnh phố Quảng Châu. Thấy nhân viên đoàn phim vô cùng bận bịu, rất nhiều diễn viên chờ một bên. Ân Dao liếc mắt tìm được Hoàng Uyển Thịnh, loại thời tiết này mà cô ấy mặc trang phục diễn dày cộm. Bên ngoài còn khoác chiếc áo lông lá lùm xùm, nhìn thôi đã thấy nóng.

Trợ lý rất hiểu chuyện, che dù cho Ân Dao.

Ân Dao hỏi: "Cô ấy quay như thế bao lâu rồi?"

Trợ lý đáp: "Hơn 5 giờ sáng đã tới rồi".

"Mỗi ngày đều như vậy sao?"

"Hừm, thỉnh thoảng phải quay cảnh đêm, cả đêm không được ngủ". Trợ lý cũng có hơi đau lòng: "Gần đây toàn quay cảnh mùa đông, hôm nào cũng phải mặc nhiều như vậy".

Ân Dao nghĩ thầm, Tiết Phùng Phùng đúng là mơ tưởng hảo huyền, làm ngôi sao nào có dễ dàng như thế.

Diễn xong, Hoàng Uyển Thịnh rảnh rồi, rốt cuộc cũng có thể cởi bộ đồ dày ra. Cô ấy tới trò chuyện với Ân Dao, sau đó bảo trợ lý mua nước cho mọi người. Cô ấy làm việc luôn thoải mái như thế nên luôn được chào đón ở đoàn phim.

Trên đầu Hoàng Uyển Thịnh nóng đến chảy mồ hôi nhưng lại muốn đưa cây quạt điện mini cho Ân Dao.

Ân Dao thật cặn lì: "Cậu làm gì vậy, ở trước mặt mình còn muốn tỏ ra khôn khéo? Có thấy mệt hay không?"

"Ai khôn khéo với cậu hả?" Hoàng Uyển Thịnh cười "Đây là do mình biết ơn vì cậu ngăn dấm xa xôi mang ẩm áp đến cho mình, không được sao?"

"Gì mà ngăn dấm? Thượng Hải đến Hoàn Kiếm mất bao xa?"

"Cũng có dễ dàng đâu" Hoàng Uyển Thịnh nhìn cô chăm chú: "Gần đây cậu làm sao vậy? Mắt có quầng thâm cả rồi?"

"Có sao đâu, hơi bận thôi" Ân Dao hỏi: "Bộ phim này của cậu khi nào đóng máy?"

"Sớm đấy, ít nhất là một tháng".

Ân Dao thấy bên kia bắt đầu rồi, lúc này đang quay cảnh mấy người đàn ông đang đùa giỡn. Có một người ăn diện thoát nhìn rất giống vai chính, cô hỏi: "Người đó là nam chính hả?"

"Ừm" Hoàng Uyển Thịnh trả lời: "Giang Nhất Hiên, gần đây mới phát lên. Thật ra đã đóng phim nhiều năm rồi, nhưng chắc chắn cậu không biết anh ấy. Cậu thấy có đẹp trai không?"

"Thì vậy đó" Ân Dao sít lại gần, nhỏ giọng nói: "Mùi xấu quá".

Hoàng Uyển Thịnh bật cười, cũng thấp giọng hỏi: "Nhiếp ảnh gia mấy người đều soi mói như vậy sao? Kiểu người thế nào mới lọt vào mắt cậu hả? Làm gì có ai hoàn mỹ, mình thấy cậu người mẫu kia cũng không tính là đẹp trai đâu"

"Mình cũng đâu cần cậu ta ưa nhìn" Ân Dao nói.

"Vậy chứ cậu muốn gì?"

Ân Dao không trả lời, ngừng một chút rồi bỗng dưng cô nói: "Có điều, gần đây mình gặp một người đẹp"

Hoàng Uyển Thịnh ngạc nhiên, hỏi cô đó là ai. Ân Dao không nói chỉ cười nhẹ: "Sau này sẽ nói cho cậu biết".

Ân Dao đợi ở trường quay đến khi trời đã tối đen. Chờ Hoàng Uyển Thịnh kết thúc công việc, tháo trang sức sau đó đi cùng cô ấy về khách sạn.

Buổi tối tám xong, hai người ra ngoài chơi. Hoàng Uyển Thịnh đưa cô đi dạo gần đó một lát.

Chỗ Hoàn Kiếm này một năm 4 mùa đều náo nhiệt. Đoàn phim tới tới lui lui, mang đến sự phát triển cho xung quanh đó. Trời vừa tối, mấy cửa tiệm bên ngoài đều bày sạp nhỏ. Chỗ nào cũng có tốp năm tốp ba người xúm lại ăn gì đó, rất nhiều người còn mặc trang phục quay phim. Đôi lúc nhìn vào sẽ khiến người ta có cảm giác xuyên qua thời gian, cũng hơi buồn cười.

Hai người đi dọc theo phố ăn vài thứ, tản bộ đến 9 giờ. Lúc chuẩn bị ra về, Hoàng Uyển Thịnh nhận được một tin nhắn, hỏi Ân Dao: "Thời gian còn hơi sớm, mình dẫn cậu đi chơi một chút nha, chỉ là sẽ hơi trễ, cậu có ghét không?"

"Đi đâu?"

Hoàng Uyển Thịnh cũng không nói, chỉ cười trừ. Ân Dao hiểu ra ngay: "Biết rồi, đi thôi"

Nơi đó không xa, ngay con phố đối diện.

Thật ra là Hoàng Uyển Thịnh đi gặp bạn trai, từ sau hôm Quốc tế thiếu nhi đến giờ hai người còn chưa gặp nhau. Không phải ở đoàn phim thì cũng là đi tuyên truyền, thời gian luôn chéo nhau. Cho nên tới nay có Ân Dao ở đây, cô ấy không muốn lỡ mất cơ hội này.

Chẳng qua, hiện tại hai người không công khai, cô ấy bắt buộc dùng danh nghĩa đi gặp mặt đồng nghiệp trước đó cùng hợp tác, tiện thể gặp gỡ làm quen đạo diễn và nhà sản xuất.

Phòng bao rất lớn, có không ít người. Nhìn qua có vẻ là chúc mừng phim đóng máy, có người thì hát, có người thì nói chuyện phiếm.

Trong phòng bao ồn ào huyền ảo, ánh sáng lung linh.

Trên màn hình đang phát một bản tình ca, giọng nữ rất trong, giọng hát du dương bay bổng.

Ân Dao nhìn thoáng qua, không quen ai cả. Tầm mắt của cô đảo một vòng, thỉnh thoảng dừng ở góc bên trái.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Gần chỗ máy karaoke, trong góc khuất có một chiếc sofa nhỏ, trên đó có ba người ngồi. Anh ngồi trong cùng, đôi chân dài bị che khuất. Giữa ánh sáng mờ mờ nhìn không rõ, Ân Dao chỉ cần liếc mắt là nhận ra anh.

Thật trùng hợp.

Biết đâu chừng trước đây họ từng gặp nhau trong hoàn cảnh tương tự, chỉ là không quen biết nên chẳng để tâm. Nhưng rồi cô gạt bỏ suy nghĩ này đi. Ngoại hình của anh vừa mắt cô như vậy, nếu quả thật từng trông thấy, lý nào lại chẳng nhìn lâu?

Hoàng Uyển Thịnh rất có duyên với người trong ngành, hơn một nửa người trong phòng bao này có quan hệ cá nhân với cô ấy. Từ lúc vào cửa Hoàng Uyển Thịnh không hề nhàn rỗi, tốn không ít thời gian để hỏi han từng người. Có vài diễn viên trẻ chưa hợp tác qua được vị nào đó dẫn theo cũng tới chào hỏi cô. Về mặt này, Ân Dao xử sự không khéo bằng cô ấy. Cho nên tất cả mọi chuyện của Yin Studio ngoại trừ việc chụp ảnh, Ân Dao đều phát tay mặc kệ để Tiết Phùng Phùng tự giải quyết. Ngay cả tình hình lúc này, cô cũng chẳng có hứng thú tham gia. Chỉ đi theo Hoàng Uyển Thịnh chào hỏi mấy vị đạo diễn, sau đó đến ngồi ở một góc sofa.

Điện thoại rung lên, trong hòm thư có tin nhắn mới. Ân Dao không có chuyện gì làm bận tâm lúc rảnh rồi mới trả lời. Gửi xong, cô ngẩng đầu nhìn. Hoàng Uyển Thịnh đã hoàn thành nhiệm vụ xã giao, lúc này bước tới ngồi cạnh cô.

Ân Dao không hiểu cô ấy tỏ ra dè dặt cái gì, thấp giọng hỏi: "Cậu không đi tiếp người nào đó à? Mình sợ người ta lại hận mình..." Vừa nói vừa đẩy nhẹ cô ấy một cái, "Đi đi".

"Biết rồi". Hoàng Uyển Thịnh đưa một ly đồ uống cho cô, đứng dậy tới ngồi ở một ghế sofa khác.

Ân Dao dời mắt sang hướng khác, lại nhìn về phía ngoài cùng bên trái cái sofa nhỏ đằng kia.

Anh đang cúi đầu nhìn điện thoại, không biết từ bao giờ người bên cạnh anh đã đổi thay. Là một cô gái tóc dài, chẳng rõ cô ta và anh nói gì mà anh hơi nghiêng mặt sang lắng nghe chăm chú rồi lắc đầu. Chắc là ồn quá nên cô gái kia tới gần anh hơn nữa, gần sát bên tai anh nói vài câu. Ân Dao ngó vài giây, không hiểu trong tình cảnh này thì có chuyện gì cần nói nhỏ, chỉ biết rằng cô nàng kia chừng như sắp dính vào mặt anh rồi.

Quả nhiên anh rất thu hút người ta.

Một lát sau, trên màn hình lớn đổi bài, cô gái kia đứng dậy bước ra hát. Ân Dao thấy anh vẫn cúi đầu như cũ, tay bấm điện thoại, chắc là đang bận gì rồi.

Có lẽ là vì lúc này quá nhàn rỗi, trong lúc cao hứng Ân Dao nhắn cho Chu Thúc một tin: WeChat của Tiêu Việt, có thể cho tôi không?

Một hai phút sau, Chu Thúc gửi danh thiếp tới. Ân Dao mở ra. WeChat của anh dùng tên thật, hình đại diện là ảnh phác họa đàn cello trắng đen. Ân Dao ấn tiếp, không thêm thông tin. Cô cũng dùng tên thật.

Gửi xong, Ân Dao nhìn qua lần nữa. Đúng lúc ấy anh bỗng ngẩng đầu, thoáng liếc mắt về bên này rồi rất nhanh lại cúi đầu tiếp tục làm chuyện của mình.

Ân Dao đợi 10 phút mới nhận được thông báo. Cô mở ra xem vòng bạn bè của Tiêu Việt. Không có bao nhiêu nội dung, đa phần là chia sẻ. Gần nhất là ngày hôm trước, anh chụp một tấm hình, chỉ có con mèo lông xám, bối cảnh hình như là trường quay.

Ân Dao lại lướt xuống nữa, muốn xem ảnh của chính anh.

Trong danh sách của cô cũng có vài diễn viên và người mẫu nam từng hợp tác, đáng ngạc nhiên là họ đều có sở thích tự chụp ảnh tấm nắng. Nhưng Tiêu Việt rõ ràng là không phải kiểu này, lướt đến cuối cùng chỉ thấy một tấm nhưng không phải anh tự chụp mà anh chụp chung với người khác, rất đông, hình như là lúc khai máy.

Ân Dao xem xong thì ngẩng đầu, thấy anh đã rời khỏi sofa, ngồi vào chỗ chính nhạc xem bài hát giúp người khác.

Ghế quá thấp, anh ngồi ở đó có vẻ không hài hòa, nhưng vị trí đó sáng hơn nhiều. Ân Dao nhìn rõ quần áo hôm nay của anh, áo sơ mi đen kiểu đơn giản, hơi rộng rãi. Trông anh tỏa ra khí chất đứng đắn lại có chút lười biếng. Lại thay, hai cảm giác này trên người anh cũng không mâu thuẫn.

Ân Dao tự biết mình ngắm anh đã lâu, nhưng quả thật đêm nay cũng không có gì khác đáng quan tâm bên tiếp tục nhìn anh chọn bài cho người ta.

Đợi tới 10 giờ, Hoàng Uyển Thịnh chào từ biệt mọi người, đưa Ân Dao về trước.

Ban đêm, Ân Dao ở cùng Hoàng Uyển Thịnh tại khách sạn. Đến chiều ngày thứ hai cô mới rời đi bởi vì đêm trước Tiết Phùng Phùng tới, hôm nay xong xuôi công việc nên mua vé máy bay về cùng cô.

Giả như Ân Dao sớm biết chuyến đi này sẽ gặp ai thì cô thà rằng trở về một mình, nhưng làm gì có nhiều "sớm biết" đến thế?

Chang vạng, cô tới sân bay. Tiết Phùng Phùng đang đợi. Vốn dĩ hai người vừa nói vừa cười vô cùng vui vẻ. Nhưng khi đang chờ lên máy bay, tự dưng Tiết Phùng Phùng như thấy quý, mặt đổi sắc, cô ấy ra sức kéo Ân Dao.

Ân Dao rất nghi hoặc: "Chị làm gì vậy?". Cô nhìn theo tầm mắt của Tiết Phùng Phùng rồi về mặt thoáng cứng đờ.

Đằng trước không xa, có một bóng dáng quen thuộc.

Lương Tân Nam tới Thượng Hải mở hội nghị, mang theo trợ lý. Hôm nay bay về, trùng hợp cũng là chuyến bay lần này. Tất nhiên anh ta cũng trông thấy Ân Dao, mới vừa bước lên hai bước thì thấy Tiết Phùng Phùng giống như gặp kẻ địch, liếc trắng mắt nhìn anh ta rồi lờ Ân Dao tới bên kia phòng chờ.

Lương Tân Nam thoáng sửng sốt, dừng chân, lông mày rậm hơi nhíu lại.

Người trợ lý đi theo anh ta bước đến bên cạnh nói: "Tổng giám đốc Lương, là cô Ân Dao".

Lương Tân Nam không nói tiếng nào, sắc mặt khó coi. Anh ta đứng bất động một hồi rồi trở về chỗ, ngồi xuống.

Trợ lý chần chừ, ngó ngó bên kia rồi quay lại hỏi: "Anh không đi qua sao?"

Thấy Lương Tân Nam vẫn chẳng nói chẳng rằng, anh ta cũng không dám hỏi gì thêm.

Ở đầu kia phòng chờ, mặt Tiết Phùng Phùng hằm hằm, nửa ngày rồi còn chưa dịu bớt. Trái lại, Ân Dao mở miệng khuyên cô: "Có cần thiết hay không, chị tức giận như vậy để làm chi? Kéo chọc tức chính mình".

"Tôi có thể không tức hả?" Tiết Phùng Phùng nhấn nhá: "Đây là lần đầu tiên trong năm nay tôi gặp hần, hai người các cô là loại nghiệt duyên gì vậy chứ?"

Ân Dao tỏ ra vô tội: "Vé máy bay cũng đâu phải tôi đặt, là chị bảo tôi đi với chị mà, lẽ ra tôi phải về một mình đó".

"Nếu biết sẽ đụng phải cái kẻ mặt người dạ thú này tôi sẽ dẫn cô đi tàu cao tốc rồi"

Tiết Phùng Phùng nói xong thì nghiêng răng nghiêng lợi. Ân Dao cố tình thúc đẩy bầu không khí, cười cười: "Chị cũng nói chuyện độc ác quá đi, tôi 'cầm thú' cũng nói ra luôn?"

Nhưng mà không khí chẳng tốt hơn, bởi vì Tiết Phùng Phùng lập tức la lên: "Còn không phải hần à? Hần lừa gạt cô thành cái dạng gì, cô với người như vậy là thanh mai trúc mã, đúng là đời trước tạo nghiệt đời này đầu óc đút cho chó".

Ân Dao cứng người, im lặng.

Tiết Phùng Phùng biết mình nói quá nặng lời nên quay mặt sang bên tự bình tĩnh trở lại xong mới mở miệng nói tiếp: "May là bây giờ cô nhận ra rõ ràng, cái gì cũng còn kịp. Muốn tiền có tiền, muốn sắc có sắc, sự nghiệp của hai đứa mình lại không ngừng phát triển, cũng coi như hết con bi kịch đến hồi thái lai". Giọng điệu của cô ấy đã khá hơn nhiều.

Ân Dao biết cô ấy đang muốn bù đắp liền thuận nước gạt đầu, cầm tay cô ấy nói: "Đúng vậy, thiết thòi cho chị rồi"

Tiết Phùng Phùng rất dễ chịu, nhìn cô một chút sau đó gạt chuyện bức mình này qua, hỏi cô: "Đi Hoàn Hảo Điểm thế nào? Uyển Uyển có khỏe không, chơi vui chứ?"

Ân Dao gật đầu: "Ừm, cũng được, nhìn cô ấy đóng phim mà tôi một muốn chết, mùa hè mà mặc áo bông. Vậy mà chị nói làm mình tỉnh dễ, tôi thấy còn mệt hơn chúng ta".

Tiết Phùng Phùng phản đối: "Nhưng kiếm được cũng nhiều".

"Hiện giờ lợi nhuận của chúng ta cũng được mà?" Ân Dao hỏi "Một ngày lương của tôi là bao nhiêu ấy nhỉ?"

Tiết Phùng Phùng hừ một tiếng, chỉ nói: "Đừng dễ dàng thỏa mãn như vậy"

Ân Dao tự dưng rất nghe lời: "Tôi biết, tôi sẽ cố gắng"

Tâm tình hai người đều biến chuyển tốt, Ân Dao bỏ túi xuống nói: "Tôi đi phòng rửa tay đây"

Cô đi vệ sinh xong, rửa sạch tay rồi bước ra chợt thấy trợ lý của Lương Tân Nam đang chờ ở bên ngoài.

Người trợ lý này cô rất quen thuộc, những năm cô ở Mỹ, thỉnh thoảng Lương Tân Nam bận việc đều là anh ta đến thay, đôi khi mang cho cô ít đồ, lại có đôi khi chỉ đơn giản là giúp người kia nói vài câu. Cô của ngày đó ngây thơ hồn nhiên, cứ ngỡ Lương Tân Nam đặt mình ở trong lòng.

Giờ đây nghĩ lại, thật là trào phúng.

Đối phương vẫn gọi cô giống như thuở trước: "Cô Ân Dao".

Ân Dao hiểu không nên giận cá chém thớt, nhưng cô cũng không muốn để ý tới bất kì người nào có liên quan đến Lương Tân Nam. Cô đi thẳng về sảnh trước mà người kia lại theo sau, giọng nói có chút vội vàng: "Tổng giám đốc Lương cũng không phải cố tình, nhưng đến giờ anh ấy vẫn chưa thể buông bỏ được cô".

Ân Dao dừng bước, xoay người lại: "Anh nhất định muốn nói chuyện này sao? Là anh ta kêu anh tới à?"

"Không phải", đối phương ngập ngừng một chốc mới nói tiếp: "Chỉ là thấy cô và Tổng giám đốc Lương thành ra như bây giờ, trong lòng rất khó chịu"

Ân Dao trầm mặc nói: "Không liên quan tới anh"

Cô không muốn nói thêm câu nào nữa, bước nhanh đi.

Sau khi lên máy bay, Tiết Phùng Phùng phát hiện chỗ ngồi không gần nhau, thờ dài một hơi.

Cả hành trình Ân Dao toàn ngủ, lúc máy bay hạ cánh ở sân bay thủ đô, trời Bắc Kinh đang mưa. Có trợ lý công ty đến đón nên bọn cô về thẳng công ty. Còn chút chuyện quay chụp cần thảo luận, đến 10 giờ mới xem là kết thúc.

Đêm khuya, Ân Dao ngồi xe Tiết Phùng Phùng về nhà. Bên ngoài bỗng dừng lại mưa, dọc đường, cửa sổ xe bị mưa xối thành mờ mờ không rõ.

Ân Dao rất mệt, tuy có ngủ trên máy bay, nhưng tinh thần vẫn không tốt như cũ, vô cùng hỗn loạn. Cô móc điện thoại ra chơi, thấy vòng bạn bè có đôi mới. Cô lướt xuống chậm chậm, thấy hai tiếng trước Tiêu Việt đăng một tin, là một sân bóng nhỏ sau con mưa lúc đêm muộn.

Sân bóng này ở đâu, Ân Dao cũng không biết.

Cô nhìn một hồi, ngón tay ấn xuống, cho anh một like.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Đêm này Ân Dao không hề yên giấc, toàn mơ những thứ linh tinh vớ vẩn. Ba giờ sáng cô tỉnh lại, rồi không cách nào ngủ tiếp được. Cô muốn tìm chuyện để làm, thế là sau đó ở lì trong phòng rửa ảnh cho tới hừng đông.

Đến sáu giờ Ân Dao đi ra tắm, cô nhìn bên ngoài cửa sổ sát đất, thế giới đang dần dần thức tỉnh.

Nắng sớm thật đẹp.

Ân Dao một mình ở nhà hưởng thụ cảm giác ăn không ngồi rồi cả nửa ngày, qua buổi trưa mới tỉnh ra. Hai giờ chiều cô lững thững tới công ty, hôm nay cô không có lịch chụp, nhưng ba phòng chụp của Yin Studio cũng không để trống. Trong đó hai phòng được cho thuê, phòng còn lại là công ty hợp đồng với nhiếp ảnh gia đang chụp, người mẫu là Chu Thúc.

Việc này do Ân Dao sắp xếp hồi tuần trước, công tác chuẩn bị đã hoàn tất, là cô tự mình xác định phương án. Có điều đến tối hôm qua mới cùng nhiếp ảnh gia chốt lại là chụp vào hôm nay. Tất nhiên, cũng là mười một giờ đêm qua mới thông báo cho Chu Thúc.

Ân Dao đi thẳng tới phòng C xem tiến độ chụp ảnh, lúc cô bước vào thì vừa khéo chụp xong một bộ phong cách phục cổ. Chu Thúc đang muốn đi thay quần áo chợt thấy cô đến, hần có chút kích động rồi như có chút dè dặt cẩn thận vẫy tay chào cô. Thấy Ân Dao cong cong khóe môi nhìn mình bất giác hần cũng cười tươi, sau đó mới đi theo trợ lý chụp ảnh vào phòng hóa trang.

Nhiếp ảnh gia gọi Ân Dao đi qua xem hình, thảo luận cùng cô một chút. Đến khi bọn họ bắt đầu chụp bộ kế tiếp thì Ân Dao liền rời khỏi đó, trở về văn phòng.

Năm giờ rưỡi Chu Thúc chụp xong thì tới quán cà phê trong khu làm việc tìm cô. Lần này Ân Dao kể lại cho hắn tình hình bên New York, nhìn hắn để xác nhận: "Suy nghĩ thật kỹ chưa?"

Chu Thúc rất nghiêm túc gật đầu: "Cơ hội tốt như vậy, chắc chắn tôi không thể bỏ qua. Dù cho sau này không có kết quả gì, tôi cũng sẽ không hối hận"

Dường như đối với câu trả lời này Ân Dao tương đối tán đồng, cô gật đầu với hắn và nói: "Nếu như gặp phải khó khăn gì, có thể dùng email liên lạc cho tôi"

Mấy ngày qua đi, Chu Thúc đã từ trạng thái kích động dần dần chuyển sang bình tĩnh. Hắn ngập ngừng một lát rồi lấy hết can đảm đề hỏi cô: "Chị Ân Dao, vì sao chị đối tốt với tôi như vậy?"

"Có à?" Ân Dao nói, "Chẳng qua là cảm thấy điều kiện của cậu không tồi, hẳn phải có thêm nhiều cơ hội tốt."

"Thế nhưng nếu như tôi đi, thì không thể..." Chu Thúc không nói tiếp chỉ lưỡng lự nhìn Ân Dao. Ý tứ đã rất rõ ràng, nếu như hắn rời khỏi Bắc Kinh sẽ không thể cứ nghe cô gọi là đến giống như trước đó. Ân Dao làm như vậy, là cho hắn lợi ích to lớn đồng thời cũng chặt đứt quan hệ với hắn.

Cho dù thật ra mối quan hệ đó cũng không được tính là thế nào, nhưng dẫu gì cũng có chút liên quan. Dĩ nhiên Ân Dao hiểu ý hắn, hiếm khi cô thoáng ghen tị, không biết đáp lại ra sao.

Cô chỉ cần gặp dịp thì chơi, nhưng Tiết Phùng Phùng đã dạy cô một đạo lý rất đơn giản, đừng dính dáng với bất kỳ một người đàn ông nào quá lâu, càng lâu càng dễ thành thói quen, dễ mất kiểm soát, dễ không tỉnh táo. Phàm là người, một khi không sáng suốt sẽ chỉ còn cách "giẫm lên vết xe đổ" không xa.

Chu Thúc rất đáng yêu, cũng biết điều và hiểu chuyện, lại không được voi đòi tiên. Nhưng thật ra Ân Dao chẳng hề đắn đo, với cô chỉ một năm như vậy là đủ rồi. Ân Dao không tiếp lời, Chu Thúc cũng không đợi đáp án nữa. Hắn có chút hụt hẫng, nói: "Tôi biết rồi."

Ân Dao cảm ly cà phê đã uống xong, đứng lên: "Thời gian còn lại xử lý chuyện của mình đi, đầu tháng sau có thể lên đường."

Chu Thúc cũng đứng lên, gật đầu.

Ân Dao đến gần hắn hai bước, nhẹ giọng nói: "Chúc cậu sau này tiền đồ xán lạn."

Lúc cô đang muốn xoay người thì đột nhiên Chu Thúc tiến lên ôm cô, cũng thấp giọng nói: "Cảm ơn chị". Rồi hắn nhanh chóng buông tay, bước nhanh rời đi.

Buổi tối sau khi trở về, Chu Thúc gạt đi 2 cái thông báo có cũng được mà không có cũng chẳng sao, hắn mua vé máy bay ba ngày sau về nhà cũ ở Trung Khánh. Chu Thúc không có công ty người mẫu, đơn độc một mình, cũng không có chuyện riêng khác cần xử lý. Chu Thúc muốn về thăm nhà một chút trước khi sang Mỹ. Sống ở Bắc Kinh nhiều năm như vậy, tổng cộng cũng chưa về nhà được mấy ngày. Chẳng phải do bận rộn không có thời gian, chủ yếu là mãi không làm ra trò trống gì nên thẹn chẳng dám về.

Đặt vé xong thì Chu Thúc thu xếp hành lý. Tiêu Việt trở về, anh mua bia và thức ăn. Tháng này NBA có thi đấu, trận chung kết của mấy dũng sĩ và kỵ binh, đã hai trận bọn họ không theo dõi nên dự định đêm nay xem bù.

[National Basketball Association (NBA) là giải đấu bóng rổ chuyên nghiệp nhà nghề Bắc Mỹ]

Cứ một mạch như vậy, khi xem xong đã là rạng sáng. Trên bàn ngón ngang nhiều lon bia rỗng. Chu Thúc uống không ít, hắn nhớ lại những điều đã qua và kể những chuyện bao năm này từng trải, cuối cùng nói đến Ân Dao. Tâm tình hắn phức tạp, bởi vì đã chệnh choáng say nên có vẻ hơi huyền thuyên: "Cậu biết mà, cô ấy thường tìm nhiếp ảnh gia chụp cho tôi, phòng chụp ảnh lớn như vậy đều để tôi dùng, giúp tôi bày sân đường đi... Hôm nay cô ấy đối với tôi thực sự rất dịu dàng, nói rằng chúc tôi tiền đồ xán lạn, đương nhiên là trước đây cũng không có hung dữ" Hắn càng nói, giọng nói càng nhỏ dần, trầm mặc một hồi lâu thì nói tiếp: "Nếu như được ở bên nhau lâu thêm chút nữa, tôi nghĩ tôi sẽ không dần lòng được mà thực sự thích cô ấy."

Tiêu Việt nghiêng đầu nhìn hắn. Chu Thúc vò đầu mình rồi bỗng nhiên lại cười nói: "Kỳ cục quá, ngoại trừ lúc đi học, tôi vẫn chưa từng thích ai đâu." Hắn nắm khuỷu tay Tiêu Việt đẩy một cái: "Nè, cậu đã từng thích ai chưa?"

Tiêu Việt thấy hắn đã say bèn rút nửa lon bia trong tay hắn, sau đó anh đứng dậy dọn rác trên bàn.

...

Nửa cuối tháng Sáu, Ân Dao đều ở Nhật Bản. Cô ở Tokyo mười ngày, sau khi kết thúc hạng mục cũng không muốn về ngay. Tiếp sau đó cô tới Nara một mình, mãi đến khi Tiết Phùng Phùng giục già bảo rằng tạp chí thời trang mà công ty cô thường xuyên hợp tác có gửi thư mời dự dạ tiệc từ thiện, bảo cô nhất định phải tới. Cuối tháng, Ân Dao trở về.

Bắc Kinh đã vô cùng nóng bức.

Về đến nơi, Ân Dao gần như không ngại ngùng. Tắm rửa thay quần áo liền lái xe đi, cô dựa theo vị trí mà Tiết Phùng Phùng đưa, đến Ngân Thái thử lễ phục. Trong cửa hàng, quản lý giới thiệu một bộ màu đen, Ân Dao thay, cảm thấy rất thích hợp nên chẳng thử bộ khác nữa. Không ngờ mới năm phút đã thử xong, thấy thời gian còn sớm, cô đến quầy bar ở lầu sáu của Bách Duyệt. Đến khi chuẩn bị đi mới sực nhớ mình lái xe tới. Cô lại giống trước kia, gọi điện cho Chu Thúc, vừa nói mấy thì chợt nhớ rằng đã...

Đang định tắt, đầu kia đã nghe máy ròi, Chu Thúc có vẻ rất hớn hờ, hỏi cô có chuyện gì hay không. Ân Dao hết cách đành mở miệng, hóa ra hiện giờ Chu Thúc đang ở nhà tại Trùng Khánh. Cô lại càng thấy cuộc điện thoại này không thỏa đáng, lập tức nói: "Không sao đâu, tôi gọi lái xe thuê"

Đầu kia Chu Thúc vội vàng bảo: "Đừng gọi người lái thay, chị uống nhiều lỡ mà ngủ quên thì không an toàn. Vậy đi, tôi gọi Tiêu Việt tới, hôm nay cậu ta rảnh!"

Ân Dao vốn muốn nói rằng cô chỉ uống rượu, chứ chưa đến mức uống nhiều. Nhưng khi nghe đến tên Tiêu Việt, chẳng biết xuất phát từ tâm lý thế nào mà cô chân chừ một chút, cũng không chối từ.

Chu Thúc nói thêm: "Chị cứ ở đó chờ, tuyệt đối đừng đi nha!"

Sau đó Ân Dao nói cho Chu Thúc biết tên cửa hàng lễ phục kia, nói: "Tôi đợi ở đó"

Cúp điện thoại, Ân Dao vẫn còn ngồi chơi ở quán bar, cũng không biết qua bao lâu thì điện thoại di động rung lên.

Cô mở ra, đối thoại ngắn gọn giới hạn trong 1 tin nhắn--

Tiêu Việt: Tôi đến rồi, không nhìn thấy cô.

Cô cất điện thoại và đứng dậy xuống lầu.

Từ xa đã trông thấy dáng anh đứng trước cửa hàng, không rõ anh từ đâu qua đây, cả người mặc đồ phong cách thể thao, đen toàn bộ, T-shirt và quần dài lưng thun. Ánh mắt của anh vẫn dừng tại cửa hàng trẻ em bên trái mãi tới lúc Ân Dao đến gần.

Ân Dao nở nụ cười với anh, mà anh thì vẫn thản nhiên gật đầu. Cô nhìn dưới lông mày bên phải của anh có vết thương đỏ sậm, diện tích không lớn, nhưng ngự trên gương mặt tuấn tú như vậy cũng có chút nổi bật. Cô lại nhìn tiếp, phát hiện cằm anh cũng có một vết, như là trầy da. Có lẽ là ánh mắt cô quá thẳng thắn, nên bỗng nhiên anh hơi nghiêng mặt sang bên, giọng nói đượm chút lạnh nhạt: "Có thể đi chưa?"

Ân Dao nói: "Đợi một chút, tôi đi lấy quần áo." Cô vào cửa hàng nhận lễ phục, Tiêu Việt cũng không đi theo, đến khi thấy cô cầm một cái hộp rất lớn đi ra, anh mới đưa tay về phía cô. Ân Dao đưa hộp cho anh, xuống bãi đậu xe dưới tầng hầm. Tiêu Việt đi sau lưng cô. Vào bãi đỗ xe, quẹo trái, đi thẳng vài bước chợt bước chân Ân Dao bỗng nhiên dừng lại.

Phía trước một chiếc xe màu đỏ là hai cô gái trẻ tuổi ăn mặc lộng lẫy đang hất mặt đi tới. Trong nháy mắt, Ân Dao quay người lại, kéo tay Tiêu Việt đi về bên phải. Nhưng lúc này đã muộn, giọng nói từ đằng sau vang lên: "Chị Ân Dao."

Thân thể cô thoáng cứng đờ, khựng lại. Tiêu Việt cũng giật mình, trong lòng bàn tay truyền đến cảm giác ấm áp lại mềm mại, theo phản xạ anh định rút tay về, liền nhận ra tay cô hơi run.

Bạch Nghênh Nghênh đã đi tới, giọng nói lạnh lạnh như chuông: "Chị Ân Dao, khó lắm mới gặp nhau, sao chị lại vội vàng tránh đi như vậy?"

Ân Dao buông lỏng tay Tiêu Việt, xoay người lại.

Hôm nay Bạch Nghênh Nghênh mặc váy ngắn trắng tinh, thanh thoát thướt tha, sắc mặt rạng rỡ, trên mặt mang nét cười, nhìn Ân Dao một chút rồi hỏi "Sao chị cũng ở đây? Thật là trùng hợp"

Thấy Ân Dao không tiếp lời, cô ta lại nhìn Tiêu Việt và chiếc hộp trong tay anh, nói: "Thì ra chị cũng tới lấy lễ phục." Nói xong lại ngẩng đầu, quan sát tỉ mỉ Tiêu Việt, ánh mắt có thích thú: "Chị Ân Dao lại đổi bạn, người này thật đẹp trai."

Ân Dao lên tiếng: "Đúng vậy."

Bạch Nghênh Nghênh đến gần cô một bước, dịu dàng nói: "Vậy thì tốt rồi, không thì tôi sợ chị lại đau lòng. Không biết chị có nghe nói chưa, hôn lễ của tôi và anh Tân Nam sắp xác định rồi, trong nhà đang xem thời gian."

Ân Dao không nói tiếp, cô ta lại lú lo: "Không biết chị có muốn tới hay không để tôi nhờ anh trai chị đưa cho chị cái thiệp mời?"

"Không cần."

"Chị vẫn chưa quên anh Tân Nam sao?"

Sắc mặt Ân Dao rất khó coi, mím mím môi, cô cười với cô ta rồi nói giọng mỉa mai: "Đương nhiên là không quên, anh ta ở trên giường rất được, tôi thử thay cô rồi, chúc mừng cô."

Bạch Nghênh Nghênh lập tức thay đổi sắc mặt, giống như bị đập trúng đuôi, giọng rít lên chua chát: "Đồ rẻ tiền! Thật đáng thương!"

"Không cần cô thương" Ân Dao cười lạnh một tiếng: "Chỉ ít tôi sẽ không cần gia đình sắp xếp cho một gã đàn ông."

Bạch Nghênh Nghênh tức giận đến mặt trắng bệch, được bạn thân bên cạnh đỡ lấy.

Ân Dao không để ý đến cô ta nữa, đi thẳng.

Cô giết địch tám trăm, tự tổn hại một nghìn, dầu bóp chặt vết sẹo cũng sống mái một trận với người ta. Nếu như Tiết Phùng Phùng ở đó, nhất định sẽ mắng cô có bệnh.

Bóng đêm nặng nề.

Xe chạy bình ổn trên đường, ngoài cửa sổ từng luồng từng luồng neon trông như dòng sông quanh co uốn lượn. Thời tiết tháng bảy luôn luôn thần kỳ, đang yên đang lành bỗng mưa tuôn mưa xối. Sau khi trời tạnh, trên đường kẹt xe thành hàng dài.

Tiêu Việt dừng xe, tại khoảng cách này, quay đầu liếc mắt nhìn Ân Dao. Cô ngồi trên ghế phó lái, hơi nghiêng mặt, từ lúc lên xe đến giờ một mực lặng im.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trong xe hơi ngột ngạt, Tiêu Việt không hỏi ý Ân Dao, anh hạ hai bên cửa xe xuống. Sau cơn mưa đêm, nhiệt độ mát mẻ. Ân Dao giật mình lấy lại tinh thần, cô nhìn những cửa hàng nhộn nhịp bên đường. lát sau cô cúi đầu, ngón tay nhẹ nhàng vuốt qua đôi mắt. Chỉ như thế một hai phút rồi cô lại ngẩng mặt lên yên lặng ngắm cảnh đêm ngoài cửa sổ. Đêm nay tràn đầy ánh sáng lung linh.

Tiêu Việt thấy hết tất thấy, nhưng anh thu tầm mắt lại, không nói bất kì điều gì. Lẽ ra đối với một người không có quan hệ với mình, anh cũng không nhiệt tình lo chuyện bao đồng. Vậy mà hiện giờ vì Chu Thúc mà anh dính dáng với cô hết lần này tới lần khác.

Giao thông thông thoáng, dòng xe cộ bắt đầu khởi động lần nữa. Xe chạy, gió thổi qua cửa xe mạnh thêm, Ân Dao vẫn ngồi dựa vào ghế, thỉnh thoảng giơ tay vuốt mái tóc dài bị gió thổi loạn ra sau tai.

Đường trước mặt rất thẳng, không biết đã đi bao lâu thì xe bỗng nhiên chuyển hướng, lái vào một con đường tương đối vắng vẻ, hai bên lác đác vài tiệm mì nhỏ.

Đột nhiên Tiêu Việt dừng xe. Ân Dao quay đầu thấy anh cúi dây an toàn rồi mở cửa xuống xe. Dưới ánh đèn đường, cô ngắm bóng dáng cao ráo của anh bước lên vỉa hè, xuyên qua hàng cây bên đường, anh đi tới một cửa hàng nhỏ. Là một tiệm trà sữa. Ước chừng sau năm phút, anh xách túi bước ra. Ân Dao nhìn anh lên xe, rồi nhìn anh đưa chiếc túi trong tay cho cô, một ly trà sữa trân châu. Cô hơi bất ngờ, đưa tay nhận. Tiêu Việt thắt dây an toàn lần nữa rồi khởi động xe.

Nửa giờ sau, đến công ty của Ân Dao

Lúc Tiêu Việt dừng xe, ly trà sữa trân châu trong tay Ân Dao vừa khéo được uống hết, tâm trạng cũng tốt hơn nhiều, cô nhìn Tiêu Việt và nói: "Tôi gọi xe giúp anh."

"Không cần." Anh cúi đầu tháo dây an toàn.

Ân Dao móc điện thoại trong túi xách ra, động tác nhanh chóng hoàn thành: "Gọi xong rồi". Cơ thể cô hơi nghiêng về phía anh, cô giơ điện thoại để anh nhìn giao diện tài xế đã nhận đơn. Anh ngồi được hương thơm thoang thoảng trên người cô, xen lẫn chút mùi vị trà sữa. Ân Dao nói xong thì lấy chìa khóa xe, một tay cầm túi đựng trà sữa, một tay cầm túi của mình mở cửa bước xuống. Cô đi vòng qua đuôi xe lấy lễ phục trong cốp sau. Tiêu Việt bước qua hỏi: "Có cần giúp cô đem vào không?"

"Không cần đâu." Ánh sáng hắt vào lưng cô, về mặt không rõ ràng lắm. Nói xong, khom lưng lấy hộp ra đặt dưới đất.

Trong góc của cốp sau còn có một bó hoa, ngày hôm qua Tiết Phùng Phùng dừng xe của cô, cũng không biết là mua ở đâu. Ân Dao lấy hoa ra ôm vào trong ngực, cô đóng cốp sau rồi ngẩng đầu nhìn Tiêu Việt. Ở góc độ này, ánh sáng chiếu lên gương mặt của anh rõ ràng. Da anh rất đẹp, sáng bóng như ngọc vì thế mà hai vết thương ấy lại càng dễ thấy.

Ân Dao hỏi: "Sao mặt anh bị thương?"

Tiêu Việt thoáng ngần ngại, anh nói: "Lúc đóng phim bị va chạm."

Ân Dao còn muốn hỏi nữa thì lúc này điện thoại di động vang lên, cúi đầu nhìn, cô nói: "Tài xế tới rồi, vậy anh về đi."

Tiêu Việt gạt đầu, xoay người đi. Bỗng nhiên lại nghe thấy giọng nói vang lên sau lưng...

"Tiêu Việt."

Anh quay lại thấy Ân Dao nâng chiếc túi trong tay lên, "Cảm ơn trà sữa của anh, ngọt lắm."

Cô ôm bó hồng đỏ rất to trong lòng, đứng dưới ánh đèn vàng dịu dàng, nom gầy yếu như cô nàng bán hoa trong ngõ nhỏ xứ Giang Nam. Cô mỉm cười, mắt mày cong lên, giữa cô lúc này và cô gái ở bãi đỗ xe của Ngân Thái một giờ trước đó tựa hồ là hai người khác biệt.

...

Ân Dao ôm hoa và lễ phục vào công ty, không ít người vẫn còn ở đó. Nhân viên chỉnh sửa ảnh đang tăng ca, cái này rất bình thường. Nhưng hôm nay không chỉ thợ chỉnh ảnh, còn có trợ lý của cô, Đinh Đinh. Ngay cả trợ lý thực tập mới tuyển cũng có mặt. Đinh Đinh thấy cô cầm một đồng hồ bước vào lập tức tiến lên nhận. Ngó thấy bó hồng đỏ to tướng, Đinh Đinh hơi kinh ngạc, ánh mắt tràn ngập tò mò. Trái ngược với những đồng nghiệp khác, cô và Ân Dao khá thân thiết bèn đánh bạo hỏi: "Cô giáo Ân, ai tặng hoa vậy? Bó hoa lớn quá chừng."

Ân Dao nói: "Tôi cũng muốn hỏi đây, Tiết lão đại còn ở đây không?"

"Còn ạ." Đinh Đinh nói, "Ở văn phòng ạ"

Ân Dao càng thấy lạ lùng, cô hỏi: "Sao hôm nay ai cũng về trễ vậy? Xảy ra chuyện gì sao?"

"Trời, còn không phải tại Trình Di Mặc sao?"

Đinh Đinh cau mày nói với Ân Dao, "Thầy Triệu chụp shot ảnh kia cho cô ta rõ ràng rất đẹp luôn, tạp chí người ta cũng cảm thấy được. Vậy mà kiểu gì cô ta cũng không chịu, còn chỉ đích danh chị, muốn chị chụp lại cho cô ta. Tiết lão đại tức muốn chết, bên tạp chí Phương Đặc thì khẳng khái đòi đền mặt cô ta, họ trả ảnh về nữa rồi. Tiết lão đại tính trước tiên cứ để cho thợ chỉnh ảnh sửa một chút, nếu thật sự không được e là phải để chị ra tay"

Ân Dao biết Trình Di Mặc, bởi vì gần đây quá hot. Tùy tiện lên Weibo là có thể thấy cô ta, coi như là tiểu hoa mới xuất hiện. Vốn không phải tên tuổi gì, đóng một bộ phim cổ trang, đột nhiên nổi lên. Nhưng mà Ân Dao không biết studio có hợp tác với Trình Di Mặc, chắc là trong khoảng thời gian cô đi Nhật Bản, Tiết Phùng Phùng đã làm không ít việc.

Ân Dao đưa lễ phục cho Đinh Đinh rồi ôm hoa đi tìm Tiết Phùng Phùng. Ân Dao gõ cửa trước khi vào, không nghe nói gì bèn đẩy cửa ra. Thấy Tiết Phùng Phùng đang gọi điện thoại, Ân Dao thuận chân đi vào và vút hoa trên ghế sofa, ngoan ngoãn đứng ở một bên chờ cô ấy nghe máy xong.

Tiết Phùng Phùng cúp điện thoại, Ân Dao đã nói: "Chị cực khổ quá."

Tiết Phùng Phùng dùng ánh mắt quái gở nhìn cô.

Ân Dao: "Tôi nghe nói chị gặp phiền phức."

"Đúng vậy." Giọng Tiết Phùng Phùng rất chi bức mình, "Con nhỏ Trình Di Mặc, cái mặt toàn dao kéo. Mới phát lên có mấy ngày mà giới yêu sách ghê."

Chuyện Trình Di Mặc thẩm mỹ đã truyền ra từ lâu, dù bản thân người ta không thừa nhận, nhưng Tiết Phùng Phùng kiên định cho rằng đã chính rồi.

Ân Dao hỏi cô ấy: "Chị định làm thế nào?"

"Còn làm thế nào nữa? Khách hàng là Thượng Đế, tôi sớm nói với cô, chúng ta nhận tiền làm việc, người ta bỏ tiền thì mình phải dốc sức làm cho người ta vừa ý." Cô ấy nói xong lại hừ một tiếng, "Nhưng mà tiểu hoa họ Trình này, tôi cho vào sách đen rồi"

"Cho nên... có thể tôi phải cho chụp cho cô ta?"

"Không vội." Tiết Phùng Phùng nói, "Cô chuẩn bị tâm lý cho tốt trước đi."

Ân Dao gạt đầu.

Bàn xong chuyện công việc, Ân Dao chỉ bó hoa hồng không rõ lai lịch trên ghế sofa hỏi: "Hoa đó ở trong xe tôi, ở đâu ra vậy? Có người theo đuôi chị hả?"

Tiết Phùng Phùng ghen hờn, sắc mặt cũng thay đổi: "Ai mà có gan theo đuôi tôi?"

Cô ấy như vậy là phù nhận.

Ân Dao liếc mắt nhìn thấu tất thấy: "Mặt chị đỏ rần."

Tiết Phùng Phùng: "Mặt cô không ổn hả?"

Ân Dao đi tới, dựa vào bàn của bà chủ Tiết Phùng Phùng, nói nhỏ: "Nếu chị nói cho tôi biết, tôi cũng kể chị nghe một chuyện."

Tiết Phùng Phùng nhìn cô một hồi, cảm giác cô không giống như đang chơi chiêu bèn hỏi: "Chuyện gì?"

"Chỉ nói trước đi."

"Được rồi được rồi." Tiết Phùng Phùng chẳng lẽ mề, phun ra một câu: "Thằng nhóc khốn nạn Cận Thiệu đưa!"

"..." Ân Dao đứng hình ba giây, "... Không phải chứ?"

Cận Thiệu tặng hoa cho Tiết Phùng Phùng?

Đây là chuyện lạ gì vậy?

Ân Dao: "Cậu ta theo đuổi chị?"

Tiết Phùng Phùng: "Đầu hấn bị lừa đấy."

"... Được rồi." Tâm lý Ân Dao vừa sợ hãi vừa có hơi nể phục cậu chủ nhỏ nhà họ Cận thật gan hùng mật gấu.

Lúc này, Tiết Phùng Phùng đã không kịp đợi, mở miệng, "Nè, không phải cô nói là có chuyện phải nói tôi biết sao?"

Biểu cảm của Ân Dao hơi cứng lại.

Tiết Phùng Phùng nhìn về mặt này của cô, nhanh chóng hiểu ra: "Có liên quan tới Lương Tân Nam?"

Ân Dao gật đầu, ngừng lại một lát cô nói tiếp: "Hôm nay gặp Bạch Nghênh Nghênh."

Tiết Phùng Phùng nhú mày: "Con chim mỏ nhọn đó hả?"

Giọng nói của Bạch Nghênh Nghênh rất là đặc sắc, ban đầu Tiết Phùng Phùng gọi cô ta là "gà gào thét"*. Thời gian sau cô ấy tự mua một con gà gào thét rồi vì cảm thấy nó quá dễ thương, nghĩ Bạch Nghênh Nghênh không xứng nên sau đó mới có cái tên này.

Ân Dao gật đầu: "Ồ Ngân Thái."

Tiết Phùng Phùng tròn mắt: "Tôi f**k, gặp lại tình địch không đồ mặt cũng tía tai, chắc cô sẽ không đánh nhau với cô ta chứ? Nào nào nào, để tôi nhìn cô một chút xem có bị thương không. Bị thương phải nói đó, ngày mai tôi đi báo thù cho cô."

"Phùng Phùng, " Ân Dao nhẹ nhàng hít một hơi, cô nói: "Lương Tân Nam sắp kết hôn rồi."

Tiết Phùng Phùng nghe xong sững sờ, "Thời gian trước không phải nghe đồn muốn hủy bỏ hôn ước sao?" Tuy rằng cô ấy không muốn Ân Dao có bất kì liên quan gì với Lương Tân Nam nhưng cũng không vui khi thấy Bạch Nghênh Nghênh được như ý nguyện.

Ân Dao lắc đầu, "Tôi không biết."

"Bây giờ cô nghĩ thế nào?" Tiết Phùng Phùng nhìn cô: "Có đúng là cho tới hôm nay cô mới hoàn toàn tuyệt vọng không? Nhận ra Lương Tân Nam là một thằng khốn nạn từ đầu tới đuôi chưa? Từ đầu đến cuối hấn đều lừa cô, thừa dịp cô nước ngoài chẳng biết gì mà yêu đương với cô, còn trong nước lại có vị hôn thê. Bao nhiêu năm qua cũng không cho cô biết, nói cái gì mà hôn ước không phải là ý của hấn, nói cô cho hấn thời gian. Bây giờ thì hay rồi, không còn gì để nói luôn. Hấn còn không bằng cái rắm, chỉ biết há mồm nói mấy lời buồn nôn, lừa tình lừa thân thể, cô còn nhớ thương cái rắm."

Ân Dao im lặng không lên tiếng. Cuối cùng Tiết Phùng Phùng càng đau lòng vì cô. Cô ấy đứng lên, sờ đầu cô: "Được rồi được rồi, hôm nay nếu cô muốn khóc, tôi không chửi nữa, khóc đi."

Ân Dao lắc đầu: "Không muốn khóc."

Tiết Phùng Phùng ngạc nhiên: "Cô chạy thật xa tới tới đây, nói với tôi chuyện này, không phải là vì muốn mượn vai tôi?"

"... Chỉ muốn kể với cô chút thôi" Ân Dao đẩy cô ấy một cái "Về chưa? Tôi mệt rồi"

"Được được được, về thôi, đêm nay tôi qua chỗ cô ngủ, kéo cô lại nghỉ không thông."

Ân Dao: "..."

Đương nhiên là Tiết Phùng Phùng lái xe.

Đã qua mười một giờ, cả người Ân Dao mệt mỏi rã rời, cô tắm trước tắm xong rồi nằm ỏ ở trên ghế sofa. Hiếm khi Tiết Phùng Phùng ban ơn, mua điểm tâm ngọt cho cô. Cô vừa ăn, vừa mở điện thoại xem email mới hôm nay. Xem xong mới nhớ ra một chuyện. Cô mở WeChat tìm ảnh đại diện của Tiêu Việt rồi gửi một tin: Anh về tới nhà chưa?

Đang chuẩn bị rời khỏi giao diện, lại thấy trên màn hình hiện ra "Đối phương đang nhập", Ân Dao chờ.

Tin nhắn nhanh chóng gửi đến: Tới rồi.

Ân Dao trả lời tiếp: Được, vậy anh nghỉ ngơi sớm một chút.

Ngừng một chút cô lại gửi một tin: Ngủ ngon.

Gửi xong, Ân Dao buông điện thoại, ăn hết phần điểm tâm ngọt còn thừa rồi đứng dậy đi đánh răng.

Đội Tiết Phùng Phùng tắm rửa xong, hai người về giường, nhưng không ngủ ngay mà cùng nhau nằm tán gẫu mấy chuyện không đầu không đuôi.

Trước khi ngủ Ân Dao lấy điện thoại cài báo thức, phát hiện tin nhắn ban nãy cô gửi, sau ba phút Tiêu Việt hồi âm.

Hai chữ: Ngủ ngon.

* *Chân dung của bạn "gà gào thét" (尖叫鸡 =))*

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Bước sang tháng Bảy, Ân Dao đối mặt với hai chuyện chẳng may mắn gì. Một trong số đó là vì buổi dạ tiệc từ thiện mà cô không thể không đi kia. Đêm đó, ký giả truyền thông tập trung thành đoàn. Hơn một nửa là giới điện ảnh và giới thời trang, cũng không thiếu những cậu ấm nhà quyền quý. Ân Dao và Bạch Nghênh Nghênh đi lướt qua nhau, may mà hiện trường có vô số camera. Bạch Nghênh Nghênh cười rất chi là dịu dàng, lại đoan trang chừng chặc. Hai người không diễn bộ phim cầu huyết ở bãi đỗ xe Ngân Thái nữa. Ân Dao chỉ ước sau này không bao giờ có cơ hội chạm trán cô ta.

Một chuyện khác là cuối cùng Ân Dao vẫn không tránh được việc chụp ảnh cho tiểu hoa Trình Di Mặc. Nhưng mà xem ra về chuyện này, Tiết Phùng Phùng trong họa có phúc. Đoàn đội của Trình Di Mặc bỏ ra rất nhiều công sức, bộ ảnh kia về sau phủ sóng rầm rộ trên internet được người hâm mộ thổi

phòng lên tận mây xanh. Ngay cả Ân Dao cũng thom lây, tên tuổi cô nổi lên như một làn sóng.

Tiết Phùng Phùng quản lý Weibo của Ân Dao, hôm nào cũng ghi chép tiến độ tăng trưởng, mặt mày hớn hởi tính cách nâng cao giá trị của cô. Hai tháng tiếp sau đó, lịch trình của Ân Dao bị xếp kín mít. Đến cuối tháng chín, rốt cuộc cô không gánh nổi nữa, phải nói rõ với Tiết Phùng Phùng. Lịch chụp quá dày đặc đối với nhiếp ảnh gia là một kiểu hao tổn. Trong thời gian ngắn mà cô phải chụp cho rất nhiều người, thậm chí ngay cả thời gian suy nghĩ cũng chẳng có. Tiết Phùng Phùng coi như hiểu lý lẽ, chấp nhận cân nhắc ý kiến của cô, thả cho cô một khoảng thời gian ngắn để xả hơi.

Thời gian dài bận rộn qua đi, tự nhiên được nghỉ, trái lại Ân Dao hơi hoảng hốt. Cô không cần kiêng dè gì mà ngủ cả một ngày, chạng vạng nấu cháo điện thoại nửa tiếng với Hoàng Uyển Thịnh. Lần trước đó hai người gặp nhau là ở đêm tiệc hồi đầu tháng Bảy.

Chớp mắt một cái, mùa hè đi khỏi, trời đã vào thu.

Cúp điện thoại, Ân Dao tùy tiện lướt vòng bạn bè, chợt nhận ra dường như lâu lắm không thấy động tĩnh của Tiêu Việt. Cô tìm Tiêu Việt trong danh sách, giao diện trò chuyện dừng lại vào ngày 20 tháng Bảy. Hôm đó cô gặt Tiết Phùng Phùng để lên uống rượu, ban đêm không về nhà, cô nằm ở trên ghế sofa trong văn phòng. Lúc nửa tỉnh nửa say, vốn định nhắn tin cho anh trai đã lâu không liên lạc, kết quả mò mẫm trong phần thông tin của WeChat một hồi, lại gửi nhầm sang Tiêu Việt.

"Hôm nay là sinh nhật của mẹ, anh quên phải không?"

Lời này không đầu không đuôi, đoán chừng Tiêu Việt rất nghi hoặc. Mười hai giờ khuya vẫn hồi âm cho cô. Mà phỏng chừng lúc đó Ân Dao uống nhiều lắm rồi. Đầu óc mơ màng, đã thấy ảnh đại diện và tên của anh nhưng không biết thế nào lại đi chệch đường ray. Giữa lúc ngà ngà say cô nhắn tin chọc ghẹo anh. Hôm sau tỉnh lại hoàn toàn không nhớ kỹ, về sau xem mấy lời hoang đường trong WeChat, mới biết mình lỗ bịch biết bao. Nhất thời Ân Dao không biết xử lý thế nào bên học theo đà điều vớt chuyện sang một bên. Hai tháng sau đó, nếu không ở studio thì cũng là chụp ngoại cảnh, còn phải bay tới bay lui theo lịch trình. Bận rộn không có khoảng trống, nên chẳng liên lạc với anh nữa.

Ân Dao không chắc Tiêu Việt đã đưa cô vào sổ đen hay chưa. Cô nhấp vào ảnh đại diện của anh, phát hiện những trạng thái trước đây vẫn còn xem được, chỉ là gần đây không đăng bài nào mới. Cô đọc lại mấy lời điên rồ đã nhắn, càng nảy sinh cảm giác bản thân thật là quá trớn. Lần đầu tiên trong đời cô tán thành với Tiết Phùng Phùng: Uống rượu hỏng việc.

Cô không xác định được bản thân có ý gì đối với Tiêu Việt. Là đơn giản vì thấy ngoại hình của anh quá hợp ý, hay là bởi vì Chu Thúc đi, bên cạnh trống vắng nên cần người tới khóa lấp. Hoặc giả một nguyên nhân nào đó có thể khiến cô trong lúc say xin bắt nạt anh trên mạng xã hội. Nhưng Ân Dao rất rõ ràng, nếu như không uống rượu, cô sẽ không làm ra loại chuyện này.

Xét đến cùng, vẫn là uống rượu sai.

Dù sao Chu Thúc theo cô một năm, cô không hề đụng chạm, thậm chí đến mấy lời chòng ghẹo cũng chưa từng có.

Đắn đo một hồi, cuối cùng vẫn gõ mấy chữ hỏi anh: Anh đang ở Bắc Kinh sao?

Qua 10 phút không thấy trả lời, trong lòng Ân Dao dần dần không ôm hi vọng nữa. Cô buông điện thoại rồi đi vào phòng tối. Chờ rửa ảnh xong đi ra thì đã qua hơn một giờ, bảy giờ rưỡi.

Lúc này nhìn điện thoại mới phát hiện tin nhắn ấy đã được hồi âm..

Tiêu Việt: Ừ, vừa về nhà.

Ân Dao nhìn 2 giây, không chút chần chừ, cô vào phòng treo quần áo thay chiếc váy dài, cầm chìa khóa xe ra ngoài. Mới đi được mấy bước bỗng nhiên cô vòng lại, vào phòng ngủ lấy một món đồ.

Thời điểm này, trên đường kẹt xe. Ân Dao lái xe vừa tốn sức lại vừa tốn thời gian tìm vị trí đỗ xe. May mà còn nhớ rõ nơi. Cô lên lầu gõ cửa, đợi một hai phút mới có người ra mở. Nhưng không phải Tiêu Việt.

Ân Dao và người đàn ông đồ con mình trần nhìn nhau, cô nghĩ thầm đây là bạn cùng phòng mới của anh sao?

"Tôi tìm Tiêu Việt." Cô nói.

Người đàn ông nọ chưa kịp trả lời, bên trong đã truyền ra giọng của phụ nữ: "Chồng ơi, ai vậy?" Ngay sau đó là tiếng khóc trẻ con.

Ân Dao sững sờ hai giây rồi nói: "Xin lỗi, tôi đi nhầm."

Trong lòng nghi ngờ bản thân nhớ lầm, cô đi xuống một tầng. Ngó bức tranh trên cửa lại thấy không giống. Ngần ngơ đứng ở hành lang giữa hai tầng, cô nhắn tin hỏi Tiêu Việt: "Anh ở lầu mấy?"

Đợi hai phút không thấy trả lời, cô bèn gửi một tin nhắn thoại. Nhưng Tiêu Việt không nhận được, anh đang tắm. Tắm xong mới biết 10 phút trước Ân Dao gửi tin, còn có một tin nhắn thoại.

Anh gọi lại cho cô.

Đầu kia nhanh chóng nhấc máy, trong điện thoại truyền đến tiếng gió thổi, kể đến là giọng nói của Ân Dao: "Tiêu Việt?"

Anh đáp: "Ừm."

Ân Dao nói: "Anh ở tầng 3 hay là tầng 4, tôi mới đi nhầm nhà, anh..."

"Tôi dọn nhà rồi."

"..." Ân Dao ngắt người, hỏi, "Bây giờ anh sống ở đâu?"

Tiêu Việt không trả lời.

Hai bên đều im lặng, trong điện thoại chỉ có tiếng gió thổi khẽ khàng.

Qua vài giây.

Tiêu Việt bỏ lại khăn mặt, đi ra cửa: "Bây giờ tôi qua đó."

Nơi đó không xa, đón xe 15 phút.

Ân Dao đứng bên cạnh phòng bảo vệ trống trơn của tiểu khu. Có một chiếc taxi đến gần, dừng bên lề đường.

Cửa xe mở ra.

Đèn đường mờ ảo, Ân Dao đi tới. Hóa ra là Tiêu Việt, anh bước xuống xe. Cửa xe vẫn để mở, ý bảo cô vào ngồi.

Ân Dao nói: "Tôi lái xe tới." Anh đóng cửa xe, bảo bác tài chạy đi.

Ân Dao ngửi ra chút hương thơm nhàn nhạt trên người anh, như là mùi dầu gội. Ánh sáng mờ mờ không nhìn rõ vẻ mặt của anh, chỉ nghe anh hỏi xe cô đậu chỗ nào.

Ân Dao bèn dẫn anh đi lấy xe, kỹ thuật của anh rất tốt, vị trí chật hẹp như vậy nhưng anh vẫn mau chóng lái được xe ra ngoài. Xe lên đại lộ, anh mới mở lời: "Tìm tôi có việc gì?"

Ân Dao nhớ lại lý do mình đến, cô đáp "Ừ", nhưng không nói là chuyện gì. Tiêu Việt cũng không hỏi nữa.

Ân Dao nghĩ chắc anh chẳng muốn đưa cô tới nhà mới của anh. Ngờ đâu anh lái xe đi một mạch rồi dừng ở bên ngoài tiểu khu. Ân Dao theo anh vào thang máy, lên lầu 20.

Là một căn hộ loft một phòng, màu xám giản đơn, lầu một có phòng khách, phòng bếp và nhà vệ sinh. Nom không lớn nhưng cảm giác tốt hơn nhà cũ.

Ân Dao hỏi: "Tôi có cần thay giày không?"

Tiêu Việt nói không cần, cô liền đi vào.

Đèn của phòng khách dịu nhẹ, cửa sổ sắt đất mở ra, có gió thổi vào. Trên sofa nhỏ có một cây ghita, bên cạnh là quyển sách đóng gáy xoắn đang mở, chữ chẳng chặt, trên đó đánh dấu rất nhiều.

Là kịch bản của anh.

Ân Dao đứng trước ghế sofa, ánh mắt cô thả trên cây đàn của anh. Lúc Tiêu Việt bước tới, Ân Dao hỏi: "Anh biết đàn hả?" Cô chỉ vào cây ghita.

Tiêu Việt: "Ừm."

"Bây giờ anh có thể đàn không?"

"Đàn bài gì?"

"Tùy thích." Ân Dao cầm đàn ghita đưa cho anh.

Tiêu Việt nhìn cô một cái, anh nhận lấy và ngồi xuống ghế sofa. Anh cúi đầu, hơi rũ mắt. Ân Dao trông thấy lông mi của anh thật dài. Anh gảy một đoạn giai điệu, sau đó ngừng đầu nhìn cô.

Ân Dao hỏi: "Bài hát này của ai?"

"Không phải của ai hết."

Ân Dao hiểu ra, "Là anh tự biên?"

Anh không phủ nhận.

Ân Dao cười: "Rất êm tai."

Tiêu Việt buông đàn, anh đứng dậy đi rót cốc nước đem qua.

Ân Dao đứng lên, rời khỏi sofa đi về phía trước vài bước quan sát căn nhà một chút. Rồi cô đứng bên cửa sổ sát đất, xoay người lại hỏi anh: "Bởi vì Chu Thúc đi nên anh mới chuyển nhà sao?"

Tiêu Việt gật đầu.

Ân Dao bước về, thuận miệng hỏi: "Chu Thúc thế nào, cậu ấy có liên lạc với anh không?"

Tiêu Việt không đáp, anh đặt cốc nước trong tay lên bàn trà và ngồi xuống. Đôi mắt đen trong veo bỗng nhiên nhìn về phía cô, "Trề thế này cô tới tìm tôi là vì hỏi chuyện của Chu Thúc sao?"

Câu hỏi đột ngột của anh khiến Ân Dao thoáng ngẩn ra. Giọng anh rất thờ ơ, anh ở đó, cách cô vài bước chân. Ánh sáng đèn bàn rọi xuống đất, từ bên trái chiếu sang. Nửa người anh chìm trong bóng tối, đường nét khuôn mặt rất rõ ràng. Chẳng hiểu làm sao, Ân Dao tự dưng cảm giác anh không giống như những gì cô nghĩ.

Cô đứng im chốc lát, mở miệng nói: "Chuyện lần trước tôi nhắn trên WeChat, là bởi vì hôm đó uống rượu không tỉnh táo, cũng không biết đã làm cái gì, tôi không phải có ý định....với anh"

Cô muốn nói "không phải có ý định quấy rối tình dục với anh", nhưng không nặn ra được mấy chữ đó. Cô cầm túi, lấy ra một lọ nước hoa, đi tới đưa cho anh. "Hương cam quýt, không biết anh có thích không."

Thấy anh cầm trong tay, cúi đầu nhìn. Lòng Ân Dao nhẹ nhõm thật nhiều, cô bảo: "Tôi về đây."

Ân Dao xách túi ra cửa, lúc ngang qua anh, bỗng nhiên tay bị kéo nhẹ.

Ước chừng chỉ một giây, Ân Dao còn chưa phản ứng, anh đã buông ra.

"Tôi đưa cô xuống."

Ân Dao nói không cần đâu nhưng anh đã kịp thay giày.

Ân Dao lái xe về. Đến nơi, cô như thể vừa hoàn thành một chuyện lớn, nằm sấp trên ghế sofa. Nằm liệt một hồi mới bò dậy đi tắm. Trước khi ngủ mới thấy tin nhắn của Tiêu Việt, anh hỏi cô về tới nhà chưa.

Ân Dao trả lời anh rằng cô đã tới.

Hồi âm xong, cô đặt điện thoại xuống. Hiếm khi được thoải mái lên giường ngủ.

Ngày mai không phải chụp ảnh, tốt quá.

...

Mười một giờ rưỡi, Tiêu Việt xem xong kịch bản thì đứng dậy thu dọn hành lý. Sáng mai anh vào tổ, 9 giờ bay sang Thượng Hải

Còn chưa dọn hết, điện thoại để trên bàn reo một tiếng, anh ngẩng đầu liếc nhìn. Tin nhắn mới trên WeChat --

Ân Dao: Tôi đến rồi.

Anh mở màn hình nhưng không hồi âm.

Ngón tay chột di chuyển, tin nhắn cũ hiện ra, là những tin mà đêm đó Ân Dao nhắn trong lúc say xỉn. Tiêu Việt xem một lát rồi thoát khỏi giao diện. Anh cầm lọ nước hoa trên ghế sofa bỏ vào vali.

Bạn đang đọc truyện *Ái Sơ Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

"Nếu tôi không đến, cô sẽ thế nào?"

Ân Dao dùng một lọ nước hoa kiêu nam đòi lấy sự an lòng cho mình.

Về sau... ước chừng rất lâu rất lâu sau đó, Ân Dao và Hoàng Uyển Thịnh trong lúc tán gẫu nói đến chuyện cũ này. Người kia cười hềnh hếch, cười xong vỗ vai cô, tấm tắc khen cô quá cao tay.

"Ngẫm lại thì, tự nhiên đêm hôm khuya khoắt có một bà chị xinh đẹp nhấn cho mấy dòng treu chọc ướt át, ngoảnh đầu liền mất tăm suốt hai tháng, cũng không nói rõ gì cả. Mà mấy lời càn rỡ đó cứ treo trong máy, sơ sễnh là có thể nhìn thấy. Một khi thấy rồi thì cho dù tâm lạnh như nước cũng phải nảy sinh ý khác. Huống chi anh chàng mới 23, cũng không phải loại đàn ông sành sỏi từng lăn lộn trong bụi hoa..."

Nhưng đó là chuyện rất lâu sau đó. Vào thời điểm này, Ân Dao chưa đến mức đem chuyện của cô và Tiêu Việt ra chia sẻ với ai.

Sau hôm ấy, Ân Dao tiếp tục hưởng thụ kỳ nghỉ của mình. Không biết vì đâu mà tên Cận Thiệu kia biết gần đây cô nghỉ ngơi, cách ngày gọi điện thoại tới rủ cô đi chơi.

Đám con nhà giàu thời gian chơi bởi quá nhàn nhã, đa phần là mượn danh gây dựng sự nghiệp để cầm tiền trong nhà làm mấy chuyện bản thân yêu thích. Ví dụ như mở quán rượu, câu lạc bộ, không kiếm được tiền cũng chẳng sao, chơi vui mới là quan trọng

Cận Thiệu mở một pub rất có hơi thở văn nghệ, mặc dù toàn thân hấn ta và văn nghệ không có liên quan gì tới nhau. Tháng trước vừa khai trương quán, khi đó Ân Dao vội vàng công tác ở Hồng Kông nên bỏ lỡ. Vì thế, lần này cô nể mặt Cận Thiệu, đồng ý hẹn buổi tối tới quán rượu của hấn chơi.

Đến nơi mới phát hiện nơi này còn lớn hơn cô tưởng, trang trí quả đúng là đủ văn nghệ, đoán chừng chi phí không thấp. Người tới chơi không nhiều lắm, có điều không ồn ào. Cậu chủ nhỏ họ Cận rất khách sáo, tự mình tiếp đãi sẵn tiện khoe khoang bản lĩnh pha chế. Ân Dao ngồi trước quầy bar nhìn người ca sĩ trên sân khấu đang vừa đàn vừa hát một bài dân ca êm dịu. Chẳng biết thế nào lại nhớ đến đêm đó, nhớ dáng vẻ Tiêu Việt cúi đầu gảy đàn.

Cận Thiệu nhìn thần sắc mê mẩn của cô bèn thò người tới gần, "Đừng nói là cô nhìn trúng em trai ca sĩ nhà tôi nha?"

Ân Dao thu lại ánh mắt, nhận rượu của hấn.

Cận Thiệu cười khoái chí: "Nếu thật sự nhìn trúng, anh trai sẽ làm mối cho em "

Ân Dao ngẩng đầu: "Tôi nhớ lắm hả? Cậu nhỏ hơn tôi hai ngày đúng không?"

Cận Thiệu nhăn mày: "Trí nhớ thế mà tốt thật, sao nào, nghe nói dạo này bên cạnh cô hình như không có đàn ông?"

Ân Dao hỏi lại: "Vậy dạo này bên cạnh cậu có phụ nữ à?"

"Có nha."

"Có phải cậu tặng hoa hồng cho Tiết Phùng Phùng không?"

Cận Thiệu ghen hợm, ho khan một cái rồi bùng ly rượu lên giả bộ uống.

Ân Dao hỏi: "Cậu muốn gì hả? Nếu chỉ là đùa vui một chút, tôi khuyên cậu nên quên đi. Đừng nói chị ấy không thể để ý tới cậu, tôi cũng phản đối."

"Vậy nếu không phải vui đùa một chút thì sao?"

"Vậy thì càng vô nghĩa, người như các cậu có thể làm chủ chuyện hôn nhân của mình sao?" Ân Dao nói trúng tim đen.

Cận Thiệu biết rõ cô nói không sai nhưng lại sĩ diện hão, hấn nhếch môi cười: "Có cần vậy không? Lúc này mới bên nhau, sao lại nói tới hôn nhân?" Tự nhiên hấn ngừng lại rồi chồm người qua, nhìn Ân Dao, "Tôi thấy chuyện của anh Tân Nam ảnh hưởng tới cô. Ngày cưới của anh ấy đã định rồi, ngày 18 tháng 10, cô biết chưa?"

Ân Dao cầm ống hút nhẹ nhàng khuấy cocktail, "Có nghe nói."

Cận Thiệu hừ một tiếng: "Cái cô Bạch tiểu thư đó, sau này anh Tân Nam phải chịu đựng rồi."

Ân Dao không tiếp lời

Cận Thiệu liếc cô, nói chậm rãi: "Dao Dao, trong số chúng ta, tôi phát hiện chỉ có cô là thông minh. Đầu tiên là sớm đổi họ trốn đi, bây giờ còn tuyệt hơn, dám quang minh chính đại nuôi em trai người mẫu. Cái danh con gái nhà quyền quý cũng có thể vứt đi, xem ra có thể chặt đứt ý niệm người trong nhà cô."

"Không phải là tôi thông minh." Ân Dao cười cười nhìn hấn: "Là các cậu không nỗ lực bỏ."

Không nỗ lực bỏ cái gì đây? Đương nhiên là những thứ trong nhà cho. Cận Thiệu hiểu lời này, hấn cười nhạt: "Cô đúng là thú vị quá đi, thảo nào anh Tân Nam cứ nhớ nhung cô"

"Có thể đừng nhắc tới anh ta không?"

"Ừm..." Cận Thiệu trầm ngâm, "Tôi ấy, không đứng về bên nào. Nói một câu công bằng thì thực ra mấy năm anh ấy lừa cô, tôi cũng rất khó chịu. Chia tay rồi anh ấy thật sự không nở, cũng luôn tranh cãi với trong nhà. Hôm qua tôi gặp anh ấy, gầy đi không ít, tinh thần cũng kém, còn hỏi tôi dạo này cô có ổn không."

Thấy Ân Dao không có biểu cảm gì, Cận Thiệu chần chừ rồi nói: "Hai người các cô coi như là có duyên không phận, chỉ bằng nhìn thoáng chút đi. Tìm một người đàn ông khác rồi yêu đương đàng hoàng, cũng là buông bỏ quá khứ, đúng không?"

Ân Dao: "Cậu đang khuyên tôi hả?"

"Cứ coi là vậy đi." Cận Thiệu lại cười nham nhở "Thế nào, có muốn tôi giới thiệu cho cô không? Bảo đảm giống như tôi, đẹp trai đáng tốt."

"Bỏ đi, người cậu giới thiệu, sợ là tôi chịu không nổi" Ân Dao bưng ly rượu uống một hơi cạn sạch, "Với lại gu thẩm mỹ của chúng ta khác nhau, tôi không thích kiểu của cậu."

"Vậy chứ cô thích kiểu gì? Nói ra tham khảo nào?"

Chẳng rõ Ân Dao nhớ tới cái gì, cô cười cười không trả lời hẳn, "Làm ăn thịnh vượng, tôi đi đây"

Mấy ngày nghỉ sau đó, Ân Dao không ra khỏi cửa, cô trải qua khoảng thời gian nhàn rỗi tại nhà. Trong lúc rảnh rang, cô tìm hiểu Tiêu Việt một chút. Phàm là người trong giới nghệ thuật đều có thể tra được không ít tư liệu trên internet. Ân Dao dễ dàng tìm được một vài thông tin ví dụ như chiều cao của anh, cân nặng, sinh nhật, v.v... cũng có thể biết anh từng đóng phim nào.

Sinh nhật của Tiêu Việt vào tháng sau, nói cách khác, anh còn chưa đầy 23 tuổi, nhỏ hơn cô hai tuổi rưỡi.

Ân Dao tìm được bộ phim trước kia Chu Thúc nói, xem mấy tập có anh, phần phim rất ít, nhưng hoá trang đẹp vô cùng. Bộ phim này chiếu năm ngoái, nhưng đã quay từ hai năm trước. Lúc đó anh miễn cưỡng mới chừng hai mươi, thân mặc áo bào vải lĩnh dài rộng, đai rộng tung bay. Ngoài đời Ân Dao còn chưa thấy anh cười nhưng lại thấy ở trong phim.

Cô xem hết cái này bỗng dưng muốn tìm anh bèn gửi một tin nhắn. Lúc này đã hơn mười một giờ, cô hỏi anh ngủ chưa, một tiếng sau Tiêu Việt mới trả lời: Vẫn chưa.

Ân Dao: Trễ vậy hả?

Anh lại đáp: Mới vừa quay xong cảnh đêm.

Ân Dao: Anh đang diễn ở đâu? Hoành Diễn?

Tiêu Việt: Thượng Hải.

Ân Dao dừng một thoáng, rồi nói với anh: Đúng dịp quá, hai ngày nữa tôi cũng phải đi Thượng Hải.

Tiêu Việt chưa trả lời.

Ân Dao lại gửi tiếp một tin: Tôi chụp xong, có thể tới tìm anh không?

Về phần muốn tìm anh làm gì, cô cũng chẳng biết. Thậm chí không nghĩ nhiều, cứ vậy mà nhấn thôi. Chờ hai phút, cũng không thấy phản ứng. Ân Dao nghĩ chắc anh không bằng lòng bên gỗ: Thôi vậy.

Vừa muốn gửi đi thì anh đã hồi âm: Có thể tôi sẽ không rảnh.

Ân Dao xóa hết tin vừa soạn, lần nữa gửi tin: Đến lúc đó rồi xem tình hình, anh nghỉ ngơi đi, không cần trả lời tôi.

Anh thực sự không hồi âm.

Kì nghỉ của Ân Dao kết thúc, hai ngày sau khởi hành đến Thượng Hải. Lần này không phải cô đi một mình, còn có mấy người. Trừ thợ trang điểm quen thuộc, còn có Tiết Phùng Phùng và trợ lý Đinh Đinh. Từ đầu đến cuối mất 4 ngày, buổi tối trước hôm kết thúc cô liên hệ với Tiêu Việt.

Lần này cô gửi tin nhắn thoại, không cần đợi lâu, anh đã nhận. Ân Dao hỏi: "Mai anh có quay phim không?"

"Buổi sáng có."

"Buổi chiều tôi làm xong, chạng vạng đến tìm anh nha?"

Anh ở công viên điện ảnh Xa Đôn khu Tùng Giang, còn Ân Dao ở khu Tĩnh An

Cô đợi trong chốc lát, nghe anh nói nhỏ một câu: "Đề tôi qua đó."

Không biết có phải anh đang ở trường quay hay không mà trong điện thoại có chút ồn ào, gần như lấp cả giọng anh.

Ân Dao nghĩ nghĩ rồi bảo: "Hay là hẹn ở chỗ nào đi, ra bên đi dạo được không?"

"Được."

"Vây... gặp ở bên tàu Thập Lục Phố, sáu giờ rưỡi tối, được không?"

Ân Dao nghe anh đồng ý. Thời gian địa điểm đều đã định, kiểu này cũng xem như là hẹn anh được rồi. Hình như cũng không khó lắm.

Tiết Phùng Phùng tắm rửa xong, thấy trong phòng không có ai. Nhìn ra sân phơi thì phát hiện bóng dáng Ân Dao. Hai mắt của cô ấy hệt như radar quét một vòng, đi qua, "Lén lén lút lút, làm chuyện gì không muốn để người khác biết hả?"

Ân Dao đã tắt máy, quay đầu lại, "Không làm gì hết"

Cô đi về phòng, Tiết Phùng Phùng quan sát cô, hoài nghi hỏi: "Sắc mặt cô lạ lắm nha, mới gọi điện thoại cho ai vậy?"

Ân Dao mặt không đổi sắc: "Một người bạn."

"Bạn nào?"

"Chị không biết."

"Cô có người bạn nào mà tôi không biết?" Tiết Phùng Phùng nhìn cô chăm chăm.

"Có đó." Ân Dao không nói thêm, đi vào phòng vệ sinh.

Hôm sau, năm giờ rưỡi chiều, việc chụp ảnh kết thúc.

Ân Dao về khách sạn thay quần áo, đột nhiên nhận được thông báo ông chủ bên kia mời ăn cơm. Kiểu xã giao này đương nhiên là Tiết Phùng Phùng đồng ý, loại chuyện đó luôn do cô ấy tính toán và quyết định không cần hỏi ý Ân Dao

"Nói cô biết nhất định phải đi. Người ta đã nể tình, mình có thể tát vào mặt người ta sao?"

Tiết Phùng Phùng là người nói một không hai. Liên quan tới chuyện làm ăn, bọn cô sớm có ước pháp tam chương, ý kiến giống nhau thì không nói, hễ mà ý kiến trái ngược thì sẽ để Tiết Phùng Phùng định đoạt. Đây là điều kiện duy nhất từ lúc Yin Studio mới thành lập. Lúc đó Ân Dao đồng ý, hoàn toàn không ngờ tới sẽ có tình huống như hôm nay.

"Chỉ là ăn một bữa cơm thôi mà" Ân Dao tỏ ý thương lượng, "Sau này tôi sẽ đi hết, hôm nay không đi có được không?"

Đáp án dĩ nhiên là không thể. Ân Dao đành phải nhấn cho Tiêu Việt rằng đến tối cô mới tới được.

Cơm tối ăn món Thượng Hải, Tiết Phùng Phùng rất thích, toàn bộ quá trình đều cùng bên kia trò chuyện vui vẻ. Ân Dao không quan tâm, ngồi đến bảy giờ, cô vào phòng vệ sinh rồi không trở về nữa. Đợi ngồi vào xe taxi cô mới nhắn tin cho Tiết Phùng Phùng nói mình không khỏe nên về khách sạn trước.

Đến nơi đã hẹn, rất dễ tìm thấy Tiêu Việt. Anh đứng dưới đèn đường, tựa vào lan can, có lẽ đã đợi rất lâu. Ân Dao cảm thấy áy náy, cô đi qua, cũng tựa vào bên lan can: "Thật xin lỗi, tôi đến muộn."

Tiêu Việt quay đầu nhìn cô.

Ánh đèn soi sáng cả hai khiến biểu cảm của hai bên hiện ra tương đối rõ. Ân Dao không chắc liệu anh có giận hay không, cô giải thích một câu: "Đột nhiên có bữa tiệc, không thể thoái thác."

Rốt cuộc anh cũng "ừ" một tiếng.

Thế là Ân Dao hớn hơ: "Anh tới khi nào? Anh không hỏi âm, tôi còn sợ anh không đến."

"Tôi không đến, cô sẽ thế nào?" Tiêu Việt bỗng mở miệng, giọng anh khàn khàn.

Ân Dao khựng lại cảm thấy là lạ, "Anh bệnh hả?"

"Không sao" Anh xoay đầu sang hướng khác ngắm cảnh đêm phía bên kia bờ.

Ân Dao nhìn dáng hình khuôn mặt anh, lặng im một hồi, cô nói: "Anh không đến, tôi sẽ rất thất vọng."

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9

"Cô đối với ai cũng như thế này sao?"

Câu này của Ân Dao rất thẳng thắn. Anh không tới, dĩ nhiên cô sẽ thất vọng. Kỳ thật, lúc ngồi trong xe taxi cô đã nghĩ, anh chưa trả lời tin nhắn có lẽ là giận rồi, anh không muốn quan tâm tới cuộc hẹn ngẫu hứng của cô. Cô vút lại bữa tiệc chạy ra bến cũng chưa chắc đã gặp được anh, nhưng cô vẫn đến.

Cảm xúc con người thật là kì lạ. Một giây trước ngồi bên bàn rượu cảm thấy cụt hứng, cho rằng kiểu xã giao anh một câu tôi một câu giữa người với người thật dối trá và vô nghĩa. Nháy mắt sau lại vui lòng chạy tới bờ sông Hoàng Phố, cùng người ta ngắm cảnh đèn đêm rực rỡ.

Ân Dao phát hiện anh hơi nghiêng đầu nhìn cô. Chỉ tiếc ánh sáng không tốt, bằng không thật sự cô rất muốn trông xem giây phút này trong mắt anh có chút vui mừng nào không.

Bờ sông gió lớn, thời tiết cũng đã chuyển lạnh.

Ân Dao để ý rằng anh mặc rất ít. Trên người anh là áo sơ mi đen kiểu dáng đẹp mắt lần trước thấy anh mặc ở Hoàn Kiếm, nhưng nhìn kỹ một chút lại cảm thấy cũng không giống lắm.

"Anh lạnh không?". Cô hỏi.

"Không lạnh." Anh buông tay đang chống trên lan can ra, đứng thẳng người: "Định đứng ở chỗ này sao?" Thanh âm vẫn trầm thấp như vậy, giọng điệu lại hơi hột rất nhiều.

Ân Dao đảo mắt nhìn quanh: "Vậy đi thôi?"

"Ừm."

Lúc đầu không có mục đích, cũng không chọn phương hướng, chỉ tùy ý đi về phía trước. Cảnh đêm ven sông cực kì xinh đẹp, khó trách bất kể đến vào thời điểm nào thì khách du lịch cũng không ít. Hai người đi song song, cách nhau chừng một cánh tay.

Ân Dao hỏi lại vấn đề trước đó: "Có phải anh bệnh rồi không? Sao cổ họng lại thế này?"

Tiêu Việt không phủ nhận, anh đáp: "Tôi qua bị sốt."

Ân Dao ngừng đi, mà bước chân Tiêu Việt không dừng lại, bất tri bất giác đã cách cô hai bước. Anh quay đầu đưa mắt nhìn Ân Dao, cô tiến lên hỏi: "Vậy bây giờ thì sao?"

Tiêu Việt nói: "Buổi sáng không sốt nữa."

"Sáng nay anh quay phim?"

Anh đáp: "Ừm"

Ân Dao không tiếp lời chẳng biết đang suy nghĩ cái gì, Tiêu Việt nhìn cô rồi lại đi thẳng về trước mấy bước. Đến dưới một ngọn đèn đường, sáng sủa hơn nhiều.

Anh nghe Ân Dao nói khẽ: "Thật xin lỗi, tôi không biết anh bị bệnh, còn hẹn anh ra."

Từ Tùng Giang chạy tới đây cũng không gần mà lại đương lúc cao điểm tan tầm, còn để anh cô đơn đợi gần một tiếng ngoài bờ sông. Ân Dao đột nhiên cảm thấy tình anh tốt hơn so với cô nghĩ, đối lại là cô chưa hẳn đã vui vẻ.

Lúc này cô chợt nhớ tới điều gì, dừng bước lại và hỏi anh: "Anh ăn cơm chưa?"

Tiêu Việt lắc đầu.

Ân Dao rất muốn gỡ lên đầu mình. Bình thường cô chỉ lo chụp ảnh, rất nhiều thứ vụn vặt phải quan tâm đều không cần cô tự mình sắp xếp xử lý. Lâu dần thành ra tâm tính cầu thả, không cân nhắc chu toàn.

"Thật xin lỗi."

Tiêu Việt cao hơn cô nửa cái đầu, lúc nói chuyện với anh cô hơi ngước mặt lên, đèn đêm đổ ánh sáng trắng lạnh lẽo xuống, rơi trên người cô. Cô trang

điểm nhẹ, mặt trắng nõn, mày mi đen óng, sắc môi hơi nhạt.

"Tôi dẫn anh đi ăn, anh muốn ăn gì cũng được"

Câu này tựa như không lường lự, cứ thế bật thốt ra. Cô nói là "dẫn anh đi ăn" chứ không phải "mời anh đi ăn", như thể xem anh là đứa bé. Tiêu Việt hơi nhướn mày, rồi bỗng khoé môi cong lên, anh cười. Ánh đèn như là rơi vào trong đôi mắt đen láy của anh. Ân Dao ngỡ ngác một chút, hóa ra hiện thực và màn ảnh không giống nhau. Gương mặt trước mắt trong sáng sinh động, so với tuổi hai mươi của anh thì đã thêm chút mùi vị khác biệt.

Tiêu Việt nhìn cô: "Tôi muốn ăn gì, cô cũng sẽ thỏa mãn tôi?"

Ân Dao: "Ừ, anh muốn ăn cái gì?"

Anh không nói, chỉ quay đầu nhìn về phía trước rồi đáp: "Đi thôi."

Ân Dao đi theo anh, băng qua công viên thành cổ đến phố cổ Dục Viên. Anh cũng không muốn ăn sơn trân hải vị mà chỉ đưa cô vào một quán thang bao. Tiêu Việt đúng là đói bụng nhưng đêm hôm qua vừa bệnh, sáng nay cũng không thoải mái. Anh muốn ăn nhưng chẳng nuốt trôi, gọi hai lồng thang bao cũng không ăn hết.

Ân Dao ngồi đối diện, thấy anh buông đũa, cô hỏi: "Anh giảm béo hả?"

Tiêu Việt chột ngược mắt.

"Tôi nghe nói diễn viên đều muốn giảm béo." Ân Dao cười tươi, "Tôi có người bạn, diễn viên nữ. Cô ấy ăn còn ít hơn chim, còn nói đó là chức nghiệp của người diễn viên dày công xây đắp. Cho nên nam diễn viên các anh cũng phải giảm sao?"

Tiêu Việt hồ hững nhìn cô: "Cô thấy tôi cần phải giảm không?"

Ân Dao lắc đầu: "Dáng anh đẹp lắm."

Anh không tiếp lời, uống một ngụm nước. Ân Dao cũng không hỏi nữa, đoán rằng khẩu vị của anh không tốt nên đứng dậy đi thanh toán.

Bên ngoài, đường phố vẫn phồn hoa náo nhiệt như cũ. Bước ra khỏi quán thang bao, Tiêu Việt hỏi: "Muốn đi dạo không?"

"Ừm."

Dọc đường bày rất nhiều đồ mỹ nghệ, đồ lưu niệm và quà vặt, khiến du khách tránh không được muốn qua nhìn, qua nếm thử. Hai người bọn họ lại ít khi dừng bước, giữa một đám người anh và cô vẫn một đường đi thẳng, chân bước không nhanh, hai bên vẫn duy trì khoảng cách không gần không xa, thỉnh thoảng trao đổi vài câu. Đến đoạn đường hơi chen chúc, có mấy đứa nhỏ chơi đuối bắt. Ân Dao không để ý nên bị va chạm, bỗng cảm giác sau lưng có bàn tay ấm áp đỡ lấy eo cô. Cô quay đầu, Tiêu Việt đã buông tay.

Lúc hai người chia tay đã gần mười giờ đêm, taxi đưa Ân Dao về trước. Cô xuống xe ở trước cửa khách sạn nhưng chưa vội đóng cửa mà vịn cửa sổ xe rồi thò người nhìn vào bên trong. Tiêu Việt cũng nghiêng đầu.

Ân Dao hỏi: "Chừng nào anh quay phim xong?"

"Còn hai tuần nữa"

Hai tuần cũng không lâu lắm, Ân Dao nói: "Được."

Trong ánh sáng mờ mờ cô nhìn anh hai giây rồi mỉm cười, không tiếp tục nói những lời khác mà lui về sau đóng cửa xe lại. Xe nhanh chóng chạy đi. Ân Dao quay người đi vào khách sạn.

Cô cảm thấy đêm nay không tệ, khi vào phòng tâm trạng rất tốt. Nếu như không có Tiết Phùng Phùng đề ra nghi vấn thì càng tốt hơn. Nhưng hành động của cô hôm nay quá kỳ quái, cho dù là người qua loa cũng sẽ cảm thấy lạ lùng, huống chi là Tiết lão đại đệ nhất sáng suốt.

Ân Dao chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, ấy thế mà vẫn bị chất vấn đến không còn sức chống đỡ.

"Trục giác của tôi báo cho tôi biết, cô không nói thật. Nếu giống như lời cô, chỉ là một người bạn mới bình thường mà tới mức nhất định phải gặp vào hôm nay hả? Cho dù phải nói dối cũng muốn bỏ chạy đi nhìn người ta? Cô hoàn toàn có thể thông báo cho đối phương đổi thời gian hẹn mà. Trước nay vì chuyện của chúng ta, cô đã bỏ qua rất nhiều cuộc hẹn cá nhân. Có gì với người này cô lại đối xử khác biệt như vậy?"

Ánh mắt Tiết Phùng Phùng sắc bén, không bỏ qua chút xú biến hóa nào trên mặt Ân Dao: "Điều này chứng minh đối với cô mà nói, người đó còn quan trọng hơn tôi? Cái này mà gọi là bạn bè bình thường hả? Vậy tôi tính là gì? Quen sơ sơ hả?"

Ân Dao có ý đồ giải thích: "Thật ra đối với người thân cận tôi sẽ hơi tùy tiện, còn quan hệ bình thường hoặc là không quá quen sẽ khá..."

"Láo toét quá, không quen cái con chim của cô í"

Ân Dao: "..."

"Thành thật khai báo đi."

Ân Dao không nói gì. Cô cũng không hiểu vì sao giờ phút này cô không tình nguyện nói ra tên Tiêu Việt. Tựa như trong nội tâm của cô, anh là một sự tồn tại bí ẩn. Rõ ràng lúc trước chuyện cô và Chu Thúc chưa bao giờ giấu giếm được ai.

Nhưng mà Tiết Phùng Phùng thấy cô như vậy lại hiểu lầm, hừ lạnh một tiếng: "Cô che giấu đủ kiểu như vậy, đừng nói là Lương Tân Nam đó."

Ân Dao nhún mày: "Dĩ nhiên không phải."

"Tốt nhất không phải hấn, hấn là kiếp số của cô, dính vào là xui xẻo. Cô tỉnh táo đi."

Sau đó Tiết Phùng Phùng không gắng hỏi nữa, Ân Dao không biết có phải trong lòng cô ấy đã nhận định rằng cô đi gặp Lương Tân Nam hay không.

Ân Dao tắm rửa xong, vốn muốn gửi tin cho Tiêu Việt nhưng tính toán thời gian, đoán anh hẳn còn đang trên đường.

Cô hồi âm một đồng email và tin nhắn, chợt phát hiện vòng bạn bè có tin mới. Một phút trước Tiêu Việt đăng một ảnh chụp cửa sổ xe mờ nhòe do mưa xối. Trên lớp thủy tinh là ánh đèn neon rực rỡ xen lẫn những giọt nước uốn lượn. Ân Dao đi đến sân phơi, quả nhiên trời đang đổ mưa. Không giống mùa hè gió táp mưa rào, mưa thu vừa lạnh lại ẩm ướt, kéo dài liên miên, không biết bao lâu mới tạnh.

Cô nhắn mấy chữ cho Tiêu Việt: Lúc xuống xe cẩn thận đừng dính mưa, anh đến thì báo cho tôi biết.

Tiêu Việt không thấy tin nhắn này, sau khi chụp tám ảnh cửa sổ mưa kia anh nhắm mắt dựa vào xe, chẳng biết thế nào lại ngủ thiếp đi. Đến nơi được tài xế đánh thức, đầu anh đau dữ dội, lấy ví ra tra tiền. Về đến phòng ngủ đầu liền ngủ mất. Sáng ngày hôm sau không có quay phim, đồng hồ báo thức cũng không cài nên anh dậy rất muộn. Sau đó mới đọc tin nhắn của Ân Dao. Tiêu Việt nhìn một lát, không biết lúc trước cô đối với Chu Thúc có phải cũng là kiểu này hay không.

Về lại Bắc Kinh, Ân Dao đối diện với nửa tháng làm việc liên tục không nghỉ. Cũng thời gian này, Tiết Phùng Phùng tổ chức hoạt động tập thể, tìm một sơn trang ở ngoại ô Bắc Kinh. Tập thể nhân viên trong công ty đi chơi trong 3 ngày, đó là truyền thống và cũng là ý nghĩa của "tập thể".

Ân Dao nán lại hai hôm, đến thứ bảy thì cô về trước. Bởi vì Hoàng Uyển Thịnh vất vả trở về chạy tuyên truyền có nửa ngày nhàn rồi, nên Ân Dao muốn đi gặp cô ấy. Hai người hẹn gặp tại quán bar của Cận Thiệu. Hoàng Uyển Thịnh gầy rất nhiều, Ân Dao nhìn ra trạng thái của cô không mấy tốt đẹp. Hỏi một chút mới biết cô ấy và bạn trai cãi nhau, nghe nói cãi rất dữ dội, gần đến bước chia tay.

Ân Dao hỏi cô ấy: "Vì sao lại cãi nhau?"

Hoàng Uyển Thịnh cũng không nói nguyên do chỉ lắc đầu cười gượng: "Áp lực hai bên quá lớn, Dao Dao, mình cảm giác mấy ngày nay không thở được, kìm nén đến hoảng sợ."

Ân Dao: "Anh ta không muốn công khai hả?"

Uyển Thịnh cười cười không đáp, Ân Dao cũng không biết nói thế nào. Đối với loại tình huống này cô cũng không có kinh nghiệm lại không hiểu quá rõ, đành phải hỏi: "Cậu thích anh ta à?"

Hoàng Uyển Thịnh gật đầu: "Thích. Thời đại này rất khó gặp được người mình thích, phải không?"

"Phải" Ân Dao cũng đồng ý nói, "Vậy... có gắng thêm một chút?"

Hoàng Uyển Thịnh gật gật đầu: "Mình cũng nghĩ như vậy."

Trò chuyện xong vấn đề này, cô ấy nói, "Không nói mình nữa, cậu thế nào? Đạo này đầy trời đều là tin hôn sự của hai nhà Lương - Bạch. Ngày mai sẽ rất náo nhiệt, không ít người trong giới nhận được thiệp mời, nhà các cậu cũng sẽ có người đi."

Ân Dao nói: "Đúng vậy, anh mình chắc chắn sẽ đi, bọn họ từng là anh em tốt mà "

"Không phải khi đó anh cậu trở mặt với Lương Tân Nam vì cậu sao?"

"Vậy thì thế nào?" Ân Dao cười cười: "Có lợi ích qua lại với nhà họ Lương mà. Thương nhân luôn luôn đặt lợi ích lên hàng đầu."

Hoàng Uyển Thịnh hỏi: "Cậu vẫn ổn chứ?"

Ân Dao đáp: "Không có gì, cũng đâu phải ngày đầu tiên biết anh ta phải kết hôn, chẳng sao hết."

Hoàng Uyển Thịnh cúi đầu cười nhạt, cô ấy thở dài: "Cậu nói xem, sao cảm giác này lại khó chịu như vậy?"

Là nói Ân Dao, nhưng cũng là đang nói chính cô ấy.

Ân Dao: "Chắc bởi vì không gặp đúng người."

Dây dưa sai người giống như chui vào bụi gai, thê thảm không tưởng nổi.

Chạng vạng tối, Ân Dao chia tay Hoàng Uyển Thịnh, cô lái xe về nhà. Lúc ra khỏi thang máy, trông thấy dáng người đứng trước cửa, cô dừng bước. Lần trước gặp anh ta là ở sân bay Hồng Kiều. Thậm chí không cần hỏi làm thế nào anh ta tìm được chỗ của cô, hoặc là ứng phó như thế nào với cửa bảo an. Tại thành Bắc Kinh, anh ta chẳng thiếu thủ đoạn.

Lương Tân Nam nhìn cô dừng chỗ ấy, anh ta bước tới một bước, lại thấy cô lập tức lui về sau một bước. Anh ta sững sờ sắc mặt hơi tái, vẻ đau đớn trong mắt khó mà kìm nén được. Anh ta không nói lời nào, cô lại càng khép chặt môi.

Tòa nhà này mỗi tầng chỉ có một hộ nên sẽ không có người khác đi qua. Lương Tân Nam cứ như vậy không nói tiếng nào mà nhìn cô. Khoảng cách trước mặt rõ ràng chỉ ngắn ngủi mấy chục bước, bây giờ tựa hồ cách mấy trùng sơn hải.

Bọn họ quen biết nhau từ nhỏ, mười bốn tuổi cô không có mẹ, cùng di nhò sang Mỹ, mất liên lạc với tất cả mọi người ngoại trừ anh ta. Mấy năm cùng cô yêu đương, vé máy bay đã chất thành mấy chồng. Anh ta lớn hơn cô bốn tuổi, cung chiều cô như bảo bối. Cô bị ốm, gọi điện thoại cho anh ta, anh ta nghe xong khó chịu vô cùng, dù đêm khuya ngồi máy bay cũng phải đến thăm cô. Anh ta sống hai mươi chín năm, chưa từng dùng dáng vẻ kia đối mặt với bất kỳ một người phụ nữ nào. Nhưng không thể tiếp tục nhớ những chuyện đó, nghĩ một chút thì càng khó chịu.

Lương Tân Nam rốt cục vẫn tiến lên một bước, giọng nói khàn đặc: "Anh chỉ muốn đến thăm em một chút"

Ân Dao vẫn trầm mặc, sắc mặt của anh ta càng nhợt nhạt thêm "Dáng vẻ của em không nên thế này, nói với anh một câu thôi được không?"

Thế là Ân Dao mở miệng, giọng cô cứng rắn lạnh lùng: "Nghe nói ngày mai anh kết hôn, chúc mừng."

Lương Tân Nam cười nhạt một tiếng, trong mắt là thống khổ sâu đậm và tự giễu: "Anh biết em không có lời nào hay ho mà."

Ân Dao nhìn anh ta, thanh âm lại hạ xuống: "Anh đứng trước cửa nhà tôi như vậy, thật sự không cần thiết đâu, hôm nay tôi mệt lắm rồi chỉ muốn mau vào nhà nghỉ ngơi. Nếu đã nói xong, có thể mời anh đi được chưa?"

Lương Tân Nam nghẹn lời, đi lướt qua người cô đến cửa thang máy.

Ân Dao ấn vân tay mở cửa, đang muốn đi vào thì nghe anh ta gọi to: "Dao Dao."

Chân cô không nhúc nhích mà cũng không quay đầu, mấy giây sau nghe anh ta khàn khàn nói một câu: "Tất cả mọi chuyện, đều là anh có lỗi với em"

Ân Dao vào nhà, đóng cửa lại.

Ngày 18 tháng 10, Lương Tân Nam và Bạch Nghênh Nghênh đám cưới. Dựa vào danh vọng thương nghiệp của hai nhà, dĩ nhiên là hôn lễ rất chấn động. Hôm nay Ân Dao không lên mạng, chỉ xem vòng bạn bè. Nhưng mà cũng không thể tránh khỏi tin tức có liên quan, luôn có những con người được mời tham dự muốn phô ra hiện trường rầm rộ thế nào.

Bây giờ tối Ân Dao rời studio, cô về nhà lấy món quà đã mua trước đó rồi đi tìm Tiêu Việt. Cô biết mấy hôm trước anh đã từ Thượng Hải trở về. Trong khoảng thời gian này, bọn họ vẫn luôn liên lạc nhưng không quá thường xuyên, anh trả lời tin nhắn cũng chẳng mấy nhiệt tình.

Cũng trong thời gian này, sinh nhật của anh đã qua mất. Trí nhớ của cô chẳng ra làm sao, rõ ràng lần trước điều tra tư liệu của anh đã thấy rồi. Kết quả lại quên, một câu "sinh nhật vui vẻ" cũng không nói được. Cách hai ngày mới nhớ ra liền mua quà định đợi anh trở về rồi tặng bù.

Ân Dao lái xe ra ngoài, chợt nhớ tới chưa hỏi anh có ở nhà hay không. Cơ mà nghĩ lại thì cảm thấy không sao hết. Dù sao hôm nay cô rảnh rang, cũng lười làm bất cứ chuyện gì khác. Nếu anh không có ở nhà, thì chờ chút là được. Đường kẹt xe, Ân Dao cũng không nóng nảy, hôm nay cô thật sự không gấp. Trong xe phát một bản tình ca tiếng Đức xưa cũ, cô nghe suốt đường đi.

Kết quả đúng như cô nghĩ, quả thật là anh không ở nhà. Cô đứng bên ngoài cửa gõ hai phút cũng không thấy động tĩnh. Ân Dao đi thẳng xuống lầu, một mình đi dạo xung quanh. Khéo thay, gần đây có tiệm bánh, bán bánh gato chocolate vừa ra lò. Tự nhiên cô nảy ý định, thuận tay mua một chiếc. Xách theo bánh ngọt trở lại cửa nhà Tiêu Việt lần nữa.

Hơn chín giờ Tiêu Việt về nhà thì chợt được một người bên cửa. Cô mặc áo len mỏng màu xám, tựa vào góc khuất giữa cửa và bức tường, cúi đầu nghịch điện thoại. Dưới chân là chiếc hộp bánh kem hình tròn có hình gấu con...

Ân Dao nghe tiếng động, ngẩng đầu thấy anh, cô cười tươi rói. Cát điện thoại, cô đứng thẳng người: "Đã lâu không gặp." Thật ra thì cũng có bao lâu đâu, mười chín ngày mà thôi.

Sau khi vào cửa, Ân Dao phát hiện bày trí trong nhà anh có thay đổi chút xíu. Cái sofa nhỏ chuyển qua bên tường khiến phòng khách rộng rãi một chút.

Ân Dao ngồi ở bàn ăn, Tiêu Việt mở hộp bánh cô mang tới. Cô không nói vì sao mua bánh ngọt, anh cũng chẳng hỏi.

Tóc anh dài hơn trước một chút, lúc cúi thấp đầu tóc che khuất trán, nôm vè mặt có hơi lơ đãng.

Ân Dao hỏi: "Hôm nay anh đi làm gì vậy?"

"Tụ tập bạn bè."

Anh cắt gọn một khối bánh ngọt, đẩy tới trước mặt cô. Ân Dao cảm thấy dường như anh lại hơi lạnh nhạt. Hôm trước ngoài bến sông anh còn cười với cô, lúc đi dạo phố cổ Dục Viên cũng tán gẫu không tẻ. Cô không rõ, cũng lười nghĩ, chỉ cúi đầu ăn bánh. Đôi mắt ngẫu nhiên nhìn quanh bốn phía, chợt thấy góc bàn có túi nylon siêu thị, bên trong là đồ anh vừa mua về, mấy loại rau cải và thịt

Xem ra anh biết nấu ăn. Cô nhớ lại lần đầu tiên gặp anh ở nhà Chu Thúc, anh nói không biết rồi gọi thức ăn ngoài cho cô. Ân Dao lưỡng lự trước khi đó anh hẳn là không có ấn tượng tốt gì với mình nên chẳng vui lòng để ý nhiều tới cô.

Vậy bây giờ thì sao?

Tiêu Việt xách cái túi đồ ăn nhét thẳng vào tủ lạnh, tiện thể cầm đồ uống tới cho Ân Dao. Cô vẫn luôn cầm cúi ăn, không nói gì thêm.

Tiêu Việt nhàn nhạt liếc cô một cái: "Cô không thích uống cái này?"

Ân Dao ngẩng đầu, nhìn đồ uống bên tay: "Cũng được."

Tiêu Việt cũng cúi đầu ăn bánh. Mùi vị chocolate nồng đậm, ngọt ngấy. Anh hoàn chỉnh ăn hết một khối. Ân Dao đứng dậy, đem bánh mình ăn thừa với cái khay nhỏ ném hết vào thùng rác. Cô đi đến trước cửa sổ sát đất hóng gió, bỗng dưng có loại cảm giác, hôm nay tới đây một chuyến thật là tự chuốc nhục nhã. Hình như anh cũng không hoan nghênh. Chuyện này quá rõ ràng, cũng không đợi chờ gì thêm nữa.

Cô xoay người, đi trở về bên bàn nhẹ nhàng nói với Tiêu Việt: "Quấy rầy anh rồi, tôi đi trước."

Tiêu Việt sững sờ, cô đã cầm lấy túi trên ghế bên cạnh và đi ra cửa.

Anh cau mày đứng đó hai giây, rồi cũng đi theo.

Chỗ này không gian quá chật hẹp, ngọn đèn nhỏ trên đỉnh đầu ở huyền quan miễn cưỡng soi rọi hai người, càng lộ rõ sự chật chội và mờ ám.

"Tôi đưa cô xuống dưới."

Ân Dao nói không cần, anh đã đứng ở cạnh cửa.

Ân Dao nhìn anh, tự dừng lại do dự. Cô hơi không cam tâm rồi đi như thế, nhưng cũng không hiểu đến cuối cùng muốn nhận được thứ gì từ trên người anh. Cô thuận tay đem túi xách đặt trên tủ giày thông minh, lấy ra món quà, đặt vào trong tay anh.

Tiêu Việt nhìn thoáng qua, rồi anh ngược mắt.

"Quà sinh nhật."

Thấy anh không nhúc nhích, cô đến gần một bước, "Không biết có vừa hay không, để tôi đeo giúp anh"

Cô lấy lại món quà, mở hộp, rồi nhẹ nhàng nắm cổ tay trái của anh, cúi đầu giúp anh đeo đồng hồ. Hương hoa sừng trên cơ thể cô vẫn vút trong không khí. Cũng chỉ có mấy giây.

"Được rồi." Cô buông tay, ngẩng đầu.

Tiêu Việt rũ mắt, lẳng lặng mà nhìn cô. Thu trọn dáng vẻ đôi mi và làn da nhợt nhạt của cô vào trong đáy mắt.

Ân Dao có hơi mất tập trung, cô dời ánh mắt, cúi đầu nhìn về phía góc tường trắng. Chính vào lúc này nghe thấy giọng anh thật trầm: "Cô đối với ai cũng như thế này sao?"

Ân Dao hơi ngơ ngác: "Như thế nào?"

Anh không đáp, môi đỏ ửng nấp má, đôi mắt vẫn như vậy nhìn cô.

Ân Dao nghĩ một hồi, cô nói: "Anh không thích sao? Vậy tôi lấy về."

Cô cời dây đồng hồ trên cổ tay anh, lại bị anh bắt được tay. Ân Dao đẩy anh một cái, vai anh tựa trên cửa mà bàn tay ấm áp vẫn nắm chặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

"Chào buổi sáng"

Lương Tiêu Việt đập vào cánh cửa tạo ra âm thanh không nặng không nhẹ, Ân Dao tự thấy mình vừa rồi đầy hơi mạnh. Nhưng sắc mặt anh không có thay đổi gì, chỉ là nhiệt độ trong lòng bàn tay hình như có lên cao, tay Ân Dao bị anh nắm tới nóng lên. Không thể không nói, sức mạnh đàn ông là chẳng thể xem thường. Anh đã không muốn buông ra thì dù cô cố gắng thế nào cũng không thoát được. Không biết có gì tự dưng anh lại ăm ỉ với cô như vậy.

Ân Dao cảm giác được rằng anh có cảm xúc, nhưng cảm xúc đó bắt nguồn từ đâu, cô cũng không hoàn toàn sáng tỏ. Dẫu gì giờ phút này ngay cả tâm tư của chính mình cô còn chưa rõ. Dù cho mồm nói mấy lời phóng khoáng, làm ra điệu bộ dứt khoát. Nhưng đám cưới của Lương Tân Nam đúng thật là có ảnh hưởng tới Ân Dao. Đêm nay cô không có chỗ nào để trốn, cũng không muốn gặp bất cứ người bạn nào biết đến chuyện cũ của cô. Mấy ngày nay, những sự quan tâm giống nhau như đúc đó cô đã tiếp nhận quá nhiều lần, hôm nay không cần nữa.

Cô mang quà đến tìm Tiêu Việt, rốt cuộc trong đó có mấy phần trốn tránh, thật khó mà tính toán. Hoặc giả Ân Dao đúng thật còn một phần tâm tư khác, trong lòng cảm thấy Tiêu Việt khá được, xảy ra chút gì đó với anh cũng chưa hẳn là không thể. Nhưng mà, tối nay thoát trông tâm trạng anh nặng nề, cũng không vui lòng gặp cô. Bây giờ thì hay rồi, còn câu kinh với cô nữa. Đã bao giờ Ân Dao dễ dàng đàn ông đâu. Đoạn thời gian với Lương Tân Nam mặc dù kết cục tồi tệ ảm đạm, nhưng lúc bên nhau chung quy là được cưng chiều. Chu Thúc thì càng không cần nói, biết tiền lùi, có chừng mực, hoàn toàn xứng với danh hiệu "vừa ngoan vừa hiểu chuyện", đây cũng là lí do cô giữ Chu Thúc lâu như vậy. Thật đúng là chưa từng xử lý tình huống của Tiêu Việt

Ân Dao nhìn anh một hồi, cuối cùng vẫn cười nhẹ với anh: "Nếu anh thích, vậy tôi không lấy về."

Tiêu Việt không đáp.

Ân Dao cúi đầu nhìn, cô nói: "Anh nắm tay tôi đau quá."

Ánh mắt Tiêu Việt khẽ lay động, anh thả tay ra.

Ân Dao cúi đầu vừa xoa ngón tay vừa rất thật thà nói cho anh biết: "Mấy ngày nay bận bịu quá, gần như hôm nào cũng làm suốt đêm nên không nhớ được sinh nhật của anh. Đành phải tặng quà bù sung."

Lời giải thích này nghe qua rất chân thành.

"Cô thường xuyên làm thâu đêm?" Cuối cùng anh cũng nói chuyện tiếp với cô.

Ân Dao lạ lẫm cảm giác được chính mình đang thờ phào một hơi khi nghe giọng anh.

"Không phải thường xuyên" Cô ngẩng đầu, thản nhiên nói: "Không phải diễn đêm tới tấp như diễn viên các anh"

"Sao cô biết chúng tôi thường quay ban đêm?"

Ân Dao: "Lần trước ở Thượng Hải, tôi có kể với anh rằng tôi có một người bạn, nữ diễn viên luôn muốn giảm cân đó, anh không nhớ sao?"

Tiêu Việt: "Có chút ấn tượng."

"Cô ấy toàn phải diễn ban đêm." Ân Dao nói, "Tôi thấy các anh cực khổ quá, anh thấy mệt không?"

"Cũng tạm"

Bầu không khí rõ ràng dịu lại, hai người trò chuyện qua lại vài câu, nhưng vẫn đứng tại chỗ nhỏ hẹp ấy.

Tiêu Việt hình như nhận ra vấn đề này trước, anh nói: "Bây giờ cô muốn đi sao?"

Ân Dao hỏi lại: "Anh muốn để tôi đi sao?"

"Tùy cô." Anh hơi nhượng mảy, hồ hững đáp một câu.

Mặc dù nói thế, nhưng anh chẳng ra mở cửa, cũng nín thinh không đề cập tới chuyện đưa cô xuống lầu mà chỉ đi thẳng về phòng khách.

Ân Dao mỉm cười theo sau anh, cô nói: "Vậy tôi nán lại chút nữa."

Tiêu Việt lấy hai chiếc áo thun trên ghế sofa rồi xách cây ghita sang một bên, ghế đã trống trơn. Ân Dao tự giác qua ngồi không cần anh mời. Tiêu Việt vào phòng ngủ trên lầu, ít lâu sau đó anh đi xuống, đưa điều khiển từ xa trong tay cho cô. Ân Dao dựa ghế sofa xem tivi. Cô cực ít xem tivi, lúc này cũng chỉ là tùy ý nhấn một kênh đang chiếu phim truyền hình buổi tối. Có vẻ giống phim thanh xuân thần tượng, trang phục rất thời trang, nhưng cô không biết diễn viên nào trong phim.

Tiêu Việt lên phòng tắm trên lầu tắm rửa, thay quần dài rộng rãi và sweater mỏng xám tro xong thì anh ngồi vào một bên sofa đọc kịch bản.

Thấy Ân Dao hạ thấp âm lượng, anh quay đầu nói: "Cô cứ xem đi, không cần nhỏ tiếng."

Ân Dao xem tiếp, ngẫu nhiên quay đầu nhìn anh, thấy anh nắm cây bút, thì thoảng gạch hay là viết vài chữ. Tư thế của anh thật chẳng nghiêm túc gì cả, dựa lưng vào gối, mái tóc sấy dở hơi lộn xộn. Cả người ngồi ở đó rất yên tĩnh, không bị quấy rầy, phảng phất như cô không tồn tại. Ân Dao cảm thấy anh và Chu Thúc thật khác biệt, nếu là Chu Thúc, lúc này chắc hẳn sẽ có chút kiêng dè cô. Có lẽ sẽ cố gắng nghĩ vài chủ đề tán gẫu cùng cô, hoặc là chuẩn bị thứ gì đó chiêu đãi.

Qua mười giờ, Ân Dao nhận được cuộc gọi Tiết Phùng Phùng, nhất thời không để phòng nên bị chuông điện thoại di động đột ngột làm giật mình. Nhìn thấy tên người gọi, cô ra ban công ngoài cửa sổ sát đất nghe máy.

Tiết Phùng Phùng đánh một câu phủ đầu: "Sao cô không ở nhà? Chạy đi đâu vậy?"

Ân Dao ngăn ra, sau đó kịp phản ứng: "Chị đang ở nhà tôi hả?"

"Thì cô nói đi?" Cách điện thoại, Tiết Phùng Phùng vẫn không giảm decibels, "Tôi nghĩ hôm nay là khoảng thời gian đặc biệt, sợ trong lòng cô khó chịu, nghĩ quần, núp trong góc khóc một mình đáng thương biết bao. Tôi mới tưởng tượng thôi đã chịu không nổi, nên mới đặc biệt chạy tới yêu thương cô. Cô được lắm, không thấy cô đâu."

Ân Dao nghe mấy lời này lập tức có hơi đau đầu, cô bình tĩnh nói: "Phùng Phùng, tôi không có nghĩ quần"

Tiết Phùng Phùng nhận định là cô mạnh miệng: "Trước mặt tôi cô có thể thật lòng chút đi, cả ngày hôm nay không nghe cô nói được mấy câu, ăn cũng không ngon, cơm trưa nhai có vài miếng, buổi chiều vừa làm xong liền chạy mất dạng. Tối Đình Đình còn nhìn ra cô khác thường, cô còn giả bộ kiên cường bắt khuất cái gì. Nói đi, uống rượu ở đâu? Bây giờ tôi tới đón cô"

Ân Dao: "...Tôi không uống rượu."

Về phần ở đâu hả? Đương nhiên không thể nói cho Tiết Phùng Phùng.

Bên kia, Tiết lão đại đã mất sạch kiên nhẫn: "Vậy rốt cuộc cô đang ở đâu? Gửi địa chỉ qua, tôi tới đón cô."

"Không cần đón, tôi tự lái xe." Nghĩ đến đêm nay trở về phải ngủ cùng Tiết Phùng Phùng, không tránh được lại phải nhắc đến Lương Tân Nam, Ân Dao thoáng rầu rĩ.

Cô biết Tiết Phùng Phùng thật tình để tâm đến mình, lo lắng cho mình. Chuyện liên quan tới cô và Lương Tân Nam, rõ ràng Tiết Phùng Phùng là người đứng xem lý trí nhất. Nhưng bây giờ cô chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh ở lại, cũng không cần bất kỳ sự an ủi nào.

Ân Dao ra quyết định, cô nói: "Phùng Phùng, đêm nay tôi không về."

Ở đầu bên kia Tiết Phùng Phùng bắt ngờ.

"Tôi tìm khách sạn ở, chị đừng lo lắng." Ân Dao nói, "Bây giờ tôi muốn ngủ, tắt máy trước đây. Ngày mai gặp."

Nói xong, cô cúp máy, tắt điện thoại rồi trở lại sofa.

Tiêu Việt nhìn cô.

Ân Dao hỏi anh: "Tối nay cho tôi mượn ghế sofa của anh để ngủ được không?"

Câu hỏi của Ân Dao, Tiêu Việt không trả lời. Sau đó cô tự làm chủ: "Vậy coi như anh đồng ý, tôi ngủ chỗ này, sáng mai sẽ đi, anh ngủ đi không cần phải để ý tới tôi."

Tiêu Việt không đến mức đuổi cô ra ngoài.

Trước khi ngủ, anh cầm chiếc chăn mỏng đi xuống, Ân Dao còn đang xem tivi. Tiêu Việt đứng bên ghế sofa một hồi rồi bảo: "Hay là, cô lên lầu đi?"

Ý là anh ngủ trên sofa.

Ân Dao cự tuyệt, "Ghế sofa đủ rồi, tôi không chiếm giường của anh". Với lại, anh cao như vậy, tay dài chân dài, làm sao ngủ ghế sofa được?

Tiêu Việt cũng không nói thêm, anh xoay người lên lầu.

Ân Dao vào phòng vệ sinh rửa mặt. Trên bồn rửa tay đặt vào một chiếc bàn chải mới, cô đánh răng xong thì dùng nước tẩy trang và sữa rửa mặt của Tiêu Việt. May mắn đàn ông làm nghề đó đều không thiếu mấy món này.

Ân Dao xong xuôi cũng không ngủ ngay mà trở lại ghế sofa chuyển kênh tivi.

Lần đầu cô xem tivi lâu như vậy, về phần xem thứ gì cũng không rõ lắm, mãi đến khi cảm thấy âm thanh nghe được đang dần tan ra. Hơn một giờ sáng Ân Dao buồn ngủ nặng nề, cô ấn điều khiển từ xa rồi kéo tấm chăn mỏng đắp lên, mơ mơ màng màng thiếp đi. Ghế sofa dù sao cũng không đủ rộng, vô ý xoay người, chần lền rơi mất. Đêm, nhiệt độ giảm xuống, cô ngủ như chết không hay biết gì.

Tiêu Việt tỉnh lại rất sớm, trời còn chưa sáng hẳn. Anh đổi quần áo rồi xuống lầu, trong phòng khách nhỏ vẫn là một khoảng lờ mờ, rèm cửa xám đậm kéo kín mít. Tiêu Việt mở đèn sàn bên tường, chỉnh độ sáng mức thấp nhất. Chần trên sàn nhà còn người trên ghế sofa đang ngủ mê man. Cô không còi áo len, thân thể hơi cuộn tròn, mặt cô hướng vào bên trong, tóc dài phủ lên nửa gương mặt.

Tiêu Việt đi qua nhặt chăn lên, đắp kín lại cho cô. Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ hình như Ân Dao nhận ra, cô trở mình khiến chăn rơi một nửa, mặt cô xoay về bên này, Tiêu Việt thấy mi tâm cô khẽ nhú, có vẻ không dễ chịu lắm. Anh kéo chăn lên lần nữa, che cánh tay của cô. Lúc này chẳng rõ làm sao mà Ân Dao tỉnh lại, cô đỡ đầu. Trong ánh đèn sàn ố vàng cô mờ mắt ra, hơi hốt hoảng, cơ hồ không nhận ra người trước mắt. Nhìn mấy giây, bỗng nhiên cô đưa tay sờ mặt Tiêu Việt. Anh lui về sau nhưng cô đã kịp ôm lấy cổ anh. Cô ngẩng đầu đặt một nụ hôn lên gò má trái của anh rồi chừng như buồn ngủ lắm nên hôn xong cô liền dựa vào một bên cổ của anh, thì thầm câu: "Chào buổi sáng"

...

Ân Dao tỉnh dậy lần nữa là khi chuông đồng hồ báo thức vang lên, bên ngoài trời đã sáng, mặt trời đã lên cao, có chùm ánh sáng nhỏ hẹp lọt qua khe hở của tấm rèm.

Ân Dao mơ hồ bấm tắt báo thức, cô nhìn thoáng qua, thời gian là bảy giờ rưỡi sáng. Ngay lập tức cô bật dậy, ngồi trên sofa dụi mắt, phát hiện trong nhóm nhỏ WeChat, Tiết Phùng Phùng đã gửi thông tin công việc qua. Cô nhắm tính thời gian, từ bên này chạy tới phòng làm việc, nếu như đường xá thông thoáng, hẳn sẽ không đến trễ. Ân Dao không dám trì hoãn phút nào, vội vàng đánh răng rửa mặt.

Sau khi thu dọn xong, cô xách túi đi ra, mở cửa được một nửa lại đột nhiên quay đầu, tìm bút trên bàn trà, không thấy giấy note cô bèn viết chữ lên bìa kịch bản của Tiêu Việt: Tôi đi làm đây.

Cuối cùng ký một chữ "Yin".

—

*** Phiên âm tên của Ân Dao là "Yin Yao"

Bạn đang đọc truyện *Ái Sở Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

"Anh không muốn tôi chịu trách nhiệm sao?"

Tiêu Việt trở về không thấy Ân Dao đâu, anh cũng không mấy bất ngờ. Tối qua cô đã nói sáng nay phải đi, mà dù cô không nói thì chuyện không từ mà biệt như vậy cũng rất hợp tác phong của cô.

Tiêu Việt ăn sáng một mình, nhưng phần thức ăn kia cũng không lãng phí, vì trợ lý của anh - Tiền Tiểu Sơn tới.

Tiêu Việt không có trợ lý sinh hoạt, Tiền Tiểu Sơn là trợ lý quản lý của anh, chủ yếu là quản về mặt công việc. Nội bộ công ty của bọn anh quản lý rất hỗn loạn. Trước đây lúc mới vào công ty, Tiền Tiểu Sơn là thực tập sinh, ban đầu muốn làm trợ lý sinh hoạt, không cần bao nhiêu kinh nghiệm chuyên môn. Chẳng may, lúc ấy quản lý chấp hành phụ trách Tiêu Việt đột ngột thôi việc, cậu ta cứ ù ù cạc cạc mà bị sắp xếp sang đây. Cứ như vậy cậu ta trở thành một nhân vật không rõ ràng ở bên cạnh Tiêu Việt hai năm, chạy tở, tuyên truyền cái gì cũng làm. Năm ngoái đã kiểm tra năng lực người quản lý, bây giờ cũng coi như cậu ta có thân phận người đại diện trên danh nghĩa, nhưng nội dung công việc y nguyên không đổi.

Tiền Tiểu Sơn thuộc phái người chất phác vô tư, tích cực lạc quan, làm việc kiên định, đối đãi với nghệ sĩ mình tiếp nhận như thể móc tim móc phổi. Vừa sáng sớm cậu ta chạy tới là để báo cho Tiêu Việt rằng đã lấy được một nhân vật rất hay.

"Anh, em nói rồi, anh diễn thử phim đó hay quá chừng! Mấy gương mặt kia đều không đẹp bằng anh, diễn xuất lại không tinh quái. Chỉ cần đạo diễn không mù thì sẽ biết phải chọn ai, tuyệt, xem ra con mắt của đạo diễn này sáng sủa lắm luôn!" Tiền Tiểu Sơn vô cùng phấn khởi, chỉ cần hai nụ cười đã húp xong bát cháo: "Có phải anh biết em tới, nên chuẩn bị sẵn bữa sáng cho em không?"

Tiêu Việt gật đầu theo mong ước của Tiền Tiểu Sơn khiến cậu ta càng hưng phấn: "Hay dà, anh, anh tốt quá."

Cậu ta mở miệng là gọi "anh", nhưng thật ra Tiêu Việt cũng lớn chỉ hơn một tuổi.

Nhường bàn ăn lại cho Tiểu Sơn, anh lên lầu đem quần áo đã thay hôm qua rồi đi xuống bỏ vào máy giặt trong phòng vệ sinh. Lúc quay đầu chợt nhìn

thấy trên giá để đồ bằng gỗ có một dây chuỗi đeo tay kiểu nữ, tối hôm qua lúc rửa mặt Ân Dao tháo ra, sáng nay gấp gấp nên quên mang đi. Tiêu Việt nhìn nhìn rồi cầm trong tay, đi ra ngoài.

Lúc này Tiêu Sơn đã ăn xong, đang đứng chỗ ghế sofa cầm kịch bản Tiêu Việt lên nhìn, thấy anh ra, cậu ta gào lên: "Anh, cái này do ai viết?"

"Không phải có tên biên kịch sao?"

"Ày, không phải! Không phải em nói biên kịch" Tiêu Sơn cầm kịch bản tới, chỉ vào bìa: "Anh nhìn nè anh nhìn nè, chữ này, này, này... Con gái viết đó! Đây đâu phải chữ của anh!"

Ánh mắt Tiêu Việt rơi vào nơi cậu ta đang chỉ, anh hơi ngẩn ngơ.

Lừa thừa vài chữ be bé, xinh xắn rõ nét, có điều ký tên rất ầu...

Tiêu Sơn lăm bắm trong mồm: "Đây là y... y cái gì, ym?"

Cậu ta còn chưa phân biệt cho rõ thì kịch bản trong tay đã bị Tiêu Việt rút đi.

Tiêu Sơn càng thấy mờ ám, cậu ta tò mò hỏi anh: "Ai vậy anh?"

Tiêu Việt không đáp, Tiêu Sơn liền nói: "Anh, có phải anh yêu đương rồi không? Thật ra yêu đương cũng không sao mà, đâu cần căng thẳng như vậy." Dù sao công ty cũng không có văn bản quy định rõ ràng rằng không thể yêu đương, chỉ cần quen nhau khiêm tốn một chút là được rồi. Nhưng mà thật tò mò Tiêu Việt đang yêu ai, lâu vậy rồi cũng không phát hiện anh có ý với cô nàng nào.

Tiêu Sơn còn muốn hỏi nữa, đột nhiên có cuộc gọi cản trở cậu ta. Công ty muốn mở cuộc họp đột xuất. Tiêu Sơn chẳng thèm hóng hót nữa mà vội vã rời đi.

Biết Ân Dao không phải im lặng ra vẻ, Tiêu Việt không thể chối cãi rằng dường như trong lòng anh thật sự có hơi dễ chịu. Anh ngồi trên sofa vuốt vòng tay của cô, nom đã cũ rồi, có hơi mòn, ít nhất đã đeo từ năm năm trở lên. Nghịch một hồi, anh không còn hào hứng nữa. Cô không thiếu tiền, đồ cũ như vậy còn giữ, chỉ có thể là người rất quan trọng tặng. Lại nhớ tới lúc sáng, cô ở đây hôn anh. Kiểu đó phỏng chừng đã xem anh thành người khác, mà nhất định chính cô sẽ không nhớ rõ. Cô toàn làm mấy chuyện quỵt nợ như vậy.

Ân Dao bận đến trưa, ăn cơm xong, lúc nghỉ ngơi mới phát hiện quên mang theo vòng tay. Cô lên WeChat hỏi Tiêu Việt có thấy vòng tay của cô hay không, kết quả mãi đến chạng vạng tối kết thúc công việc rồi vẫn không thấy tin hồi đáp. Ân Dao tưởng anh đang bận việc nên không xem được. Buổi tối cô ở lại văn phòng làm việc, sau khi hoàn thành cô gọi cho Tiêu Việt, qua một hồi lâu mới kết nối.

Hình như Tiêu Việt đang ở bên ngoài, có thể nghe thấy bên anh rất ồn ào, hơi thở của anh trong điện thoại cũng rất dễ nhận ra, Ân Dao hỏi: "Anh không ở nhà sao?"

Anh ừ, "Ở bên ngoài." Máy chữ trầm thấp hòa trong gió.

"À." Ân Dao nói: "Vòng tay của tôi hình như rơi trong nhà anh, anh có nhìn thấy không?"

"Thấy rồi"

"Vậy tôi tới lấy, chừng nào anh về nhà?"

Đầu kia im ắng.

Ân Dao nghi hoặc: "Tiêu Việt?"

"Tôi chơi bóng chỗ bạn, cách công ty cô không xa." Giọng anh nhàn nhạt: "Vòng tay của cô trên người tôi."

Ý tứ rất lộ liễu, cô muốn thì tự đến lấy.

Ân Dao đành phải nói: "Anh gửi vị trí qua đi, bây giờ tôi tới tìm anh"

Cúp điện thoại, Ân Dao thấy Tiêu Việt đã nhắn, chỉ một tin, ngoại trừ bản đồ định vị thì không có thêm lời nào. Chỗ này đúng là không xa, là một sân bóng rổ trong nhà.

Ân Dao lái xe đi khoảng chừng hai mươi lăm phút.

Xung quanh rất thuận tiện để đậu xe, cô nhắn tin cho Tiêu Việt rồi ngồi trong xe chờ anh. Năm sáu phút sau, trông thấy một người ở cửa đối diện, dáng cao mặc đồ thể thao đen thui, quần và giày cũng đồng màu đen.

Anh băng qua đường đi tới.

Ân Dao mở đèn trong xe, hạ cửa xe xuống hết.

Anh đến gần, Ân Dao cảm giác có một cái bóng đổ tới, che khuất hơn phân nửa ánh sáng.

Tiêu Việt đứng bên ngoài cửa xe, chẳng nói chẳng rằng, xòe tay ra trước mặt cô, Ân Dao liền nhìn thấy vòng tay của mình.

Cô thò tay sang lấy, nói với anh: "Cảm ơn".

"Cảm ơn cái gì, cô vì chiếc vòng tay mà chạy đến cũng đâu dễ dàng."

Ngữ khí của anh hơi hột, thậm chí Ân Dao còn nghe được một chút xiu châm chọc trong đó. Cô ngẩng đầu thấy anh đứng ở chỗ cũ, cúi đầu, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống cô, biểu cảm không mấy rõ ràng.

Kiểu nói chuyện cách cửa xe rất bất tiện, Ân Dao hỏi anh: "Anh có muốn lên xe ngồi một lát không?"

Tiêu Việt đứng hai giây rồi cũng đi vòng qua bên kia, mở cửa ngồi vào ghế phụ. Ân Dao cúi đầu nhìn cổ tay trái đang đeo vòng tay, thần sắc rất nghiêm túc. Tiêu Việt liếc nhìn cô một hồi, mặt anh trầm như nước, môi khẽ mím chặt.

"Trần quý như vậy, bạn trai cũ tặng?"

Ân Dao ngạc nhiên nghiêng đầu nhìn về phía anh, khoảng cách gần đến vậy, nhờ ánh đèn trong xe có thể thấy tóc trước trán anh bị mồ hôi thấm ướt non nửa. Mà tựa hồ làn mi anh cũng thế khiến đôi mắt ấy trông càng tối hơn.

Hai người nhìn nhau. Bầu không khí trong xe ngừng trệ. Ngược lại ngoài cửa gió thổi lớn hơn một chút, lá cây lay động rì rào.

Một lát sau, Ân Dao quay mặt đi đầu tiên, mắt nhìn thẳng đằng trước.

"Là mẹ tôi tặng, bà ấy qua đời mười một năm rồi."

Tiêu Việt hơi giật mình, ngây ngẩn cả người một chốc. Ân Dao nói xong thì cúi đầu, không giải thích thêm gì khác. Trong xe yên lặng, trên đường từng chiếc xe chạy qua, thanh âm đến gần rồi lại ra xa.

Thật lâu sau, Tiêu Việt nhẹ nhàng nói một câu: "Xin lỗi."

Là anh thật lòng xin lỗi.

Ân Dao quay đầu nhìn anh, cô lắc đầu: "Không trách anh."

Câu nói ấy thật sự khiến cô ngạc nhiên, nhưng cô không có giận anh, chuyện này khiến chính bản thân cô cũng cảm thấy lạ kỳ.

Lặng im vài giây, Ân Dao nói với Tiêu Việt: "Tối hôm qua cảm ơn anh cho tôi ở lại, tôi ngủ ngon lắm. Tôi có để lại chữ cho anh, anh thấy không?"

Tiêu Việt gật đầu, giọng anh rõ ràng đã dịu đi: "Thấy rồi"

Ân Dao lại hỏi: "Sao lại đi xa như vậy để chơi bóng?"

Tiêu Việt: "Trước đó đã hẹn với mấy người bạn"

"Ồ, tôi còn tưởng là anh đặc biệt tới đưa vòng tay cho tôi, còn mang bên mình nữa mà". Ân Dao mù mịt nhìn anh, tựa hồ muốn tìm kiếm điều gì đó trên gương mặt ấy. Yên lặng một lúc, bỗng nhiên cô nói: "Hôm nay anh không trả lời tin nhắn của tôi, là vì không nhìn thấy hay là không muốn để ý đến tôi?"

Dĩ nhiên đáp án là về sau, nhưng Tiêu Việt không trả lời cô.

Ân Dao nhìn biểu cảm của anh là hiểu, cúi đầu cười cười: "Anh ghét tôi à?"

Lúc cô hỏi vấn đề này đã thấy ánh mắt Tiêu Việt có biến hóa nho nhỏ, nhưng anh vẫn không đáp như cũ. Im re một hồi rồi nhàn nhạt hỏi ngược lại: "Hỏi cái này để làm gì? Tôi có ghét cô hay không, quan trọng không?"

"Quan trọng chứ"

Ân Dao ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh của anh: "Đồ của bạn trai cũ không có gì tốt để giữ, tôi vứt cả rồi, anh tin không?"

Tiêu Việt bị cái nhìn của cô làm cho sững người một chút.

Mà chính lúc này Ân Dao lại nhích đến gần một tẹo rồi thì thầm hỏi anh: "Có phải sáng nay tôi hôn anh đúng không?"

Rất dễ nhận thấy, lời này vừa thốt ra nét mặt của anh liền thay đổi. Trong đôi mắt tưởng như trầm tĩnh có sự kinh ngạc không thể che giấu và cảm xúc khác lạ. Ân Dao biết đó không phải là mơ. Cô thật sự hôn Tiêu Việt, dấu rằng không phải là cố ý. Nhưng bây giờ tự trách mình cũng vô nghĩa.

Chẳng biết có phải bị đôi mắt Tiêu Việt mê hoặc hay không mà Ân Dao quyết hỏi đến cùng: "Anh không muốn tôi chịu trách nhiệm sao?"

Giây phút này tựa như gió ngừng thổi, lá ngừng lay, ngăn ngui mấy giây, chỉ nghe được tiếng thở của người đối diện. Lòng Ân Dao hơi nóng, chờ giây lát cũng không nghe anh đáp, nhất thời tiến thoái lưỡng nan. Cô hơi cúi đầu, bỗng nhiên cổ tay bị nắm chặt. Tiêu Việt kéo cô về phía mình rồi cúi đầu hôn lên.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

"Ngày mai xem phim, được không?"

Nụ hôn này của Tiêu Việt mặc dù khỏi đầu tưởng chừng mạnh bạo, nhưng lúc chạm vào Ân Dao đã giảm bớt đi nhiều, thậm chí có phần dịu dàng. Chắc do vừa vận động nên trên người anh có luồng hơi thở nóng rực, rất dễ lôi cuốn người ta. Ân Dao muốn đưa tay lên ôm cổ anh, nhưng cổ tay bị anh bắt lại, cô nhúc nhích một cái, anh sẽ nắm thật chặt.

So với nụ hôn chuồn chuồn lướt nước trên má của Ân Dao ban sáng, anh dữ dội hơn nhiều. Ân Dao chỉ có thể dựa vào cảm giác mơ hồ rằng tim anh đập nhanh mà đoán thật ra anh đang căng thẳng. Chờ anh hôn xong, thân thể Ân Dao đã hơi nóng lên. Hơi thở quán quýt tách ra, bờ môi ẩm ướt của anh dừng trên gò má cô một lát rồi anh thả tay ra.

Ân Dao xoay mặt, điều chỉnh nhịp thở.

Tiêu Việt cúi đầu thở một hơi, anh nói: "Muốn tôi chịu trách nhiệm không?"

Ân Dao: "..."

Cô không khỏi bật cười, đôi mắt cong cong, không trả lời. Anh dịu dàng nhìn cô.

Trong xe có loại yên tĩnh đến lạ thường. Nhưng sự im lặng này không kéo dài, điện thoại Tiêu Việt đột nhiên reo lên. Anh lấy di động trong túi ra nghe máy, là bạn bè trong sân tập gọi tới hỏi anh chạy đi đâu.

Người bên kia nói rất to, có chút giọng Đông Bắc, anh ta gào lên: "Nè, sao vậy? Mới chớp mắt đã không thấy cậu đâu? Tôi nghĩ chỗ này chỉ có một đám ông lớn bọn tôi, nào có nữ yêu tinh. Là ai dẫn thằng nhóc cậu đi rồi? Nói đi, đang ở cái động bàn thờ nào? Anh em tới cứu cậu."

Giọng oang oang nghe rất rõ. Ân Dao nghe thấy thì phì cười.

Tiêu Việt quay đầu lườm cô, anh nói với người ở đầu kia: "Các cậu chơi trước đi, tôi có chút chuyện, tới muộn một chút."

Lúc anh nói chuyện với bạn bè, giọng điệu có phần tự nhiên lại lười biếng, nói xong cũng không đợi người ta ừ hừ đã cúp máy luôn.

Ân Dao thích thú nhìn anh, trong mắt lấp lánh ý cười: "Bạn anh rất thú vị."

Tiêu Việt ừ, cũng không tránh ánh mắt của cô.

Ngoài cửa sổ gió thổi hồi lâu, mồ hôi trên tóc anh đã khô. Khuôn mặt dưới ánh đèn càng lộ vẻ tuần tú, khiến người ta không kìm được phải nhìn thêm một chút.

Không thể phủ nhận, vừa nãy bọn họ đều để mặc cho sự xúc động, nhưng sau khi để mặc sẽ thế nào? Sẽ hối hận sao? Ân Dao không biết Tiêu Việt nghĩ thế nào, nhưng cô không hối hận. Có lẽ trước đó còn có mấy phần do dự, nhưng giờ đây cô cảm thấy một bước này không đi sai. Chỉ ít thì khi cô ngồi trong xe cạnh anh và cùng nhau hóng gió đêm, có loại cảm giác yên lòng đến kì lạ.

Ân Dao hỏi Tiêu Việt: "Anh không đi chơi với bạn sao?"

"Không vội." Tựa như anh đang chờ cô nói gì đó, lại giống như chỉ đơn giản muốn ngồi đây thêm lát nữa.

"Gần đây anh không cần quay phim sao?" Ân Dao nói: "Hình như hôm qua thấy anh xem kịch bản?"

"Ừm, mấy ngày nữa sẽ vào tổ"

"Mấy ngày?"

"Ngày 22."

Ân Dao suy nghĩ một chút, hôm nay là ngày 19.

"Đợt này đi đâu? Hoàn Kiếm?"

"Hàng Châu" Tiêu Việt nói với cô: "Lần này là phim thời trang."

Ân Dao gật gù, ngừng một chốc rồi cô nói: "Vậy tôi chỉ còn hai ngày có thể gặp anh."

Câu này làm ánh mắt anh chợt đổi, khóe môi hơi cong lên rất khó nhận thấy sau đó làm bộ như không có gì rồi đáp: "Ừ."

Ân Dao chùng như đang suy tư gì đó, cô ngẫm một hồi rồi bảo: "Nhưng mai mốt tôi đều có lịch chụp, buổi tối gặp anh, được không?"

Tiêu Việt gật đầu: "Được."

Ân Dao cười: "Được, vậy bây giờ anh đi chơi với bạn trước đi, tôi không muốn bị coi là ghen tị."

Cô thốt ra lời này, Tiêu Việt hơi ngẩn ngơ rồi cũng bật cười theo.

Trước mặt cô, anh hiếm khi cười rạng rỡ, ngoại trừ lần ở Thượng Hải, đây là lần hai. Ân Dao cảm thấy lạ lắm, lúc anh không cười trông rất lạnh nhạt. Nhưng cùng một người lại có thể tạo ra cảm giác thật khác biệt, một khi cười lên thế này, mắt mày anh ngời sáng, trong mắt như cát giấu ngân hà, mỗi một lần đều đẹp đến động lòng.

Cô quang minh chính đại mà thưởng thức, sau đó khen một câu: "Anh thế này nhìn rất đẹp."

Ân Dao khen rất thẳng thắn chân thành, chỉ là quá đổi trực tiếp và đột ngột. Tiêu Việt nhìn cô một lát, rồi ngượng ngập dời mắt sang con khi bóng nhỏ nhỏ đặt trước xe. Anh cầm khi con trong tay nghịch một hồi rồi trả về chỗ cũ.

"Tôi đi đây." Anh nghiêng đầu nói.

Ân Dao gật đầu.

Tiêu Việt mở cửa xe.

Ân Dao nhẹ nhàng nới tay áo anh, chỉ chỉ con khi nhỏ anh vừa chơi: "Cái đó anh muốn mang đi không?"

Ngữ điệu rất dí dỏm, cô hỏi xong thì quan sát biểu tình của Tiêu Việt, trong mắt cô tràn ngập ý cười.

Chợt Tiêu Việt nghiêng người tới hôn lên mặt cô, anh nín thở bước xuống xe.

Ân Dao nhìn anh băng qua đường, đến bên kia, anh xoay người lại, thoáng trông về bên này rồi mới đi vào.

Nửa phút sau, điện thoại vang lên thông báo.

Tin nhắn mới trên WeChat——

Tiêu Việt: Lái xe cẩn thận.

Ân Dao cười trả lời: Được.

Mãi đến bây giờ, không ai chính thức nói điều gì, nhưng niềm vui trong tối nay, mỗi một phân một hào đều không phải là giả tạo.

[1 phân = 3,33 mm

1 hào = 33,3 μm]

Ân Dao chọn bài hát đầu tiên, bài hát tiếng Anh nhẹ nhàng, cô nghe nhạc suốt quãng đường về nhà. Kỳ thật đường xá xa hơn bình thường một chút, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh, chẳng bao lâu đã đến nơi.

Ân Dao đi thang máy lên lầu, vừa ra khỏi cửa thang máy liền sững sờ, giống ngày hôm đó như đúc, có người đứng trước cửa nhà cô. Chỉ là lúc này không phải Lương Tân Nam, mà là anh trai của cô, Tạ Văn Châu.

Đã năm tháng Ân Dao không gặp anh ta, tự nhiên nhìn thấy, thật có hơi ngẩn ngơ, thậm chí cô không biết nói gì.

"Đứng đắn ra đấy làm cái gì?" Tạ Văn Châu lườm cô, anh ta nhún mày: "Cô không ăn cơm hay là xảy ra chuyện gì mà gầy thành cái dạng này."

Yết hầu Ân Dao giật giật, nhìn người nọ mặc âu phục tinh xảo, cà vạt thắt chỉnh chu, đoán chừng anh ta chắc làm xong công việc rồi đi thẳng tới đây. Trời sinh Tạ Văn Châu rất hợp mặc kiểu trang phục nghiêm chỉnh, thân hình anh ta thẳng tắp, gương mặt cũng xem như khôi ngô. Hèn chi xấu tính như

vậy cũng có phụ nữ xếp hàng, người trước vừa hi sinh, người sau liền tiếp bước.

"Em không có nhịn ăn." Cô đáp một câu, không nói thêm lời thừa thãi mà đi qua mở cửa.

Vào nhà, Ân Dao trở ghé sofa: "Anh ngồi đi."

Vốn dĩ anh ta cũng không để ý tới cô, đi vài bước trong phòng khách, nhìn quanh một phen, bộ dáng nghiêm túc y hệt lãnh đạo xuống nông thôn thị sát.

Ân Dao cũng không quan tâm tới anh ta, cô ném túi một bên rồi vào nhà vệ sinh. Đợi khi cô ra, cuối cùng cũng thấy Tổng giám đốc Tạ yên vị trên ghế sofa. Người này từ bé đã nuôi khí chất tự phụ đầy mình, ngồi ở đó cũng khác người ta, như kiểu đang chờ có ai bước lên hầu hạ.

Ân Dao lấy một lon cà phê trong tủ lạnh, đặt trên bàn trà trước mặt anh ta: "Ngại quá, không đun nước nóng, trong nhà cũng không có máy pha cà phê cao cấp"

Tạ Vân Châu liếc cô một cái, lại cau mày.

Ân Dao cũng mặc kệ sắc mặt anh ta, cô nói: "Anh không uống thì em uống."

Cô mở lon, ngồi vào một bên khác của ghế sofa: "Anh đến chỗ em làm gì?"

Tạ Vân Châu lạnh mặt: "Anh không thể tới?"

"Em có nói anh không được tới đâu" Giọng Ân Dao thờ ơ: "Không phải anh bận lắm sao? Em sợ làm chậm trễ một ngày trăm công ngàn việc của anh."

Tạ Vân Châu hừ một tiếng: "Bản lĩnh châm chọc khiêu khích trái lại đã tăng lên."

"Vẫn kém hơn ngài."

Hai anh em mĩa mai nhau một trận, sắc mặt rất khó coi.

Bầu không khí đông cứng một hồi, Tạ Vân Châu mở miệng trước, ngữ khí đã hơi hòa hoãn: "Ngày mai anh nói ông Cao tìm một người tới chăm sóc cô, dọn nhà với cả nấu cơm."

Ân Dao từ chối ngay: "Em không cần, em cũng đâu phải đại tiểu thư."

Tạ Vân Châu cau mày, vẻ mặt cứng ngắc.

"Ngày nào em cũng làm việc rất muộn mới về, không ở nhà ăn cơm, không có sống kĩ lưỡng được như anh" Giọng Ân Dao nhỏ dần: "Cảm ơn ý tốt của anh"

"Tùy cô". Tạ Vân Châu giận dữ, phẩy tay áo bỏ đi.

Trong nhà yên tĩnh trở lại.

Ân Dao đứng dậy, kéo rèm che trước cửa sổ sát đất ra, cô đứng trước cửa sổ một hồi, trong tầm mắt là vô số đèn đuốc. Cô nhìn mấy phút thì xoay người đi tắm rửa. Lúc sắp tắm xong thì nghe thấy tiếng chuông. Cô bọc mái tóc còn ướt sũng, chân trần đi ra cầm điện thoại trên tủ ngoài phòng tắm

Cuộc gọi được kết nối, cô nghe được tiếng Tiêu Việt: "Em tới rồi sao?"

Tâm trạng Ân Dao khá lên chút ít: "Ừm, tôi đến rồi, anh thì sao?."

"Đang trên xe."

"Vậy còn bao lâu nữa?" Ân Dao một tay cầm điện thoại, tay kia không ngừng lau nước chảy từ trên tóc xuống mặt.

"Khoảng mười phút"

"À"

Nói đến đây lẽ ra phải tắt máy, nhưng Tiêu Việt lại không đề cập, anh nhìn theo ánh neon đang di chuyển ngoài cửa sổ, thuận miệng hỏi: "Em đang làm gì?"

Mặt lấm lem nước, cô đưa tay lau rồi nói: "Tôi vừa tắm, còn chưa tắm xong đã nghe chuông điện thoại reo"

Trong ống nghe bỗng nhiên yên lặng, mấy giây sau Ân Dao nghe anh nói: "Vậy em tắm đi, tôi cúp máy."

"Được, chú ý an toàn."

"Ừ"

Đêm hôm đó, Ân Dao nhận được tin nhắn Tiêu Việt chủ động gửi tới "Ngủ ngon". Sau khi cô hồi âm, anh lại nhắn một tin: Số điện thoại.

Ân Dao:?

Tiêu Việt: Tôi không có số điện thoại của em.

Cô chợt hiểu ra, ban đầu thông qua Chu Thúc cô thêm anh vào WeChat, đến giờ bọn họ còn chưa trao đổi phương thức liên lạc. Cô soạn dãy số rồi gửi qua, Tiêu Việt cũng nhắn số điện thoại của anh cho cô. Ân Dao lưu số vào danh bạ, nhập tên anh.

Vừa bấm xong thì điện thoại rung lên, giao diện cuộc gọi hiện tên "Tiêu Việt". Cô ấn nghe: "Sao đây?"

"... Trượt tay"

Ân Dao: "..."

Cô phì cười.

Tiêu Việt: "Buồn cười lắm à?"

Ân Dao: "Ờ"

Cô đứng dậy khỏi ghế, bước về phòng ngủ: "Sao không nói chuyện?"

Trong điện thoại yên tĩnh một lát, cách mấy giây, giọng anh khe khẽ vang lên từ đầu dây bên kia: "Ngày mai xem phim, được không?"

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

"Em không nhớ xa tôi sao?"

Lời của Tiêu Việt khiến Ân Dao rất bất ngờ. Cô cảm thấy Tiêu Việt là kiểu người mà cô rất khó để phán đoán bằng mắt. Rõ ràng nhìn qua lạnh nhạt xa cách tựa như không để tâm tới bất cứ cái gì. Nhưng hết lần này tới lần khác lại cáu kỉnh với cô, mà còn hăng hái muốn so cao thấp. Ban đầu cô cảm thấy anh thận trọng và bị động, nhưng hiện giờ anh lại chủ động hẹn cô xem phim trước. Cảm giác này rất kì lạ, cũng làm cho Ân Dao cảm thấy thú vị. Phải nói thêm, bọn họ quen nhau chưa đến năm tháng, cô biết rất ít về anh, chính xác là còn phải tiếp tục tìm hiểu.

Về chuyện xem phim, dĩ nhiên là Ân Dao đồng ý với anh.

Hôm sau làm việc cả ngày, studio chụp thêm ngoại cảnh. Buổi sáng sau khi kết thúc, Ân Dao ăn uống qua loa. Đến chiều toàn bộ đội ngũ quay chụp lăn lê tại mấy ngõ hẻm, thời gian hoàn thành công việc chậm nửa tiếng so với kế hoạch.

Lúc trở lại phòng làm việc, trời đã tối đen, Ân Dao ăn tối ở nhà ăn. Chưa nghỉ ngơi được mấy phút, lại bị Tiết Phùng Phùng đột nhiên gọi đi mở cuộc thảo luận.

Ân Dao vừa nghe cô ấy nói, vừa cúi đầu liếc điện thoại, đã qua bảy giờ. Cô và Tiêu Việt hẹn nhau lúc bảy giờ rưỡi. Ân Dao vốn định làm xong công việc sẽ về nhà thay đồ khác. Bởi vì chụp ngoại cảnh nên để tiện hoạt động, hôm nay cô mặc rất tùy ý, áo len và quần jeans, lại mang giày đế bằng. Trông thế nào cũng không giống cách ăn mặc khi hẹn hò. Nhưng bây giờ xem ra, không thể đổi quần áo rồi.

Tiết Phùng Phùng có hóa nhân kim tinh, Ân Dao cùng lắm mới thất thần hai phút cũng bị cô ấy nhìn ra. Cô ấy thò tay qua, nghiêm túc gõ gõ trước mặt Ân Dao: "Nghĩ gì đó?"

Ân Dao tự dưng có hơi giống học sinh trốn học bị cô giáo bắt được, cô lập tức tập trung tinh thần: "Không có gì."

Chờ họp xong, thời gian của Ân Dao chỉ còn lại mười phút, vừa đủ để cô dặm lớp trang điểm.

Trước khi tan việc Đinh Đinh đi tìm cô ký tên, đúng lúc bắt gặp cô đang thoa son, cô ấy hỏi: "Cô Ân muốn ra ngoài hả?"

"Ừ". Ân Dao ký tên cho cô ấy rồi hỏi: "Tiết lão đại đi chưa?"

"Chưa đi, còn ở trong văn phòng."

Đình Đình vừa rời khỏi, Ân Dao liền nhận được tin nhắn của Tiêu Việt, anh đã đến.

Ân Dao tránh Tiết Phùng Phùng, cô ra khỏi studio thì nhìn thấy một chiếc taxi dừng bên đường, cô kéo cửa sau xe ngồi vào.

Tiêu Việt ngồi bên trong, Ân Dao vừa vào, anh lại ngửi được hương hoa sảng nhẹ nhàng. Hình như cô chỉ dùng một loại mùi hương này.

Tiêu Việt báo địa chỉ cho tài xế. Khi xe lăn bánh, anh nhìn Ân Dao và hỏi: "Ăn cơm chưa?"

"Ừm, ăn rồi." Ân Dao nghiêng đầu nhìn về phía anh, trong xe tối lắm, chỉ có thể mượn ánh đèn dọc đường để nhìn bộ dáng của anh một chút. Thật ra vừa mới gặp hôm qua, thời gian trôi đi còn chưa đến hai mươi bốn tiếng. Dĩ nhiên dáng hình anh không đến mức có thay đổi gì, nhưng cô phát hiện hôm nay anh đeo gọng kính mỏng, rất đẹp, có điều loại cảm giác lạnh lùng trên người anh dường như tăng thêm chút xíu.

Ân Dao hỏi: "Anh cận thị sao?"

Tiêu Việt gật đầu: "Độ nhẹ, không ảnh hưởng."

"Vậy sao hôm nay lại đeo kính?"

"Không phải muốn xem phim sao?" Tiêu Việt nói: "Mua chỗ ngồi không gần lắm." Giọng anh rất thân thiện, câu trả lời thì khá là đứng đắn.

Ân Dao hơi buồn cười: "Nói vậy là, hôm nay anh chạy tới đây chỉ để xem phim hả?"

Tiêu Việt nhướn mày nhìn cô, rồi anh hỏi ngược lại: "Nếu không thì sao?"

Tất nhiên Ân Dao biết là anh cố ý, niềm vui trong mắt cô không giảm: "Ồ, tôi hiểu rồi."

Tiêu Việt chọn nơi cách nơi làm việc của Ân Dao không xa, đi xe không đến 15 phút đồng hồ. Trung tâm thương mại người đến người đi, rất ồn ào huyền ảo. Họ đi thẳng lên rạp chiếu phim ở lầu hai và chọn một bộ phim kinh dị nước ngoài, dài hai tiếng. Trước khi vào, Tiêu Việt hỏi Ân Dao muốn ăn gì không, nghe cô nói chỉ muốn uống coca, anh đi mua hai ly. Trong phòng chiếu phim đã sắp đầy chỗ, Ân Dao đi phía sau Tiêu Việt. Bậc thang rất tối, anh đưa tay qua, Ân Dao liền nắm lấy để anh dẫn theo đi tìm chỗ ngồi xuống.

Lúc phim chiếu, cả hai đều yên lặng không trò chuyện. Phim này nửa đầu nhịp điệu không tệ, nửa sau thì sụp đổ, vừa lê thê lại nhàm chán. Hôm nay Ân Dao dậy sớm, cả ngày bận rộn nên khá mệt mỏi. 40 phút trước khi phim kết thúc, cô không nhìn được nữa mà lăn ra ngủ. Tiêu Việt ngắm cô một lúc. Cô ngoẹo đầu dựa vào lưng ghế, tóc dài rải trên vai phải. Hơi thở của cô rất nhẹ. Từ đầu đến cuối không hề đổi tư thế. Chẳng ngờ cô có thể ngủ an phận như vậy.

Phim chiếu xong, đèn trong phòng sáng lên, xung quanh bàn tán rôm rả, Ân Dao tỉnh lại.

Trong một thoáng ngắn ngủi cô hoàn toàn đờ đẫn, dụi mắt hỏi: "Xảy ra chuyện gì hả? Nhiều người vậy..."

Khó có dịp Tiêu Việt được thấy đáng về cô ngơ ngẩn như vậy: "Bây giờ đang ở đâu, em biết không?"

Ân Dao chậm chạp ngồi dậy, từ trong hoảng hốt cô dần dần hoàn hồn, rồi nhớ lại: "O, hết phim rồi hả?"

Tiêu Việt: "Ừm, hết rồi."

Ân Dao phản ứng kịp, chợt cảm thấy xấu hổ: "Xin lỗi, tôi ngủ thiếp đi."

Anh chỉ nói rằng không sao cả.

Rời rạp chiếu phim, họ đi ra khỏi trung tâm thương mại. Gió đêm thổi qua khiến cơn buồn ngủ còn sót lại của Ân Dao nhanh chóng biến mất, tỉnh táo cả người. Họ băng qua quảng trường nhỏ, đi dọc theo thềm đá ra đường lớn, Tiêu Việt dừng bước bên lề đường, anh quay người lại: "Bây giờ em về sao? Tôi gọi xe nhé?"

Hàng cây bên đường che khuất ánh đèn đường, vừa vặn anh dừng lại trong bóng tối. Ân Dao không cách nào thấy rõ vẻ mặt của anh, chỉ cảm thấy đêm nay hình như mình đã làm mất vui, không biết anh có thất vọng hay không. Thật kì quái, không khí giữa bọn họ hồi đêm qua rõ ràng rất tốt, chả biết làm sao mà trái lại đêm nay có kiểu xa lạ đến khó hiểu.

Đây lẽ nào là sự nguội lạnh sau cơn kích thích?

Ân Dao không biết Tiêu Việt có cùng cảm nhận hay không, nhưng điều này khiến cô không thoải mái lắm.

Cô nghĩ cách bù đắp, bèn nói: "Hay là mình đi bộ thôi, cũng không xa lắm"

Tiêu Việt: "Em không mệt sao?"

"Không phải tôi mới ngủ một giấc sao?"

"Cũng được."

Có vẻ là nhìn lầm, nhưng khi nghe Ân Dao nói câu này hình như anh mỉm cười.

Trong đêm tối, dưới ánh đèn đường soi rọi, họ đi dọc theo lối đi bộ.

Ân Dao chủ động nhắc tới bộ phim chưa xem xong, cô hỏi tiếp đó thế nào. Tiêu Việt giải thích ngắn gọn cho cô về nội dung bộ phim. Nhưng sự thật là so với phim thì người này còn hấp dẫn hơn. Ân Dao nghe xong rồi nói: "Quả nhiên là anh vì phim mà tới."

Đây là lời trêu chọc anh khi mới lên xe.

Tiêu Việt thấy cô đã đi tới vạch kẻ đường ở giao lộ. Đối diện đang hiển thị đèn đỏ.

Cô dừng bước, nghiêng đầu nói: "Nhưng tôi vì anh mà đến".

Đây rõ ràng là một câu trêu chọc khác, nhưng giọng nói của cô trong gió đêm có vẻ vô cùng dịu dàng, vô tình khiến cho người ta thất thần.

Đối diện đã nhảy đèn xanh.

Ân Dao đưa tay dắt anh: "Đi nào."

Ngán ngùi bốn mét vạch kẻ, thoát cái đã đi hết. Ân Dao không thu tay về, một lát sau cô bỗng nhận ra Tiêu Việt đang nhẹ nhàng nắm chặt ngón tay của cô. Sau đó, anh không hề buông ra, Ân Dao cảm giác tay trái của mình nóng lên suốt cả quãng đường.

Nhưng khoảng thời gian tuyệt vời luôn qua rất nhanh, vốn dĩ con đường ngồi xe gần 15 phút đồng hồ, ấy thế mà không mất bao lâu đã có thể đi hết rồi.

Lúc này, tất cả mọi người đã tan tằm, trong bóng đêm Yin Studio hoàn toàn yên tĩnh.

Tiêu Việt đưa cô vào, Ân Dao nhìn khu làm việc trống trơn, bất chợt nảy ra ý tưởng: "Có muốn lên ngồi không?"

Tiêu Việt: "Có tiện hay không?"

"Tiện chứ, chỉ hai chúng ta, đương nhiên là tiện." Nói xong mới cảm thấy lời này kì cục, nghe như thể sắp lừa gạt anh làm chuyện gì đó. Cô bèn giải thích thêm: "Tôi không ý gì khác đâu, là... có thể uống ly cà phê không?"

Tiêu Việt không từ chối.

Ân Dao đưa anh lên lầu, đến phòng làm việc của mình. Cô thật sự pha cà phê cho anh. Văn phòng của Ân Dao không nhỏ, thiết kế rất có cảm xúc, chỉ là quá mức đơn giản, lấy xám - trắng làm màu chủ đạo, vừa vào chỉ cảm thấy "trống trải" và "lạnh lẽo".

Tiêu Việt ngồi ở trên ghế sofa, tùy ý lật xem một quyển tạp chí thời trang trong tay. Lúc ngẩng đầu lên, anh bất gặp Ân Dao đang bận rộn trong pantry. Anh đứng dậy đi tới, đứng ở cửa nhìn. Ân Dao bụng cà phê nóng trở về: "Có thể sẽ không bằng Đinh Đinh pha, anh chịu khó chút nhé."

***[Pantry là một khu bếp hoặc quầy bar nhỏ có các dụng cụ pha chế theo mô hình tự phục vụ,... nằm trong một khu vực văn phòng làm việc]*

"Đinh Đinh là ai?"

"Trợ lý của tôi."

Tiêu Việt nhận chiếc tách rồi đưa lên miệng.

Ân Dao nhìn môi anh: "Coi chừng nóng."

Sau khi nếm thử anh nói: "Ngon mà."

"Thật à?"

"Ừm."

Anh lại cúi đầu chậm rãi nhấp một ngụm.

Hai người họ đứng đấy, một người uống cà phê, một người ngắm, thật ra có hơi ngớ ngẩn.

Mãi đến khi sắp uống cạn tách cà phê nhỏ, Ân Dao mới lên tiếng: "Không qua ngồi sao?" Cô chỉ chỉ sofa.

"Tôi phải về rồi." Tiêu Việt hơi rữ rứt, ánh nhìn của anh rơi trên gương mặt trắng nõn của cô: "Có chuyện muốn nói với em."

"Chuyện gì?"

"Hôm qua nói ngày 22 đi Hàng Châu, bây giờ đổi lại, ngày mai phải đi."

Ân Dao sững sờ: "Ngày mai đi lúc nào?"

"Buổi sáng."

Ân Dao im lặng không nói gì.

Tiêu Việt thu nét mặt của cô vào trong mắt tựa như đang nghiên cứu, sau đó anh hỏi một cách bình thản: "Em không nhớ xa tôi sao?"

Ân Dao đáp lời: "Thật ra thì chỉ có một tí không nhớ thôi"

Tiêu Việt nhìn cô thật lâu, trong mắt lấp lánh vui mừng. Ân Dao hơi cúi, bất chợt cô đẩy anh, cả người anh kề sát trên khung cửa. Ân Dao giơ tay lên gỡ chiếc mắt kính kia ra rồi nhón chân hôn anh.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Làm sao em biết anh không nhớ em?"

Hành động bất thành linh này của Ân Dao khiến Tiêu Việt thật sự không kịp phòng bị. Lúc lùi về phía sau chân anh đụng vào thanh chặn đáy cửa, thậm chí có hơi lão đảo. Ân Dao cảm thấy môi anh vừa nóng bỏng lại mềm mại. Cô nếm được mùi vị cà phê và đồng tình với lời đánh giá của anh - "Ngon mà".

Cô nghĩ Tiêu Việt không ghét bị hôn vì anh cũng chẳng chối từ. Thậm chí sau đó còn đáp lại, không chỉ cúi đầu để vừa với chiều cao của cô mà còn nhẹ nhàng ôm lấy eo cô. Ngay lập tức, Ân Dao giơ tay lên ôm cổ Tiêu Việt, cô kề sát vào anh hơn. Bờ môi anh ướt át, hương vị trên cơ thể thanh mát sạch sẽ và nhiệt độ làn da sau cổ anh đang từ từ tăng lên.

Cô muốn cảm nhận hết thấy của anh.

Buổi hẹn hò đêm nay, mãi đến thời khắc này Ân Dao mới cảm thấy rằng không phí hoài, bù đắp cho phần cô ngủ quên trong rạp phim.

Khắp khu làm việc vắng vẻ tĩnh lặng, bởi thế mà tiếng thở gấp gấp càng nghe rõ ràng hơn, ừ thành một bầu không khí vô cùng kiều diễm. Đây ắt hẳn là chuyện cản trở nhất mà Ân Dao từng làm ở nơi này. Làm cản xong, cô chậm chậm cúi đầu, dựa vào khung cửa bên kia, hai gò má còn chưa hết ửng hồng, trong con ngươi như đầm chút sương mù ẩm ướt. Mả tay cô vẫn đang nắm mắt kính của Tiêu Việt, tựa như đang cầm chiến lợi phẩm.

Khoảnh khắc nhìn thẳng vào anh, ý tứ trong mắt cô rất phong phú. Nếu như phải bóc tách một phen, ước chừng sẽ là ba phần tình ranh thỏa mãn, ba phần khiêu khích tiến lên, còn lại bốn phần đều là hớn hở vui mừng. Giá mà cô tí mĩ thêm một ít sẽ có thể thấy tai Tiêu Việt hơi đỏ lên, chỉ sợ lúc ấy cô sẽ càng thêm đắc ý.

Sau khi nhịp thở bình ổn trở lại, Ân Dao mới đưa mắt kính cho anh: "Trả anh này".

Tiêu Việt không nhận, cô liền nhét vào túi quần anh, nhưng tay bị anh bắt được. Tường đầu anh muốn trả thù, nào ngờ anh chỉ véo nhẹ ngón tay cô.

"Tôi đi đây." Giọng nói có phần nghiêm túc.

Ân Dao cũng lập tức ngưng đùa: "Được, tôi gọi xe giúp anh."

Cô nói vậy rồi mặc kệ anh có từ chối hay không đã gọi xe cho anh. Tiễn người xuống lầu, sau khi nói lời tạm biệt, cô nhìn anh đi xa khỏi cửa, bóng hình anh hòa vào trong màn đêm.

Ân Dao xoay người lên lầu, vừa đi tới chỗ bậc thang lại bất ngờ nghe được một tiếng: "Ân Dao."

Cô bỗng ngẩn ngơ quay người, Tiêu Việt đột nhiên vòng về. Anh đứng ở ngoài cửa cảm ứng, cửa tự động mở ra. Vẫn là gương mặt khô ngô ấy, anh khẽ nhếch đuôi mày và nói: "Em có thể gọi điện cho tôi."

Không cần anh bảo thì Ân Dao cũng nhất định sẽ làm như vậy. Nhưng thời khắc này, đó không phải điều mà cô quan tâm. Cô ngạc nhiên vì Tiêu Việt

vừa gọi tên cô.

Đây là lần đầu tiên.

Ân Dao bước xuống bậc thang, gật đầu với anh: "Được."

Ngoài cửa, Tiêu Việt không nán lại lâu, anh nhận được câu trả lời thì đi ngay. Cửa cảm ứng khép lại lần nữa.

Mấy ngày này với Ân Dao mà nói, vốn dĩ có thể sẽ phải trải qua một đoạn thời gian khá tệ. Nhưng vì Tiêu Việt, hầu như cô không nghĩ tới Lương Tân Nam, cũng ngăn cách toàn bộ tin tức hôn lễ của anh ta. Thời đại này, độ hot rất nhanh mà giảm nhiệt cũng nhanh. Chủ đề sốt dẻo thay đổi mỗi ngày, thay đổi tới tấp, một tuần sau đó không còn thấy người nào bàn tán về quan hệ thông gia hai nhà Lương - Bạch nữa. Chỉ là nghi vấn yêu đương của Tiêu hoa Trình Di Mặc trở thành tin tức trang bìa.

Ban đầu Ân Dao biết được việc này là vào lúc ăn cơm trưa, vô tình nghe Đinh Đinh và hai trợ lý chụp ảnh nói chuyện phiếm. Nhưng cô không để tâm lắm, cũng không có hứng thú. Dù sao thì quan hệ giữa cô với Trình Di Mặc chỉ vờn vờn có lần chụp ảnh trước đó. Về sau Trình Di Mặc có chủ động theo dõi Weibo của cô, Tiết Phùng Phùng thay cô follow ngược lại. Chỉ là Ân Dao cũng có tài khoản riêng, có điều không có xác minh tên tuổi của cô. Cho nên đối với hành động của cô ta, Ân Dao cũng không cảm kích.

Scandal của Trình Di Mặc lên men chừng mấy ngày, Ân Dao mới muộn màng phát hiện một đương sự khác mà cô cũng quen trong câu chuyện bát quái này - nam diễn viên đang hot, Lăng Phàm.

Đối với Ân Dao, anh ta còn một thân phận khác - bạn trai của Hoàng Uyển Thịnh.

Nhà báo chụp ảnh gương mặt rất mơ hồ, nhìn kỹ có thể nhận ra đúng thật là Trình Di Mặc, nhưng đằng trai thì chỉ thấy bóng lưng. Có người dựa vào trang phục người đàn ông mặc hôm đó mà bói móc thành một lần sóng, rồi tập trung mục tiêu vào Lăng Phàm. Nam nữ chính đều là diễn viên nổi tiếng nên độ quan tâm tất nhiên không thể thấp được. Thời sự tin tức đưa tin liên tục mỗi ngày. Vài bữa sau, Trình Di Mặc và Lăng Phàm lần lượt đứng ra bác bỏ tin đồn. Cách giải quyết vấn đề rất thống nhất, chỉ nói là bạn bè. Cộng đồng mạng tranh cãi om sòm không ngừng nghỉ, thời gian trôi qua, chuyện không giải quyết được gì. Sau đó người ngoài nhắc tới, cũng chỉ nói Trình Di Mặc đã từng là người tình tin đồn của Lăng Phàm.

Từ đầu đến cuối, Ân Dao không hề thấy tên Hoàng Uyển Thịnh xuất hiện trong trọng tâm câu chuyện. Weibo của cô ấy một tuần gần đây chưa cập nhật, vòng bạn bè cũng vậy. Ân Dao lo lắng, muốn hỏi một câu, lại nghĩ đến có lẽ cô ấy đã chịu đựng rất nhiều lời thăm hỏi kiểu đó.

Đầu tháng mười một, nhiệt độ không khí Bắc Kinh chợt giảm xuống. Hoàng Uyển Thịnh mới đóng máy một bộ phim, từ Hạ Môn trở về. Chạng vạng Ân Dao nhận được tin nhắn. Buổi tối cô lái xe ra sân bay đón cô ấy. Trời mưa rả rích, khí lạnh bao trùm. Ân Dao đón được người, trông thấy cô ấy gầy đi không ít, sắc mặt mệt mỏi.

Hoàng Uyển Thịnh lên xe liền đưa cho Ân Dao chiếc hộp: "Quà cho cậu"

Cô ấy luôn luôn như vậy, thường thì chỉ cần đóng phim ở địa điểm mới sẽ xách theo chút gì đó về.

Đưa Hoàng Uyển Thịnh tới nhà, Ân Dao không đi ngay. Cô cũng không biết Hoàng Uyển Thịnh nghĩ thế nào mà buổi tối đòi phải nấu mì sa trà cho cô, ngay cả nước sốt cũng chuẩn bị đầy đủ hết.

Ân Dao nhìn cô ấy nấu mì trong phòng bếp, mỗi một động tác đều dịu dàng động lòng người. Cô nghĩ đầu óc Lăng Phàm chắc là bị thùng rồi.

Mì làm xong, Ân Dao ngồi trên bàn ăn, Hoàng Uyển Thịnh ngồi đối diện nhìn. Cô ấy trước giờ ý chí kiên định, thời điểm này chắc chắn sẽ không ăn thêm bất kỳ thứ gì.

Chờ Ân Dao ăn được một nửa, Hoàng Uyển Thịnh mở miệng: "Sao cậu không hỏi mình chút nào?"

Ân Dao ngẩng đầu: "Cậu muốn nói sao? Không muốn nói thì thôi đi."

"Trước mặt cậu thì có cái gì không muốn nói chứ?" Sắc mặt của Hoàng Uyển Thịnh cũng không mấy nặng nề, thậm chí còn nở nụ cười: "Chắc chắn cậu đoán được, cũng không phải chuyện gì to tát, chia tay mà thôi."

"Mấy thứ tin tức giải trí kia là thật?"

"Ai mà biết" Hoàng Uyển Thịnh cười cười, "Khả năng diễn xuất của anh ta đã từng được đạo diễn Trương khen ngợi, lừa mình chưa hẳn đã khó. Đến mình cũng phải tốn sức để nhận biết, lúc đóng phim cùng anh ta đã thỏa lòng rồi, bên ngoài phim thì bỏ đi, mình sợ mệt mỏi lắm."

Cô ấy nghĩ thông suốt như vậy, Ân Dao cũng không còn gì để nói. Dù sao kinh nghiệm cuộc sống của cô không đủ để chỉ dạy Hoàng Uyển Thịnh, khả năng an ủi người ta lại không được tốt lắm. Sau đó cô liền cầm cúi ăn mì.

Hoàng Uyển Thịnh nhìn cô một hồi, rồi hỏi: "Ngon vậy sao?"

"Tạm được."

"Gần đây cậu thế nào? Không có chuyện gì muốn nói với mình hả?"

Với Ân Dao mà nói, Tiết Phùng Phùng là bạn bè cũng là cô giáo luôn thúc giục cô tiến lên. Hoàng Uyển Thịnh thì thuộc về một loại khác, cô ấy thường không phán xét, chỉ bằng lòng tiếp nhận. Ở trước mặt cô ấy, Ân Dao luôn thật thà thẳng thắn. Chuyện Tiêu Việt cô cũng không có ý định giấu giếm cô ấy. Nhưng bây giờ mà nói chuyện này hiển nhiên không thích hợp, cho nên không đề cập.

Họ lại chuyển chủ đề tán gẫu.

Ân Dao nói: "Quên nói với cậu, cậu đoán không sai."

"Cái gì?"

"Tạ Vân Châu..." Cô dừng lại rồi giọng gao đối cách xưng hô: "Anh mình, thời gian trước tới nhà mình."

Hoàng Uyển Thịnh lập tức hiểu ra: "Mình nói rồi, hai người các cậu tính tình cứng đầu, người xuống bậc thang trước nhất định là anh ấy."

Ân Dao nói: "Cậu không thấy đáng về anh ấy lúc đó đâu."

"Đáng về gì?"

"Không thể nào miêu tả được, như kiểu đang xem xét hạng mục xóa đối giảm nghèo í, cậu tự tưởng tượng thử đi."

Hoàng Uyển Thịnh nghe xong thì bật cười, "Khoa trương vậy à? Mình không tưởng tượng ra được. Nhưng cảm giác anh cậu rất thú vị, tuy nói năng chua ngoa nhưng lòng mềm như đậu hũ."

"Nếu cậu sống chung với anh ấy thì mới biết, không phải chỉ đơn giản là nói năng chua ngoa thôi đâu. Miệng anh ấy xấu xa khác nghiệt hơn mình gấp trăm lần, có thể mịa mai cậu tới mức mất niềm tin vào cuộc đời."

Hoàng Uyển Thịnh cười nói: "Cậu nói vậy làm cho mình tò mò quá"

Ân Dao thấy cô ấy hình như vui vẻ hơn, cô nói: "Có cơ hội sẽ để cậu tự trải nghiệm thử."

Mười giờ tối, Ân Dao rời khỏi nhà Hoàng Uyển Thịnh. Cô lấy xe, vừa ngồi vào liền lấy chiếc túi đang đặt ở ghế phụ. Cô tìm điện thoại, quả nhiên có tin nhắn mới.

Ân Dao ngồi trong xe hồi âm: Ban nãy em ở nhà bạn, điện thoại để trong xe.

Tin nhắn gửi rồi, cô cũng không đi, xe vẫn dừng ở chỗ cũ.

Chờ 1 2 phút, có tin nhắn mới gửi đến.

Tiêu Việt: Bạn gì?

Dạo này bọn họ tán gẫu thường xuyên, hầu như mỗi ngày đều liên lạc, giọng điệu trò chuyện đã thân thuộc hơn rất nhiều.

Ân Dao trả lời: Bạn nữ.

Tiêu Việt: Hiểu rồi.

Trong lúc nói chuyện phiếm mà lại chỉ đáp hai chữ như thế, rất dễ có thể kết thúc câu chuyện. Ân Dao suy nghĩ nửa thì hỏi: "Anh hiểu cái gì chứ?"

Nhưng vào lúc này, anh gọi tới.

Lúc vừa kết nối, đầu bên kia vô cùng ồn ào, có rất nhiều người nói chuyện, xen lẫn giai điệu bài hát gần đây đang thịnh hành trên mạng, còn có tiếng tranh cãi không rõ lắm. Nhưng sau đó những âm thanh này xa dần, rồi nhanh chóng biến mất.

Ân Dao nói: "Anh đang ở đâu? Vừa nãy ồn ào quá."

"Ồ bên ngoài, đang ăn khuya, bây giờ anh đi ra."

Ân Dao không biết anh tìm nơi nào gọi điện thoại, nhưng nghe rất rõ còn có tiếng gió thổi nhẹ nhàng.

Cô hỏi một câu trên anh: "Anh có thể ăn khuya sao? Không sợ mập hả?"

Trước đây bọn họ đã từng nói tới vấn đề này, về chuyện diễn viên giảm cân. Khi đó Tiêu Việt hỏi lại: "Cô thấy tôi cần giảm sao?"

Lúc ấy, về như anh không để tâm đến lời cô, trái lại lần này trả lời rất rõ ràng: "Anh không mập, anh có vận động."

Ái chà, hình như hiểu lầm ý cô rồi.

"Em biết mà." Ân Dao cười nói: "Em có nói anh mập đâu, anh gấp cái gì."

Đường như Tiêu Việt có hơi cạn lời, anh không tiếp tục chủ đề này nữa mà hỏi: "Hôm nay em kết thúc công việc khuya lắm à?"

"Đâu có." Ân Dao đáp: "Hôm nay không muộn lắm, trời chưa tối thì đã xong rồi."

"Vậy Weibo của em..."

Ân Dao nhảy bèn bắt được trọng điểm: "Anh xem Weibo của em hả?"

"..."

Trong điện thoại lặng im, anh không trả lời.

Không khí có chút xấu hổ.

Ân Dao biết Tiêu Việt chắc chắn sẽ không thừa nhận với cô, có điều chứng cứ đầy đủ như vậy, cũng không cần anh thừa nhận. Cô muốn cười lắm nhưng ráng nhịn: "Weibo đó không phải em dùng, là Tiết Phùng Phùng quản lý. Đừng nói chị ấy lại đăng tin hậu trường em chụp ảnh lúc đêm hôm nhé". Cô nói toẹt ra cho anh biết: "Giả đó, không phải hôm nay đâu."

Cái tên Tiết Phùng Phùng này, không phải lần đầu tiên Tiêu Việt nghe cô nhắc tới, anh biết đó là người cộng sự của cô.

"Chị ấy toàn làm kiểu đó, sau này anh đừng xem cái Weibo ấy nữa." Ân Dao nói: "Em chưa lên đó bao giờ." Ngừng một xiu rồi cô hỏi: "Chắc anh không follow em đâu nhỉ?"

Tiêu Việt hơi khựng lại, anh thoáng cau mày: "Không có." Giọng nói và tâm trạng anh y chang nhau, tự dưng tuột dốc.

Cơ mà Ân Dao không nghe thấy, cô nói tiếp: "Vậy thì hay rồi, anh follow, em cũng không biết. Bây giờ ngay cả mặt khẩu em cũng quên rồi, không có cách nào follow lại anh đâu."

Tiêu Việt nghe xong liền ý thức được anh hiểu nhầm Ân Dao, không phải cô có ý đó giống như anh nghĩ. Trong lòng lại chuyển biến tốt hơn, anh ừ nói: "Anh biết rồi."

"Ừm." Ân Dao cũng lên tiếng.

Hai người bỗng nhiên ngừng nói chuyện, trong điện thoại có vài giây lặng im.

Ân Dao nghĩ ngợi rồi bảo: "Chùng nào thì anh về?"

"Vẫn chưa thể xác định, có lẽ không nhanh đâu." Bộ phim này cảnh quay của Tiêu Việt khá nhiều, gần đây bởi vì có diễn viên xin nghỉ để chạy tuyến truyền, tiến độ đoàn phim bị chậm lại, chịu ảnh hưởng không chỉ một mình anh.

Tiêu Việt chờ giây lát, không nghe cô đáp. Gió lại lớn hơn. Anh xoay người đưa lưng về phía đầu gió, gơ tay lên che loa: "Ân Dao?"

"Hả?"

Lạ thay, mỗi khi anh gọi tên cô đều khiến lòng cô rung động.

"Sao em không nói chuyện?" Anh bất giác nhíu mày, giọng nói có hơi rầu rĩ.

"Không thì thế nào, vốn tưởng anh sẽ nhanh quay xong, nhiều ngày trôi qua rồi." Ân Dao cố ý nói: "Anh cũng không nhớ em."

Câu này vừa dứt, thì bị tiếng còi xe đằng sau làm bất ngờ. Cô vừa lái ra khỏi chỗ đậu xe, nhưng chưa đi, lúc này đã chú ý phía sau không có xe. Bây giờ không biết làm sao lại nhảy ra một chiếc, cô chần người ta rồi.

Ân Dao nhanh chóng nhường đường, vội nói cho Tiêu Việt: "Không nói nữa, giờ em phải lái xe ra ngoài, tối em tìm anh nữa."

Cô cúp điện thoại, lái xe đi.

Sau khi trở về, đậu xe xong xuôi mới rảnh tay cầm điện thoại.

Ân Dao đi vào thang máy, cúi đầu mở di động, thấy một tin nhắn chưa đọc:

Làm sao em biết anh không nhớ em?

****Mi sa trà - đặc sản Hạ Môn.**

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

"Em nói gì cơ?"

Ân Dao bị tin nhắn chưa đến mười từ này làm cho thần thờ, quên cả ăn số tăng. Cô đứng ngây ra trong thang máy, không thể tưởng tượng nếu Tiêu Việt đứng trước mặt cô sẽ lấy ngữ khí gì để nói những lời như vậy. Anh không phải loại đàn ông treo lời đường mật trên khóe miệng, càng không thích biểu đạt tình cảm của mình một cách dòn dập. Ân Dao rất ít khi nghe được một câu bùi tai từ miệng anh. Cho nên, khi anh nhắn thế này, rất đáng giá để cô đọc thêm mấy lần.

Hôm nay còn có một việc khiến Ân Dao tương đối bất ngờ, cô không nghĩ tới Tiêu Việt sẽ xem Weibo chính thức của mình. Tiết Phùng Phùng mà quản lý Weibo thì ắt sẽ vẽ ra phong cách giống như vừa tiêm máu gà. Không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng được, hẳn là tràn ngập hăng hái nhiệt tình và chăm chỉ. Có hậu trường cô cố gắng làm việc, có chia sẻ Weibo của bên đối tác, nói không chừng còn trộn lẫn chút canh gà. Chẳng biết Tiêu Việt nhìn thấy những cái kia sẽ nghĩ thế nào.

*[*Tiêm máu gà: châm chọc người hoặc sự vật nào đó bỗng nhiên có hành vi, biểu hiện phản kích và hào hứng quá mức]*

**Canh gà: lời nói đầy tính triết lý và tình cảm, vừa uyển chuyển vừa ảm áp, tràn ngập năng lượng tích cực]*

Cũng vì nguyên nhân này mà đột nhiên Ân Dao rất hào hứng, cũng muốn xem Weibo của Tiêu Việt. Bởi vậy cô đăng nhập vào tài khoản đã rất lâu không truy cập. Weibo cá nhân của cô không công khai, biệt danh và tên thật không quan hệ đến nhau. Không có bất kỳ nội dung gì liên quan đến ảnh chân dung và giới thời trang, cô chỉ đăng vài tấm ảnh bên ngoài công việc.

Ân Dao mò ra Weibo của Tiêu Việt, là tài khoản được chứng thực nên dễ dàng tìm. Rất ít nội dung gốc, phần lớn là trích dẫn các tập phim đã tham gia, tần suất đăng bài không cao, có khi mấy tháng mới post một bài. Dưới phần bình luận cũng có fans gào khóc kiểu như "anh ơi sao anh lại biến mất", "anh còn không ra thì em khóc cho anh xem",... Ân Dao lướt xem rất thích thú, trước giờ cô không để ý mấy cái này, cũng không hiểu rõ, nên cảm thấy rất mới mẻ. Thì ra bây giờ người hâm mộ sẽ thể hiện tình cảm như thế này. Đạo xong một vòng trên Weibo của anh, Ân Dao thuận tay nhấn follow.

Hai ngày cuối tuần, Ân Dao bận rộn như cũ, cho đến một tuần mới đã sang, cô tiếp tục cần mẫn làm việc trọn ba ngày. Từ sáng sớm đến tối ở trước mặt Tiết Phùng Phùng luôn duy trì bộ dáng siêng năng khôn khéo. Tiết Phùng Phùng nói cái gì, cô cũng gật đầu nói phải, mở cuộc họp bàn bạc cô cũng hăng hái trình bày ý kiến. Tiết Phùng Phùng được dỗ nên tâm tình rất thoải mái, buổi tối lúc ăn cơm nom có vẻ hài lòng lắm: "Mấy ngày nay cô không tệ, đúng là khiến người ta bớt lo."

Ân Dao thấy cô ấy đang dễ chịu, thế là chớp thời cơ mà hành sự: "Có chuyện muốn hỏi chị."

Tiết Phùng Phùng đang ăn canh, cũng không ngắt đầu: "Hỏi."

"Tháng này sẽ đi phía Nam bàn công chuyện phải không?"

"Phía Nam? Chỗ nào phía Nam? Hải Nam?"

"Không phải Nam đó" Ân Dao nói: "Thượng Hải, Hàng Châu này kia í."

Tiết Phùng Phùng nói: "Hình như cuối tháng có một vụ ở Thượng Hải. Một nhân hàng trang sức, tìm người nào ấy nợ... Thẩm Tinh, đúng rồi, tìm cô ta làm người phát ngôn."

Đối với người phát ngôn này Ân Dao không hứng thú, cô chỉ hỏi: "Chưa có kế hoạch bàn bạc sao?"

"Sẽ thu xếp ổn thỏa nhanh thôi, là vì bên cô đạo này không rảnh, nên tôi chỉ có thể ếm cái kia lại. Thời gian còn chưa xác định, nói không chừng phải kéo tới đầu tháng sau." Tiết Phùng Phùng trả lời xong mới phát giác có sự lạ: "Không đúng... Cô hỏi cái này để làm gì?"

Bình thường chưa từng chủ động hỏi, hôm nay lại tích cực quá mức, liếc một cái đã thấy không hợp lý.

Ân Dao nghĩ nghĩ, nói: "Chỉ có thể giúp tôi thu xếp dời qua tuần này được không?"

Tiết Phùng Phùng sững sờ, không biết trong hồ lô của cô bán thuốc gì: "Có phải cô quên không? Tuần này cô kín lịch rồi, thời gian đâu ra mà đi Thượng Hải?"

Không đúng.

Tiết Phùng Phùng nhận ra rằng lại bị cô đánh lạc hướng, lập tức kéo về trọng điểm: "Cô gặp vấn đề gì à?"

Ân Dao thì có thể có vấn đề gì chứ?

Chẳng qua là do tin nhắn của người nào đấy mà mấy ngày nay luôn tâm niệm muốn tìm cơ hội đi Hàng Châu một chuyến thôi.

Nhưng dĩ nhiên Ân Dao không thể nói như vậy, nghĩ tới nghĩ lui cũng không thêu dệt ra được lý do nào chính đáng, đành phải nói: "Lịch trình ngày chủ nhật tôi xem qua rồi, đẩy về sau cũng không ảnh hưởng mà. Tôi quen người phụ trách bên họ, quan hệ cũng không tệ."

"Không sai, đúng là không ảnh hưởng, tôi chỉ cần gọi một cuộc điện thoại. Có điều..." Tiết Phùng Phùng suy luận kỹ càng, ánh mắt sắc bén: "Rất rõ ràng, cô vẫn không trả lời câu hỏi của tôi."

"... Tôi muốn đi ăn món Thượng Hải."

Tiết Phùng Phùng: "..."

Lý do Ân Dao bịa ra tất nhiên không thể khiến người ta tin tưởng. Nhưng xét thấy biểu hiện của cô mấy ngày gần đây, Tiết Phùng Phùng cuối cùng vẫn giúp cô dời lịch trình.

Chuyện này Ân Dao không có ý định báo trước cho Tiêu Việt. Vào khoảnh khắc nghĩ như vậy, cô đã ý thức được rằng cô muốn cho anh một bất ngờ.

Ân Dao cảm thấy có chút thần kỳ, cô vốn nghĩ sự nhiệt tình của đời này đã phí hết cho Lương Tân Nam. Cô từng muốn cho anh ta một bất ngờ lớn nhất, nên đã về nước nhân lúc anh ta không thể đoán trước, quyết định dẹp bỏ khoảng cách xa xôi giữa hai người. Kết quả là bị hiện thực giáng một đòn vào đầu. Nào ngờ giờ đây cô lại còn có thể hào hứng làm chuyện như vậy.

Thứ bảy Ân Dao kết thúc công việc, buổi tối thức đêm đi máy bay. Việc chụp ảnh ở Thượng Hải chỉ cần một ngày, dựa theo lịch trình bình thường cô vốn nên trở về Bắc Kinh vào cùng ngày. Nhưng cô không đi, vừa chụp xong cô liền dọn đồ. Không trì hoãn dù chỉ một phút, lập tức đi tàu điện cao tốc đến Hàng Châu.

Trên đường, Ân Dao gửi tin nhắn cho Tiêu Việt, biết anh đã kết thúc công việc, lúc này là chín giờ tối.

Những ngày này cô đều liên lạc với Tiêu Việt nên sớm đã hiểu rõ khu vực quay phim của bọn họ, còn có khách sạn mà đoàn phim đang ở cũng hỏi ra được từ miệng anh.

Lúc tàu cao tốc đến trạm, đã qua chín giờ rưỡi.

Ân Dao ngồi lên xe taxi, rời khỏi trạm mới phát hiện trời đang đổ mưa. May mắn bên ngoài nhiệt độ cao hơn Bắc Kinh nhiều, chỉ là mưa liên miên mấy ngày nên đường như không khí trở nên ẩm ướt. Ban đêm nếu có gió, sẽ khiến người ta cảm nhận loại lạnh lẽo thấu xương tủy.

Ban ngày lúc chụp ảnh, Ân Dao không cảm thấy lạnh nên mặc hơi ít. Giờ phút này ngồi trong xe mới cảm giác được gió thổi vào người rét buốt. Nửa tiếng sau, xe đến ngoài cửa khách sạn. Ân Dao xuống xe, đứng trước cửa hàng tiện lợi đối diện cửa chính khách sạn, cô gọi cho Tiêu Việt. Đợi một hồi, điện thoại kết nối, ngoài nghe được giọng nói của Tiêu Việt, còn có tiếng nước chảy.

Ân Dao hỏi: "Anh đang làm gì vậy? Tắm hả?"

"Ừm". Anh đáp: "Anh tắt nước". Vừa nói vừa quay lại phòng tắm, khóa vòi sen.

Trong phòng an tĩnh lại, Tiêu Việt đang muốn mở miệng thì nghe được đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng còi ô tô, ngay sau đó liền nghe cô hỏi: "Vậy là bây giờ anh đang ở trần sao?"

"..."

Tiêu Việt tự giác gạt bỏ vấn đề này, anh cầm khăn tắm lau người.

Ân Dao không nghe được câu trả lời, gọi anh một tiếng: "Tiêu Việt?"

Anh hỏi cô: "Muộn vậy rồi sao em còn ở bên ngoài?"

"Sao anh biết em ở ngoài?"

"Nghe thấy tiếng xe."

"À". Ân Dao hỏi: "Bối vậy, anh mặc quần áo xong thì có thể xuống đây không?"

Tiêu Việt sững sờ, tay cầm khăn tắm bỗng khựng lại, không xác định được có phải là cô đang nói đùa hay không: "Em nói gì cơ?"

Tiếng gió trong điện thoại rất rõ, sau một lát, anh nghe Ân Dao đáp: "Em ở đối diện khách sạn anh nè, hơi lạnh. Em vào trong cửa hàng tiện lợi chờ anh nha."

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

"Anh nào có không vui!"

Cửa hàng tiện lợi 24h đèn đuốc sáng trưng, ngăn cách khỏi đêm mưa ẩm ướt và lạnh giá. Nhân viên cửa hàng đang bận rộn trước quầy, có khách chọn đồ xong đang đứng xếp hàng chờ tính tiền. Ân Dao đi dọc theo kệ hàng một vòng, sau đó dừng bước lại trước một quầy. Đồ dùng kế hoạch hóa gia đình và kẹo xếp cùng một chỗ hình như là logic trưng bày thống nhất của hầu hết các cửa hàng tiện lợi. Cô đứng đó một lúc lâu, rồi cầm hộp kẹo thông hộng đi thanh toán, sau đó đến ngồi xuống bàn hẹp trước cửa sổ, đặt vali tựa vào tường. Nếu như là ban ngày, từ vị trí này có thể nhìn thấy cửa chính khách sạn. Nhưng bây giờ bởi vì phản chiếu ánh sáng nên cửa thủy tinh trong suốt này tựa như một tấm gương, không thể thấy rõ mọi thứ bên ngoài tiệm.

Ân Dao ăn viên kẹo, móc điện thoại ra đặt lên bàn, một tay chống đầu, một tay lướt màn hình di động để kiểm tra thông tin chuyến bay ngày mai.

Cô xem rất chăm chú nên không nhận ra tiếng bước chân sau lưng. Cho đến khi bên cạnh đột nhiên có cái bóng chặn ánh sáng, cô quay đầu, tầm mắt hướng lên và trông thấy một gương mặt trẻ trung tuấn tú. Anh mặc áo khoác đen, bên trong là chiếc áo len màu trắng. Tóc còn chưa lau khô, vẫn ướt một nửa.

"Sao anh không sấy tóc?" Ân Dao ngửa mặt lên nhìn anh.

Tiêu Việt ngồi xuống bên cạnh cô, không trả lời câu hỏi này: "Đến đây lúc nào?"

"Mới hôm nay, lúc gọi điện thoại cho anh là khi vừa xuống xe."

"Từ Bắc Kinh tới?"

"Không phải, từ Thượng Hải tới."

Ân Dao đưa tay sờ tóc của anh, vừa ướt vừa lạnh: "Sấy tóc mới mấy phút, em lại không sốt ruột, đừng nói là anh chạy xuống nha?" Trên mặt cô mang theo nét cười, nửa nghiêm túc nửa trêu chọc mà nhìn Tiêu Việt. Dường như anh gầy đi một ít, dưới ánh đèn sáng trắng, trông gương mặt càng thêm vẻ tinh xảo.

Tiêu Việt không lên tiếng, ánh mắt anh ngừng một lát trên mặt cô, rồi dời xuống nhìn quần áo trên người cô. Anh chẳng nói chẳng rằng, cứ thế cởi áo khoác đưa cô.

Ân Dao hơi ngẩn ra, cảm áo anh, thấy anh đứng dậy đi lấy vali bên tường, trên người chỉ còn áo len mỏng manh

"Không phải em lạnh à?" Thấy cô im lặng, anh nghiêng đầu hỏi.

"..." Có vẻ Ân Dao đã hiểu, người này có khi thật sự là dè dặt cực kỳ, một câu "Đưa áo cho em mặc" cũng không chịu nói ra miệng.

Ân Dao đi sau lưng Tiêu Việt, đứng kế bên vạch vôi chờ đèn đỏ. Áo khoác anh mặc trên người cô trông rộng thùng thình, tay áo dư ra một đoạn thật dài, vạt áo phủ qua mông.

Đèn đỏ hiển thị số nhảy từ "5" đến "1", Tiêu Việt hơi nghiêng người, dắt tay Ân Dao. Vừa qua đường liền buông cô ra.

Cô tiếp tân trẻ tuổi của khách sạn đang vội vàng đăng ký cho mấy vị khách.

Ân Dao nghe Tiêu Việt nói: "Thế căn cước."

Cô nhìn anh kỳ quặc: "Em không thể ở cùng anh sao?"

Bước chân Tiêu Việt thoáng dừng lại, mắt nhìn cô dò xét, rồi đi về phía thang máy. Ân Dao theo sát anh vào thang máy, thấy anh nhấn tầng "6".

Ân Dao đứng bên cạnh nhìn vào gương trong thang máy, mới nhận ra mình mặc áo của anh trông thật khôi hài. Cô cúi đầu giật giật vạt áo trước, ngừng đầu liền phát hiện Tiêu Việt đang nhìn mình. Chỉ có điều lúc ánh mắt chạm nhau, anh vội vàng dời sang chỗ khác.

Ân Dao buồn cười, hỏi: "Anh biết cái gì gọi là giấu đầu lòi đuôi không?"

Về mặt Tiêu Việt có tí bẽ tắc, ánh mắt vốn dời đi chỗ khác lúc này lại quay về. Mặt mày hơi nghiêm túc nhìn cô: "Không biết, em giải thích chút đi."

Ân Dao thấy đùa rất vui, không nhịn được nữa, cười thành tiếng. Cô cười rất tươi, không nói gì, chỉ để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp, mắt mày rục rờ. Cô cảm thấy, bọn họ trò chuyện nhiều trong điện thoại hay trên WeChat, tán gẫu quen rồi nên khá tự nhiên. Nhưng khi gặp mặt lại khác, có chút không quen cũng rất bình thường.

Thang máy kêu "tinh" một tiếng, đến tầng sáu.

Ân Dao đi theo Tiêu Việt ra khỏi thang máy, đi tới cuối hành lang. Anh quẹt thẻ mở cửa, đặt thẻ vào công tắc trên tường, nháy mắt, trong phòng sáng lên. Cô đi vào, đặt túi trên bàn rồi nhìn khắp phòng, cô nghĩ đoàn phim của bọn anh hẳn là rất giàu.

Trong phòng tương đối ấm áp, Ân Dao cởi áo khoác của Tiêu Việt: "Em vào nhà vệ sinh." Cô cầm túi định đi vào thì bị anh ngăn lại.

"Chờ chút." Tiêu Việt xoay người bước vào, gom quần áo đã thay lung tung ném vào túi quần áo bẩn, sau đó đi ra nói với cô: "Có hơi tron, coi chừng ngã."

"Ừm."

Lúc Ân Dao ra ngoài, mới hay Tiêu Việt không ở trong phòng. Cô bật ti vi, cũng không biết anh đang làm gì nữa. Trong điện thoại, có một tin nhắn báo cô tắm trước đi. Đến lúc này Ân Dao mới cảm giác có chút rã rời, cô ngồi trên sofa nhỏ. Thân thể thả lỏng, uể oải dựa vào đó một hồi, tùy tiện bấm điều khiển từ xa. Chương trình trong tivi không ngừng thay đổi, cuối cùng dừng ở một gameshow trí tuệ. Chờ tinh thần khá hơn một chút, cô đứng dậy mở vali tìm quần áo, sau đó đi vào phòng tắm.

Ân Dao tắm xong, Tiêu Việt đã về.

Anh đứng ngoài sân phơi, dựa vào lan can gọi điện thoại, hình như đang bàn công chuyện với mình người đại diện. Trên bàn có một phần mì Ý và cốc sữa bò.

Ân Dao bước tới sờ thử, đều còn nóng. Hẳn là anh vừa nấu cho cô ăn.

Ân Dao ngồi ở mép giường lau tóc, mắt nhìn bóng lưng Tiêu Việt ngoài sân phơi. Anh cảm di động nói chuyện, lát sau, nghiêng mặt qua phòng nghỉ nhìn bên trong, ánh mắt tựa hồ ngừng trên người cô một thoáng, rồi lại thu về.

Ân Dao sấy tóc xong thì rất tự giác ngồi vào bàn ăn mì. Cô chưa ăn com tối nên thật sự đói bụng. Hương vị món mì rất ngon.

Tiêu Việt nghe điện thoại xong trở vào. Ân Dao ăn xong một ngum mì, quay đầu nhìn anh: "Cảm ơn."

"Ăn chậm thôi" Anh không nhiều lời, ngồi bên giường, cúi đầu ấn mở tài liệu Tiểu Sơn gửi, nhìn lướt qua.

Ân Dao hỏi anh: "Anh bận lắm sao?"

Tiêu Việt ngừng đầu, nói: "Không bận."

"Vậy mà anh không nói chuyện với em"

Tiêu Việt ngó ra, hình như bắt ngờ với lời cô nói. Anh nhăn mày giải thích: "Đâu phải anh không nói chuyện với em, chẳng phải em đang ăn sao?"

À. Thì ra anh suy luận như thế.

Ân Dao hiểu ra: "Vậy là đợi em ăn xong?"

"Ừm"

Mặc dù Tiêu Việt nói vậy, nhưng Ân Dao nhìn ra được đêm nay anh rất bận. Bởi vì ít lâu sau, lại có người gọi điện thoại tới tìm anh, Ân Dao đoán hẳn là người của đoàn phim. Anh nghe xong thì bảo phải lên tầng năm một chuyến, sẽ về nhanh thôi. Tất nhiên Ân Dao không thể làm chậm trễ công việc của anh, cô gật đầu nhìn anh đi ra ngoài.

Sau đó, Ân Dao ăn sạch phần mì, không để thừa chút xíu nào. Đầy bụng rồi thì người mệt rã rời, cô rửa mặt xong, toàn bộ các bước dưỡng da đã hoàn thành nhưng Tiêu Việt còn chưa trở lại.

Ân Dao không muốn cứ vậy mà đi ngủ, cô ngồi trên ghế sofa vừa xem tivi vừa chờ anh. Cuối cùng buồn ngủ mơ màng, không khống chế nổi mí mắt nữa rồi thiếp đi.

Gần mười một giờ rưỡi, Tiêu Việt về phòng thì thấy Ân Dao ngủ trên sofa với một tư thế không mấy thoải mái. Trên người cô mặc áo choàng tắm của khách sạn, bên trong là váy ngủ tơ tằm. Thân thể cô cuộn tròn, bên dưới áo choàng tắm lộ ra đôi chân nhỏ nhắn, trắng ngần. Tiêu Việt đến gần, cô vẫn chẳng hay biết, đôi mắt nhắm nghiền, đầu gác lên gối ôm. Mái tóc dài đen nhánh có phần lộn xộn, có một sợi rơi trên má. Cô đã tẩy trang, gương mặt rất trắng, đôi môi màu đỏ nhạt tự nhiên.

Tiêu Việt cúi người bế cô lên, cảm giác trọng lượng của cô còn nhẹ hơn so với anh nghĩ.

Trong lúc ngủ say, Ân Dao khẽ cựa quậy. Theo bản năng cô tìm nơi tựa vào, đầu cô dựa vào ngực Tiêu Việt, cơ thể ấm áp mềm mại dính sát anh.

Tiêu Việt ôm cô đặt lên giường, đắp chăn kín.

Chờ anh từ phòng vệ sinh trở ra, thấy Ân Dao đã đổi tư thế, hình như ngủ không thoải mái. Gương mặt cô đỏ ửng, trán rịn mồ hôi. Tiêu Việt do dự một lúc, sau đó vén chăn lên giúp cô cởi chiếc áo choàng tắm dày cộm. Vừa gỡ đai lưng và cởi một bên tay áo, thì phát hiện Ân Dao chẳng rõ từ khi nào đã lặng lẽ mở mắt, nửa mơ nửa tỉnh nhìn anh. Mắt cô như bị giọt nước quét qua, mang theo cảm giác hơi mông lung ẩm ướt.

Tiêu Việt ngẩn người, dừng động tác: "Dậy rồi à?"

Ân Dao mềm giọng hỏi anh: "Anh về khi nào?"

"Vừa về thôi".

Ân Dao chống khuỷu tay muốn ngồi dậy, Tiêu Việt đỡ cô một tay.

Ân Dao cởi một bên tay áo còn lại, tinh táo chớp mắt hỏi Tiêu Việt: "Hôm nay em tới, có phải đã làm phiền anh không?"

Tiêu Việt thoáng sững ra rồi lắc đầu một cách dứt khoát: "Không phải".

"Thật sao?". Ân Dao thấp giọng hỏi, ánh mắt thẳng vào anh: "Nhưng em cảm thấy hình như anh cũng không vui, đối với em cũng rất lạnh nhạt".

Cô nói thế này có hơi nặng lời. Thật ra anh chưa lau tóc đã chạy xuống dưới, đưa áo cho cô, còn làm thức ăn, nói thế nào cũng coi như chăm sóc chu đáo.

Tiêu Việt nghe thấy lời này, quả nhiên có phản ứng ngạc nhiên, môi khẽ mím chặt.

"Thế nào mới không gọi là lạnh nhạt?". Anh nhìn cô mấy giây, ánh mắt dần sâu thẳm. Rồi như bị kích thích, anh cúi đầu tới gần, bờ môi dừng ở một bên gò má cô. Đầu tiên là nhẹ nhàng chạm một cái, sau đó di chuyển. Khoảnh khắc kề sát môi cô, ngực anh có chút phập phồng. Giọng rất trầm trầm tựa như đang buồn buồn: "Em cũng không có hôn anh, chẳng phải sao?"

Anh cứ ngỡ, cô vừa thấy mặt sẽ hôn anh. Mặc dù ở trong cửa hàng tiện lợi thì không thích hợp lắm, nhưng khi chờ đèn đỏ rõ ràng có thể mà.

Lại một lần nữa Ân Dao không thể hiểu nổi logic của anh, vậy là lạnh nhạt = không hôn? Cô muốn mở miệng hỏi, nhưng Tiêu Việt không cho cơ hội.

Giữa lúc hơi thở đan xen, đầu óc Ân Dao nóng lên, cũng chẳng thêm đoái hoài logic gì đó, cô giờ tay ôm lấy anh. Muốn cắn môi dưới ướt mềm của anh, nhưng lại không nỡ.

Ban đêm gió nói to là to, chui vào cửa sổ đang hé mở một nửa, thổi rèm cửa bay loạn.

Ân Dao đẩy Tiêu Việt ra trước, cô quay mặt sang hướng khác thở hồng hộc.

"Anh đang... muốn thi nín thở lâu với em hả?" Mặt cô ửng hồng, hơi thở vô cùng bất ổn. Vốn tỏ ra có phần bất đắc dĩ, nhưng khi nhìn nụ cười của Tiêu Việt, thì phần bất đắc dĩ này liền bay biến cả.

Đúng là đâu có dễ.

Ân Dao muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ cười một tiếng, nghiêng đầu nhìn anh: "Vui à?" Cô đưa tay chạm vào lông mi đen nhánh của anh: "Sao lại không thích cười? Rõ ràng cười lên trông đẹp vậy mà."

Cô chạm vào anh thân mật như thế, giọng nói cũng vô cùng dịu dàng. Bầu không khí thế này khiến người ta vô thức thả lỏng. Tiêu Việt để mặc cô ve vuốt, ánh mắt anh từ đầu đến cuối luôn đặt trên người cô. Lúc này mới lên tiếng hỏi: "Em đi Thượng Hải công tác sao?"

"Đúng rồi." Ân Dao rất thẳng thắn nói cho anh biết: "Vốn phải là cuối tháng, nhưng em muốn gặp anh, nên chuyển sang tuần này. Em nói với Tiết Phùng Phùng, em muốn ăn món Thượng Hải".

Đôi mắt cô cong cong, ngã người tới gần anh: "Thật ra em không có một chút xíu hứng thú nào với đồ ăn Thượng Hải."

Cô sát lại như vậy, chỉ cần cúi đầu xuống là có thể nhìn thấy thứ không nên nhìn. Tiêu Việt vờ như tự nhiên dời mắt đi nơi khác rồi hỏi: "Hôm nay làm việc có mệt không?"

"Có chút." Cô nắm tay anh, cảm giác lòng bàn tay anh rất nóng: "Anh sao vậy? Nóng quá".

Tiêu Việt: "Có gì đâu".

Ân Dao ngoái anh chăm chú: "Có phải anh đang hồi hộp không?"

"Tại sao anh phải hồi hộp?" Anh nhướn mày, nói một cách thần nhiên: "Không phải em mệt sao? Mệt thì đi ngủ đi."

"Được". Ân Dao thả tay anh: "Vậy anh tắt đèn đi"

Tiêu Việt đứng dậy tắt đèn, ngồi lên phần giường còn lại, vén chăn lên.

Ân Dao nằm xuống, trong bóng đêm cô lại nắm chặt tay anh. Cảm giác lòng bàn tay của anh vẫn vừa nóng vừa ẩm.

Đâu phải cô không nghĩ tới chuyện muốn làm gì đó với anh, nhưng thật không may, hôm nay không tiện. Đương nhiên theo cô đoán, chắc Tiêu Việt cũng không tiếp thụ nhanh như vậy. Nom có vẻ anh rất chậm nhiệt.

***[Chậm nhiệt: đại khái là không biết cách bày tỏ tình cảm, khi yêu cũng chỉ từng bước từng bước thâm nhập trái tim người đó chứ không biểu lộ dồn dập.]*

Vừa nghĩ đến điều này, Ân Dao đã bị anh nhẹ nhàng ôm lấy. Thân thể của người đàn ông rất ấm, lồng ngực cứng rắn, cánh tay mạnh mẽ. Ân Dao ngửi được mùi sữa thơm thoang thoang trên tóc anh, cô nhớ là dầu gội tốt nhất của khách sạn có ghi là "chất lọc tinh hoa sữa bò". Ban đầu cô tưởng chắc nghệ sĩ đều rất chú trọng sẽ tự chuẩn bị sẵn mấy thứ này, ngờ đâu anh lại tùy ý như vậy.

Nhưng mà, mùi này cũng không tệ.

Ân Dao muốn tán gẫu, vừa mở miệng gọi tên lại nghe anh khàn giọng đáp lời: "Bây giờ em đừng nói."

Ân Dao: "...Được."

Cô không nói tiếp nữa, cũng không nhúc nhích, trong phòng yên tĩnh quá mức.

Đã rất lâu không nằm cùng đàn ông trên một chiếc giường nên cô có chút không quen. Nhưng bây giờ người này là Tiêu Việt, cô không muốn đẩy ra. Có lẽ là quá mệt, nên dù không quen thì cũng từ từ buồn ngủ.

Trước khi ý thức trở nên mơ hồ, dường như cô cảm giác được Tiêu Việt hôn lên mặt mình.

Chẳng biết có phải anh đã buông tay hay chẳng, mà trong hoảng hốt Ân Dao cảm thấy thân thể mình trầm xuống, ngã vào trong mộng. Còn loáng thoáng nghe anh thủ thỉ một câu: "Anh nào có không vui!".

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

"Mấy người đó có phải mù mắt rồi không, sao lại không thích anh chứ?"

Ân Dao không biết đêm nay đến tận lúc nào cô mới ngủ, nhưng thân thể vẫn dựa theo đồng hồ sinh học thức dậy đúng sáu giờ sáng. Cô khá bất ngờ vì cảm thấy chất lượng giấc ngủ có vẻ rất tốt, ngủ thẳng một giấc đến hùng hống.

Màn cửa trong phòng kéo kín mít, bên ngoài không có tiếng mưa rơi, nhưng hình như bầu trời âm u không có ánh nắng.

Ân Dao vuốt mặt, quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh. Anh nghiêng mặt, mắt nhắm lại, nhịp thở đều đều. Trong ánh sáng lờ mờ cô sờ mi mắt nhắm nghiền của anh, ngón tay đi dọc xuống, nhẹ nhàng vẽ lại sống mũi thẳng tắp.

Đây là lần đầu tiên thấy anh ngủ say an tĩnh như vậy, cũng không có chút đáng sợ phòng bị nào. Như thể muốn làm gì anh cũng được. Bỗng nhiên Ân Dao nhớ lại lần đầu gặp anh rất lâu trước kia, cái vẻ thờ ơ, giữ khoảng cách với cô, đem so với hiện tại, có hơi thú vị. Cô nhớ lại, khi đó quả thật không

hề nghĩ tới chuyện muốn lừa anh lên giường.

Duyên phận giữa người với người thật sự là không thể nào đoán trước.

Ân Dao nghịch một lúc, không quấy rầy anh nữa, cô rón rén rời giường.

Ân Dao nhanh chóng rửa mặt, Tiêu Việt đã tỉnh. Cách bức tường, tiếng nước chảy không lớn lắm. Anh nằm trên giường nghe một hồi, mắt nhìn về phía phòng vệ sinh đang sáng đèn. Lúc lâu sau, anh vén chăn ngồi dậy, bật đèn.

Mặc dù không phải cố tình, nhưng khi đèn sáng lên thì bất ngờ trông thấy cái áo lót màu đen đặt trên tủ đầu giường. Anh thoáng sửng ra, rồi dời ánh mắt.

Ân Dao rửa mặt và làm xong việc dưỡng da, lúc cô bước ra vừa khéo trông thấy Tiêu Việt cởi chiếc áo thun màu xám đêm qua mặc đi ngủ. Thân trên để trần, đang cầm áo sơ mi treo trong tủ quần áo.

Anh mặc áo vào, nghe tiếng động thì quay đầu. Vừa cài cúc, vừa nhìn cô.

Ân Dao thích anh mặc kiểu áo sơ mi này nhất, lúc trước đã thấy anh mặc hai lần. Dù trông chẳng nghiêm túc vì anh vẫn không đổi sang phong cách ăn mặc nào khác ngoài kiểu nhân nhả thế này. Nhưng giống như hôm đó trên Weibo của anh có fan miêu tả rằng: Vừa cool vừa soái, vừa lãnh cảm lại vừa có dục vọng.

Ân Dao thật sự bái phục khả năng biểu đạt của mấy cô bé ấy.

Tiêu Việt mặc quần áo tử tế, đóng cửa tủ quần áo. Anh đi tới, dưới ánh đèn vàng dịu dịu trong phòng, anh ngắm gương mặt cô: "Ngủ ngon không?" Cả đêm không nói chuyện nên giọng anh trầm đục.

Ân Dao nhẹ gật đầu, hỏi lại anh: "Anh thì sao?"

Tiêu Việt cũng gật đầu.

Ân Dao nhìn quãng thâm nhân nhật dưới mắt anh, cô đoán trong khoảng thời gian này có lẽ anh cũng quay đêm.

Cuộc đối thoại vài vào sáng tinh mơ sau khi cùng nhau tỉnh ngủ, cho dù lời nói thuần khiết cỡ nào cũng khó mà tránh khỏi có chút mập mờ. Ánh mắt Ân Dao ám áp nhìn anh. Cô đưa tay giúp chỉnh lại chiếc cúc áo anh cài mới một nửa: "Hôm nay anh phải quay phim sao?"

"Ừm, nhưng không sớm như vậy." Tiêu Việt nói, "Tám giờ rưỡi mới đi". Anh đứng im đấy để cô giúp. Đôi mắt nghiêm túc cẩn thận nhìn cô: "Hôm nay em.."

"Mười một giờ em lên máy bay, nên qua tám giờ phải đi rồi, sân bay Tiêu Sơn hình như không gần lắm." Ân Dao nói xong, chú ý tới ánh mắt của anh tới đi một chút, cười cười: "Còn hai tiếng nữa."

Thật ra hai giờ có là bao, một phần mười hai của một ngày mà thôi.

Tiêu Việt không nói gì, nhìn tóc cô hơi rối, vài sợi tóc dán trên gương mặt, anh đưa tay sửa lại cho cô: "Bữa sáng muốn ăn gì?"

"Gì cũng được." Ân Dao suy nghĩ một chút, "Sandwich, sữa bò? Thôi, không muốn sữa bò đâu, em muốn uống cà phê."

"Được".

Tiêu Việt rửa mặt xong thì đi ra ngoài.

Nhân lúc này Ân Dao cởi áo ngủ, thay quần áo. Hôm nay Hàng Châu không mưa, nhưng nhiệt độ không khí cũng không cao. Cô khoác áo len dệt kim hở cổ, cất vali rồi kéo rèm cửa sổ sát đất. Cô ra sân phơi thư giãn cơ thể, dựa vào lan can hít thở không khí tươi mới.

Hiếm khi có loại cảm giác nhẹ nhõm thế này.

Dạo gần đây công việc cô vô cùng căng thẳng, khó mà trộm được nửa ngày nhàn hạ. Rảnh rồi đứng năm phút, Ân Dao ngồi xuống ghế mây, theo thói quen xem email mới. Bất ngờ phát hiện có một thư là Chu Thúc gửi tới.

Email rất ngắn, Chu Thúc không nói thêm gì ngoài bảo rằng gửi chút quà cho cô, là gửi đến phòng làm việc, hỏi cô có nhận được hay chưa. Ân Dao không trả lời, định sau khi về sẽ hỏi lại Đình Đình rồi hân đáp.

Xem hết thư, cô nghe có người gõ cửa, Ân Dao đứng dậy đi mở. Vốn cho rằng là Tiêu Việt trở về, mở cửa ra mới biết không phải anh. Ân Dao hơi ngạc nhiên, tay cô còn đặt trên tay nắm cửa. Người đang đứng bên ngoài là một cậu chàng mặt tròn, mặc quần xanh lá mà cô không quen.

Tiền Tiểu Sơn cũng sửng sốt như cô, thậm chí so với cô thì còn kinh ngạc hơn. Cậu ta vừa ngó cô xong lại ngẩng đầu nhìn số phòng, mặt thộn ra: "Tôi không đi nhầm mà!"

"Cậu tìm Tiêu Việt sao?". Ân Dao hỏi cậu ta.

"Đứng rồi." Tiền Tiểu Sơn lại ngăn người tiếp, lúc này cậu ta quan sát cô từ trên xuống dưới, bỗng nhiên tròn mắt, kinh ngạc tới mức nhất thời không thể tin được: "Cô, cô... Cô là Ân Dao? Cô giáo Ân Dao!"

Ân Dao hơi bất ngờ: "Cậu biết tôi à?"

Theo lời Tiết Phùng Phùng, mặc dù cô cũng xếp vào hàng ngũ nhiếp ảnh gia thời trang tầm cỡ trong nước, nhưng đối với công chúng thì không mấy nổi tiếng. Cơ bản là đi trên đường sẽ không có người nhận ra. Vì vậy mà Tiết Phùng Phùng đã từng đề nghị, bảo rằng cô phung phí của trời, lãng phí khuôn mặt xinh đẹp. Mong cô đừng bài xích ông kính nữa, cũng không cần cự tuyệt hoạt động phỏng vấn và tuyên truyền trên truyền thông. Thậm chí còn khuyên cô nên thử chấp nhận một vài lời mời tham gia tiết mục trên tivi

Bây giờ tự nhiên bị người ta nhận ra làm cho Ân Dao cảm thấy lạ lẫm.

Tiền Tiểu Sơn liên tục gật đầu: "Em từng thấy cô chụp ảnh! Hai năm trước ở Vương Kinh!" Lúc ấy cậu ta vừa mới vào công ty, chưa làm cùng Tiêu Việt. Chỉ là một thực tập sinh làm mấy chuyện vặt vãnh, hạng mục nào thiếu người thì bị điều sang đó.

Lý do Tiền Tiểu Sơn nhớ kỹ Ân Dao là bởi vì một sự cố nhỏ. Khi cậu ta chỉnh quần áo giúp nghệ sĩ đã xảy ra chút sai sót, bị giám đốc mới của công ty mắng một trận. Cuối cùng thợ chụp ảnh đề xuất ý tưởng bổ cứu và được áp dụng. Nhiếp ảnh gia nọ chính là Ân Dao, lúc ấy Yin Studio vừa thành lập nửa năm, còn chưa nổi tiếng như hiện giờ.

Dẫu ngạc nhiên xen lẫn hưng phấn nhưng Tiền Tiểu Sơn vẫn nhanh nhạy phát hiện vấn đề mấu chốt: O, thế sao cô Ân lại xuất hiện ở đây? Cô ấy và Tiêu Việt có quan hệ thế nào?!

Ân Dao tỉnh táo hơn cậu ta nhiều, cô mỉm cười nói: "Thật sao? Tôi không nhớ rõ lắm. Có điều, nếu cậu tìm Tiêu Việt thì bây giờ anh ấy không có ở đây, cậu có thể vào chờ."

"Dạ dạ dạ, được được!" Lúc này đầu óc Tiền Tiểu Sơn hơi bị chập mạch, nghe cô nói vậy cũng không suy nghĩ gì thêm liền vào cửa.

Ân Dao chỉ chỉ sơ pha nhỏ: "Ngồi đợi đi."

Tiền Tiểu Sơn có gương mặt baby, hơi phúng phính, nhìn có vẻ nhỏ tuổi hơn Tiêu Việt, Ân Dao hỏi một câu: "Cậu là bạn của Tiêu Việt sao?"

"Hả, không phải không phải, em là trợ lý của anh ấy" Tiền Tiểu Sơn cười: "Kiếm người đại diện ạ".

Nói xong, cậu ta kim lòng không được bèn lên tiếng: "Cô Ân, cô..."

Chưa kịp hỏi xong, ngoài cửa vang lên tiếng cảm ứng cửa từ, Tiêu Việt trở về. Anh cầm bữa sáng.

Tiền Tiểu Sơn bỗng nhiên đứng lên, giọng oang oang: "Anh!"

Con người cậu ta lập lờ, tròn mắt nhìn Tiêu Việt, trong ánh mắt căng đầy vẻ nhiều chuyện.

Tiêu Việt chẳng trông mong gì cậu ta đến sớm thế này, nhưng đã tới rồi thì anh không quá kinh ngạc. Anh bước tới chỗ Ân Dao, giới thiệu với cô: "Người đại diện của anh, Tiểu Sơn."

"O, em và cô Ân quen biết rồi!" Tiểu Sơn cướp lời nói.

Lúc này cậu ta rất nóng lòng muốn nghe Tiêu Việt giới thiệu Ân Dao thế nào. Cơ mà miệng cảm câu này lại biến khéo thành vụng. Tiêu Việt còn chưa nói thêm thì Ân Dao đã tiếp lời: "Đừng vậy, mới vừa quen." Cô nhận lấy bữa sáng trong tay Tiêu Việt: "Hai người trò chuyện đi, em qua đó ăn." Cô chỉ chỉ sân phơi.

Tiêu Việt nói: "Sandwich hơi nhỏ nên anh lấy thêm trứng chiên, em không thích ăn thì bỏ ra."

"Ừm." Ân Dao gật đầu, cầm bữa sáng đi ra sân thượng.

Tiểu Sơn ngó qua ngó lại giữa hai người họ, cõi lòng chần động hết sức. Gần như đã chắc chắn suy đoán của mình, nhưng vẫn cảm thấy chuyện này giống như nói mơ giữa ban ngày. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, cậu ta sẽ không tin được.

Cho nên, là bạn gái thật sao?!

Hai người này... Cuối cùng là quen nhau thế nào?

Bắt đầu khi nào?

Vì sao cậu ta chẳng biết gì sất?

Tiểu Sơn rà soát lại trí nhớ, xác định công ty chưa từng sắp xếp Ân Dao chụp ảnh cho Tiêu Việt. Mà thật ra thì chuyện này không cần nghĩ, cơ bản là không thể. Không bàn tới phạm vi nào đó, chỉ nói tới hiện giờ có thể khiến cô Ân chụp cho thì diễn viên không dưới hạng hai, nhưng mà trong năm nay

chỉ tính diễn viên hạng hai cũng không được mấy người.

Trong đầu bị một đồng dấu châm hơi nhồi vào, Tiểu Sơn đột nhiên bừng tỉnh. Tự dung nhớ ra ngày hôm đó nhìn thấy cái kịch bản trong nhà Tiêu Việt. Thoáng chốc hiểu ra - thì ra không phải Ym, là Yin!

Vào thời khắc này, Tiểu Sơn thật sự rửa mắt mà nhìn Tiêu Việt. Bình thường quay phim cùng tổ diễn viên nữ hầu như không có tương tác, không thể khai ra chuyện xấu nào. Cái mặt đẹp như thế mà mấy năm trời cũng không có một người bạn gái, rồi thành linh bùng nổ như vậy.

Đúng là không chịu thua kém ai.

Tiểu Sơn ngón ngàng trăm mối, không rõ là vui mừng hay thế nào. Ánh sáng trong mắt của cậu ta khó mà che giấu được, vì ngại Ân Dao còn đang ở đẳng gia nên chỉ có thể dần xuống những lời kích động, chỉ biết ra sức vỗ vai Tiêu Việt.

Ân Dao ngồi ở sân phơi ăn điểm tâm, nhân tiện đọc tin nhắn Hoàng Uyển Thịnh gửi tới trên WeChat. Cô giáo Hoàng đạo này nghỉ ngơi, mê muối ở phòng bếp, ngày ngày nghiên cứu. Sáng sớm làm điểm tâm, còn chụp hình đồ ăn gửi cho cô.

Tất nhiên là Ân Dao phải khen một trận, gửi tin xong cô giương mắt nhìn về phía bên trong gian phòng. Tiểu Sơn còn đang bàn chuyện công việc với Tiêu Việt. Ân Dao cũng không phải cố tình muốn nghe, nhưng có vài câu vẫn lọt vào tai. Năm phút sau, bọn họ nói xong rồi, Tiểu Sơn qua chào Ân Dao, sau đó rời đi ngay.

Tiêu Việt ra sân phơi, ngồi xuống đối diện Ân Dao.

"Không mặc áo khoác, không lạnh sao?" Ân Dao nhìn anh.

Tiêu Việt: "Cũng tạm"

Ân Dao đẩy bữa sáng quá cho anh: "Sữa bò của anh hình như hơi nguội rồi"

"Không sao đâu" Tiêu Việt nhìn cô, im lặng một chút rồi anh nói: "Anh không biết Tiểu Sơn sẽ đến sớm như vậy, em có đề ý không?"

"Đề ý cái gì?" Ân Dao nhấp một ngụm cà phê mới kịp phản xạ: "Ý anh là cậu ấy thấy em ở đây?"

Tiêu Việt không nói gì, cúi đầu cắt trứng chiên.

Ân Dao hiểu ra: "Anh cảm thấy, em sẽ đề ý chuyện bị cậu ấy bắt gặp em ở bên anh? Em không ngại đâu". Cô hỏi lại: "Anh thì sao, có ảnh hưởng gì tới anh không? Dù sao thì cậu ấy cũng là người đại diện của anh."

Cô nhìn Tiêu Việt, phát hiện hình như anh mỉm cười.

"Không ảnh hưởng gì cả." Anh giương mắt nhìn phía cô: "Em ăn no chưa?"

"Ừm, no lắm rồi." Ân Dao chỉ cái đĩa của mình: "Em không ăn cái này."

"Không sao đâu." Tiêu Việt gấp phần trứng chiên của cô rồi tự mình ăn.

Ân Dao uống một nửa cà phê, tựa lưng vào ghế ngồi ngắm anh ăn. Chợt nhận ra có một vài người thật sự không thể nhìn lâu, càng nhìn càng thấy đẹp, làm cái gì cũng đẹp.

Ân Dao muốn tâm sự với anh bèn chủ động gọi chủ đề: "Hiện giờ anh đang diễn nhân vật thế nào?"

Tiêu Việt tựa như hơi bất ngờ, nhìn cô một cái mới nói: "Là một thằng nhóc công tử bột, là loại người không biết phấn đấu, kiểu... không thể nào phân rõ phải trái"

Ân Dao cảm thấy cách anh nói rất thú vị, tiếp tục hỏi: "Vô lý thế nào cơ?"

Tiêu Việt suy nghĩ một chút rồi miêu tả: "Giả dụ như, em đụng cậu ta. Cậu ta không bị thương nhưng vẫn quần lấy em, còn đòi về nhà em".

Ân Dao bật cười: "Thật sao? Nhân vật này rất khác anh."

Tiêu Việt cũng cho rằng như vậy: "Ừ".

"Trong phim, anh có đoạn tình cảm không?"

Ân Dao hơi tò mò nhìn anh, thấy anh rõ ràng chần chờ một lát, sau đó nói: "Thầm mến có tính không?"

"Thầm mến?"

"Ừm, người cậu ta thích, đều không thích cậu ta."

Ân Dao trong mắt lộ ra kinh ngạc, rồi bật cười: "Thảm quá đi".

Cô cười rất vui, biểu cảm gương mặt rất sinh động. Khóe môi Tiêu Việt hơi cong lên: "Em đang cười trên nỗi đau của người khác đấy à?"

"Đúng đó, giờ em rất có hứng thú với bộ phim này của anh, đến lúc đó em cũng phải xem." Cô nói.

Tiêu Việt không có đáp lời này, anh uống một ngụm sữa.

Trên môi anh dính tí sữa, Ân Dao lẳng lặng nhìn, qua mấy giây cô nhẹ nói một câu: "Mấy người đó có phải mù mắt rồi không, sao lại không thích anh chứ?"

Tiêu Việt và cô lặng im nhìn nhau một lát, sửa lời cô: "Không phải anh".

Không phải anh, là nhân vật anh diễn.

Ân Dao cười gật đầu: "Đúng, không phải anh".

Cô nhìn anh ăn hết sandwich và trứng chiên còn thừa, đã qua bảy giờ rưỡi.

Thời gian còn lại trôi qua càng nhanh, bọn họ cũng không làm gì khác, chỉ tiếp tục ngồi ở sân phơi. Nhưng chưa kịp nói được mấy câu, thì đã sắp đến lúc đi. Ân Dao biết Tiêu Việt phải tới trường quay, nên không trông chờ để anh tiễn. Cô đang chuẩn bị gọi xe, không ngờ Tiêu Việt đã sắp xếp xong xuôi.

"Anh bảo Tiểu Sơn đưa em đi, cậu ta đang lái xe, chắc sắp tới rồi."

Thật ra Ân Dao cảm thấy không cần phiền phức như vậy. Nhưng cô không muốn phụ tâm ý của anh, gật đầu: "Được, vậy giờ em xuống trước, đỡ mất công để cậu ấy chờ."

Cô đi qua cầm vali bên tường, lúc xoay người, lại nhìn thấy Tiêu Việt bước theo tới đứng ở sau lưng cô.

"Không cần xuống dưới, cậu ta sẽ lên phòng."

"À, vậy được rồi."

Ân Dao ngẩng đầu nhìn anh, anh không tránh nửa mà đến gần một bước, ngăn cô ở chỗ đó rồi cúi đầu hôn cô.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

"Cực kỳ đẹp"

Một tay Ân Dao còn đang nắm vali, nụ hôn này cô hoàn toàn không lường trước. Bởi vì chênh lệch chiều cao nên cô đoán có lẽ Tiêu Việt hôn không thoải mái, nên ngay sau đó hơi ngẩng đầu lên phối hợp. So với tối hôm qua, hôm nay anh dịu dàng rất nhiều, chậm chậm mút khóe miệng cô rồi đến đôi môi. Chỉ khi chạm tới đầu lưỡi, anh mới có chút mạnh bạo. Tay anh đỡ gáy cô, nhẹ nhàng đặt lưng cô tựa vào vách tường. Anh thờ dòn dập dờn bên sườn mặt cô vài giây, rồi không cho cô chút thời gian nào lại lần nữa sắp lại.

Ân Dao cảm giác lúc này anh đưa tay qua chuẩn xác bắt được cánh tay cầm tay vali của cô, sau đó mò nắm giữ chặt cổ tay. Điều này dường như sắp trở thành thói quen của anh lúc hôn nhau, anh thích kéo tay cô, lại còn không cho cô động đậy.

May là tiếng gõ cửa vang lên cắt đứt chuyện này, bằng không thì Ân Dao chẳng biết rốt cuộc anh muốn hôn mấy lần. Hai người thờ hồn hên, khuôn mặt ửng hồng, liếc mắt nhìn nhau. Sau đó Ân Dao nhìn về phía cửa, chắc là Tiểu Sơn tới, cô nháy mắt ra hiệu cho Tiêu Việt.

Anh thả tay cô, đi tới mở cửa.

Đối với cảnh thân mật vừa nãy trong phòng, Tiểu Sơn nào có hay biết gì, chỉ thấy Ân Dao đứng ở bên tường, vali đặt kế bên. Cậu ta liền hỏi Tiêu Việt: "Cô Ân thu dọn xong rồi à? Sân bay Tiểu Sơn xa lắm, phải đi sớm một chút thôi."

Ân Dao kéo vali đi tới: "Ừm, bây giờ có thể đi rồi."

"Dạ." Tiểu Sơn nhanh nhẹn nhận lấy hành lý của cô, rồi nói với Tiêu Việt: "Vậy anh chuẩn bị nhanh nhanh rồi tới trường quay trước đi, em đảm bảo sẽ đưa cô Ân đến nơi."

Tiêu Việt gật đầu, nhìn Ân Dao: "Trên đường nhớ cẩn thận."

"Ừm."

Tiểu Sơn xách vali ra ngoài, Ân Dao đưa tay kéo Tiêu Việt, nói với anh: "Gặp nhau ở Bắc Kinh."

Lúc Ân Dao ngồi trên xe mới nhận ra thời tiết đã khá hơn. Trời đang nhiều mây, có vẻ mặt trời sắp ló dạng. Xe lái đi chưa bao lâu, quả nhiên trời đã trong xanh.

Từ 10 giờ tối đêm qua đến giờ, cô ở nơi này không được 12 tiếng đồng hồ, trải qua mưa đêm kéo dài, bây giờ có thể đón nắng thật tốt.

Trong xe rất ấm áp, Ân Dao dựa vào ghế, thăm đoán hiện giờ Tiêu Việt đã tới trường quay.

Đúng lúc này cô chợt nhớ tới một việc, cô nhìn người đang lái xe trước mặt: "Tiểu Sơn "

"Dạ, cô Ân, làm sao thế? "

Ân Dao cũng không chần chờ, nói "Sáng sớm nay cậu và Tiêu Việt nói chuyện, mặc dù không phải tôi cố ý, nhưng cũng nghe được vài câu. Bộ phim trước anh ấy quay bị làm sao vậy?"

Tiểu Sơn ngẩn người, kịp phản ứng: "Hả, cô nói bộ đó sao?" Nhắc tới cái này, trong lòng cậu ta cũng hơi tức giận, kể với Ân Dao: "Thì tự nhiên nhận được thông báo sẽ tìm người khác diễn vai đó. Tức là bộ phim đó ngoại trừ cát-sê, nói trắng ra chính là làm không công. Thật ra cũng không lạ gì, ai bảo người ta tài to mặt lớn nên tùy tiện như vậy. Mặc dù diễn xuất nát thôi rồi nhưng phía đầu tư vẫn bằng lòng chi ra một khoản lớn để giữ chân. Đây cũng đâu phải lần đầu."

Ân Dao: "Trước đây cũng vậy hả? "

"Đúng rồi" Tiểu Sơn thờ dãi: "Lúc trước hay gặp tình trạng như là định vai xong xuôi rồi thì bị đổi, hoặc là trước ngày bấm máy tự nhiên lại thay người. Nhưng chuyện quá quái như hôm nay đúng là hiếm có. Tuy anh Tiêu Việt sớm quen rồi, cũng không để tâm, nhưng mà lần này đúng là bắt chẹt người ta quá chừng. Cô không biết đấy chứ lúc quay bộ phim đó cực khổ lắm, cũng không có người thể thân, cái gì cũng phải tự quay. Mặt còn bị thương, thiếu chút nữa là để lại sẹo rồi. Cô nói xem, ngoại hình anh ấy như vậy, để lại sẹo thì coi như hủy luôn khuôn mặt. Oan ức quá mà."

Ân Dao nhớ lại lần Tiêu Việt tới Ngân Thái đón cô, trên mặt đúng là có vết thương.

Cô không nói gì.

Tiểu Sơn cũng ý thức được bản thân nói chuyện không vui làm hỏng bầu không khí, khiến tâm trạng người ta tệ đi. Cậu ta bèn đổi giọng thoải mái: "Được rồi được rồi, cũng không có gì. Bộ phim anh ấy đang quay rất tốt, nói không chừng sẽ hot đó. Cô Ân cô xem tạo hình của anh ấy trong phim này chưa, đẹp trai lắm."

"Thật không?" Ân Dao nói: "Tôi còn chưa thấy đó."

"Đến tối bảo anh ấy gửi cho cô xem đi."

Ân Dao "Ừ" rồi không nói thêm nữa, cúi đầu dùng điện thoại tìm bộ phim bọn họ vừa nói. Tra được tin tức sản phẩm mới của "Điện ảnh Trường Lăng".

Cô chụp màn hình rồi gửi cho Cận Thiệu, hỏi: Đây có phải công ty của cậu út nhà cậu không?

Cậu chủ nhà họ Cận đáp cực nhanh: Đúng rồi. Trí nhớ của cô tốt ghê.

Ngay sau đó, lại nhấn: Sao cô lại quan tâm đến họ hàng của tôi?

Ân Dao: Bây giờ không tiện lắm, tối nay tôi gọi điện thoại cho cậu rồi nói.

Cận Thiệu: Vậy buổi tối đến thẳng quán tôi đi, hôm nay náo nhiệt lắm, cô giáo Hoàng nhà cô cũng tới đấy.

Ân Dao: Được.

Tiểu Sơn vừa lái xe vừa liếc nhìn Ân Dao trong gương chiếu hậu, hình như cô đang bận nên cậu ta liền biết điều mà giữ yên lặng.

Tuy rằng tiếp xúc không nhiều, nhưng thật ra Tiểu Sơn rất biết nhìn người. Cậu ta cảm giác tuy Ân Dao có vẻ hiền hoà, không lên mặt, nhưng cũng không phải là người có tính cởi mở hay là ưa nói chuyện. Mà đó giờ Tiêu Việt cứ im như thóc. Một người là nhiếp ảnh gia, một người là diễn viên, không phải cùng ngành. Không biết lúc họ ở chung với nhau thì sẽ nói cái gì.

Nhưng mà không thể không nói, hai người này bất kể là gương mặt hay dáng người đều rất xứng đôi, đứng kế nhau thật sự vô cùng đẹp mắt.

Sau đó cậu ta lại ngẫm nghĩ, giả dụ sau này Tiêu Việt nổi tiếng. Đối với việc công bố tình cảm yêu đương gì gì đó, cô Ân như thế sẽ không có gì có thể

soi mới được. Nhưng nếu ngược lại, nếu bọn họ chia tay, sau này mà bị đào bới lại chuyện tình cảm, thì có một người bạn gái cũ như vậy cũng sẽ không lo bị mất chỗ đứng.

Đoạn đường này Tiểu Sơn mở mang rất nhiều, càng nghĩ càng thấy Tiêu Việt đúng là có mấy phần bản lĩnh.

Ân Dao tạm biệt Tiểu Sơn ở sân bay, một mình vào phòng chờ máy bay. Cô đi chuyển mười một giờ về Bắc Kinh, vừa kịp tham gia buổi chụp hình lúc chiều.

Buổi tối sau khi kết thúc công việc, cô đến quán bar của Cận Thiệu. Một thời gian rồi không tới, ai ngờ việc làm ăn ở đây vẫn âm thầm như cũ. Gần như sắp trở thành nơi giải trí của đám bạn bè quần là áo lượt của hân.

Lúc Ân Dao tới, Hoàng Uyển Thịnh đã đến trước, Cận Thiệu lại múa máy kĩ thuật pha rượu trước mặt cô ấy.

Trên sân khấu đã đổi ca sĩ, Ân Dao ngồi nghe, cảm thấy kém hơn người trước. Cô hỏi Cận Thiệu: "Sao đổi rồi?"

"Nghe chán rồi". Cậu chủ Cận còn là loại người có mới nói cũ, nói rất thân thiện: "Nghe hay đến mấy mà ngày nào cũng nghe thì cuối cùng cũng chán."

Thấy vẻ mặt không thể hiểu nổi của Ân Dao, hân bèn đổi cách nói: "Người đẹp đến mấy mà ngày nào cũng nhìn thì cũng thấy mệt, mệt rồi thì đâu còn thú vị nữa."

Hoàng Uyển Thịnh cười nhạt tiếp lời: "Đạo lý của đám đàn ông các cậu đều khôn nạn vậy sao?"

Cận Thiệu nhún vai.

Hoàng Uyển Thịnh lắc đầu đặt ly rượu xuống, đứng dậy đi toilet.

Cận Thiệu nhìn về phía Ân Dao, nhếch mày: "Được rồi, cô hỏi thăm cậu út tôi làm chi, để ý ông hả?"

Ân Dao không quan tâm lời nhảm nhí của hân, cô thẳng thắn kể rõ mọi chuyện cho hân nghe rồi hỏi: "Có thể giúp được không?"

"Có thể giúp, đương nhiên là có thể giúp, việc nhỏ thôi. Có điều..." Hân kéo dài âm điệu, ánh mắt sâu xa đánh giá Ân Dao: "Người này là ai mà không chịu báo cho anh trai biết?"

Mỗi lần hân tự xưng là "anh trai" thì Ân Dao lại muốn liếc trắng mắt. Nhưng mà hôm nay thái độ của cô rất tốt, chỉ nói: "Vẫn chưa tới thời điểm, sau này có cơ hội, sẽ đưa người đó đến gặp cậu được chưa"

Cận Thiệu nghe nói như thế thì nhướng mày ra vẻ đã sáng tỏ: "Hiểu rồi, cậu người mẫu kia vừa đi thi tìm người mới đúng không? Tốc độ nhanh quá! Được thôi, ngay cả anh ruột mà cô cũng không nhớ, khó có dịp dùng tới tôi, tóm lại tôi phải giải quyết cho cô."

"Vậy cảm ơn." Ân Dao không giải thích thêm, ngừng một chút, cô nói: "Cậu kín tiếng một chút, được không?"

"Biết rồi, cô không muốn để cậu ta biết?" Cận Thiệu cười rất hứng thú: "Người theo cô đúng là tốt số, cô cung chiều thế này kia mà, đối với người nào cũng phúc hậu như vậy."

Mất thấy hân càng nói càng chẳng ra sao, Ân Dao chỉ đáp một câu "Không phải như cậu nghĩ đâu."

"Vậy chứ thế nào?"

"Thật ra..." Ân Dao đang định nói người này thì khác, chỉ thấy ánh mắt Cận Thiệu ánh mắt đột nhiên nhìn ra cửa, biểu cảm trên mặt thay đổi.

Ân Dao theo tầm mắt của hân quay đầu lại, thấy dáng người vừa bước vào cửa.

Cận Thiệu lẩm bẩm: "Hôm nay đông vui ghê". Hân lập tức chối bay chối biến với Ân Dao: "Không phải tôi gọi anh ấy tới. Hôm qua mới tới rồi, tôi tưởng hôm nay anh ấy không đến chứ."

Ân Dao im lặng, hân nói tiếp: "Chà, xem ra là lại cãi nhau. Từ sau khi kết hôn tới giờ ngày nào cũng tòi tệ, cái vị họ Bạch kia làm trời làm đất ấy mà. Mới cưới được bao lâu đâu mà ngày nào cũng ầm ĩ."

Ân Dao lờ mờ nghe chuyện này, mất thấy người nọ muốn đi qua, cô xoay người lại, cúi đầu uống rượu.

Lương Tân Nam cũng không nhìn thấy cô, anh ta đi thẳng tới. Về mặt mệt mỏi, nhìn không chớp mắt ngồi trên ghế chân cao trước quầy bar, cách Ân Dao hai chỗ trống.

Cận Thiệu đưa rượu cho anh ta.

Lúc này Hoàng Uyển Thịnh đi tới, bắt gặp cảnh này thì ngẩn người: "Dao Dao".

Lương Tân Nam nghe tiếng thì sững sốt, vừa nhìn sang tầm mắt liền bất động.

Mắt thấy không khí đông cứng, Cận Thiệu bèn cười giảng hòa: "Ồ cái này... hôm nay trùng hợp quá"

Ân Dao không quay đầu, cô kéo Hoàng Uyển Thịnh ngồi xuống.

Rượu của hai người bọn họ đều thừa lại một nửa, Ân Dao nói: "Uống hết đi, đừng có mất hứng."

Lương Tân Nam cứ thế nhìn cô một hồi, thu tầm mắt lại, lặng im uống rượu. Cận Thiệu thấy vẻ mặt của anh ta thì thờ dài, bước lên trước ân cần hỏi han: "Anh ổn không? Có phải lại cãi nhau với cô Bạch đó không? Cô ta không thấy mệt à?"

Lương Tân Nam không nói gì, sắc mặt tái nhợt.

Cận Thiệu nhìn anh ta: "Anh Tân Nam, chẳng lẽ anh bệnh? "

Nói dứt lời liền đưa tay qua sờ trán Lương Tân Nam: "Chịu luôn, hèn gì em nói mấy hôm nay anh cứ thế nào, sốt rồi đấy."

Giọng hần không nhỏ, Hoàng Uyển Thịnh nghe rất rõ ràng, cô ấy nhìn Ân Dao một chút thấy cô đã uống hết ly rượu.

"Tôi đi đây." Ân Dao đứng dậy, nói với Cận Thiệu rồi lời Hoàng Uyển Thịnh đi.

Lương Tân Nam nhìn bóng lưng cô đi không chút do dự, đầu anh ta vô cùng đau đớn, khàn khàn thốt một câu: "Quả thật cô ấy không để ý đến anh dù chỉ một chút."

Cận Thiệu nhìn bộ dáng đáng thương của anh ta nói: "Được rồi, anh Tân Nam, hồi hận thì có tác dụng cái rắm í. Em nói anh biết. Tốt nhất là anh nên thu phục bà vợ của anh rồi sống yên ổn. Còn nếu anh thực sự không buông bỏ được, vậy cũng còn một con đường. Ngày còn dài, cùng lắm thì ly hôn thôi, sau đó chạy đi đoạt người ta về có được không?"

Ân Dao và Hoàng Uyển Thịnh đi dọc theo quảng trường về phía trước, đoàn người nhốn nháo ồn ào.

Hoàng Uyển Thịnh lên tiếng trước: "Cậu sao rồi?"

Ân Dao: "Chẳng sao cả"

Lên đường lớn, ít người hơn nhiều. Điện thoại của Ân Dao đổ chuông, cô lấy ra xem là Tiểu Việt gọi tới. Xung quanh nhiều tạp âm nên cô không nhận, sau khi nhấn tắt thì nhấn tin cho anh: Đang ở bên ngoài, về nhà em gọi lại.

Hoàng Uyển Thịnh nhìn cô, nhận thấy có chỗ kỳ lạ: "Ai vậy?"

Ân Dao quay đầu nhìn cô ấy và trả lời: "Lúc trước đã muốn cho cậu biết, mình gặp được một người."

Hoàng Uyển Thịnh hơi nhướn mày, có chút kinh ngạc: "Hà?"

Ân Dao cười: "Cực kỳ đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

"Trong lòng em, anh và Chu Thúc đều giống nhau sao?"

Lúc này Hoàng Uyển Thịnh còn kinh ngạc hơn vì chưa từng nghe lời đánh giá cao như thế từ miệng Ân Dao. Mắt nhìn đàn ông của Ân Dao trước giờ cực kỳ bất bẻ. Có thể nghe cô nói một câu "đẹp mắt" cũng không phải dễ dàng. Rốt cuộc là thần thánh phương nào lại có đáng đáp phù hợp thẩm mỹ của cô?

"Đúng là quá hiếm lạ" Hoàng Uyển Thịnh nói, "Khó có dịp nghe cậu khen như thế, có ảnh chụp không?"

Ân Dao không có ảnh chụp, nhưng trên mạng có, nhưng cô lại chỉ nói: "Mình cảm thấy ảnh chụp chụp không ra được cảm giác đó."

"Cậu tự chụp cũng không được à?"

"Không biết." Ân Dao lắc đầu cười: "Mình còn chưa từng chụp cho anh ấy."

"Chưa từng chụp?" Hoàng Uyển Thịnh nhanh chóng bắt được manh mối: "Vậy không phải người mẫu của cậu, cũng không phải nghệ sĩ từng hợp tác?"

Ân Dao gật đầu: "Ừ"

"Vậy hai người làm sao quen nhau?"

Ân Dao nghĩ nghĩ, lại cười nói: "Là một cơ hội bất ngờ thôi."

Cô cất bước đi dọc theo lề đường, từ giọng nói của cô Hoàng Uyển Thịnh nhận ra một chỗ đặc biệt, cô ấy hỏi: "Vậy giờ hai người đến bước nào rồi? Được tính là... ở bên nhau chưa?"

"Được tính rồi."

Ân Dao đáp rất dứt khoát, ngược lại Hoàng Uyển Thịnh sững sờ, không rõ chuyện này có liên quan gì đến chuyện Lương Tân Nam kết hôn hay không. Cô ấy chỉ biết chia tay được ba năm, Ân Dao chưa từng nghiêm túc bắt đầu quá một đoạn cảm tình mới. Hôm nay thẳng thắn thế này có vẻ hơi đột ngột. Nhưng cô ấy cũng không quen dò hỏi quá nhiều thế là chỉ hỏi một câu: "Vậy, cậu cảm giác thế nào?"

"Không biết diễn tả thế nào cho đúng nữa." Ân Dao muốn biểu đạt rõ ràng, nhưng sau khi trầm tư một hồi cũng chỉ nói một câu khá mơ hồ: "Mình cảm thấy ở bên anh ấy rất vui, hầu như sẽ không nghĩ tới Lương Tân Nam nữa."

Trong vô thức, cô thốt ra một câu "sẽ không nghĩ tới Lương Tân Nam nữa" để chứng minh cảm giác ở bên người đó mà có lẽ chính cô cũng không có cảm thấy có vấn đề gì. Nhưng làm người đứng xem Hoàng Uyển Thịnh lại có thể cảm nhận được trong đó có ý tứ sâu xa thế nào. Chỉ là loại chuyện này, cảm giác của người ngoài thì có ích gì?

Hoàng Uyển Thịnh cũng cười nói với cô: "Chỉ cần vui vẻ, vậy là được rồi."

Vài ngày sau, Ân Dao nhận được tin nhắn của Cận Thiệu, chuyện cô nhờ hắn đã làm xong rồi. Để cảm ơn, Ân Dao mời hắn ăn bữa cơm, chuyện này coi như qua.

Nửa cuối tháng mười một, Bắc Kinh bắt đầu có tuyết rơi. Tuyết nhỏ, tuyết vừa rồi chuyển sang mưa tuyết, tiếp theo là tuyết lớn. Nhiệt độ không khí vốn đã thấp rồi nhưng vẫn giảm thêm. Cứ như thế vội vàng bước vào hình thức rét lạnh.

***[Dựa theo lượng tuyết rơi trong 24h, người ta chia:*

-Tuyết nhỏ: 2.5 mm

-Tuyết vừa: 2.5- 4.9 mm

-Tuyết lớn: 5.0- 10.0 mm]

Ân Dao đợi đến cuối tháng, cũng không đợi được Tiêu Việt trở về. Nhưng lại chờ được một chuyện phải làm. Bởi vì công việc nên cô phải bay sang New York, vốn tính rằng chỉ cần ba ngày. Nhưng sau đó được bạn cũ mời, nên cô ở lại xem một show diễn thời trang. Không ngờ tới sẽ gặp Chu Thúc ở đó.

Cùng ngày, sau khi kết thúc, Chu Thúc rất phấn khởi, hân nhiệt tình mời cô dùng bữa. Nhưng vì thời gian đang gấp, Ân Dao liền từ chối.

Chuyện này vốn không tính là gì, cũng lắm là người quen cũ vô tình gặp nhau mà thôi. Nhưng sau đó Chu Thúc lên vòng bạn bè đăng ảnh show diễn, nói vài câu cảm khái, cuối cùng hắn nhắc tới Ân Dao: "Vô cùng vui vẻ khi được gặp Chinese fashion photographer Yin Yao."

Điện hình cho cách chia sẻ của mấy cậu nhóc, còn trộn lẫn tiếng Trung với tiếng Anh, có hơi "trẻ trâu".

Ân Dao xem xong, cũng không để tâm. Thậm chí cô không hề nghĩ đến chuyện Tiêu Việt cũng có thể nhìn thấy.

Sáng ngày 30 Tiêu Việt đến Bắc Kinh, còn Ân Dao thì đến bảy giờ rưỡi tối mới hạ cánh xuống sân bay thủ đô. Tiêu Việt qua đón cô, hai người chạm mặt nhau ở cổng.

Thời tiết âm ỉ, cả ngày không ánh nắng, nhiệt độ không khí đã giảm xuống dưới 0°C, đến buổi tối thì càng lạnh hơn. Ân Dao vừa lên máy bay đã trùm áo lông. Cô thấy Tiêu Việt đứng ở lối ra nhận điện thoại giữa đám người. Anh chỉ mặc áo gió thể thao, từ trên xuống dưới vẫn là một màu đen. Cô vừa đi tới, Tiêu Việt đã đón lấy vali từ trong tay cô. Vali rất to, chứa trang thiết bị nên trọng lượng không nhẹ. Ân Dao còn chưa kịp nhìn anh cho kỹ thì đã bị anh kéo mũ.

"Lạnh lắm." Tiêu Việt chỉ nói hai chữ như thế, rồi kéo mũ áo lông trùm lên cho cô.

Ân Dao chỉnh vành mũ một chút rồi ngẩng đầu nhìn mặt anh. Ban đầu còn rất buồn ngủ, không mở nổi hai mắt. Nhưng lúc này nhìn thấy anh, lập tức có tinh thần, cười với anh: "Chờ lâu chưa?"

"Không lâu." Ánh mắt Tiêu Việt nhàn nhạt rơi vào gương mặt trắng trẻo. Cô không trang điểm, mặt mày trong trạng thái tự nhiên rất thanh tú sạch sẽ, chỉ là trông có vẻ mệt mỏi sau khi bôn ba đường dài

"Đi thôi." Anh nói.

Ân Dao: "Ừm."

Xung quanh người đến người đi, Ân Dao vốn muốn làm gì đó nhưng ngẫm lại cũng không tiện, đành từ bỏ. Cô theo sau lưng Tiêu Việt, một tay anh đẩy vali, một tay khác dắt cô. Trong thời tiết lạnh giá như vậy nhưng bàn tay của anh vẫn rất ấm áp.

Lên xe taxi, Ân Dao kéo mũ xuống, cúi đầu chỉnh tóc. Tiêu Việt nghiêng đầu nhìn cô rồi đưa tay qua thay cô tóc vén tóc ra sau tai.

Chờ anh làm xong, Ân Dao thuận đà ngã đầu lên vai anh, thì thầm: "Em hơi buồn ngủ."

Tiêu Việt: "Ngủ một lát nhé?"

"Ừm." Ân Dao ngừng một chút rồi bảo: "Không muốn tới phòng làm việc đâu, đi thẳng về nhà em đi." Không đợi Tiêu Việt trả lời, cô đã báo với tài xế muốn đổi điểm đến.

Đối với địa chỉ mà Ân Dao nói, Tiêu Việt thấy rất xa lạ. Trước đó toàn đưa cô đến chỗ làm, đây là lần đầu tiên cô nói muốn về nhà.

Ân Dao ngủ một giấc trên xe, sau đó bị lay tỉnh. Cô giật mình. Tiêu Việt dắt cô xuống xe, rồi anh lấy vali. Bị gió lạnh thổi, cô chợt tỉnh táo quay đầu nhìn sơ qua, đây là tiểu khu cô sống.

Ân Dao dẫn Tiêu Việt đi vào, lúc đi ngang người gác cổng tò mò nhìn thêm mấy lần.

Đi thang máy lên lầu, ấn vân tay mở cửa, Ân Dao thò người đi vào trước, mò mẫm bật đèn, sau đó nhường chỗ cho Tiêu Việt vào cửa.

Thấy anh dừng bên cạnh tủ giày, cô nói: "Không có giày để thay, anh cứ mang vào đi."

Phòng khách rộng lớn trống trải, màn cửa sổ khép chặt. Phong cách trong nhà và văn phòng Ân Dao giống nhau đến tám phần, ấm cúng thì ít mà lạnh lẽo có thừa.

Ân Dao vào phòng bếp nấu nước nóng, lúc đi ra nhìn thấy Tiêu Việt đứng bên sofa quan sát thứ gì đó trước mặt. Cô lần theo ánh mắt anh nhìn khung hình nọ, bên trong là bức ảnh chụp chung.

Tiêu Việt nói: "Đó là em hả?"

"Ừm, em và mẹ em." Cô chụp lúc mười hai tuổi. Cô bé trong ảnh rất gầy, mặc một bộ váy bông màu trắng có viền ren, để tóc rất dài. Cô cười, hai mắt cong cong, trông rất xinh xắn, lanh lợi. Sau lưng cô là một người phụ nữ xinh đẹp trắng nõn, khí chất dịu dàng.

Ân Dao hỏi: "Mẹ em có phải rất đẹp không?"

Tiêu Việt đáp: "Ừ." Thoảng im lặng, rồi anh nghiêng mặt qua, đôi mắt đen nhánh nhìn Ân Dao: "Ngoại hình của em rất giống bác gái."

Ân Dao phì cười vì câu này: "Thật sao?"

Anh gạt đầu.

Ân Dao nhướn mày: "Em biết anh đang khen em mà."

Tiêu Việt không đáp lời trái lại anh nở nụ cười, khuôn mặt hồ hững lập tức ấm áp lên. Ân Dao không chịu nổi dáng vẻ này của anh, đôi mắt cô cứ lảng lảng ngẫm khiến anh lúng túng sau đó mím môi thu lại nụ cười.

Ân Dao lấy lại tinh thần, ngưng làm càn: "Nước nấu xong rồi, em đi rót."

Cô xoay người muốn vào phòng bếp thì lại bị kéo tay, quay đầu thấy đôi môi đỏ nhạt của Tiêu Việt hơi mấp máy.

"Hôn một lát đi." Anh rử đôi mắt nhìn cô, giọng anh trầm thấp.

Ân Dao ngạc nhiên lắm, nhưng cũng không chần chờ bao lâu, cô kiễng chân tới gần anh. Tiêu Việt ôm eo của cô, không chút nghĩ ngợi lập tức hôn cô. Lần này có vẻ như anh không mấy kiên nhẫn, cũng không dạo đầu mà trực tiếp động đến đầu lưỡi.

Anh nói rất đúng - hôn một lát. Đợi đến lúc buông tay, cũng chẳng rõ đã hôn mấy lần.

Lát sau, Ân Dao ngồi trên tay vịn của ghế sofa. Tiêu Việt vẫn đứng tại chỗ cũ, anh cầm một quyển ghi chép lật xem, bên trong là một bản thiết kế rất thu hút. Đèn trong phòng khách mang ánh sáng trắng lạnh, nhìn qua, khuôn mặt anh như ngọc. Khiến người ta có cảm giác xa cách, giống như không cho phép kẻ khác khinh nhờn. Vậy mà ban nãy anh vừa mới thờ đốc bên gáy cô, toàn bộ thân thể nóng hừng hực. Ân Dao bỗng cảm thấy trên người anh có loại vẻ đẹp đầy mâu thuẫn. Khoảnh khắc này cô tham lam suy nghĩ, không biết đáng về anh lúc... lên giường sẽ thế nào?

Ngồi một hồi, Ân Dao đứng dậy vào phòng bếp rót nước. Tiêu Việt ngồi trên ghế sofa. Trong phòng hơi ấm vừa đủ, anh cởi áo khoác, bên trong chỉ mặc chiếc hoodie màu xám. Anh ngồi xuống mới phát hiện trên nệm ghế sofa xanh sẫm có một quyển album ảnh rất dày.

Tiêu Việt cầm quyển album lật xem, bên trong kẹp một cái thiệp, chỉ viết mấy câu, cũng có kí tên, thời gian là 03/11/2015.

Cũng chính là đầu tháng này.

Hôm qua nhìn thấy Chu Thúc trong vòng bạn bè, anh còn có thể tự thuyết phục mình rằng Ân Dao chỉ đi làm việc. Nhưng hiện giờ tấm thiệp này rõ ràng cho thấy bọn họ còn liên hệ khác.

Ân Dao bưng cốc nước tới, thấy Tiêu Việt đang nhìn quyển album kia. Nó do Chu Thúc gửi tới, là một quyển album rất khó mua được. Lúc trước chuyển phát nhanh tới văn phòng, cô tiện tay bỏ vào trong xe đem về nhà. Đến giờ cũng không có thời gian xem kỹ một lần, cứ nhét trên ghế sofa thôi.

Ân Dao ngồi xuống mặt thăm trước sofa, cô hỏi: "Anh cũng cảm thấy hứng thú với cái này sao?"

Tiêu Việt ngược mắt, Ân Dao đón ánh mắt anh, im lặng một lúc rồi cô hỏi: "Sao vậy?"

Tiêu Việt lặng thinh đưa tấm thiệp đó cho cô.

Lần đầu Ân Dao biết này trong album này có một tấm thiệp do Chu Thúc viết, cô cúi đầu đọc mấy dòng trên đó rồi quan sát sắc mặt Tiêu Việt: "Anh không vui hả?"

Anh không mở miệng thừa nhận, cũng không phủ nhận, đáy mắt gọn lên những cảm xúc không thể đè nén.

Ân Dao càng chắc chắn suy nghĩ của mình: "Bởi vì cái này nên anh không vui à?" Cô do dự một lúc rồi giải thích: "Là quà Chu Thúc gửi tới, có lẽ là bởi trước kia em từng nói về album ảnh này với cậu ta nên khi bắt gặp đã mua cho em."

Cô nói xong, vẫn nhìn Tiêu Việt, cô cảm giác ánh mắt của anh đã lạnh đi rất nhiều. Dường như Ân Dao cảm thấy mình đã biết Tiêu Việt không vui vì điều gì. Trầm tư một lúc nhưng không thể nào giải thích. Anh và Chu Thúc là bạn cùng phòng, có gì anh không rõ đâu. Lúc trước, vào lần đầu tiên gặp mặt, anh đã tận mắt thấy cô ra vào phòng Chu Thúc.

Bầu không khí đông cứng này khiến Ân Dao cảm thấy không dễ chịu.

Cô muốn nói gì đó, đúng lúc nghe được Tiêu Việt trầm giọng cất lời: "Trong lòng em, anh và Chu Thúc đều giống nhau sao?"

Ân Dao run lên, lặng im mấy giây, cô nói khẽ: "Em chưa từng ôm cậu ta, cũng không hề hôn cậu ta..."

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

"Anh không giống với người khác, anh tin không?"

Ngoại trừ câu này, Ân Dao cảm giác giờ phút này cô không thể tìm từ nào thích hợp hơn để bào chữa cho mình. Dù sao thì trong mắt người ngoài, Chu Thúc đã ở bên cô một năm, sự thật này không cách nào chối bỏ. Cô cũng không muốn dùng lời lừa gạt để dỗ Tiêu Việt. Chuyện mình đã làm nếu như ngay cả tư thế gánh vác cũng không có thì đúng là quá đáng.

Ân Dao chăm chú nhìn Tiêu Việt, trong phòng yên tĩnh chừng nửa phút. Cảm thấy sắc mặt Tiêu Việt dường như khá hơn một chút, cảm xúc trong mắt anh cũng dịu đi. Bỗng nhiên cô có một chút cảm giác "thờ phào nhẹ nhõm".

Ân Dao vút tấm thiệp kia lên bàn trà, chuẩn bị đưa ly nước cho anh thì chuông điện thoại reo lên. Cô đứng dậy đi tới chỗ tủ giày, lấy điện thoại từ trong túi xách.

Tiết Phùng Phùng gọi đến, đơn giản là hỏi cô có ổn không, đã về nhà an toàn chưa. Sau khi nói máy Ân Dao ừ ừ vài tiếng rồi hỏi: "Ngày mai tôi không có lịch chụp phải không?"

"Đúng rồi, nhân dịp này cô nghỉ ngơi chút đi." Tiết Phùng Phùng nói: "Sắp tới lại bận rộn, à phải rồi, mới nhận một việc, cô phải chụp chân dung cho Lăng Phàm, tôi xếp vào cuối tuần."

Lăng Phàm, cũng chính là bạn trai cũ của Hoàng Uyển Thịnh

Bởi vì scandal lần trước, nên hiện giờ ấn tượng của Ân Dao đối với anh ta không tốt. Nhưng Tiết Phùng Phùng phân biệt việc công, việc tư rõ ràng.

Bởi vậy cô không còn gì để nói, chỉ có thể đồng ý.

Tiết Phùng Phùng còn nhắc tới hạng mục mà một nhiếp ảnh gia khác trong studio tiếp nhận trong hôm nay. Ân Dao nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng đáp một câu. Cô vẫn đứng bên cạnh tủ giày cúi đầu nói chuyện điện thoại, bóng lưng cô thon gầy, mảnh mai.

Tiêu Việt nhìn chăm chú một hồi rồi cúi đầu khép lại tập ảnh trong tay. Anh hơi giận chính mình, vốn không muốn bày ra bộ dáng "truy rõ ngọn nguồn" hay "đòi một lời giải thích" gì đó, nhưng cuối cùng vẫn hỏi cô.

Cúp điện thoại, Ân Dao đi đến ghế sofa, Tiêu Việt đã đặt quyển album lên bàn, anh đứng dậy.

"Em.."

"Anh..."

Lên tiếng cùng lúc, rồi cùng lúc dừng lại.

"Anh đói không?" Ân Dao mở lời trước: "Em hơi đói bụng. Không biết vì sao mà lần này đồ ăn trên máy bay khó nuốt lắm. Em không có nói quá đâu, em muốn nôn ra luôn đó."

"..."

Thế là câu kế tiếp không cần nói, vấn đề chính hiện giờ là giải quyết cái đói.

Mở cửa tủ lạnh trong phòng bếp ra, Tiêu Việt khom lưng, cúi đầu kiểm tra ngăn mát. Anh đẩy cà phê, rượu và đồ uống vốn xếp ngay ngắn ra, rồi lấy hai gói mì và mấy túi tương. Là mì sa trà lần trước Hoàng Uyển Thịnh mang từ Hạ Môn về. Thịnh tình không thể từ chối, nên đêm đó Ân Dao xách hai túi về nhà, nhét cả túi tương vào trong tủ lạnh, tới giờ còn chưa ăn. Mà trong ngăn đông, còn có gói bò bít tết mà Tiết Phùng Phùng mua lúc trước. Đây là toàn bộ nguyên liệu nấu ăn mà cô có.

Ân Dao nhìn Tiêu Việt bật bếp, sau đó đứng rón rỏ bít tết. Anh cao ráo, dáng cũng đẹp. Dù là đứng trước lò, giữa khói lửa thì vẻ đẹp trai sáng sủa cũng không giảm bớt. Lần trước cô không đoán sai, thật sự là anh biết nấu cơm. Mỗi một cử động đều đầu ra đây. Nào có giống Tiết Phùng Phùng lúc rón rỏ bít tết luống cuống tay chân, gà bay chó chạy, thiếu chút nữa làm cháy nồi. Cả gian bếp trông như vừa trải qua một trận đại chiến.

Ân Dao đứng đấy không đi, Tiêu Việt chột nghiêng đầu liếc cô một cái, anh bảo: "Em ra ngoài chờ đi."

"Ừ". Ân Dao vâng lời rời khỏi phòng bếp.

Trong khoảng thời gian này cô đi tắm rửa, chỉ là chưa kịp sấy khô tóc, Tiêu Việt đã nấu mì xong.

Ân Dao cầm khăn vừa lau tóc, vừa nhìn anh nấu ăn.

Tiêu Việt tắt lò, quay đầu thấy cô đứng trước cửa phòng bếp, trên người đã đổi quần áo ở nhà, tóc vẫn còn ướt. Anh cau mày nói: "Còn chưa xong đâu, em sấy tóc đi."

Đêm nay anh nói gì Ân Dao nghe vậy, cô gật gù nói: "Được".

Sấy tóc xong, bò bít tết và mì sa trà đều đã đặt trên bàn ăn. Ân Dao đi qua ngồi xuống, thấy Tiêu Việt cúi đầu nhìn điện thoại, hình như đang trả lời tin nhắn quan trọng. Cô không quấy rầy mà yên lặng ngồi ăn, trong lòng cô hơi kinh ngạc. Không biết Tiêu Việt học nấu ăn lúc nào, mùi vị rất ngon, chắc chắn không phải trình độ tay mơ. Rõ ràng tuổi anh cũng đâu có lớn.

Sau một lát, Ân Dao lại ngẩng đầu, thấy Tiêu Việt đã để điện thoại xuống đang bắt đầu ăn mì.

Ân Dao hỏi: "Anh đủ ăn không?"

Tiêu Việt hiểu lầm ý cô, anh nhìn chiếc đĩa của cô: "Em không đủ?"

"Đủ." Ân Dao cười cười, khen một câu: "Anh nấu ngon lắm."

Cô muốn thấy Tiêu Việt cười một chút, nhưng anh chỉ thản nhiên gật đầu, nói: "Em nhanh ăn đi, sắp nguội rồi."

"Được." Cô cũng không nói thêm gì nữa.

Ăn xong, Ân Dao chủ động đi rửa chén. Tiêu Việt cũng không giành với cô. Thật ra tổng cộng cũng không có mấy cái chén cái đĩa, nhưng Ân Dao rất ít khi làm việc này, nên rửa không nhanh. Cô hơi hối hận lúc trước đã từ chối đề nghị mua máy rửa chén của Tiết Phùng Phùng.

Rẻ rả nửa ngày, cuối cùng thu dọn qua loa xong xuôi, Ân Dao lau khô tay, đi ra phòng khách.

Đã sắp mười giờ.

Tiêu Việt vẫn ngồi ở bàn ăn, thấy cô ra, anh cầm điện thoại đứng dậy, nói: "Anh về đây, em nghỉ ngơi sớm một chút."

Ân Dao không nói gì, ánh mắt ngừng một lát trên mặt anh, cô gật đầu, nhưng chân vẫn đứng một chỗ không nhúc nhích, cũng không đề cập tới chuyện tiễn anh ra ngoài. Tiêu Việt đứng một hồi, không thấy cô tỏ vẻ gì. Anh xoay người cầm áo khoác của mình, đi ra cửa. Nhưng lúc tới cửa thì bị ngăn lại.

Ân Dao đứng trước mặt anh, chặn cửa sau lưng, mắt nhìn anh. Cô biết rõ hành động của mình lúc này rất trẻ con, vô lý nhưng cô không muốn để anh đi như thế. Cô biết vấn đề mấu chốt đêm nay ở đâu, nhưng vẫn không thể giải quyết.

Ân Dao có hơi bất đắc dĩ, trầm mặc mấy giây, nói một câu: "Khi đó em chưa gặp được anh."

Lời này không đầu không đuôi, nhưng Tiêu Việt nghe hiểu. Cô vẫn đang giải thích chuyện kia.

Ân Dao ngừng lại một chút, thấp giọng, hơi ấp úng: "Em cũng không ngờ tới, sẽ quen anh. Em không biết nói làm sao... Nhưng mà..." Ân Dao đến gần hai bước, nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh của anh: "Anh không giống với người khác, anh tin không?"

Nhìn nhau mấy giây.

Tiêu Việt không trả lời rằng tin hay không tin, chỉ là anh chủ động nắm tay Ân Dao. Nhẹ nhàng xoa ngón tay cô. Ân Dao bèn ôm lấy anh, ngửa mặt lên từ trong ngực anh. Tiêu Việt lẳng lặng nhìn cô, một lát sau, anh cúi đầu.

Cứ thế, họ hôn nhau bên cánh cửa.

Không biết có phải bởi vì đoạn nhạc dạo ngoài ý muốn của đêm nay trở thành chất xúc tác hay không, mà lần này chẳng giống trước kia cho lắm, hai người đều có hơi mất kiểm chế.

Thân thể nóng lên, đầu óc cũng không còn kiểm soát được nữa. Ân Dao ôm lưng Tiêu Việt, anh ôm cô đặt lên tủ giày.

Sự chênh lệch chiều cao trong nháy mắt thay đổi.

Ân Dao hơi khom người, hôn lên mặt và tai anh, cô nghe thấy tiếng thở của anh nặng nề dần. Ân Dao còn muốn tiếp tục, thì Tiêu Việt đã gọi tên cô một cách kìm nén, giọng anh khàn khàn. Sau đó anh chậm chậm quay mặt đi. Phản ứng trên người anh đã rõ ràng.

Đôi mắt Ân Dao hơi ẩm ướt, cô nhắm khuôn mặt anh. Lý trí của cô đã trôi dạt đi đâu đó, gần như sau đó phải mạnh mẽ lôi về. Cô vẫn ngồi trên tủ, dựa lưng vào tường thở dồn dập, mãi đến khi bị Tiêu Việt ôm xuống. Ân Dao không rõ vì sao anh dừng lại, nhưng anh không băng lòng, đương nhiên cô không thể miễn cưỡng.

Sau khi không khí nóng bỏng nguội lạnh đi, khung cảnh ngọt ngào hết thảy quay về tĩnh lặng. Ân Dao tựa vào tường nhìn Tiêu Việt, quần áo anh bị cô làm nhăn, tóc cũng không chỉnh tề. Từ góc độ này, vẫn có thể nhìn thấy tai anh còn chưa hết đỏ.

Cô cười nhẹ, nhìn anh. Anh hơi nhướn mày, ánh mắt dần tối đi.

Ân Dao không đùa nữa, lẳng lặng đón ánh mắt anh: "Sao nhìn em như vậy?"

Tiêu Việt không có trả lời, ánh mắt quanh quẩn trên mặt cô, khóe miệng hơi cong lên.

Ân Dao cuối cùng cũng thấy anh có vẻ vui mừng, tâm trạng cô còn tốt hơn anh, cứ như vậy nhìn một lát, hỏi anh: "Ngày mai anh có việc phải làm không?"

"Ừm, có một buổi tuyên truyền." Giọng Tiêu Việt vẫn trầm thấp như cũ, nhưng đã không quá khàn, ngữ khí vẫn nhàn nhạt như trước, như thể người vừa mới nhiệt tình hôn cô không phải là anh.

Ân Dao tỏ ra tiếc nuối, lại hỏi: "Vậy buổi tối thì sao, anh có rảnh không?"

Tiêu Việt: "Rảnh."

Ân Dao gật gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Giữa hai người vẫn cách nhau một hai bước, lát sau Tiêu Việt bước lên trước, anh đứng rất gần, đưa tay sờ gáy Ân Dao, nơi đó có vết đỏ dễ thấy, qua một đêm, phồng chùng càng hiện ra rõ ràng hơn.

Nhìn lâu thật lâu, anh trầm giọng nói một câu: "Ngày mai em ra ngoài nhớ đeo khăn quàng cổ."

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

"Bị em bắt được rồi!"

Đêm đó, mười một giờ Tiêu Việt mới rời khỏi nhà Ân Dao, nhưng không về nhà mình mà đi thẳng đến chỗ Tiểu Sơn lấy quần áo phải mặc trong buổi họp báo ngày hôm sau.

Tiểu Sơn vừa thấy mặt liền hỏi: "Hẹn hò xong rồi?" Cậu ta sớm đoán được cả buổi tối nay không thấy bóng người, nhất định là ở cùng Ân Dao. Dù sao cũng là vừa quay phim về, xa cách bao ngày, về rồi thì đi thăm bạn gái trước cũng bình thường. Đều là đàn ông trưởng thành, chịu nổi khổ tương tự cũng không dễ dàng. Đối với chuyện này, cậu ta tỏ ra thấu hiểu.

Tiêu Việt không phủ nhận: "Ừ".

Tiểu Sơn thừa dịp này nhắc nhở: "Anh, sau này nếu anh với cô Ân ra ngoài chơi thì cẩn thận một chút. Chỗ đông người nhớ mang khẩu trang nha."

Thấy Tiêu Việt nhú mày, cậu ta cười giải thích: "Phim này mà lên sóng, chắc chắn sẽ thêm nhiều fan, không biết chừng về sau vừa ra cửa là gặp người hâm mộ. Với lại anh còn một nhóm fan nữ trung thành, hôm nào cũng ngồi xôm đơi anh đăng bài lên Weibo. Đừng vì tạm thời số lượng không nhiều nên không coi ra gì, có phải không? Nếu mà thật sự bị fans nhận ra rồi chụp hình, bên cô Ân cũng phiền phức mà. Dù sao nếu chưa tới bước công khai, mình vẫn nên cân nhắc chu đáo, kín kẽ một chút cũng tốt."

Mặc dù bình thường Tiểu Sơn có hơi nhõ nhãng, nhưng lúc bàn công việc như này vẫn có mấy phần chuyên nghiệp. Tuy xét về độ chú ý hiện tại của Tiêu Việt, người đại diện như cậu ta vẫn chưa phải xử lý loại chuyện này. Nhưng đã thấy nhiều cảnh tình cảm luyến lưu đủ loại của nghệ sĩ trong giới, cậu ta cũng thu hoạch được một ít kinh nghiệm, chuẩn bị tâm lý tốt trước chỉ có lợi chứ không có hại.

Tiểu Sơn nói hết lời, nhìn thấy Tiêu Việt gật đầu, cậu ta yên tâm. Ngay lập tức cậu ta chuyển sang trạng thái hóng hớt: "Phải rồi, anh, em tò mò quá. Cô Ân nhìn thì điềm đạm thùy mị, nhưng mà có vẻ không dễ gần lắm, sao hai người lại..." Trên mặt Tiêu Việt không lộ biểu cảm gì, dù cho biết tám phần mười là anh sẽ không nói, nhưng cậu ta vẫn thăm dò: "Chuyện đó, hai người là ai theo đuổi ai vậy?"

Quả nhiên, không có được câu trả lời, chỉ lấy được một câu hỏi ngược lại của Tiêu Việt: "Hỏi chuyện này làm gì?"

Không muốn nói.

Tiểu Sơn biết điều cười khan hai hai tiếng: "Được được được, không hỏi không hỏi." Trong lòng lại nghĩ: Sớm biết vậy em đã hỏi cô Ân rồi, người ta còn biết cách tán gẫu hơn anh, nói không chừng còn vui lòng kể cho em biết ấy chứ.

Tiêu Việt rời khỏi nhà Tiểu Sơn, trên đường nhận được tin nhắn mới, anh ấn mở cửa sổ chat.

Ân Dao: Em tính thời gian, chắc anh đến nhà rồi đúng không?

Anh hồi âm: Đến rồi, em mau đi ngủ đi.

Ân Dao ngoan ngoãn đáp: Biết rồi, giờ em ngủ đây.

Tiêu Việt: Ngủ ngon.

Ân Dao: Ngủ ngon.

Tiêu Việt nhìn đoạn đối thoại này một lúc, cảm thấy câu anh giục cô đi ngủ hình như hơi hung dữ. Anh biết hôm nay cô đi máy bay rất mệt, nên mới có thể ngủ trên xe taxi. Chỉ là chữ nghĩa sẽ khác với khi nói thành lời mà.

Nhìn một hồi, anh nhét điện thoại vào túi.

Hôm sau, cả ngày Ân Dao không ra ngoài, cho nên chưa dùng tới đề nghị mang khăn quàng cổ của Tiêu Việt. Buổi sáng Ân Dao dậy rất muộn, nhìn vào gương mới thấy dấu hôn bên gáy lộ lộ ra. Cô đưa tay sờ lên, cảm giác nụ hôn đêm qua của anh ở chỗ này vẫn nguyên vẹn. Tuy chẳng muốn thừa nhận, nhưng cô thật sự.... có chút nuối tiếc vì không làm tới luôn.

Ngay cả khi tự đối diện với chính mình cô cũng không thể thẳng thắn, không muốn thừa nhận. Nhưng giờ phút này suy nghĩ của cô lại đi lệch, thậm chí còn nghĩ rằng nếu như hôm qua cô nhất định đòi hỏi, vậy Tiêu Việt sẽ thế nào?

Thật sự là một ý nghĩ rất quá đáng.

Ân Dao vẫn nghiền ngẫm một hồi rồi gạt ý nghĩ này sang một bên.

Một ngày nhàn rỗi khiến tâm trạng người ta lâng lâng, cho dù ở một mình cũng không chán. Ân Dao thử máy ảnh phim mới nhập, vào phòng tối rửa ảnh.

Năm giờ chiều, Tiết Phùng Phùng tới. Cô ấy mang theo trái cây với đồ ngọt.

Mấy ngày không gặp, Ân Dao cảm thấy Tiết lão đại tự dung đáng yêu, còn mua đồ ngọt cho cô, đãi ngộ này thật khó có được. Cô nhiệt tình đem cả phê đãi Tiết Phùng Phùng, hai người hiếm khi ngồi trên sofa nói chuyện phiếm một cách hòa thuận, vui vẻ. Nhắc tới chuyện phải chụp ảnh cho Lăng Phàm, Tiết Phùng Phùng rất hưng phấn. Đây là hạng mục có độ quan tâm rất cao, gần như có thể tưởng tượng chờ shot ảnh tung ra, dĩ nhiên trên mạng sẽ có một đợt thảo luận. Dù sao Lăng Phàm có độ phủ sóng quốc dân cao, fan cứng rất nhiều. Chỉ cần thả vài ảnh hậu trường của nam thần lên tài khoản của studio, chắc chắn không cần bàn đến độ hot.

Đối với tư duy một người làm ăn của Tiết Phùng Phùng, Ân Dao cũng không có ý kiến. Cô không đề cập đến chuyện cũ của Hoàng Uyển Thịnh, dù sao việc này chưa hề công khai, cô là kẻ không liên quan, cũng không có tư cách nhiều lời.

Vốn dĩ nội dung tán gẫu chỉ xoay quanh công việc, cho đến khi cái vết trên gáy Ân Dao bị Tiết Phùng Phùng trông thấy. Đều là người trưởng thành, không ngại thơ tới mức chẳng phân biệt được đó là cái gì.

Tiết Phùng Phùng chẳng ngạc nhiên, tùy ý hỏi một câu: "Đạo này có người bầu bạn à?"

Ân Dao nhận ra tầm mắt của cô ấy, cô kịp phản ứng lại, tuy không đến mức quá xấu hổ nhưng cũng có chút lúng túng.

"Chuyện này thì có gì đâu, nhu cầu bình thường thôi". Tiết Phùng Phùng không thích yêu đương, trái lại đối với chuyện này thì rất thoáng. Cô ấy lại chỉ bảo: "Nhưng mà ngày mai phải chụp hình, cô tự nghĩ cách xử lý đi. Dán miếng băng cá nhân hay gì đó."

Trước mặt Ân Dao cô ấy cũng không kiêng kị gì, cuối cùng thậm chí còn tốt bụng nhắc một câu: "Lần sau chú ý một chút đi, đừng có đại độ trông dàu trên cổ. Chỗ này mà dán miếng băng cá nhân thật ra càng che càng lộ đúng không?"

"..." Ân Dao cảm thấy rất chính xác, như kiểu "lạy ông tôi ở bụi này", còn chẳng bằng đề nghị của Tiêu Việt.

Ân Dao vốn chỉ muốn hẹn Tiêu Việt ăn cơm tối, nhưng Tiết Phùng Phùng ngồi mãi không định đi. Nhìn đồng hồ ngọt, lại nghĩ tới việc mấy ngày chưa gặp. Ân Dao cũng không thể làm được chuyện trọng sắc khinh bạn rồi đuổi người ta đi.

Hai người ở nhà tới hơn sáu giờ, Tiết Phùng Phùng lôi Ân Dao ra ngoài ăn cơm. Thậm chí còn gọi điện rủ Hoàng Uyển Thịnh đi cùng, bảo là ăn cơm tối xong thì đi làm tóc, vẻ như muốn tổ chức "girl's night".

Ân Dao ngồi trong xe, cảm thấy đêm nay e là không thể phân thân, bèn lấy di động nhắn tin cho Tiêu Việt, báo trước một tiếng cho anh biết.

Tiêu Việt nhanh chóng hồi âm, nói rằng không sao cả, anh cũng muốn đi chơi bóng với bạn bè.

Ân Dao còn nói buổi tối sẽ gọi điện cho anh, anh trả lời: "Được".

Tưởng đầu đêm nay sẽ không gặp được nhau, nào ngờ trên đời lại có sự trùng hợp kỳ diệu như vậy. Lúc đầu bọn họ định ăn cơm ở Ngân Thái, sau đó Hoàng Uyển Thịnh đề nghị tới chỗ nhà hàng mà cô ấy và vài người bạn nghệ sĩ mới mở thử xem sao, coi như là kiểm tra cửa hàng. Thế là đổi mục đích, chạy tới chỗ gần sân vận động.

Là nhà hàng món Hồ Nam.

Hoàng Uyển Thịnh là người Trường Sa nên mỗi lần ăn uống trừ món lẩu ra thì sẽ tới quán ăn Hồ Nam.

***[Trường Sa là thành phố thủ phủ tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc]*

Bọn họ ăn trong phòng riêng, có vẻ phấn khởi nên Ân Dao lại uống rượu, Hoàng Uyển Thịnh cũng uống với cô. Chỉ có Tiết Phùng Phùng do phải lái xe, nên quyết tâm không uống. Ba người không ăn bao nhiêu, nhưng trò chuyện rất lâu.

Đợi đến lúc kết thúc, đã qua chín giờ.

Từ phòng bao đi ra, lúc ngang qua sảnh chính, vẫn vô cùng đông vui. Rất nhiều khách, chỉ có mấy bàn trống. Chẳng qua Ân Dao là tùy ý nhìn mấy lần, bỗng nhiên chú ý tới chiếc bàn xa nhất bên tay phải.

Ban đầu cô chú ý đến quần áo, cái hoodie kia trông quen mắt quá nên nhìn một lúc, sau đó lại nhìn thấy một bên mặt quen thuộc. Có người đưa bia cho anh, bên cạnh anh là một người đàn ông đội mũ lưỡi trai đang nói chuyện, cả bàn cười ầm lên, anh cũng cười.

Nhất thời Ân Dao quá đổi kinh ngạc, vô thức dừng bước, lại vô thức nhìn anh.

Hoàng Uyển Thịnh đi bên cạnh Ân Dao, đeo khẩu trang và đội mũ kín mít. Cô ấy tò mò đẩy nhẹ Ân Dao, bị khẩu trang che nên giọng nói khá mơ hồ: "Sao vậy?"

Tiết Phùng Phùng đi nhanh nhất, lúc này đã tới cửa. Thấy hai người đằng sau bị bỏ lại, cô ấy đi ngược về mấy bước, không cao không thấp kêu lên: "Đạo Dao."

Tiêu Việt nhướng mày, theo tiếng gọi nhìn sang. Ánh mắt đột nhiên dừng lại. Ngạc nhiên trong mắt anh không kém gì Ân Dao. Cứ tưởng là trùng tên nên chỉ theo phản xạ mới quay đầu, không ngờ sẽ thật sự thấy cô.

Ánh mắt chạm nhau trong thoáng chốc, Ân Dao còn chưa kịp cười với anh thì Tiết Phùng Phùng đã đi tới, đứng trước mặt cô: "Cô sao vậy?"

Ân Dao đáp: "Tôi vào nhà vệ sinh, hai người đi lấy xe trước được không?"

"Được, lát nữa cô ra ngã tư đợi nha." Tiết Phùng Phùng không nghĩ nhiều, dẫn Hoàng Uyển Thịnh đi.

Ân Dao vẫn đứng chỗ cũ, cúi đầu soạn một tin nhắn, sau đó đi ra ngoài cửa, đi dọc theo bên tay phải bậc thang về phía trước vài chục bước.

Cô chỉ đợi chốc lát, có người đi tới.

Ân Dao đứng dưới ánh đèn nửa sáng nửa tối, trong mắt ngập tràn ý cười: "Bị em bắt được rồi."

Tiêu Việt nhìn gương mặt ửng hồng của cô sau khi uống rượu, bỗng nhiên anh hơi nhếch mày rồi cười thành tiếng: "Ai bắt được ai nào?"

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

"Quá đáng"

Đối với cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên này, tâm trạng cả hai dường như rất tốt, nói lời dạo đầu thật là ầu ơ.

Ân Dao im lặng nhìn Tiêu Việt, thần sắc cô thả lỏng lộ ra chút lười biếng và thư thái. Gió đêm thổi mái tóc dài của cô bay bay.

Tiêu Việt nhìn cô một lúc: "Em uống rượu à?"

Ân Dao thần nhiên thừa nhận: "Ồ, có uống một chút."

"Em còn tỉnh táo không?"

Ân Dao phì cười: "Anh thấy em không tỉnh táo sao?"

Tiêu Việt không đáp.

Ân Dao lại hỏi anh: "Không phải anh nói đi đánh bóng sao? Gạt em hả?"

"Ai gạt em?" Anh nói: "Vừa đánh xong, mới đến đây chừng năm phút."

"Ồ". Ân Dao gạt đầu: "Những người đó là bạn anh hả?"

"Ừm."

Ân Dao: "Đều là nam?"

Tiêu Việt hơi nhướn mày, ánh mắt anh như thể đang nói: Không phải em thấy rồi sao?

Ân Dao: "Xác nhận chút thôi."

Cách mấy giây, Tiêu Việt cũng hỏi: "Đó là bạn em hả?"

"Ừm, anh có thấy người tóc ngắn kia không?" Ân Dao nói cho anh biết: "Em từng nhắc với anh đó, Tiết Phùng Phùng." Cô nháy mắt: "Bà cháu Tiết Phùng Phùng"

Tiêu Việt: "Anh thấy rồi." Trông nét mặt và giọng nói của cô, anh có hơi bất ngờ: "Dữ dằn vậy sao?"

"Ừm, chị ấy giỏi lắm, trước đây lúc làm người quản lý của em cũng rất hùng hổ. Chị ấy giúp em bàn chuyện hạng mục, người ta không thể nào chiếm lợi được. Chị ấy mà ra giá thì không ai trả giá nổi. Nếu chị ấy mà nổi điên thì anh sẽ biết thế nào là chiến trường không khói lửa. Anh biết không, lúc cãi nhau chị ấy nói cực kỳ nhanh". Ân Dao nói: "Gặp ba lần em đó, kết quả em thua thảm hại, nên em sợ cãi lộn với chị ấy lắm."

Ánh mắt Tiêu Việt dịu dàng nhìn cô: "Em cũng biết sợ sao?"

"Đương nhiên rồi." Ân Dao cười: "Anh nói vậy là có ý gì? Anh nghĩ em giỏi giang lắm phải không?"

"Ừm."

Anh thuận miệng đáp, nhưng đôi mắt lại ngẫu nhiên nhìn cổ của cô. Ánh sáng không đủ, không có cách nào thấy rõ.

"Đờ chưa? Chỗ này này." Anh đưa tay, chỉ vào bên gáy của mình.

Ân Dao sùng sốt một chút rồi bật cười, chỉ là một vết hôn thôi mà anh vẫn luôn nhớ kỹ sao?

Cô vén tóc ra, hơi nghiêng mặt để anh nhìn chỗ đó: "Đờ chưa?"

Anh tưởng thật nên bước tới gần cô, hơi cúi đầu nhìn.

Ân Dao buồn cười, sao anh thú vị thế.

Cô nhẹ nhàng đẩy đẩy anh: "Anh nhìn thật à?"

"..." Tiêu Việt mới biết là cô cố ý trêu anh.

Ân Dao cảm thấy rất thú vị, có vẻ là bị con say quần lầy nên cô không thể ngưng đùa: "Sao anh để ý cái này quá vậy? Bởi vì là lần đầu hả? Chà, anh giỏi quá." Đùa cợt một cách lộ liễu, trêu anh xong thì tự cô cười trước, mắt mày cong cong như trăng non.

"Buồn cười lắm à?". Tiêu Việt thản nhiên nhìn cô.

"Ờ".

"Em dễ cười quá".

"Đúng đó." Ân Dao vô cùng thẳng thắn tiếp nhận lời đánh giá này, cô bảo: "Thưa xa thầy Tiêu, em tốn sức quá chừng cũng không lấy được một nụ cười của anh." Đêm nay lúc ăn cơm, cô và Hoàng Uyên Thịnh trò chuyện, hai người uống rượu vào thì bắt đầu ghẹo nhau, luôn mồm gọi "cô Hoàng", "cô Hoàng". Nên lúc này rất tự nhiên gọi một tiếng "thầy Tiêu".

Tiêu Việt cảm thấy đêm nay cô uống hơi nhiều rồi, không giống bình thường cho lắm. Đêm nay cứ cười suốt, lời nói cũng...

Không biết hình dung ra sao nữa.

Anh đã sớm hiểu rõ, sau khi uống rượu cô hay nói vớ vẩn, cũng không giữ lời, nói xong rồi chỉ biết ra vẻ vô tội bảo mình đã say.

Thấy Tiêu Việt lặng thinh, Ân Dao đưa tay kéo tay áo anh: "Lại không vui nữa hả? Chà, em đã nói mà, em vất vả quá chừng cũng không làm anh vui được."

Tiêu Việt híп mắt nhìn cô: "Em thì vất vả cái gì?"

"Em không vất vả sao?". Ngón tay của Ân Dao dọc theo tay áo anh lần mò xuống, kéo tay anh, cơ thể cô cũng sát đến gần.

Trên người cô có hương rượu thoang thoảng, trong mắt vẫn lấp lánh ý cười.

Gió thổi tới làm tóc cô dán lên gương mặt, có chút lộn xộn che khuất tầm mắt, cô giơ tay lên vén ra sau tai: "Trong cửa hàng đông người vậy mà em còn nhận ra anh, chuyện này không dễ đâu".

Cô dựa vào gần hơn, Tiêu Việt có thể thấy rõ gương mặt cô đỏ ửng.

Ân Dao cũng không quan tâm có người đi qua hay không, chỉ muốn dựa vào lồng ngực anh. Giữa lúc chénh choáng men say, cô bỗng để lộ ra dáng vẻ cô nhóc chìm trong tình yêu của năm đó. Mà có lẽ chính cô cũng không phát hiện. Cô ngước mặt nói: "Em nói dối đó, em muốn thấy anh ở chỗ này. Anh cũng không chịu cười một cái với em sao?"

Yết hầu Tiêu Việt nóng lên, rốt cuộc chịu không nổi dáng vẻ cô như thế, anh chớp mắt: "Em thật sự..."

Lời còn chưa nói hết đã quay mặt sang hướng khác, khoe môi cong lên tươi tắn.

"Em thật sự thế nào?"

"Quá đáng."

Tiếng cười rất trầm.

Ân Dao cũng cười nhẹ.

Có vài người ăn xong bước ra từ trong nhà hàng, đi xuống dọc theo bậc thang, âm thanh trò chuyện càng lúc càng gần.

Tiêu Việt buông tay ra, cũng vì tiếng động này mà Ân Dao lấy lại tinh thần. Đúng lúc này điện thoại của cô reo lên, là Hoàng Uyển Thịnh gọi tới, vừa nhìn đã biết là giục cô nhanh lên. Ân Dao bắt máy, nói: "Mình xong rồi, đi ngay đây."

Cô cúp điện thoại, nhìn Tiêu Việt: "Em phải đi rồi, anh vào ăn đi."

"Anh đưa em đi"

Ân Dao cười từ chối: "Có vài bước thôi mà, anh vào đi, bạn anh chờ lâu rồi."

Cô nhón chân, hôn lên gò má anh. Sau đó đi xuống bậc thang, vẫy tay với anh.

Một ngày nghỉ ngắn ngủi đã kết thúc, hôm sau Ân Dao lại vui đầu vào công việc, bận liên tục đến cuối tuần. Trong khoảng thời gian này cô không gặp được Tiêu Việt, vì đoàn phim có hoạt động tuyên truyền nên anh phải tham gia, chạy qua ba thành phố.

Ngày chủ nhật, Ân Dao hơi rảnh rỗi, kết thúc công việc rất sớm. Chập tối hoàn thành việc chụp ngoại cảnh, cô trở về studio. Đang ăn cơm chiều với Tiết Phùng Phùng trong nhà ăn thì Cận Thiệu gọi điện thoại tới. Cứ tưởng hẳn lại hẹn cô tối quán bar chơi, định lên tiếng từ chối thì lại nghe Cận Thiệu nói chuyện nghiêm chỉnh.

Tiết Phùng Phùng thấy sắc mặt cô sau khi tắt máy hơi bất thường, cô ấy hỏi: "Tên kia nói gì vậy?"

"Tạ Văn Châu bị tai nạn giao thông, sáng nay." Ân Dao nói.

"Hả?"

"Không nghiêm trọng lắm, không có nguy hiểm tới tính mạng, đã tỉnh rồi."

"À" Tiết Phùng Phùng nhìn cô, dù sao cũng quen biết nhiều năm, liếc một cái đã nhìn thấu: "Có phải cô đang nghĩ có cần đi thăm anh ta hay không, đúng chứ?"

Ân Dao cũng không phủ nhận, hỏi cô ấy: "Chị cảm thấy tôi có nên đi không?"

Tiết Phùng Phùng không trả lời thẳng, kéo dài giọng: "Ờ..."

"Nói thật thì đối với Tạ Văn Châu, tôi không có thành kiến gì. Mặc dù anh ta xấu tính, độc miệng, có lúc khiến người ta muốn đánh cho một trận, nhưng ban đầu cũng rất che chở cho cô. Bạch Nghênh Nghênh quậy thành như vậy, hất nước bắn vào người cô. Dựa vào diễn xuất của nhà họ Bạch, nếu không có Tạ Văn Châu, tôi lại chả có bản lĩnh thông thiên làm sao ép chuyện đó xuống được. Cô đội cái danh kẻ thứ ba, nhà họ Bạch lại tìm cách ngáng chân, studio của chúng ta có thể được như bây giờ sao? Chuyện này tôi nhớ kỹ." Cô ấy nói đến đây thì ngừng, uống hai ngụm canh rồi đứng lên vỗ vai Ân Dao: "Dù sao cũng là anh ruột của cô, chuyện này cô tự quyết định đi."

Nói là để cô tự quyết định, nhưng thật ra đã vẽ đường sẵn rồi. Ân Dao ngồi một mình một lát, ăn cơm xong thì về văn phòng dọn đồ. Mười phút sau, cô xuống lầu lấy xe, gọi điện thoại cho Cận Thiệu.

Ân Dao gặp Cận Thiệu ở cửa chính bệnh viện.

Hắn chỉ đứng đợi một chỗ nhưng dáng vẻ ấy lộ ra khí chất thiếu gia khác hẳn người xung quanh.

Thấy Ân Dao đi tới, Cận Thiệu lên tiếng: "Tôi còn tưởng cô sẽ không tới." Hắn nhìn giò trái cây trong tay cô: "Khách sáo vậy hả? Còn đem đồ theo nữa? Đầu phải cô không biết anh ta không thiếu thứ gì."

"Anh ấy không thiếu là chuyện của anh ấy." Ân Dao nói: "Đi thôi."

"Được được được, tôi dẫn cô đi". Cận Thiệu vừa đi vừa nói: "Cô tính thời gian khéo quá, người nhà họ Tạ vừa rời khỏi. Anh cô bị thương khiến nhà họ Tạ chấn động, vài nhóm người tới đây rồi đó. Nghe nói bà cụ cũng muốn đến thăm cháu trai nhưng được khuyên bảo rồi." Cận Thiệu tặc lưỡi: "Bà nội tôi không thương tôi như vậy đâu."

Ân Dao không trả lời, cô chỉ hỏi: "Anh ấy sao rồi?"

"Tạm ổn, gãy chân thôi, tạm thời không thể nhảy nhót tung tăng được nữa."

Vừa đi vừa nói chuyện, thoáng chốc đã đi tới phòng bệnh.

Trên giường bệnh, Tạ Văn Châu dựa vào đầu giường đọc báo, trợ lý đứng bên cạnh nói gì đó. Nghe tiếng Cận Thiệu, anh ta giương mắt nhìn qua, có chút sững sờ. Tuy nói là tai nạn nhỏ, không quá nguy hiểm, nhưng nói sao thì cũng phải chịu khổ, sắc mặt anh ta hơi tẻ, trên trán còn có vết trầy xước.

Ân Dao đi vào, trợ lý nhận lấy giò trái cây chào hỏi: "Cô Dao Dao".

Ân Dao gật đầu ngó người nằm trên giường bệnh, trầm mặc mấy giây mới nhỏ giọng gọi: "Anh".

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Vậy anh cũng chịu phạt nhé!

Tạ Vân Châu hơi sùng sốt nhưng trên mặt không để lộ biểu cảm gì, cũng không mở miệng bảo cô ngồi.

Cận Thiệu biết anh ta sẽ diện hảo, nhưng bây giờ đã bày sẵn bậc thang mà còn không chịu đi xuống, người này đúng là...

Hắn im lặng ra hiệu cho trợ lý của Tạ Vân Châu, đối phương lập tức hiểu ý nói: "Cô Dao Dao, cô ngồi đây đi. Tôi gọi điện thoại bảo tài xế tới, còn ít đồ cần đem đến."

Ân Dao gật đầu: "Được".

Cận Thiệu "A" một tiếng: "Phải rồi, tôi cũng không ở đây lâu được, còn phải về nhà một chuyến, bà nội tôi thúc giục mấy lần rồi."

Ân Dao nhìn Cận Thiệu, hắn nháy mắt với cô. Sau đó quay đầu nhìn người trên giường bệnh: "Em đi nha, anh Vân Châu, anh phải chăm sóc tốt cho cái chân của anh đó!"

Tạ Vân Châu bị hắn quấy rầy cả buổi trưa nên bây giờ chẳng buồn nói gì thêm nữa, quăng cho hắn một ánh mắt xem như đáp lời.

Cận Thiệu sớm quen cái vẻ mặt khó ưa của anh ta nên không thêm để ý chút nào. Hắn nhích lại gần Ân Dao, mồm bật ra một câu bằng chất giọng Quảng Đông đầy méo mó: "Dao Dao à, tôi đi trước, tối tối tôi gọi điện cho cô."

Dao này hắn ta cặp kè với một cô nàng người Quảng Đông, hôm nào cũng đưa cọt nên tạm thời quên đổi giọng, nói chuyện với Ân Dao cũng dùng cách nói tà lura đó.

Tạ Vân Châu nhíu mày, lạnh lùng nói: "Sao cậu lại nói chuyện kiểu đó với Dao Dao?"

Tự dưng bị anh ta dạy dỗ nên Cận Thiệu ngớ ra.

Ánh mắt Tạ Vân Châu tối lại nhìn hắn: "Cậu bớt dùng mấy thói bậy bạ đó với Dao Dao đi."

Cận Thiệu sờ mũi, hiếm khi nhún nhường: "Dạ, anh Vân Châu, lần sau em không dám nữa." Từ nhỏ hắn đã có cái loại đức hạnh này, chỉ cần Tạ Vân Châu nổi giận, hắn sẽ ngoan ngoãn mấy phút.

Ân Dao đẩy hắn: "Đi mau đi."

Sau khi Cận Thiệu đi, Ân Dao ngồi xuống bên giường: "Anh phát cáu như vậy làm gì?"

Sắc mặt Tạ Vân Châu đen thui: "Em còn bao che cho nó?"

"Em bao che ai chứ?" Ân Dao nói: "Không phải em nói giúp cho Cận Thiệu, chỉ là em cảm thấy, anh bức mình thì có gì tốt đâu, chỉ tổ hại mình, anh không biết à?"

Thật sự tới nửa câu cũng không hợp rơ, Ân Dao âm thầm ngăn chặn cơn điên sắp bốc lên của anh ta. Sợ anh ta lại nói ra lời nào cay nghiệt thì cô sẽ nhịn không được mà cãi lại. Ân Dao bèn đứng dậy tự đi rót nước, phòng bệnh VIP này xịn ghê, vừa rộng rãi lại xa hoa, chẳng thiếu món gì. Ân Dao tùy ý ngó nghiêng một hồi mới bung nước trở lại. Nghe Tạ Vân Châu nói: "Có sữa bò, tự rót uống đi." Giọng điệu của anh ta đã hòa hoãn rất nhiều, còn chỉ chỗ cho cô biết.

Ân Dao hơi ngần ra, ngẩng đầu nhìn gương mặt tái nhợt vì bị thương của người đàn ông này, cô hỏi: "Sao lại bị tai nạn? Anh tự lái xe hả?"

Tạ Vân Châu gật đầu nhẹ, cũng không kể rõ nguyên nhân xảy ra tai nạn.

Ân Dao: "Người thận trọng như anh sao lái xe cũng không biết cẩn thận? Với lại anh có tài xế mà, bản thân không lái được thì đừng có ra vẻ chứ."

Tạ Vân Châu lạnh mặt nhìn cô: "Không nói được câu nào dễ nghe sao?"

Ân Dao im lặng một hồi rồi hỏi: "Chân sao rồi?"

"Còn sao nữa?". Anh ta đáp: "Đâu có khỏi nhanh được."

Ân Dao đành nói: "Vậy anh ráng dưỡng thương cho tốt đi." Dù sao cũng có người chăm sóc anh ta, cũng chẳng tới phiên cô quan tâm.

Đến đây, cô không biết nói thêm gì nữa. Thật ra thì bầu không khí đã khá hơn nhiều rồi, không còn giương cung bạt kiếm nữa. Kể từ đợt cãi nhau lần trước đến giờ, hiếm khi có thể bình yên một lúc thế này.

Hai người đều trầm mặc, lát sau, Tạ Vân Châu đột nhiên lên tiếng: "Hay là dọn về nhà sống đi."

Anh ta nói "dọn về nhà", là bảo Ân Dao chuyển về nhà anh ta. Có một thời gian, quan hệ của hai anh em khá tốt, Ân Dao nghe lời anh ta, dọn đồ khỏi nhà Tiết Phùng Phùng chuyển sang nhà anh ta ở hai tháng. Sau đó hề mở mồm ra là như nước với lửa, vậy là Ân Dao dọn đi.

Giờ anh ta đề cập đến chuyện này, dĩ nhiên là Ân Dao từ chối. Nhưng lần này cô uyển chuyển hơn nhiều: "Thôi, không phải anh thấy rồi sao? Chỗ em ở cũng không tệ. Mặc dù không bằng nhà anh, nhưng cũng đủ rồi."

"Cô..."

"Anh" Ân Dao ngắt lời: "Em có suy nghĩ của mình, em không muốn về chỗ anh, cũng không muốn trở lại nhà họ Tạ. Em đã sửa họ một lần rồi, sẽ không đổi lại nữa đâu. Em không muốn ở cùng anh rồi sau đó mình lại cãi nhau vì những chuyện như thế này. Anh có quyền tự cân nhắc, những chuyện mà anh lựa chọn, cho tới giờ em không hề để tâm. Nhưng anh đừng tính toán thay em."

Cô ngừng lại một chút rồi quyết định nhân cơ hội này nói rõ ràng, dứt khoát một lần: "Trong mắt mọi người, em là đứa con gái đã bỏ trốn của nhà họ Tạ. Nhưng với em, em chỉ là Ân Dao, em theo họ mẹ. Cho dù nhà họ Tạ không có con gái, cũng chớ có nhìn em đám đám. Sau này đừng mơ dùng hôn nhân của em để bàn chuyện làm ăn."

Sắc mặt Tạ Vân Châu tái nhợt nhưng cũng không nổi giận, chỉ hỏi: "Nói xong chưa?"

"Còn chút nữa." Ân Dao cười cười: "Anh biết hết đúng không? Cuộc sống cá nhân của em không có chừng mực. Chuyện với Lương Tân Nam lộ ra, anh tốn bao nhiêu thủ đoạn giúp em lấp liếm thì em cũng không thể trở thành một tiểu thư khuê tú trong sạch, vô tội như Bạch Nghênh Nghênh được. Em không biết nhà họ Tạ nhìn em thế nào, nhưng chỉ riêng nước bọt của bà cụ đã đủ dìm chết em rồi. Tại sao anh còn muốn để em phải chịu đựng những điều đó chứ?"

"Cô sợ miệng lưỡi người ta sao?" Ngữ khí của Tạ Vân Châu chậm rãi, pha lẫn chút mỉa mai: "Nếu cô mà sợ thật, sao còn dẫn người đi rêu rao khắp nơi? Sợ anh không biết cô nuôi người mẫu đúng không? Cô có ý chọc tức anh mà."

"Em đâu có muốn chọc tức anh, ai kêu anh vừa cứng đầu lại không chịu nói lý lẽ." Câu này không có ý giận dỗi nào, giọng cô nhỏ nhẹ mềm mại, nghe có vẻ thân thiết.

Tạ Vân Châu lờm cô, hiếm khi không bật lại. Ánh mắt anh ta rơi vào góc chần trắng tinh: "Cô thật sự cho rằng anh bảo cô trở về nhà họ Tạ là nhằm củng cố địa vị của mình để tranh giành những thứ kia sao?"

Ân Dao sững sốt một chút, nói: "Em biết anh không có ý đó, nhưng anh không cần suy tính cho em. Em không thèm trở về đội người ta phát cho chén cơm đâu. Mặc dù có lẽ cả đời này em cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy."

Thái độ của cô rất sáng suốt, lại vừa tinh táo, lý trí. Chứ không phải nổi điên lên như trước đây rồi nói với anh ta rằng: "Tôi không muốn dính dáng gì tới nhà họ Tạ mấy người nữa".

Tạ Vân Châu ngẫm nghĩ những lời cô vừa nói, trầm mặc cả nửa ngày mới nhỏ giọng hỏi một câu: "Vậy người anh trai này thì sao, cô còn muốn nhận không?"

Ân Dao: "Không phải ban nãy em vừa gọi 'anh' sao?" Là lúc cô mới bước vào.

Tạ Vân Châu nín thinh.

Ân Dao lại gọi anh ta một tiếng, sau đó nói: "Em muốn có cuộc sống tốt hơn. Em cũng không muốn em và anh lại giận hờn nhau, hay là cố ý làm những chuyện mà anh không thích, nghĩ lại thấy ấu trĩ lắm."

"Cô cũng biết mình ấu trĩ à?" Tạ Vân Châu hừ lạnh một tiếng: "Có tiến bộ."

Ân Dao nhẹ nhàng cười một tiếng: "Được rồi, em phải đi đây. Anh gọi điện cho trợ lý bảo anh ta đến chăm anh đi."

Tạ Vân Châu cũng không giữ cô ở lại, phất tay tiễn khách: "Đi đi"

Ân Dao đi tới cửa thì nghe anh ta gọi: "Dao Dao."

Cô quay người lại.

"Có chuyện gì thì cô tìm anh, tìm thằng nhóc Cận Thiệu làm gì chứ?". Khuôn mặt đó vẫn không có chút xíu tươi tắn nào, hệt như núi băng: "Tất cả mọi thứ anh đang có cũng không phải đều lấy từ nhà họ Tạ, cô cứ vứt đi như vậy có thấy trẻ con lắm không?"

Ân Dao ngỡ ngàng nhìn anh ta, mắt hơi cay cay, cô nhanh chóng gạt đầu rồi đi.

Ân Dao không về studio, cũng không về nhà. Cô đi tìm Tiêu Việt, bởi vì hôm nay anh trở về.

Vốn dĩ cô nói cho Tiêu Việt biết xong công việc sẽ đi tìm anh, nhưng bởi vì phải chạy đến bệnh viện nên trễ hai tiếng. Lúc lái xe lại gặp cảnh tắc đường, đến khi tới được nhà anh thì đã muộn rồi.

Sau khi gõ cửa chừng nửa phút, Tiêu Việt mở cửa. Ân Dao vừa nhìn thấy anh liền nói: "Em đến trễ, tới chịu phạt."

Tiêu Việt ngẩn ngơ, sau đó khoé miệng cong lên, trong mắt lấp lánh ý cười.

Ân Dao bước vào, cả người cô mang theo cái giá buốt của đêm đông. Tiêu Việt sờ bàn tay cô, hơi lạnh lẽo, anh nắm chặt tay cô như để sưởi ấm.

Ân Dao ôm anh.

Tiêu Việt mặc một chiếc áo len mỏng, cô cảm thấy mềm mại quá. Mặt cô dán vào lồng ngực anh, sau đó ngẩng đầu, Tiêu Việt cũng đang nhìn cô.

Ánh mắt chạm nhau, Ân Dao muốn hôn. Nhưng khi cọ vào môi anh, đột nhiên anh quay mặt đi.

Ân Dao ngơ ngác, bối rối nhìn anh.

"Anh bị cảm, vẫn chưa khỏi". Ý là không thể hôn.

Ân Dao nhúm mày: "Bị lúc nào?"

Tiêu Việt không trả lời, anh buông tay ra, lui về sau xa một chút để tránh cô. Xoay người ho.

Ân Dao chờ anh ho xong cô hỏi: "Khó chịu lắm hả?" Sau đó chợt nghĩ ra gì đó, cô bước lên một bước, giơ tay sờ trán anh.

Tiêu Việt nắm chặt tay cô: "Anh không có sốt." Anh quay người, lấy đôi dép lê trên tủ.

"Cho em hả?"

Tiêu Việt gạt đầu, gỡ mác, rồi đặt trên sàn nhà.

Ân Dao thay dép xong đứng dậy liếc anh một cái: "Sao bị bệnh mà không nói em biết?"

Hôm nào bọn họ cũng liên lạc, nhắn tin rất nhiều. Lần nào cũng trò chuyện rất vui, nhưng anh không nhắc một câu tới chuyện bị bệnh.

"Cho em biết thì cũng có đỡ đâu." Tiêu Việt nhướn mày, khuôn mặt cười lên trông rất dịu dàng. Giọng anh hơi khàn. Ngó thấy vẻ mặt của Ân Dao, trong mắt anh có ánh sáng nhân hậu, ngừng một chút, anh nói: "Vậy anh cũng chịu phạt nhé."

Lúc anh bệnh hình như ấm áp hơn thường ngày, mới một lát mà đã cười hai lần rồi.

Mỗi người chịu phạt một lần, hòa nhau.

"Anh thông minh lắm." Ân Dao đi vào phòng phòng khách.

Tiêu Việt theo sau lưng cô, thấy cô đi qua ghế sofa, anh bèn đi rót nước.

"Anh đừng để ý tới em, em không uống nước đâu."

Anh nghe tiếng thì quay đầu nhìn cô một cái, nhưng vẫn rót nước tiếp, sau đó mở tủ lạnh lấy bánh ngọt đã chuẩn bị sẵn cho cô.

Ân Dao cởi áo khoác ngồi trên ghế sofa: "Anh coi em là khách hả? Khách sáo quá vậy?"

"Em không phải khách sao?" Anh khom lưng giúp cô mở hộp bánh, cũng không ngừng đầu nói.

Anh cố ý nói đùa, tất nhiên Ân Dao hiểu, nhưng cô vẫn hòa theo: "Phải rồi, em chỉ là khách thôi, vậy chút nữa em ăn bánh xong thì nên về rồi."

"Ồ, anh sẽ tiễn em ra ngoài."

"Không cần anh tiễn em."

Có lẽ bị tình yêu làm cho mù mịt nên người ta bỗng trở nên ấu trĩ, làm chuyện trẻ con, nói lời trẻ con, tính tình cũng trẻ con. Nhưng người trong cuộc chưa hẳn đã nhận ra.

Phòng khách bật TV, âm thanh không lớn. Ân Dao vừa xem TV, vừa yên lặng ăn bánh ngọt.

Tiêu Việt đứng ngoài ban công gọi điện thoại nói chuyện với Tiểu Sơn. Anh không nói nhiều, thỉnh thoảng lại ho. Ân Dao nhìn không được, lại nhìn anh.

Nói xong, anh trở vào, lên phòng ngủ trên lầu cầm Ipad xuống, ngồi ở trên sofa xem tài liệu Tiểu Sơn gửi tới.

Ân Dao quay đầu, nhìn thấy cái kia hình như là bản thảo tuyên truyền, có vài hình của anh. Cô muốn nhìn kỹ nhưng anh đã lướt qua rồi. Cô nghiêng nửa người qua ngón tay vuốt lên cuối cùng nhìn thấy ảnh chụp.

"Tầm này không tệ." Ngón tay cô chỉ chỉ, ngừng một lúc, lại trở phía trên: "Tầm này cũng đẹp."

Tiêu Việt nhìn Ân Dao, cô ở rất gần, gương mặt cô ở trước mắt anh. Ngay cả nốt ruồi rất nhỏ trên vành tai cũng có thể thấy rõ, môi dưới dính chút phô mai.

Anh ngấm cô một lúc lâu.

Ân Dao chẳng hay biết gì, cô nghiêm túc xem hết ảnh rồi bảo: "Mấy cái này là Tiểu Sơn chọn à?"

Tiêu Việt gật đầu.

Ân Dao: "Vây thâm mỹ của cậu ấy không tồi, anh may mắn lắm đó. Lúc trước bạn em có một người trợ lý...À có lẽ là người đại diện. Lần nào chọn hình cho cô ấy cũng cực kỳ..."

Cô vừa cười vừa nói, ánh mắt xoay chuyển, nom có vẻ đang nghĩ không biết phải dùng từ gì miêu tả cho anh hiểu. Tiêu Việt vẫn nhìn cô chăm chú, ngón tay anh nâng lên nhẹ nhàng lau môi dưới của cô.

Ân Dao còn đang chọn từ nên không kịp phản ứng. Đến khi bị ánh mắt của anh quyến rũ, cô chợt quên mất mình đang nghĩ gì.

Môi cô mấp máy, cảm thấy thân thể nóng ran. Nhìn anh mấy giây, cô lên tiếng: "Nếu anh còn nhìn em như vậy, em sẽ mặc kệ bây giờ anh có bị bệnh hay không đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Em muốn không?

Giọng Ân Dao rất nhẹ, ngữ khí cũng không nghiêm túc, thậm chí còn mang ý cười, nghe như là cố tình đùa anh.

Ân Dao tưởng Tiêu Việt sẽ tránh ánh mắt của cô, nhưng Tiêu Việt không làm thế. Tay anh lại miết nhẹ trên môi Ân Dao, lau đi chút phô mai dính trên khóe miệng cô. Ân Dao bắt lấy ngón tay anh, nhovn miệng cười, rồi không chút chần chừ cô lấy Ipad của anh đặt lên bàn trà, sau đó hôn anh.

Cô nào có nói đùa, cô thật sự tính toán như vậy.

Tiêu Việt không kịp trở tay, đợi đến khi anh phản ứng lại được thì trong miệng đã có vị béo ngậy của phô mai và bánh ngọt. Sau khi sực tỉnh, anh tránh né nụ hôn của Ân Dao, nhưng có vẻ cô quyết tâm rồi.

Tiêu Việt không muốn làm cô đau, nhưng không thể không dùng chút sức. Anh nắm lấy đôi vai gầy của Ân Dao: "Đừng có lộn xộn, sẽ lấy cho em đấy."

Hơi thở anh rối loạn, đôi mắt tối tăm nhìn cô, anh nháu mày nhắc nhở.

"Em mặc kệ". Ân Dao nằm sấp trong ngực anh: "Mình cùng bị bệnh được không..."

Hô hấp của cô cũng bất ổn, cả người mềm nhũn, cổ và tai đều đã ửng hồng, chẳng quan tâm trên người anh có bao nhiêu virus cảm cúm gì đó. Thật ra lúc sau Ân Dao cũng nói thêm rằng sức đề kháng của cô rất tốt, không dễ nhiễm bệnh đâu, bảo anh đừng lo. Nhưng Tiêu Việt cũng không nghe vào tai, bởi vì lúc này ánh mắt cô quá đối dụ đáng, cô nhìn anh như thể đang nhìn người mình yêu nhất. Ngực anh phập phồng, cơ thể dường như sinh ra sự xúc động khó mà kìm nén.

Trên TV đang phát quảng cáo lồng bài hát thiếu nhi có giai điệu vui tươi. Bởi vì họ im lặng, nên âm thanh này đột nhiên càng thêm phóng đại.

Tiêu Việt nghiêng đầu cầm điều khiển từ xa, nhấn tắt TV. Anh cúi đầu hôn lên môi Ân Dao, bắt lấy tay cô, đặt cô nằm trên sofa.

Cô vừa ý thân thể anh cũng được, xem anh như một công cụ giải trí cũng chẳng sao, đêm nay anh không muốn nghĩ nhiều nữa.

...

Hệ thống sưởi làm cho căn phòng ấm áp như ngày xuân.

Tiêu Việt từ trên lầu đi xuống, anh chỉ mặc quần dài, vừa đi vừa mặc áo thun màu xám.

Tiếng nước ào ào trong phòng tắm vẫn vang lên không ngừng.

Tiêu Việt bước tới thu dọn đồng bừa bộn trên xô pha, anh nhặt chiếc áo lót đen đặt một bên rồi đem khăn giấy và hộp bánh trên bàn trà ném cả vào thùng rác.

Lúc này, tiếng nước trong phòng vệ sinh đã ngừng. Ân Dao tắm xong, cô đứng sát cửa phòng tắm gọi anh: "Tiêu Việt?"

Anh nghe tiếng liền đi ra ban công, lấy quần lót của cô từ trong máy sấy, lại cầm một chiếc áo thun sạch của mình đi tới cửa phòng tắm gõ nhẹ hai lần.

Ân Dao hé cửa, Tiêu Việt liền trông thấy cánh tay mảnh khảnh của cô. Bởi vì vừa tắm nước nóng xong nên làn da trắng nõn có hơi ửng hồng. Anh nhìn thoáng qua, yết hầu giật giật.

Ân Dao không cầm được quần áo, cô thò đầu qua khe cửa nhìn anh: "Sao không đưa em?"

Trên mặt cô toàn là nước, đôi mắt long lanh còn hàng mi đen thì ướt át.

Tiêu Việt không đáp, anh nhẹ nhàng nắm ngón tay cô, rồi đưa quần áo. Ân Dao nhìn sang, anh đã quay người đi ra phòng khách.

Mặc xong quần áo, Ân Dao đứng trước gương sấy tóc, làn gió ấm nóng thổi lên mặt khiến cô nhớ tới một giờ trước, hơi thở nóng hổi của Tiêu Việt rơi trên cổ cô. Ân Dao ngược mặt lên, dấu vết trên cằm và cổ cô lộ rõ rành rành. Cô nhớ lúc anh cau mày thờ đốc trên người cô, lúc anh hôn tai và cổ cô, lúc anh khàn khàn gọi tên cô.

Khi đó, dáng vẻ anh đắm mồi thật sự làm cho cõi lòng người ta phải xoắn xang.

Nói thật thì, anh rất giỏi.

Ân Dao không đoán chắc có phải đây là lần đầu của anh hay không bởi trước đây cô chỉ có một người đàn ông là Lương Tân Nam. Nhưng cô cảm giác, có vẻ như Tiêu Việt không có bao nhiêu kinh nghiệm.

Tóc khô hơn phân nửa, chỉ còn lại đuôi tóc nên Ân Dao lười sấy, cô ra khỏi phòng tắm.

Tiêu Việt ngồi trên xô pha nghiêng đầu nhìn cô. Cô mặc trên người chiếc áo thun đen của anh, vừa rộng lại vừa dài, phủ qua hông, chỉ lộ đôi chân thon dài trắng trẻo.

Ân Dao đi tới, ngồi xuống xô pha. Tiêu Việt cầm cái chăn len sau lưng, mở ra đắp lên đùi cô.

Trên bàn trà có nước anh mới rót, còn bốc hơi nóng.

Ân Dao bung lên chậm rãi uống một ngụm, nhận thấy Tiêu Việt đang nhìn mình nên cô quay sang, cười nhìn anh: "Sao lại nhìn lên em?"

"Nhìn mà tính là nhìn lên à?" Ý tứ rất rõ ràng, anh nhìn một cách quang minh chính đại nhé.

Đôi mắt Ân Dao cong cong, nụ cười càng đậm: "Vậy anh đang nhìn gì? Em có gì đẹp để nhìn sao?"

Môi anh khẽ mím, cũng không trả lời, nhưng mà ánh mắt vẫn ở trên người cô.

Ân Dao trông thấy vẻ mặt anh nghiêm túc, lại nổi hứng trêu đùa, nhìn anh mấy giây rồi hỏi: "Có phải anh muốn làm thêm lần nữa không?"

Cứ ngỡ Tiêu Việt sẽ nín thinh, hoặc là quay mặt đi, nhưng không hề. Ngược lại anh nhướn mày hỏi cô một câu: "Em muốn không?"

Nhưng mà lỡ tai anh đã đổ rần. Ân Dao cười rộ lên, cô bỏ ly nước xuống rồi nhào vào trong ngực anh.

"Nghỉ một chút rồi làm tiếp." Cô thăm thì, vừa cười vừa nói, giọng điệu lại có vẻ ồ ồ: "Vậy uống công em đi tắm rồi."

Đuôi tóc ướt quét qua gáy anh, mang theo hương hoa hờn nhạt, Tiêu Việt ôm vai cô để cô dựa vào mình.

Khoảng cách cực kỳ gần, hai người nhìn nhau chăm chú, có thể nghe được tiếng thở của nhau. Tựa như đang so cao thấp, không ai tránh ánh mắt của đối phương. Lát sau, Ân Dao nhận thua trước, đơn giản là cô bị gương mặt của Tiêu Việt làm mê muội nên cạn kiệt ý chí. Cô giơ tay vuốt ve gò má anh: "Anh đẹp trai lắm luôn."

Vừa nói xong liền thấy được nụ cười trên mặt anh, không phải kiểu kiêu kiễm chế hay chùng mực, nói thế nào nhỉ... Hừm, rất rục rờ.

Ân Dao ngắm anh. Môi đỏ răng trắng, càng nhìn càng thấy chỗ nào cũng vừa vặn, nhiều một phân hay thiếu một phân cũng sẽ không hợp thẩm mỹ của cô nữa.

Khoảnh khắc này Ân Dao nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ.

Nếu như không quen Chu Thúc, liệu cô có thể gặp được Tiêu Việt hay không?

Nghe nói, trong xã hội học có định luật sáu người. Mỗi quan hệ giữa hai người xa lạ sẽ kéo theo khoảng sáu người nữa. Một người có thể thông qua sáu người đó để thiết lập liên hệ với bất kì người nào trên đời.

Nhưng Ân Dao nghĩ, nếu như cô không thông qua Chu Thúc, có thể sẽ phải cực kỳ lâu sau này mới gặp được Tiêu Việt. Khi đó, rất có thể anh đã là của người khác. Và lẽ dĩ nhiên cô không thể cướp đi. Tự dưng, trong lòng Ân Dao có chút đắc ý kỳ cục. Cô may mắn có được anh rồi.

Sự gần gũi thân thể dường như thật sự có thể khiến cho mối quan hệ phát triển rõ rệt, bất kể là Ân Dao hay là Tiêu Việt thì tâm trạng trong đêm nay đều vô cùng tốt. Họ cùng nhau ngồi trên sofa, nói chút chuyện vu vơ hoặc là thân thể chạm vào nhau một cách bình thường thôi, nhưng cũng có vẻ khác biệt.

"Trước giờ anh luôn thế này sao, tính cách í?" Ân Dao hỏi.

Tiêu Việt hỏi lại: "Tính cách anh thế nào?"

"Thì lạnh nhạt, hướng nội nè...Ồ..." Ân Dao cân nhắc cách dùng từ, cô nói: "Em có tìm hiểu tâm lý học một chút, cá tính của con người bao gồm các kiểu khí chất. Thường thì có bốn loại, kiểu sôi nổi, kiểu linh hoạt, kiểu điềm tĩnh và kiểu ưu tư. Em cảm thấy có thể anh thuộc kiểu điềm tĩnh, anh tỉnh táo, trầm lặng, khác chế, nhưng cũng rất kiên nhẫn..."

Cô ngưng lại rồi phì cười: "Lần đầu gặp nhau, em cảm giác hình như anh không ưa em lắm, lạnh lùng quá chừng."

Tiêu Việt: "Lúc đó anh không quen em, không thân."

"Vậy bây giờ thì sao?" Ân Dao hóm hờ, gài bẫy anh: "Anh thích em không?"

"... Em biết mà." Giọng anh trầm trầm.

"Em không biết." Ân Dao cứ muốn hỏi cho được đáp án: "Anh gạt đầu hoặc là lắc đầu đi."

Nhưng Tiêu Việt chẳng chiều theo ý cô, anh không lựa chọn gạt hay lắc đầu. Làm thỉnh một lúc rồi anh nhìn thẳng vào mắt cô: "Nếu không thích em, tại sao lại muốn làm chuyện đó với em?"

Bởi vì câu trả lời này mà Ân Dao ngẩn ngơ, không biết nói gì, ngoại trừ vòng tay qua ôm lấy anh.

Không thể không nói, có đôi khi thói quen thật đáng sợ. Dựa vào ngực Tiêu Việt chừng mười lăm phút đồng hồ, Ân Dao đã muốn chìm đắm. Cô thích mùi vị thanh sạch trên người anh, cũng thích lồng ngực rắn chắc mà ấm áp của anh. Tiêu Việt định đi làm chút đồ ăn cho Ân Dao, nhưng cô lại chẳng nỡ buông tay.

Mãi đến lúc này Ân Dao mới nhận ra rằng cô có một chút cảm giác yêu đương như thuở trước. Thực tế, cuộc sống của cô mấy năm nay lạnh nhạt lại hờ hững, chưa từng nghĩ tới chuyện không muốn xa rời một người đàn ông nào. Nhưng dường như Tiêu Việt là một ngoại lệ.

Đêm đó, qua 12 giờ, Ân Dao được Tiêu Việt bế lên lầu.

Lần thứ hai của họ là ở trong phòng ngủ trên lầu.

Phòng không bật đèn, đêm hôm khuya khoắt tối mù khiến người ta mặc sức buông thả, chẳng buồn tiết chế nữa.

Quả thật Ân Dao đã uống công tắm rửa, sau khi kết thúc cô gần như không muốn cử động nữa, cũng không còn hơi sức đi tắm lần hai. Cô bị Tiêu Việt ôm vào lòng, mới đầu còn lẩm bẩm nói: "Trên người em toàn là mồ hôi, bản muốn chết luôn...", chưa đầy hai phút sau đã ngủ thiếp đi.

Thật sự là quá mệt mỏi. Sáng ngày hôm sau, bọn họ ngủ thẳng đến khi mặt trời mọc.

Lúc Ân Dao thức dậy, trong đầu đặc quánh rồi bời. Cô mở mắt nhưng vẫn nằm trằm chằm, thấy Tiêu Việt đang mặc quần áo.

"Hình như là điện thoại em reo". Anh mặc quần vào rồi quay đầu nhìn Ân Dao: "Em nằm đi, để anh lấy."

Đầu óc Ân Dao còn mơ màng, cô nghe thấy tiếng bước chân Tiêu Việt xuống lầu, tiếp đó là lên lầu.

Anh nhẹ nhàng lật chăn ra, đưa điện thoại tới: "Là Tiết Phùng Phùng."

Ân Dao lập tức giật mình mở mắt, cầm điện thoại. Nhìn thấy giao diện cuộc gọi, cô khựng lại rồi ấn nghe. Đầu kia giọng Tiết Phùng Phùng như nả súng liên thanh: "Cô đâu rồi? Tối giờ rồi đó, xảy ra chuyện gì hả?!"

Chiều nay có một hạng mục ở Thiên Tân, hôm qua Tiết Phùng Phùng bảo đưa cô đi, hẹn buổi sáng xuất phát sớm một chút, lái xe đi. Buổi trưa có thể kịp thời gian chỉnh trang một chút.

Ân Dao nhanh chóng tỉnh táo lại: "Chuyện là, tự dưng tôi đổi ý rồi, tôi định đi tàu cao tốc. Có thể tiết kiệm chút thời gian, cũng không cần đi sớm, hôm nay chị cũng được nghỉ ngơi. Một công ba việc."

Tiết Phùng Phùng phì cười: "Chịu luôn, tôi cực khổ đưa cô đi cô còn không biết ơn. Được thôi, tôi cũng lười quản cô, cô tự hẹn thời gian với Đinh Đinh đi, kêu cô ấy ra nhà ga sớm, đừng tới trễ đó"

"Biết rồi." Ân Dao mặt không đổi sắc cúp điện thoại, lúc ngừng đầu thì trông thấy biểu cảm của Tiêu Việt: "Anh đang xem trò vui sao?"

Tiêu Việt hơi nhăn mày: "Hôm nay em có việc hả?"

"Ồ, nhưng mà em lại để lỡ thời gian, nếu Tiết Phùng Phùng biết em vì đàn ông nên nhờ việc, nói không chừng chị ấy sẽ khắc lên mặt em câu "vì mỹ nhân mà đánh mất giang sơn"."

Ân Dao dụi mắt, rồi nhìn anh: "Nếu anh mà làm mỹ nhân thì ở cổ đại đã được ban cho một khúc lụa trắng hay là một chung rượu độc rồi."

"..." Khóe miệng Tiêu Việt giật giật, có chút nghiêm túc bác bỏ: "Em mới là mỹ nhân í."

"Vậy anh là vua đàn?"

"..."

Ân Dao cười ôm cổ của anh: "Không giỡn nữa, em phải đi rồi."

Anh gạt đầu, nói nhỏ: "Được"

Ân Dao xuống lầu rửa mặt, thay quần áo, động tác Ân Dao rất mau lẹ.

Thu xếp ổn thỏa, Tiêu Việt tiễn cô xuống lầu.

Lấy xe xong, Ân Dao hạ cửa sổ xe xuống: "Lạnh lắm, anh mau lên đi."

Tiêu Việt đến gần, lấy từ trong túi ra một vật đưa cho cô.

Ân Dao ngạc nhiên nhận lấy, cúi đầu nhìn: "Sao tặng em cái này?"

"Mấy lần rồi em không đeo."

"Ừ" Ân Dao nói: "Bởi vì cái kia hỏng, em đem sửa rồi, anh đoán được đúng không?"

Tiêu Việt gạt đầu.

Ân Dao vẫy tay tạm biệt, Tiêu Việt khom lưng, anh cúi đầu.

Giữa bãi đậu xe dưới tầng hầm vắng vẻ, cứ thế, họ hôn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Em nói lại lần nữa đi!

Trên đường lái xe về, tâm trạng Ân Dao rất vui vẻ. Dọc đường, đi ngang qua tiệm thuốc, cô dừng xe ở ven đường. Chợt nhớ tới lời nói ban nãy của Tiêu Việt sau khi hôn xong, về mặt của anh ngay lúc đó khiến Ân Dao cảm thấy buồn cười.

"Là em tự nguyện mà, liên quan gì tới anh". Cô nói.

Tiêu Việt muốn để cô chờ trong xe một lát, nhưng Ân Dao từ chối.

"Đừng gấp, em sẽ xử lý, anh không cần lo chuyện này."

Ân Dao cảm thấy có lẽ anh thật sự không có bao nhiêu kinh nghiệm, thành ra mới nói mấy câu mà lỗ tai đỏ ửng cả lên. Ân Dao nghĩ lại cảm thấy rất thú vị. Vừa rời khỏi tiệm thuốc, cô lại tiếp tục chìm đắm vào trong cảm xúc này, dù phải đi công tác, cũng không cảm thấy phiền muộn. Chỉ muốn mau mau làm xong việc để về gặp anh.

Một khi người ta có điều gì đó để chờ mong, dẫu thời gian lặp đi lặp lại một cách nhàm chán cũng trở nên đáng yêu. Nhưng tiếc một nỗi là, dẫu phải mong muốn nào cũng có thể trở thành sự thật, luôn có sự biến đổi nào đó vượt ra ngoài kế hoạch ban đầu.

Lần chụp ở Thiên Tân này, tất cả đều là chụp ngoại cảnh, đòi hỏi điều kiện thời tiết và ánh sáng, nhưng hai thứ này dẫu phải muốn có là được. Buổi trưa trời còn trong, sau bốn giờ chiều đột nhiên thay đổi. Mọi người phải vội vàng kết thúc công việc những vẫn chưa chụp xong. Nếu như không phải chạy đến Thiên Tân thì có thể trực tiếp bãi bỏ, sắp xếp kéo dài thời hạn. Nhưng bây giờ đã chụp một nửa rồi lại bị mắc kẹt ở đây thật là phiền phức. Nếu như dời lại buổi khác, vậy thì còn phải đi tới đây một chuyến nữa, bên kia cũng sẽ không chịu kéo dài thời gian. Sau khi Ân Dao và bọn họ tích cực bàn bạc, cuối cùng cũng thống nhất, quyết định dời sang sáng hôm sau chụp bổ sung.

Thế là ban đêm phải ở lại Thiên Tân.

Chạng vạng, lúc Ân Dao nhắn tin cho Tiêu Việt, anh không nói thêm gì, chỉ đáp "Được". Đến tối cô gọi điện cho anh mới nhận ra rằng có lẽ anh cũng có chút thất vọng.

"Bọn họ tìm em chụp mà không kiểm tra dự báo thời tiết trước sao?" Ngữ khí của anh có vẻ thờ ơ hỏi một câu như vậy, nhưng qua ống nghe giọng anh có vẻ còn trầm hơn khi đối mặt nói chuyện.

Ân Dao lờ mờ ngửi được mùi hờn dỗi của ai kia, cô trả lời: "Đã tra rồi, nhưng đâu thể không có thay đổi bất ngờ chứ. Các anh quay phim không phải cũng sẽ như vậy sao, có rất nhiều yếu tố không cách nào kiểm soát được. Lúc cần trời trong chưa chắc trời đã trong, khi cần trời mưa cũng chưa chắc sẽ có mưa".

"Bọn anh dùng mưa nhân tạo" Tiêu Việt nói: "Dùng súng bắn nước áp lực cao."

"..." Ân Dao nghe giọng anh nghiêm túc giải thích thì buồn cười, sao anh đáng yêu thế. Trong đầu cô gần như có thể hình dung ra vẻ mặt của anh hiện giờ, hẳn là trông rất đáng ghét. Nếu như ở trước mặt cô, chắc rằng anh mắt của anh rất bình lặng, sẽ có vẻ hơi thâm sâu.

Tiếng cười của Ân Dao truyền qua ống nghe đến tai Tiêu Việt, anh không nói gì chỉ yên lặng lắng nghe, cô cười làm cho anh cảm thấy dễ chịu.

Ân Dao đi dọc theo cửa sổ sát đất hai bước, ngồi xuống ghế xích đu, nhẹ nhàng hỏi anh: "Anh đang làm gì đó?"

"Không làm gì hết" Anh nói: "Anh vừa mới từ siêu thị về."

"Ừa, anh mua đồ ăn hả?" Lúc Ân Dao ngồi xe lửa, bọn họ trò chuyện trên WeChat. Đã hẹn buổi tối sẽ ăn cơm cùng nhau, cô nói muốn ăn món anh nấu. Anh đã đồng ý, hỏi cô ăn gì để anh mua sẵn.

"Chưa mua." Tiêu Việt nói: "Đợi ngày mai em về."

"Được, nhưng mà có lẽ em sẽ về khá muộn. Phải tới studio trước, sau đó về nhà..." Ân Dao chợt ngừng lại rồi bảo: "Hay là anh tới nhà em đi." Nói đến đây mới nhớ ra một chuyện: "Ngày mai anh có rảnh không?"

Tiêu Việt: "Rảnh."

"Vậy một giờ chiều được không?"

"Được"

Cứ thế quyết định.

Tắt máy, Tiêu Việt nhận được tin nhắn của Ân Dao: Nếu em về muộn, anh tự vào nhà trước nha.

Cô đưa mật mã cửa nhà mình cho anh.

Sáng ngày hôm sau công việc kết thúc, Ân Dao không kịp nghỉ ngơi, về tới Bắc Kinh thì đi cùng Đinh Đinh tới studio. Tiết Phùng Phùng rủ Ân Dao đi nhà hàng ăn cơm nhưng cô từ chối.

"Tôi muốn về nhà." Cô nhanh tay thu dọn bàn làm việc.

Tiết Phùng Phùng nhìn cô một cách quái gở: "Cô gấp cái gì? Ăn cơm rồi về không được sao?"

"Mệt quá, tôi về ngủ." Ân Dao cũng không ngẩng đầu lên, cô nói.

Tiết Phùng Phùng luôn cảm thấy dạo này cô có hơi bất thường, nhưng lại không biết phải nói là bất thường chỗ nào. Cô ấy cười trừ: "Làm như trong nhà có giấu của quý gì không bằng."

"Đúng đó." Tâm trạng Ân Dao rất tốt, cô cười cười: "Tôi đi nha."

Tiết Phùng Phùng chưa kịp trả lời, cô đã mau mau đi ra ngoài, xuống lầu lấy xe. Tự nhiên cô có hơi nhớ nhà.

Đọc đường, Ân Dao ghé trung tâm thương mại nên trễ thêm một chút, cố gắng đi nhanh nhưng vẫn không thể nào về nhà đúng giờ, chậm hơn nửa tiếng so với thời gian dự tính.

Tiêu Việt đến rồi.

Ân Dao mở cửa vào nhà, thấy áo khoác của anh trên sofa. Trên bàn có trái cây hiển nhiên cũng là anh mang tới. Cô cởi áo khoác, đẩy vali nhỏ sang một bên, đặt hai chiếc túi giấy xuống, rồi khom lưng đổi giày.

Lúc này Tiêu Việt nghe thấy tiếng động nên đi ra cửa phòng bếp. Anh đang rửa rau, chưa kịp lau tay nên tay vẫn còn ướt sũng.

Ân Dao đứng dậy liền thấy anh, sắc mặt cô có vẻ mệt mỏi. Cô cười ra chiều áy náy: "Thật xin lỗi, em lại đến muộn rồi."

Tiêu Việt im lặng, anh rút khăn giấy trên bàn ăn để lau tay, rồi bước qua chỗ cô.

Ân Dao còn chưa kịp nhúc nhích, anh đã chủ động ôm cô. Tay anh nhẹ nhàng vòng qua eo cô: "Không sao, mới nửa tiếng thôi." Anh nói một cách thân nhiên.

Có ý gì chứ, khen cô tiến bộ sao?

Ân Dao hơi dờ khóc dờ cười, ôm lưng anh: "Em cố gắng chạy về rồi đó."

"Ừm". Tiêu Việt không buông tay, ôm một hồi, anh ngửi thấy mùi hương hạt xà vải thoang thoảng trên người cô. Anh không biết đây là hương gì bèn hỏi: "Em đổi nước hoa à?"

"Đâu có, hôm nay em không dùng nước hoa." Cô nói: "Chắc là mùi quần áo đó, anh không thích hả? Vậy sau này em không dùng nữa."

"Anh có nói không thích đâu." Trong giọng nói anh mang theo ý cười, xem ra tâm trạng rất tốt.

Nói xong, anh buông tay ra, cúi đầu hôn cô.

Ân Dao phát hiện hình như Tiêu Việt thay đổi chút xíu. Cô còn nhớ lần trước cũng là ở chỗ này, anh muốn hôn, còn đặc biệt báo trước trước nữa.

Hôm nay anh rất nhẫn nại, chậm rãi hôn xong, để cô nằm trong ngực anh ổn định hơi thở. Đôi mắt đen nhánh của anh nhìn cô: "Hình như em rất mệt"

Ân Dao ngạc nhiên vì anh có thể nhìn ra, gật đầu thừa nhận: "Đêm qua giường khách sạn không được thoải mái, muộn lắm em mới ngủ, nên không được ngon giấc."

"Em đi ngủ đi." Tiêu Việt nói: "Dậy rồi hẳn ăn cơm."

"Vậy anh nấu xong thì gọi em."

Anh đáp: "Được".

Ân Dao đi tới cửa phòng ngủ chợt nhớ tới một chuyện lại xoay người đi tới cửa phòng bếp nói với Tiêu Việt: "Anh có thể đổi giày rồi, em mới mua cho anh, để trong túi ngoài cửa chính".

"Ừ."

"Không biết có vừa chân anh không, nếu không vừa thì anh cũng mang tạm nha" Ân Dao cười cười xoay người đi về phòng ngủ.

Tiêu Việt cắt gọt đồ ăn xong thì ra ngoài thay giày.

Trước cửa có hai cái túi giấy màu trắng rất to, anh tìm được một đôi dép lê kẻ caro màu xám. Anh phát hiện ngoại trừ dép lê, cô còn mua rất nhiều đồ khác: khăn mặt, bàn chải đánh răng, đồ cạo râu, hai bộ áo thun và quần dài rộng rãi bằng bông, hai hộp đồ lót nam, một hộp tất với cả... hai hộp áo mưa.

Tiêu Việt hơi run lên. Nhìn số đo quần áo cô mua đều đúng số đo của anh.

Ân Dao ngủ hơn hai tiếng, sau đó bị Tiêu Việt đánh thức. Cô ngủ mê man, đầu óc hơi trì trệ, ngơ ngác cảm thấy mình còn đang ở Thiên Tân. Đến khi nhìn thấy mặt Tiêu Việt mặt mới tỉnh táo trở lại.

Nhìn thời gian, cô bất ngờ: "Sao anh không gọi em sớm?"

"Em ngủ say lắm." Dáng vẻ rất mệt mỏi.

"Nhưng đồ ăn nguội rồi." Ân Dao chau mày.

"Anh hâm nóng rồi, bây giờ ra ăn."

Thế là cơm trưa lại biến thành cơm tối.

Tiêu Việt nấu ba món một canh, Ân Dao đói quá nên đánh chén không ít. Ăn xong mới chợt nhớ ra: "Hình như nhà em không có nồi nấu cơm?" Cô cúi đầu nhìn cái chén rỗng mình dùng này giờ, lại ngẩng đầu nhìn Tiêu Việt.

"Em tưởng chỗ em chỉ thiếu nồi sao?"

"..." Ân Dao cười ngượng ngùng: "Em biết không phải chỉ thiếu có cái này, anh cực khổ quá." Đồ trong nhà bếp cô khá sơ sài, chỉ đủ để rán bò bít tết hoặc là đun ly sữa.

Tiêu Việt nhướn mày nhìn cô, không nói gì, anh múc cho cô nửa chén canh.

Sau bữa cơm chiều, Ân Dao tự giác dọn dẹp nhà bếp cùng Tiêu Việt. Cô để ý thấy anh mua thêm mỗi thứ một vài món, đồ anh chọn chỉ có mấy màu, không lòe loẹt. Màu trắng, màu xám nhiều nhất, có cái nồi là màu xanh bạc hà.

Thảm mỳ không tồi.

Tối hôm đó, Tiêu Việt không đi. Ân Dao chuẩn bị mọi thứ cả rồi, đương nhiên là không có ý định để anh ra về. Đêm qua cô đã nghĩ, hai người bọn họ đều bận bịu công việc. Nhưng vấn đề là thời gian lại không cố định, thế nên cơ hội ở bên nhau lại càng ít. Ngày mai chụp cho Lăng Phàm xong, buổi tối cô phải bay sang Bangkok. Đợi cô trở về, có lẽ Tiêu Việt đã vào tổ quay phim, cho nên không thể lãng phí thời gian dù chỉ chút xíu.

Lúc Tiêu Việt tắm, Ân Dao ở trong phòng tối nghịch một hồi. Đến khi cô trở ra, Tiêu Việt đã tắm xong, anh đang lau tóc trong phòng ngủ, còn chưa mặc áo. Khung xương hoàn mỹ, vai rộng, eo thon, rãnh lưng hiện rõ. Ân Dao đứng ở cửa ngắm anh, trong tay cô cầm máy ảnh phim. Có lẽ là bản năng nghề nghiệp, gần như chẳng cần suy nghĩ, cô ấn chụp.

Tiêu Việt nghe thấy tiếng động liền quay người lại, anh thoáng sững sờ nhìn máy ảnh trong tay cô.

Ân Dao cẩn thận quan sát ánh mắt của anh, ngó thấy sắc mặt anh không có biến đổi gì, cũng không tỏ vẻ bức mình vì bị xúc phạm. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, kiểu chụp lén này của cô cũng không thỏa đáng.

"Anh có để bụng không?" Ân Dao nói: "Nếu anh ngại, em sẽ hủy tấm phim này." Đây không phải máy ảnh kỹ thuật số, mỗi lần ấn cửa chớp chỉ có thể ghi lại được một tấm phim. Chẳng thể xóa bỏ mà không vương chút dấu vết nào. Đây là sự ghi chép trung thành nhất, cũng là điểm khiến Ân Dao thích tấm phim.

Tiêu Việt nhìn cô một lát, anh nói: "Tùy em, em muốn giữ thì cứ giữ đi."

Ân Dao bất ngờ: "Thật hả?"

"Ừ."

Ân Dao hớn hờ, chẳng nói chẳng rằng bước vào phòng đặt máy ảnh lên bàn rồi đi tới ôm anh. Như thể vui mừng lắm nên động tác của cô cũng mạnh bạo, đẩy Tiêu Việt ngã ra giường: "Sao hôm nay anh dễ tính vậy?"

Giường bị họ ép lõm xuống, Ân Dao ngẩng đầu từ trên người anh, cô đảo mắt hỏi: "Anh không sợ em lấy ảnh của anh làm gì sao?"

"Có thể làm gì?" Tiêu Việt hỏi lại.

"Ví dụ như... đăng lên mạng nè, này cũng được tính là khóa thân đó." Ân Dao cười rất đắc ý: "Vậy nên anh không được làm chuyện có lỗi với em đó, biết chưa?"

Tiêu Việt nhìn cô chăm chú, anh cười nhạt, ép cô dưới cơ thể mình: "Em nói lại lần nữa đi."

Ân Dao nào có sợ anh: "Em nói em đăng lên mạng mạng cho fans của anh ngắm, chắc chắn mấy cô nàng đó sẽ mừng lắm, anh..." Còn chưa kịp dứt lời thì đã bị anh chặn môi.

Mới đầu, Ân Dao còn rất hưởng thụ, nhưng cô mau chóng nhận ra anh lại đang thi nín thở với cô rồi.

Cô không nhịn được nữa bèn đẩy anh ra. Lúc Tiêu Việt lùi lại, đôi mắt cô đã mơ màng, mặt cô dán vào cổ anh thở hổn hển, giọng hơi nghèn nghẹn: "Em sẽ không để người khác thấy, em tự cất giữ cả đời..."

P/s: thím nào mê "ăn mặn" thì uống nước cầm hơi ngồi đợi chương sau nhe~

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Anh nhẹ một chút!

Ân Dao nói xong lời này ngoan ngoãn vùi vào lòng Tiêu Việt, lồng ngực trần trụi của anh dán chặt cô. Dường như bởi vì cô nói "cả đời" nên anh thoáng ngơ ngẩn nhìn gương mặt cô. Mặt Ân Dao đỏ ửng như thể bị ngọn lửa nóng bỏng trong cơ thể hơ nóng. Đôi mắt long lanh nhìn anh: "Em nhận thua rồi, anh còn muốn bắt nạt em hả?" Giọng cô vừa mềm vừa thấp, khoe miệng cong lên tươi tắn.

Cô rất hiếm khi tỏ ra yếu đuối nhận thua thế này, Tiêu Việt chăm chú ngắm cô, ngón tay gạt tóc rơi trên mặt cô: "Anh có bắt nạt em đâu"

"Anh còn không chịu thừa nhận? Vừa nãy suýt chút nữa anh làm em chết ngộp". Ân Dao đẩy anh một cái, tay bị nắm lấy.

Tiêu Việt nhẹ nhàng véo ngón tay, bờ môi nhẹ nhàng chạm cằm cô. Một tay khác thò vào trong áo cô, cởi móc khóa áo con. Anh có chút nôn nóng nên một hồi sau vẫn chưa thể mở được.

Ân Dao cười, môi dán vào tai anh thì thầm an ủi: "Đừng căng thẳng"

Dường như anh không bằng lòng thừa nhận mình khản trương nên khi cô vừa nói dứt lời, anh liền cắn môi cô, nhưng tay kia vẫn không ngừng động tác. Mằn mọ một hồi, cuối cùng cũng gỡ được cái móc cài đáng ghét.

Ân Dao từ từ nhắm hai mắt, thân thể hoàn toàn thả lỏng phối hợp với anh, để anh mặc sức thăm dò. Cô cảm thấy, lúc đối diện với anh hình như mình càn rỡ quá mức, nhưng mà chẳng thể ngừng lại.

Thân thể cả hai nhanh chóng đỏ mọng, giữa không gian yên tĩnh vang lên tiếng hít thở dồn dập xen lẫn trong đó là giọng anh. Vào khoảnh khắc đầu óc chìm vào mụ mị, Ân Dao cảm giác động tác của Tiêu Việt bỗng nhiên dừng lại, cô mở to mắt. Trán anh đầm mồ hôi, khuôn mặt và đôi mắt đều đỏ lên. Anh bình tĩnh nhìn cô chốc lát rồi rời khỏi người cô, anh bước ra ngoài và nhanh chóng trở lại, tay cầm theo một món đồ, vừa đi vừa bóc ra.

Ân Dao dịu dàng nhìn qua, chờ anh tót, cô đưa tay giành thứ đó, khản tiếng mà nói: "Em giúp anh."

...

Đêm đó, cả hai đều mê muội lạc vào cuộc yêu.

Thật lâu sau khi kết thúc, Ân Dao vẫn cảm giác rất mệt mỏi, cô nằm im, vùi mặt trong chăn. Tiêu Việt lau sạch cơ thể giúp cô, anh hỏi: "Mệt lắm sao?" Giọng hơi khàn.

Ân Dao gật gật đầu, thò đầu ra từ trong chăn nhìn anh, vẻ mặt phờ phạc nói: "Em mệt muốn chết rồi, anh thì sao?"

"...Vẫn ổn." Thanh âm hần cực thấp.

Ân Dao khẽ hừ một tiếng: "Anh giỏi ghê cơ!" Cô nhìn chằm chằm gương mặt anh nửa ngày, rồi nhoen miệng cười, đưa tay mình cho anh, Tiêu Việt nắm lấy ngón tay nhỏ bé của cô, véo nhẹ: "Tay em nhỏ quá."

"Đúng rồi đó" Cô nhìn anh rồi nói một câu lạ lùng: "Vậy không đủ nắm tay anh rồi".

Ánh mắt của cô cho thấy ý câu này chắc chắn không phải trên mặt chữ.

Tiêu Việt và cô đối mặt mấy giây, nhiệt độ bàn tay lên cao, môi anh mím chặt, quay mặt đi.

Ân Dao cười vô tội: "Sao anh không nhìn em? Em không có ý khác mà."

Tiêu Việt chẳng để ý tới cô.

"Được rồi. Em sai rồi, thầy Tiêu." Ân Dao đành phải cầu hòa.

Tiêu Việt nghiêng mặt qua nhìn cô, hơi nhướn mày, nói lạnh nhạt: "Không phải em mệt lắm sao? Nói linh tinh thì có gì tốt chứ."

Câu này anh nói có ý gì, đương nhiên Ân Dao nghe hiểu. Anh đang cảnh cáo cô.

Ân Dao mỉm cười lém, nhưng lúc này cô nhìn được, chỉ gục gặc cái đầu: "Em hiểu rồi."

Tiêu Việt vẫn cầm tay cô.

Bỗng nhiên Ân Dao lại hào hứng hỏi: "Anh từng nắm tay cô gái khác thế này sao?"

Tiêu Việt im lặng một lúc mới đáp: "Lúc quay phim đã từng nắm".

Thấy Ân Dao im re, anh lại nói thêm: "Không nhiều đâu, chỉ có mấy lần thôi."

Ân Dao: "Chuyện này đâu có liên quan tới số lần".

Tiêu Việt liếc cau mày, im lặng nhìn cô.

Ân Dao giờ tay nhéo khuôn mặt nghiêm túc của anh chàng, cô cười nói: "Em đùa chút thôi, anh nghiêm túc quá vậy?"

Thật ra cô véo rất nhẹ, Tiêu Việt không tránh, đợi cô véo xong mới nói: "Nhìn em không giống nói đùa."

Ân Dao đáp: "Đúng rồi, tất nhiên không hoàn toàn là nói đùa, anh và diễn viên nữ có tiếp xúc thân mật, đương nhiên em sẽ ghen. Cho nên sau này nếu có cảnh quay thế này, trước khi quay anh phải báo trước đó, được không? Để em chuẩn bị tâm lý cho tốt."

Câu này cô chỉ thuận miệng nói thôi chứ nào có ham muốn kiểm soát mạnh mẽ như vậy. Nhưng chẳng ngờ Tiêu Việt gật đầu rất trịnh trọng.

"Được" Anh nhìn thẳng vào mắt cô, như thể đang nói lời cam kết.

Ân Dao lại buồn cười, nhưng trong lòng nóng lên một chút. Dường như anh là một người rất đơn thuần, mặc dù đôi khi tỏ ra hơi kiêu ngạo, khó gần.

Cô không trêu anh nữa mà nghiêm túc hỏi: "Chùng nào anh phải vào tổ?"

"Thứ bảy tuần này."

"Vậy em không về kịp rồi." Ân Dao nói anh biết: "Tối mai em bay sang Thái Lan, sớm nhất cũng phải cuối tuần mới về được, xem ra lâu lắm không gặp được anh."

Tiêu Việt sững sốt một chút, dường như không ngờ đến. Dù sao vừa nãy hai người còn thân mật dây dưa, bỗng nhiên bây giờ phải đối diện với vấn đề xa cách.

Ân Dao thu trọn sự thay đổi dù nhỏ bé nhất trên gương mặt anh vào đáy mắt, cũng cảm thấy có chút mất mát như anh. Cô ôm anh, dịu dàng an ủi: "Chờ em về, nếu như rảnh em sẽ đến thăm đoàn phim của anh có được không?"

Tiêu Việt gật đầu, nói: "Tối mai em đi lúc mấy giờ? Anh tiễn em."

"Không cần tiễn, ngày mai làm xong việc, chap tối em đi ngay, đi cùng một thợ trang điểm, có xe trong studio đưa ra sân bay."

"Vậy là mai anh cũng không gặp được em?" Giọng anh có vẻ rầu rĩ.

Ân Dao đáp ừ, cố tỏ vẻ thoải mái trêu anh: "Bối vậy đêm nay anh ráng trân trọng đi, nếu không thì chẳng còn cơ hội đâu. Chưa biết đêm mai em ôm anh chàng Thái Lan đẹp trai nào nữa."

Tiêu Việt không trả lời, làm thinh một lát, anh nghiêng người qua đê lên cơ thể cô.

"Anh nhẹ một chút." Giọng anh trầm trầm.

...

Sáng hôm sau có việc sớm nên lúc Ân Dao rời giường mới năm giờ rưỡi, Tiêu Việt còn đang ngủ. Nhưng chẳng hiểu tại sao, lúc Ân Dao dọn đồ xong định ra khỏi phòng thì tự dưng anh choàng tỉnh, giật mình ngồi dậy.

Ân Dao cầm đồ đi ra cửa chợt nghe thấy giọng nói khàn khàn sau lưng.

"Em phải đi sao?"

Cô quay đầu lại nhìn thấy anh chân trần đứng trong phòng ngủ, tóc tai rối bời, vì ngủ không đủ giấc nên cặp mắt hơi sưng.

Trong lòng Ân Dao khẽ xao động, cô nhìn anh mấy giây rồi mỉm cười: "Ừm, phải đi rồi, anh ngủ một giấc thật ngon rồi hẳn về nhà."

Hai người quen nhau đã lâu, thường xuyên trải qua xa cách và gặp lại, nhưng lạ lắm thay, cảm giác lần này chẳng giống bất kì lần nào trước đó.

Ân Dao không muốn bày ra cảnh tiền biệt gì đó nên không đợi anh đáp cô đã phóng khoáng phát tay mở cửa rồi đi.

Ân Dao đến studio, ăn sáng rồi bắt đầu một ngày chụp hình. Đây là lần đầu cô chụp cho Lăng Phàm, dù sao cũng là diễn viên phái thực lực kinh nghiệm dày dặn nên không cần chỉ dẫn nhiều, anh ta cũng biểu hiện rất tốt, bởi vậy quá trình chụp tương đối thuận lợi.

Chỉ là chụp xong thì có xảy ra một chuyện nho nhỏ.

Lăng Phàm chủ động bảo rằng muốn nói chuyện riêng với cô khiến một đồng nhân viên được dịp nhòm ngó. Ân Dao không tiện từ chối nên đi cùng anh ta quán cà phê trên lầu.

Không ngoài dự đoán của Ân Dao, quả nhiên anh ta nhắc đến Hoàng Uyển Thịnh.

Ân Dao nghe xong, đại khái đã hiểu ý anh ta: "Ý của anh là muốn tái hợp?"

Lăng Phàm thẳng thắn thừa nhận: "Đúng thế."

Sau khi ngẫm nghĩ một hồi, Ân Dao nói thật cho anh ta biết: "Nhưng tôi thấy Uyển Uyển hẳn là cũng không có ý này."

"Tôi biết, cô ấy vẫn còn bị những tin tức mà nhà báo viết linh tinh làm ảnh hưởng" Lăng Phàm nói: "Dạo gần đây tôi thật sự không liên lạc được với cô ấy nên mới muốn hỏi cô, tình hình cô ấy dạo này sao rồi?"

"Tôi cũng không rõ lắm, chắc là tạm thời nghỉ ngơi, lần trước nghe cô ấy nói, tháng này phải vào tổ quay phim mới." Ân Dao nói: "Anh bảo cô ấy bị mấy tin lá cải tác động, ý là những tin đó không phải sự thật sao?"

"Dĩ nhiên không phải." Lăng Phàm cười bắt đầu kể: "Cô không phải người trong giới nên không rõ cũng rất bình thường. Trong nghề của chúng tôi, chuyện gây scandal là mảnh khõe marketing rất phổ biến, cũng không phải là sự thật."

Ân Dao: "Cho nên, chuyện này anh hoàn toàn không thể tránh khỏi?"

"Đôi khi có rất nhiều chuyện khó mà tự quyết định được, những loại áp lực đó người bên ngoài không thể thấy rõ." Lăng Phàm thở dài: "Nếu cô có bạn trai làm nghề như chúng tôi thì sẽ hiểu."

Ân Dao sùng sốt một chút, bắt giác nhớ tới Tiêu Việt.

Lăng Phàm không nói thêm gì nữa, chỉ xin nhờ cô chuyển lời cho Hoàng Uyển Thịnh, nếu có thể, hãy nghe điện thoại của anh ta.

Ân Dao đồng ý.

Chuyện này không mấy quan trọng đối với Ân Dao, nhưng cũng lưu lại một gợn sóng nhỏ, khiến cô suy nghĩ đến tình cảnh của nam diễn viên. Cô nghĩ, phải chăng Tiêu Việt cũng sẽ gặp rất nhiều chuyện phiền phức khó giải quyết? Và phải chăng áp lực của anh cũng rất lớn? Chỉ cần tưởng tượng một người như vậy cũng có lúc gặp phải rắc rối, Ân Dao cảm thấy có chút khó chịu.

Ân Dao đi Bangkok hai tuần liền, những ngày này tập trung làm việc nên cô không có thời gian chú ý thông tin mạng trong nước. Chỉ là thỉnh thoảng nhàn rỗi, như thường lệ dùng tài khoản cá nhân xem Weibo Tiêu Việt. Cô phát hiện fan hâm mộ của anh tăng rất nhiều, phần bình luận cũng sôi nổi hơn lúc trước. Đọc comment mới biết được thì ra bộ phim vừa phát sóng của anh có tiếng tăm rất tốt, dù anh chỉ là nam 3 nhưng rất nổi bật, bởi vậy thu hút khá nhiều sự chú ý. Tùy ý tìm kiếm tên Tiêu Việt, thấy có vài blogger phim truyền hình khen ngợi anh, còn có video fan hâm mộ của anh cắt ghép. Những video đó rất thú vị. Có một hôm bởi vì vấn đề thời tiết, không có cách nào chụp ngoại cảnh. Ân Dao thừa dịp rảnh rỗi nằm vui trong khách sạn xem đến trưa, chẳng buồn làm chuyện gì nữa.

Đến khi về nước đã là trung tuần tháng mười hai, Bắc Kinh lại có tuyết rơi.

Ân Dao rảnh một ngày tới tham gia tiệc sinh nhật của Tạ Văn Châu do Cận Thiệu tổ chức, địa điểm là ở tầng hai quán bar của hắn. Không biết Cận Thiệu dùng chiêu gì mà đêm đó Tạ Văn Châu tới thật.

Những người có mặt đều là bạn bè chơi chung từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ Lương Tân Nam. Đầu óc Cận Thiệu cũng coi như minh mẫn, hẳn không mời Lương Tân Nam, cho nên bầu không khí cũng không tệ lắm. Mọi người đều uống rượu. Trước mặt Tạ Văn Châu nên Ân Dao có chút kiêng dè, chỉ uống một ly cocktail nhỏ xíu.

Mấy gã đàn ông tán gẫu vu vơ, Ân Dao chen miệng không lọt. Lúc nhỏ cũng vậy, chỉ có cô và Bạch Nghênh Nghênh là con gái. Từ bé, cô và Bạch Nghênh Nghênh đã không hợp, về sau chẳng chơi chung nữa. Bởi vậy thường là một đám con trai chơi cùng một đứa con gái. Bọn họ chê cô phá đám, không dễ chơi, nên chỉ có Lương Tân Nam thích ở cạnh cô.

Ân Dao ngồi một mình trên sofa, giữa tiếng ồn ào của bọn đàn ông cô nhắn tin cho Tiêu Việt: Hôm nay tuyết lại rơi.

Đính kèm một tấm ảnh tuyết rơi mà cô chụp vào buổi sáng lúc ra đường

Anh trả lời: Có lạnh không? Mặc bao nhiêu áo?

Chưa được mấy giây, lại có tin nhắn gửi đến: Muốn gọi điện thoại không?

Ân Dao chậm rãi gõ chữ, định nói với anh bên này rất ồn, chợt nghe thấy chỗ gần cửa sổ có hai người trò chuyện. Nghe không rõ lắm, chỉ lọt vào tai cô được một câu.

"Lương Tân Nam có thể phải ly hôn..."

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Em nhớ anh không?

Sau đó hai người kia nọ lại nói thêm vài câu, gì mà "cô nàng họ Bạch ngang ngược vô lý" vân vân. Ân Dao cũng không cố nghe, cô xóa tin nhắn mới soạn một nửa, đứng dậy vào toilet, gọi điện thoại cho Tiêu Việt.

Nghe thông báo đường dây đang bận, cô nhìn màn hình ấn "Tắt", vài giây sau có điện thoại tới, quả nhiên là Tiêu Việt gọi.

Ân Dao đứng trong góc nghe máy, sau khi kết nối không nghe tiếng anh mà chỉ có âm thanh nhốn nháo thường nghe được trên đường phố. Chốc lát sau cô nghe anh gọi tên mình.

Ân Dao đưa tay đóng cửa sổ đang mở một nửa bên cạnh lại, ngăn chặn gió lạnh bên ngoài.

"Tiêu Việt?"

"Anh đây, nghe rõ không?" Anh nói chuyện có giọng mũi rất nhẹ.

"Nghe được rồi." Ân Dao hỏi: "Anh sao rồi? Giọng kỳ vậy? Đừng nói lại bị cảm nha"

"Không phải bị cảm, giờ anh về khách sạn. Đang ở trên đường, ngoài trời lạnh quá" Ý là bị rét.

Ân Dao: "Muộn vậy hả?"

"Hôm nay không tính là muộn." Anh hỏi: "Em về nhà rồi à?"

"Không có " Ân Dao đáp: "Em ở quán bar."

Trong điện thoại yên tĩnh một lát, rồi cô nghe thấy giọng anh trầm hẳn: "Em uống say sao?"

"Đâu có." Ân Dao cười: "Anh làm sao đó? Có phải trong lòng anh, em mê uống rượu lắm đúng không? Nói như em là con ma men vậy."

Nhưng nói câu này xong, anh còn chưa trả lời, Ân Dao đã tự chợt dạ trước, chẳng trách anh nghĩ như thế. Lần đầu cô ngủ lại chỗ Chu Thúc cũng là vì say rượu, sau đó cô uống rượu ở Ngân Thái còn bắt anh tới đón. Sau nữa, cô uống nhiều quá nên quấy rối anh. Lại thêm lần ăn cơm ở gần sân vận động gặp anh, cô cũng uống rượu. Nhiều "tiền án" như vậy, Tiêu Việt chỉ cần một câu thôi là dễ dàng chặn mất đường lui của cô.

Ân Dao chuẩn bị sẵn sàng bị anh hỏi lại cho cứng miệng, nhưng hôm nay anh không như thế. Trong ống nghe có tiếng còi ô tô, rồi mới truyền đến giọng của Tiêu Việt: "Anh lo cho em."

Ngừng một chút anh nói tiếp: "Anh không có ở Bắc Kinh, em uống say, anh không có cách nào đón em được."

Ân Dao xao xuyến, không ngờ anh sẽ nói như vậy.

Bởi vì sự quan tâm thẳng thắn của anh mà lòng Ân Dao trở nên mềm mại, cô thật thà báo cáo với anh: "Hôm nay em chỉ uống một ly rượu."

"Thật à?"

"Ừm" Ân Dao nói: "Vội lại là ở quán bar của bạn, không lừa anh đâu."

Nói xong, cô nghe được Tiêu Việt ừ. Yên lặng một lúc, đột nhiên anh hỏi: "Em nhớ anh không?"

Chuyển sang đề tài này... thật là bất ngờ.

Ân Dao hỏi lại: "Anh nói xem?"

Nhưng cô không cho anh cơ hội lên tiếng.

"Biết rõ còn cố hỏi." Cô cười nhẹ: "Em còn chưa hỏi anh đâu."

Tiêu Việt: "Em có thể hỏi mà."

"Em không hỏi."

"..."

Đầu kia im re, Ân Dao lại cảm thấy đặc ý, vui vẻ dựa vào vách tường nhìn chậu cây trên bồn rửa tay bằng gỗ. Cô hưởng thụ khoảnh khắc trầm mặc này, lặng yên đến mức có thể nghe được tiếng thở của người kia, có ảo giác như anh đang ở ngay bên mình.

Lát sau, nghe động tĩnh bên kia cô hỏi: "Anh đến rồi hả?"

"Anh phải vào thang máy."

"À, vậy thôi, không tán gẫu nữa, em cũng phải về." Cô nói: "Anh nghỉ ngơi sớm một chút, về rồi thì đi ngủ ngay biết chưa?"

Anh nhỏ giọng, đáp: "Biết rồi."

"Vây tạm biệt nha." Cô chuẩn bị tắt điện thoại.

Tiêu Việt lại gọi cô: "Ân Dao."

"Hử, sao vậy?"

Tiêu Việt đứng bên ngoài thang máy, mắt nhìn số tầng đang nhảy. Anh muốn hỏi Ân Dao "Khi nào thì em rảnh?", cô từng nói có rảnh sẽ đến thăm đoàn phim của anh.

Nhưng đứng vài giây, cuối cùng anh chỉ dặn dò: "Em chú ý an toàn."

"Được"

Lúc Ân Dao trở lại, đám người Cận Thiệu vẫn còn cao hứng, "chủ xị" Tạ Văn Châu cũng chịu đủ loại ồn ào, kêu lái xe đến chờ bên ngoài. Tất nhiên anh ta muốn đưa Ân Dao đi cùng. Hai anh em họ cùng nhau xuống lầu, tầng một quán bar vẫn cực kỳ lạnh lẽo. Bất ngờ Ân Dao trông thấy Hoàng Uyển Thịnh ở đó, một mình cô ấy ngồi ngồi bên cạnh cửa sổ, hình như là uống nhiều quá, trạng thái hình như không ổn. Ân Dao gặp rồi thì tất nhiên không thể để cô ấy ở đây một mình.

Thế là năm phút sau, Tạ Văn Châu bị nôn đầy mình.

Mặt anh ta xanh mét, cởi áo măng tô ném vào cốp sau, người lái xe giúp Ân Dao dìu Hoàng Uyển Thịnh vào ghế sau, dè dặt hỏi: "Tạ tổng, anh ngồi phía sau hay là...?"

Chưa kịp hỏi xong thì Tạ Văn Châu đã tự mở cửa ngồi vào ghế phó lái.

Tài xế cũng mau chóng lên xe.

Ân Dao chăm cho Hoàng Uyển Thịnh xong mới quan sát người đằng trước. Cô biết anh ta thích sạch sẽ, nhất định là đã tức điên lên. Lớn vậy rồi nhưng anh ta chưa từng gặp tình huống thế này, có ai dám nôn vào người anh ta chứ.

Thật ra Ân Dao cảm thấy rất có lỗi, nhưng không biết vì sao mà nhớ lại về mặt anh ta cô lại cảm thấy rất buồn cười, thậm chí: Vẫn là Uyển Uyển giỏi nhất.

Nhưng vẫn nên xin lỗi.

"Thật xin lỗi." Ân Dao nói.

Tạ Văn Châu nghiêng nửa mặt qua, nhìn về phía sau. Sắc mặt tối sầm: "Bạn gì của cô đây?"

"Hoàng Uyển Thịnh, nữ minh tinh đó, anh không biết sao?"

Tạ Văn Châu lạnh lùng nói: "Khắp nơi đều có nữ minh tinh, chẳng lẽ anh biết hết từng người?"

"Dạ dạ dạ, biết anh bận bịu mà." Ân Dao im lặng một hồi, thật lòng nói một câu: "Cảm ơn anh"

Tạ Văn Châu lờm cờm cô rồi đầu quay lại, không nói gì thêm nữa.

Mặc dù Tạ Văn Châu rất tức giận, nhưng đến nơi vẫn giúp Ân Dao đưa người lên.

Lúc Ân Dao đi mở cửa, một mình anh vịn Hoàng Uyển Thịnh. Cũng không biết Hoàng Uyển Thịnh có phải không tỉnh táo nên nhận làm người hay không. Mà khi Ân Dao mở đèn xong quay đầu nhìn lại thì thấy cô ấy dựa vào người Tạ Văn Châu rất thân mật, còn muốn ôm anh ta nhưng lại bị đẩy ra.

Ân Dao nhìn ông anh mình mặt lạnh như tảng băng, cô mau mau kéo người ra, diu vào trong phòng rồi thu dọn sofa.

"Anh có muốn ngồi một lát không?" Cô xoay người hỏi Tạ Văn Châu, mặt mũi anh ta bí xị, trầm giọng bảo: "Đừng có người nào cũng chơi chung, nhiệm toàn thối xấu."

Ân Dao nín thinh.

"Em biết rồi." Cô nói: "Nhưng Uyển Uyển thật sự là người tốt, cô ấy không giống em. Cô ấy luôn biết tự kiềm chế mình rất ít uống rượu, chỉ có điều dạo này không được vui."

"Không vui thì có thể say rượu à?" Tạ Văn Châu chau mày.

"Có nghiêm trọng vậy đâu." Ân Dao cười bắt đầu đi: "Anh cho rằng tất cả mọi người đều lý trí giống anh sao? Được rồi, em không giữ anh nữa, anh về nghỉ ngơi đi."

Tạ Văn Châu không nói gì nữa, gật đầu rồi đi.

Sáng hôm sau, Hoàng Uyển Thịnh mờ mịt thức dậy trong nhà Ân Dao. Ân Dao dùng hai phút để giải thích mọi chuyện đã xảy ra cho cô ấy biết, cô cười nói: "Cậu giỏi lắm!"

Hoàng Uyển Thịnh vừa kinh ngạc vừa hối hận: "Anh cậu giận lắm hả?" Cô ấy luôn luôn không thích gây phiền phức cho người ta, nào ngờ hiếm khi buông thả một lần lại phạm sai lầm.

Ân Dao hiểu rõ tâm tư của cô ấy, bèn an ủi: "Có gì nghiêm trọng đâu, quần áo của anh ấy nhiều lắm, chỉ là là một cái áo khoác thôi mà đâu phải đồ gì hiếm lạ."

Nói xong, nhớ tới một chuyện cô hỏi: "Không phải cậu quay phim ở Hoàn Kiếm sao? Sao lại ở Bắc Kinh?"

Hoàng Uyển Thịnh gãi đầu: "Chỉ là xin phép nghỉ hai ngày, có một hoạt động quảng cáo."

"À" Ân Dao không hỏi tại sao cô ấy đi uống rượu: "Vậy hôm nay đi?"

"Ừ, buổi chiều về Hoàn Kiếm."

"Cậu còn phải quay bao lâu? Trời lạnh quá."

"Cũng sớm, theo kế hoạch thì tháng một đóng máy."

Ân Dao biết hiện giờ cô ấy đang quay một bộ phim cổ trang, cô cố tình chú ý là bởi vì Tiêu Việt cũng ở trong đoàn phim này. Diễn viên trong giới rất nhiều, quanh quẩn co co, kiểu gì cũng sẽ gặp nhau một lần trong bộ phim nào đó.

Ân Dao nhớ tới Tiêu Việt thì tâm trạng rất tốt, vui vẻ nói với Hoàng Uyển Thịnh: "Vậy đến Giáng Sinh mình đến thăm đoàn phim của cậu."

Cuối tháng mười hai nhiệt độ không khí liên tục hạ xuống, Bắc Kinh gió thổi cả ngày, lạnh thấu xương.

Sáng ngày hai mươi bốn Ân Dao kết thúc công việc, không có chuyến bay thích hợp đến sân bay Nghĩa Ô, nên cô mua vé máy bay đến Hàng Châu rồi chuyển sang đi xe tới Hoàn Kiếm. Hoàng Uyển Thịnh ở khách sạn trên đường Vạn Thịnh, trợ lý của cô ấy ở lại khách sạn chờ.

Ân Dao vào phòng cất hành lý, ăn uống xong liền đi cùng cô bé trợ lý tới trường quay.

Lúc này là hơn ba giờ chiều.

Mùa đông ở Hoàn Kiếm cũng không ấm hơn Bắc Kinh. Dọc đường khắp nơi đều là diễn viên mặc áo phao cực dày. Loại áo này Hoàn Kiếm sản xuất riêng nên vừa dài vừa dày, nếu quay phim vào mùa đông thì hầu như mỗi người một chiếc, lúc trước từng hot trên mạng. Ảnh hậu trường của đoàn làm phim bị fans nhìn thấy, nên thậm chí có người chuyên môn đi làm riêng loại áo giống như thế.

Ân Dao ngồi trong xe, trợ lý nói với cô: "Sắp đến rồi ạ."

Nơi quay là một bối cảnh dàn dựng, Ân Dao không biết lên phim sẽ thế nào chứ hiện trường nhìn có hơi cầu thả, sơ sài.

Mặc dù Hoàng Uyển Thịnh là nữ chính, nhưng hôm nay phần diễn không nhiều. Lúc Ân Dao tới, cô ấy ở trong góc ngồi kế bên máy sưởi làm ấm tay. Trang điểm rất tỉ mỉ, bên trong mặc đồ diễn, bên ngoài mặc áo lông dày như cái chăn.

Nhân viên trường quay cực kỳ đông, có phần hỗn loạn. Ân Dao cũng không chắc có thể gặp Tiêu Việt được không, nghe nói đoàn phim bọn họ phân hai tổ. Lần này anh là nam số 2, phần diễn rất nặng, có lẽ phải thường xuyên đối tổ quay.

Ân Dao ngồi bên cạnh Hoàng Uyển Thịnh, có diễn viên quen biết nhận ra cô nên tới chào hỏi.

Trò chuyện cả ngày, cô bé trợ lý đến thông báo cho Hoàng Uyển Thịnh, cảnh tiếp theo là tới cô ấy.

Hoàng Uyển Thịnh vỗ tay Ân Dao: "Cậu ở đây đợi đi, đừng có đi lung tung coi chừng chết cồng đó." Trường quay không có thiết bị sưởi ấm chuyên dụng, chỉ có lò sưởi mini tự chuẩn bị, nên hiệu quả chỉ tương đối.

Ân Dao ngồi mười phút, cảm giác cơ thể ấm áp một ít, cô đứng dậy đi cùng người trợ lý đến chỗ quay nhìn Hoàng Uyển Thịnh.

Hoàng Uyển Thịnh đang đối thoại với một người đàn ông trang điểm rất đậm, bất kể là lời thoại hay diễn xuất của cô ấy đều không có gì bắt bẻ được, quay một lần là xong.

Sau đó chuẩn bị cảnh tiếp theo.

Đạo diễn là bạn cũ mà Hoàng Uyển Thịnh vẫn luôn hợp tác, có quen biết Ân Dao cho nên cô phải qua chào hỏi một tiếng, nhưng cũng không dám trì hoãn công việc của người ta nên tự giác lui về.

Hoàng Uyển Thịnh đi tới nhìn cô, cười nói: "Cậu biết rõ đến đoàn mình sẽ gặp nhiều người phải sang chào hỏi, nhưng vẫn chạy tới, yêu mình lắm đúng không?"

Ân Dao trả lời: "Minh có người yêu khác rồi."

Hoàng Uyển Thịnh không tưởng thật, vẫn cười hỏi: "Cậu thích xem mấy cái này hả? Không thấy bọn mình quay phim vừa buồn vừa nhạt nhẽo sao?"

"Không có, mình thấy thú vị."

Mất Ân Dao vẫn dõi sang bên kia, diễn viên đóng cảnh tiếp theo đã đến. Hoàng Uyển Thịnh lại nói gì đó nhưng Ân Dao không nghe rõ. Cô trông thấy bên phải có một người vừa mới đi qua nhưng chưa kịp nhìn kỹ, chỉ có bóng lưng.

Anh mặc một bộ trang phục đen huyền, buộc tóc và thắt lưng gấm cùng màu, nom vừa cao ráo vừa rắn rỏi.

Ân Dao lẳng lặng ngắm nhìn, mãi đến khi người nọ quay người. Nhìn thấy mặt anh, cô cười tươi tắn.

Hay cho một tướng quân nhỏ hại nước hại dân!

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Em đang ghen phải không?

Sắp bắt đầu quay, thợ trang điểm thừa dịp đậm sơ sơ lớp trang điểm cho diễn viên

Da Tiêu Việt đẹp sẵn nên không cần tô son trát phấn cả nửa ngày, chỉ cần hơi chú ý tạo khối một chút để khi lên hình được góc cạnh hơn, cho nên thợ trang điểm tùy tiện bôi hai lần là xong rồi. Anh đi đến bên cạnh, có một nam diễn viên khác nói chuyện với anh. Anh hơi cúi đầu, giống như đang suy tư một lúc sau đó về mặt nghiêm túc nói mấy câu hình như đang trả lời đối phương.

Ân Dao vẫn luôn nhìn anh.

Một hai phút sau, rốt cuộc anh ngẩng đầu, ánh mắt tùy ý nhìn về phía trước.

Chẳng hiểu sao nhịp tim Ân Dao nhanh hơn một chút, sau đó phát hiện anh mắt Tiêu Việt thẳng tắp rơi trên người cô. Cách nhau một khoảng không mấy xa xôi, ở giữa có mấy móc và công nhân viên liên tục đi lại. Cô cảm thấy dường như Tiêu Việt ngán ngạo.

Mấy giây sau, người đàn ông bên cạnh vỗ vai anh, lại trò chuyện cùng anh tiếp. Có vẻ như Tiêu Việt đột nhiên hoàn hồn, nghiêng mặt sang nghe người kia nói xong nhưng anh chưa trả lời, đôi mắt lại nhìn qua về phía cô.

Ân Dao không biết giờ phút này trong lòng anh đang suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy hình như anh đang kiểm chế chính mình.

Rất kích động sao? Có phải muốn tới ôm cô không?

Ân Dao tự luyến nghĩ đến chuyện này, không nhịn được cười với anh.

Xung quanh quá nhiều người, mà anh phải làm việc ngay lập tức, tình huống khách quan không cho phép cô thể hiện nhiều hơn với anh. Cũng vào lúc Ân Dao nghĩ như vậy thì bắt đầu quay.

Lần quay này vẫn dùng bối cảnh từ đường. Cả phòng nghiêm túc hẳn, nhân viên công tác đồng loạt vào vị trí, diễn viên vây xem đều giữ yên lặng. Đóng cùng Tiêu Việt là nam diễn viên diễn cảnh trước đó, trong phim hẳn là anh cả của Tiêu Việt. Đây là cảnh huynh đệ tranh chấp, cả hai diễn viên có không ít lời thoại, cũng đòi hỏi rất cao về cảm xúc. Tiêu Việt vừa vào sân liền quỳ xuống nghe vị đại ca kia quở trách.

Từ chỗ Ân Dao có thể trông thấy toàn bộ cảnh từ bên hông. Cô nhìn thấy anh cúi đầu mím môi nhưng lưng ưỡn thẳng tắp. Dựa vào lời thoại, Ân Dao nghe hiểu đại khái tình tiết. Tướng quân nhỏ nhà họ Triệu, vì thiếu niên khí phách đã đánh công tử nhà Hầu gia ở giáo trường.

Một đoạn răn dạy thật dài kết thúc, Tiêu Việt đột nhiên đứng dậy phản bác huynh trưởng. Đoạn này anh phải biểu hiện ra tâm tình vừa tức giận vừa oan ức, vậy nên nên lúc anh ngẩng đầu mắt đã đỏ ửng. Anh nhớ thoại rất kỹ, tức giận cãi lại, cuối cùng lau mắt rồi quỳ xuống lần nữa.

Từ trước tới nay Ân Dao chưa từng bắt gặp dáng vẻ anh thế này, xem hết cảnh này có hơi không bình tĩnh nổi, vẫn đắm chìm trong cảm xúc ban nãy của anh.

Đáng tiếc, rõ ràng Tiêu Việt biểu hiện rất tốt, nhưng bởi vì cảm xúc của ông anh kia đặt không đúng chỗ nên phải quay lại. Đạo diễn gọi nam diễn viên kia lên giảng giải cảnh quay.

Giữa lúc này, thợ trang điểm đưa khăn giấy cho Tiêu Việt, rồi kiểm tra lớp trang điểm của anh lần nữa. Ân Dao chú ý thấy, hình như anh lại đang nhìn cô. Bỗng nhiên nhận ra, cô đợi ở đây có phải sẽ ảnh hưởng đến công việc của anh không?

Nghĩ như vậy một hồi, vào lúc họ bắt đầu quay, Ân Dao không nhìn tiếp, cô đi cùng Hoàng Uyển Thịnh ra ngoài, vào một góc phòng sưởi ấm.

Mùa đông trời tối rất nhanh, lúc này còn chưa đến năm giờ mà sắc trời bên ngoài đã tối đen.

Hôm nay phần diễn của Hoàng Uyển Thịnh còn lại một cảnh, trước giờ com tới là có thể quay xong. Cô ấy nói với Ân Dao: "Cậu tới đây đúng lúc ghê, hôm nay mình không phải quay đêm, đợi lát nữa hoàn thành là có thể đi. Mình dẫn cậu đi ăn đồ ngon, đêm nay Giáng sinh, chắc trên phố náo nhiệt lắm."

"Chỗ này của các cậu cũng đón Giáng sinh sao?"

"Có chứ" Hoàng Uyển Thịnh nói: "Đoàn phim còn phát tào nừa đó."

Ân Dao cảm thán: "Cuộc sống trong đoàn làm phim của các cậu cũng muôn màu muôn vẻ thật."

"Mua vui trong khổ thôi" Hoàng Uyển Thịnh cười hỏi: "Cậu muốn đi đâu chơi không? Nhân lúc mình rảnh, có thể đi cùng cậu"

Ân Dao không nói gì, Hoàng Uyển Thịnh cho là cô đang suy nghĩ, liền đề nghị: "Muốn đi hang Mộng Hoan không? Bình thường du khách đến Hoành Diễm, hình như toàn thích đến đó".

Ân Dao lắc đầu: "Không muốn đi."

"Vậy cậu muốn chơi gì? Đợi ở khách sạn cùng mình sao?"

"Uyển Uyển" Ân Dao thẳng thắn nói cô ấy: "Ngoại trừ tới thăm cậu, mình còn muốn thăm một người khác nữa."

Hoàng Uyển Thịnh ngạc nhiên.

"Ai vậy?"

"Người ban nãy quay phim."

Hoàng Uyển Thịnh run lên một cái chớp mắt, trợn mắt nhìn, hạ giọng hỏi: "Là Tiêu Việt?"

Ân Dao cười gật đầu.

Hoàng Uyển Thịnh nhìn về mặt Ân Dao, nhớ lần trước cô nói gặp được một người, lập tức hiểu ra. Mặc dù rất kinh ngạc, nhưng dù sao Hoàng Uyển Thịnh thấy nhiều chuyện thị phi trong giới, nên chẳng kích động đến mức chụp bấp đui người ta. Cô ấy nhanh chóng bình tĩnh trở lại: "Quen nhau lúc nào?"

"Tháng sáu." Ân Dao nói: "Cậu đoán được là anh ấy nhanh như vậy, có phải cũng đồng ý lời nhận xét của mình không?"

"Là câu ‘cực kỳ đẹp’ sao?" Hoàng Uyển Thịnh cười một tiếng: "Nếu mình không tán đồng, đừng nói là cậu sẽ tuyệt giao với mình đó?"

Im lặng một chút, cô ấy thật thà nói: "Ánh mắt của cậu khá lắm, cậu ấy cực kỳ có tiềm lực. Rất rõ ràng, con đường tương lai rộng mở. Hiện giờ nhân vật mà cậu ấy đang giữ rất hay, lại sâu sắc nữa. Đợi phim phát sóng chắc chắn sẽ lên một bậc thang."

Ân Dao: "Cậu nói vậy giống người đại diện quá."

Hoàng Uyển Thịnh: "Mình đang đánh giá khách quan thôi. Chuyện khác mình cũng không hiểu rõ, mặc dù trong phim mình là chị cậu ấy, nhưng ngoài phim không tiếp xúc nhiều. Có vẻ cậu ấy kiêu lắm, đến giờ còn khách sáo gọi mình là "cô Hoàng" đó"

Ân Dao nói: "Anh ấy có hơi chậm nhiệt."

"Thật sao?" Hoàng Uyển Thịnh cười nhạo: "Nhưng mà... từ tháng sáu đến giờ, hình như cũng mới nửa năm mà."

"..."

Ân Dao cúi đầu cười, không nói tiếp.

Hoàng Uyển Thịnh thấy biểu tình trong mắt cô, trong lòng cô ấy hơi kinh ngạc: "Cậu muốn chờ cậu ấy quay xong hả? Hình như nay cậu ấy quay đêm, đoán chừng đợi lát nữa ăn cơm tối xong phải chuyển sang quay ngoại cảnh đó. Cậu về với mình hay là thế nào?"

"Về với cậu đi, mình không muốn làm phiền đến anh ấy" Thầm nghĩ đợi anh quay xong rồi nói tiếp.

"Vây được."

Lát sau, trợ lý lại tới gọi, Hoàng Uyển Thịnh đi quay cảnh cuối cùng hôm nay. Cô ấy kêu trợ lý đưa Ân Dao ra xe bảo mẫu trước.

Đợi cô ấy quay xong, xe chạy về đường Vạn Thịnh.

Tối khách sạn, đang chuẩn bị đi ăn cơm thì Tiêu Việt gọi đến. Ân Dao đoán hẳn là đến bọn giờ bọn họ phát cơm rồi.

Vừa nói máy liền nghe Tiêu Việt hỏi: "Em ở đâu?" Ngờ khi có chút sốt ruột.

"Em về khách sạn." Ân Dao nói: "Nghe nói anh còn phải quay đêm, buổi tối làm xong rồi thì báo em biết nha."

Tiêu Việt không trả lời, anh đứng cạnh đoạn tường lát đá xanh, nghe mùi mấy mét bên ngoài có người phát cơm đang gào to. Anh hỏi: "Sao em lại tới đây?"

"Không phải đã nói phải tới thăm anh sao?" Trong giọng nói của cô mang theo ý cười: "Em nói chuyện biết giữ lời lắm đó. Anh đi ăn cơm đi, đừng để người ta cướp sạch. Em cúp đây."

Không nghe anh đáp, cô lại thúc giục một câu: "Mau ăn cơm đi." Nói xong liền tắt máy.

Đêm nay mười một giờ Tiêu Việt quay xong, vừa kết thúc liền gọi cho Ân Dao, nhưng cô không trả lời anh.

Tài xế đoàn phim đưa mọi người về khách sạn.

Vào thang máy, Tiêu Việt lại gửi một tin, hỏi Ân Dao ngủ chưa.

Đợi ba phút thì nhận được tin trả lời: "Em ở trên đường, bên trái khách sạn anh. Anh xuống đi"

Tiêu Việt vừa mở cửa phòng, nhìn thấy tin nhắn lập tức cầm thẻ căn cước đi ra ngoài. Thang máy ở tầng 1 chưa lên, anh đi thang bộ xuống.

Ân Dao đứng ở góc đường, trên đường thỉnh thoảng có đoàn diễn viên đi ngang qua.

Cô đứng dưới đèn đường, bên cạnh có một sạp báo đã đóng cửa. Đợi một hồi mới nhìn thấy xa xa đằng kia có một bóng dáng quen thuộc. Anh chân dài bước vội, mặc áo khoác phao đáng dài, nhưng bởi vì anh cao nên cũng không lộ vẻ cồng kềnh. Anh đi tới gần, Ân Dao dắt anh ra sau sạp báo tránh gió lạnh.

"Uyển Uyển nói, khách sạn bọn anh ở luôn có phóng viên canh me chụp hình." Ân Dao không hiểu về ngành giải trí, không biết nam diễn viên ở mức độ như Tiêu Việt thì có bị rình mò hay không. Nhưng cô cảm thấy để an toàn, vẫn nên cách xa cái khách sạn kia ra.

Tiêu Việt biết cô nói "Uyển Uyển" là chị Hoàng Uyển Thịnh, hôm nay nhìn thấy hai người đứng cạnh nhau. Anh không mở miệng, lẳng lặng nhìn Ân Dao mấy giây, đèn đường từ bên trái rọi xuống, khuôn mặt của cô trông rất trắng.

Ân Dao hỏi: "Sao không nói gì hết?"

"Nói cái gì?" Anh đưa tay sờ gương mặt cô.

"Gì cũng được." Cô nâng cằm lên: "Lâu vậy chưa gặp mà không có gì muốn kể em biết sao?" Vừa nói xong, liền bị anh bọc vào trong chiếc áo to sụ. Anh chẳng hé nửa lời, cúi đầu nhẹ nhàng ngậm lấy môi cô. Chốc lát sau, anh nếm được vị sữa trong miệng cô.

"Lại ăn đồ ngọt à?" Anh hỏi câu này khi môi họ vẫn đang dán vào nhau, giọng trầm trầm chỉ đủ cô nghe thấy.

"...Uyên Uyên mua bánh phô mai cho em."

"Ngon không?"

"Ừm." Bên trong lớp áo khoác, Tiêu Việt chỉ mặc một chiếc áo len. Dính sát vào nhau nên gần như Ân Dao có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể anh không ngừng truyền sang cho cô.

Sau đó yên lặng một hồi. Anh ôm cô rất chặt, hơi thở nóng rực cứ lướt qua bên tai cô.

"Đằng trước năm trăm mét có một khách sạn không tồi." Ngừng một xiu rồi nói tiếp: "Anh có mang theo thẻ căn cước."

Ân Dao hiểu rõ ý anh, cô phì cười.

Tiêu Việt buông tay, lùi về sau một chút, anh cụp mắt: "Cười cái gì?"

Ân Dao cười híp mắt nói: "Em cũng đâu có định đi thuê phòng với người khác."

Tiêu Việt không nói lời nào, nheo mắt nhìn cô.

Ân Dao chậm chạp thu hồi dáng tươi cười: "Nghe Uyên Uyên nói, ngày mai bốn giờ bọn anh phải thức dậy hóa trang, đúng không?"

Anh gật đầu.

"Anh phải nghỉ ngơi." Ân Dao nhìn anh một cách sâu xa: "Anh biết mà, nếu như anh ở cùng em, đêm nay em sẽ không để cho anh ngủ."

Tiêu Việt im lặng không lên tiếng anh đứng một hồi, anh nói: "Tối mai anh không cần quay phim."

Ân Dao gật đầu: "Được, em chờ anh". Cô nhẹ nhàng kiễ chân, vòng tay qua ôm cổ anh, môi cô dán bên tai thủ thi: "Lúc em ở trường quay, có phải làm ảnh hưởng đến công việc của anh không?"

Tiêu Việt không muốn trả lời cho lắm.

Nhưng Ân Dao hỏi một cách rất dịu dàng, anh không muốn gạt cô nên đành thừa nhận: "Anh sẽ muốn nhìn em."

"Vì sao?"

"Không biết."

Ân Dao lại cười lên, cố ý nói: "Lúc em xem Uyên Uyên diễn, cô ấy có bị ảnh hưởng đâu."

"...Giống nhau sao?"

"Có gì không giống?"

Tiêu Việt quay mặt đi chỗ khác, lười nói với cô. Nhưng vài giây sau, lại nhin không được quay đầu lại nghiêm túc nói với cô: "Cũng có người khác đến thăm đoàn anh, nhưng anh không bị ảnh hưởng."

Ân Dao lại bất lịch trọng điểm: "Có người tới thăm đoàn của anh?"

"...Lúc trước."

"Phụ nữ sao?"

Anh không đáp lời.

"Là người theo đuổi anh?" Ân Dao gật đầu: "Em biết rồi, là người theo đuổi anh."

"Anh không có đồng ý." Tiêu Việt nói: "Là tự cô ta muốn tới, anh không có nói chuyện với cô ta".

Ân Dao: "Anh nói chuyện với cô ta thì em cũng đâu có biết."

"..."

Cũng không biết có gì chủ đề lại lái sang đây, cuối cùng hai người vừa được ở bên nhau lại đối thoại ấu trĩ thế này.

Nhìn mấy giây, Tiêu Việt thì thầm hỏi cô: "Em đang ghen phải không?"

Ân Dao không đáp.

Tiêu Việt nhăn mày, mím môi rồi thò tay vào trong túi áo lấy ra một quả táo đóng gói đưa cho cô.

****[Trong tiếng Trung, "táo" phát âm gần với "bình an". Vì vậy, nó đã trở thành loại quả may mắn mà người Trung Quốc thường tặng nhau dịp Giáng sinh].**

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Đáng thương!

Quả táo anh thỉnh linh biến ra đã thành công chọc cười Ân Dao, chiều gì đây?

Người này thật là...

Ra bài không theo lẽ thường.

Ân Dao cố ý không nhận, Tiêu Việt trực tiếp kéo tay cô qua, đặt quả táo vào lòng bàn tay cô: “Cho em” Lúc chạm vào cổ tay cô, anh cúi đầu nhìn: "Em đeo cái này à?" Là vòng tay anh tặng.

"Đúng rồi. Đẹp lắm mà, sao em lại không đeo?" Nói xong thì lườm anh, giọng cô nhàn nhạt: "Đâu giống anh, em tặng đồng hồ mà anh cũng không đeo."

Tiêu Việt sùng sốt một chút, anh chau mày giải thích không cần suy nghĩ: "Anh muốn cắt đi."

"Cắt làm gì?" Ân Dao nói: "Làm đồ cô há?"

Tiêu Việt lại giải thích: "Lúc quay phim không tiện đeo, trường quay hỗn loạn, anh sợ làm mất." Trường quay luôn phải chuyển đổi, đoàn phim vốn nhiều đồ đạc lộn xộn, thường xuyên không tìm thấy đồ. Mà mỗi cảnh quay lại có yêu cầu quần áo và trang sức riêng, mỗi lần đeo đồng hồ là mỗi lần mượn. Bên cạnh anh không có trợ lý chuyên giữ đồ nên thật sự không bảo quản tốt được.

Lý do này Ân Dao có thể hiểu, nhưng cô lại muốn hỏi "Vậy lọ nước hoa kia sao không dùng?". Ngẫm nghĩ lại cảm thấy có vẻ vô vị, như kiểu học sinh tiểu học nói chuyện yêu đương. Nhớ hồi trước Tiết Phùng Phùng từng dè bủ "yêu đương làm cho ngu dần", rồi cô nhớ lại cái chủ đề nhạt nhẽo ấu trĩ mình vừa hỏi. Ân Dao lắc đầu bật cười, vốn chỉ thuận mồm ghẹo anh thôi, kết quả lại tự mình lún vào rồi ghen một bụng. Dáng vẻ này so với hồi cô hện hò năm mươi bảy mươi tám không mấy khác biệt. Nhưng cô sắp hai mươi sáu rồi.

Ân Dao cúi đầu nắn bóp quả táo trong tay, ngược mắt hỏi: "Đây là đoàn làm phim phát sao?"

Tiêu Việt gật đầu.

"Anh để dành cho em?"

"Ừm".

Tiêu Việt gật đầu.

Ân Dao biết giờ này ra ngoài cũng chưa chắc đã mua được, qua thêm mười lăm phút nữa thì không còn là đêm Giáng sinh nữa. Nhờ quả táo đoàn phim tặng miễn phí, cô liền vút hết mớ tranh luận về chuyện thăm đoàn vợ vẫn gì đó. Cô chủ động ôm Tiêu Việt "Được rồi."

Tiêu Việt ngơ ngác khoe miệng cong lên, trong ánh sáng mờ mờ khuôn mặt góc cạnh càng thêm rõ nét. Anh ôm chặt cô.

Tràng cười trầm thấp vang bên tai Ân Dao, anh vừa cười vừa hỏi cô: "Không giận nữa à?"

"Không có thời gian giận hờn anh." Ân Dao áp mặt vào ngực anh, giọng hơi ồm ồm. Nhớ tới chuyện bốn giờ anh phải dậy, cô nói: "Mình phải về rồi"

Tiêu Việt cũng không nhúc nhích: "Đợi một lát nữa đi."

Nhưng cái "một lát" qua nhanh quá.

Ân Dao nhìn con đường trước mặt, dưới đèn đường vẫn có không ít người đi qua. Diễn viên quần chúng quay đêm xong từng tốp từng tốp đi ngang,

ngoài ra còn có du khách, hoặc là phóng viên giải trí.

Ân Dao quay đầu, duỗi tay trùm mũ áo khoác lên cho anh, vành nón rộng sắp che nửa gương mặt anh.

"Xong rồi." Cô dặt tay Tiêu Việt: "Đi thôi."

Hai người ôm nhau đi ra từ đằng sau sạp báo, dọc đường lúc tới chỗ còn cách cửa chính khách sạn chừng mấy chục mét, Ân Dao thả tay: "Em vào trước, anh chờ chút rồi hẳn vào."

Nói xong, cũng không đợi Tiêu Việt trả lời, bước chân thoăn thoắt đi về phía cửa khách sạn, không quên quay lại vẫy vẫy tay với anh. Tiêu Việt nhìn bóng dáng cô khuất sau cửa ra vào. Anh đứng đó một mình, tâm tình có chút phức tạp. Không biết có phải Hoàng Uyển Thịnh dạy cô hay không mà cô mới học được kiểu vừa thờ ơ vừa cẩn thận giúp anh tránh những phóng viên mà có lẽ chẳng mấy hứng thú với anh.

Ngày thứ hai Ân Dao không tới trường quay, cô đợi ở khách sạn. Hoàng Uyển Thịnh phải quay phim nửa ngày, buổi chiều nhàn rỗi. Buổi trưa quay xong trở về ăn cơm với Ân Dao. Nhắc tới chuyện ở trường quay, cô ấy nhện không được lại bật cười.

"Ôi, vị kia nhà cậu hôm nay hiếm khi đến nói chuyện với mình."

Ân Dao đang gặm một cục sườn, hơi ngạc nhiên ngẩng đầu lên: "Nói gì rồi?"

"Cậu đoán thử xem."

"Có phải thảo luận phim với cậu không?"

Hoàng Uyển Thịnh lắc đầu: "Không phải."

Ân Dao suy tư một hồi: "Chẳng lẽ có liên quan tới mình?"

"Ừ."

"...Muốn hỏi thăm cậu chuyện của mình sao?" Không đến mức đó chứ?

Hoàng Uyển Thịnh chẳng thừa nước đục thả câu nữa, kể cho cô biết: "Hôm nay bọn mình quay cảnh mình cảm roi quất cậu ấy. Lúc nghỉ ngơi sau khi quay xong cậu ấy tới nói với mình cảm ơn mình đã chăm sóc cậu." Cô ấy càng nói càng muốn cười: "...Còn trịnh trọng lắm. Cậu tưởng tượng thử đi, vẫn gọi mình là cô Hoàng, mình tưởng đâu là muốn nói gì. Trời ơi, có phải cậu ấy cảm thấy cậu là người của cậu ấy rồi nên mới biểu thị chủ quyền với mình đúng không?"

Ân Dao cũng bị chọc cười: "Vậy cậu có giành với anh ấy không?"

"Mình cần giành hả? Dù sao thì tối hôm qua cậu ngủ trên giường của mình."

Nói xong câu này, hai người bật cười cùng lúc.

Đùa xong, Hoàng Uyển Thịnh có vẻ đứng đắn chút, múc cho Ân Dao chén canh: "Mình thực sự không tưởng tượng nổi bình thường hai người các cậu ở chung thế nào. Tính cách của cậu ấy, có vẻ dễ nghiêm túc lắm đó?"

"Ừm, cũng có chút." Ân Dao nói: "Nhưng mà thú vị lắm. Giờ ở cùng mình quen rồi nên hình như anh ấy cũng thay đổi chút xíu."

Về phần thay đổi gì, Ân Dao cũng chẳng nói rõ được.

Hoàng Uyển Thịnh cười hỏi: "Là bị cậu làm hư sao?"

Ân Dao nghiêm túc gật đầu: "Hình như đúng là có xu hướng này." Nói xong lại cười.

Hoàng Uyển Thịnh dịu dàng nhìn cô: "Đúng là cậu vui vẻ hơn trước kia nhiều lắm."

Ân Dao gật đầu: "Ừm."

Tối hôm đó, Ân Dao ăn cơm cùng Hoàng Uyển Thịnh, ăn xong thì lấy đồ rồi đi tới chỗ khách sạn cách đó mấy trăm mét làm thủ tục nhận phòng. Cô nhấn số phòng cho Tiêu Việt, sau đó cầm quần áo vào phòng tắm.

Bây giờ Tiêu Việt kết thúc công việc, đi xe đoàn phim trở về tắm rửa thay quần áo khác, sau đó đi tìm Ân Dao.

Ân Dao nghe được tiếng gõ cửa. Tóc cô mới sấy được một nửa, cô vút máy sấy lên giường, chạy ra hé cửa. Anh đứng ở ngoài, không mặc áo khoác phao của đoàn phim nữa mà mặc trên người áo khoác liền mũ dáng dài, cô mở cửa để anh vào, Tiêu Việt đặt túi giấy lên bàn, gạt mũ xuống. Ân Dao nhìn logo bên trên túi giấy liền biết là anh mang đồ ăn tới, cô bước qua nhìn, bên trong là cà phê và bánh ngọt.

Đều là món cô thích.

"Đạo này chắc em mập lên rồi." Miệng cô nói vậy chứ lấy đồ ăn ra chẳng ngừng tay, uống một ngụm cà phê trước.

Tiêu Việt đang cởi áo khoác ra ném lên giường, quay đầu liếc nhìn cô một cái, nhàn nhạt nói: "Đâu có mập, vẫn còn ốm quá."

"Lời đàn ông không thể tin, anh không biết sao?" Ân Dao tựa vào bàn, vừa uống vừa nhìn anh, ánh mắt bỗng nhiên khựng lại. Cô đi qua, cách một khoảng rất gần nhìn anh, "Mất sao vậy?"

Tiêu Việt im lặng, rồi mới phản ứng lại đáp: "Quay cảnh khóc."

"Cảnh khóc?"

Anh gạt đầu: "Đeo lens nên mới vậy."

"Không phải anh chỉ cận nhẹ thôi sao?"

"Không phải đeo vì cận thị, Triệu Thù..." Anh kiên nhẫn giải thích: "Là nhân vật anh diễn, không phải người Trung Nguyên, lúc nhỏ được Phủ tướng quân thu nhận nên đôi mắt sẽ không giống người khác lắm."

Ân Dao nghe hiểu, đeo kính áp tròng để đổi màu mắt. Hôm qua lúc ở trường quay cô không nhìn ra, hẳn là trong ống kính sẽ hiện rõ hơn.

Ân Dao nhúm mày: "Cho nên toàn bộ phim anh đều phải đeo?"

"Ừ."

Ân Dao: "Anh có dùng thuốc nhỏ mắt không?"

Tiêu Việt lắc đầu, nhìn về sót sáng của cô, anh nhếch môi cười.

"Anh cười cái gì?" Ân Dao ngẩng đầu, nhìn kỹ trong mắt anh có tơ máu hiện rõ: "Hình như hơi nghiêm trọng."

"Không sao đâu" Tiêu Việt phớt lờ: "Ngày mai là khô, buổi tối em ăn gì?"

"Uyển Uyển dẫn em đi ăn, một quán Hongkong, bánh dứa ở đó ngon lắm." Ân Dao hỏi anh: "Còn anh? Com hộp đoàn phim hả?"

Tiêu Việt gạt đầu: "Chứ sao nữa"

Ân Dao hỏi: "Ngon không?"

"Tạm được, không khó ăn." Giọng điệu anh rất thả lỏng, có vẻ uể oải mệt mỏi sau khi xong công việc. Lúc nói chuyện mắt anh rũ xuống, ánh mắt rơi trên mặt Ân Dao. Gò má phải của cô có một nốt đỏ nho nhỏ hơi sưng, cũng không phải là nghiêm trọng lắm, nhưng vì da cô trắng lại mịn nên trông rất nổi bật.

Tiêu Việt đưa tay sờ: "Chỗ này bị sao vậy?"

"Không biết, mới thấy hơi ngứa, chắc là muỗi cắn đó." Cô cười nói: "Hoành Diễm bọn anh lạ lùng ghê, mùa đông mà cũng có muỗi."

Tiêu Việt cũng cười, thanh âm có hơi trầm: "Sao chỉ cắn mỗi em?"

"Chắc ăn hiệp đó, dù sao em cũng là ma mới." Cô bước qua hai bước ngồi lên giường, cúi đầu nhấp một ngụm cà phê, hỏi anh: "Hôm nay anh quay phim thế nào? Uyển Uyển nói hôm nay cô ấy cảm hơi sốt, bởi vậy anh mới khóc hả?"

"Không phải." Tiêu Việt đi qua, kéo cái ghế cạnh bàn cái qua ngồi cách cô chừng hai bước: "Chuyện này thì có gì phải khóc chứ?" Anh im lặng một thoáng, giọng anh trầm nói: "Đại ca chết rồi."

Ân Dao giật mình, giương mắt.

"Tử trận" Biểu cảm của Tiêu Việt rất thờ ơ, anh hơi cup mắt. Ân Dao cảm giác được anh vẫn chưa thoát hoàn toàn khỏi cảnh quay ngày hôm nay. Kỳ thật, nghe đến tình tiết này cô cũng bất ngờ một chút. Rõ ràng hôm qua tới trường quay, vị "đại ca" trong phim vẫn đang yên đang lành, chẳng ngờ hôm nay lại diễn đến đây. Ân Dao muốn an ủi anh, nhưng ở mặt này cô rất vụng về, cuối cùng chỉ nhỏ giọng hỏi một câu: "Vậy hôm nay anh ta rời đoàn sao?"

Tiêu Việt nhìn cô một cái, cúi đầu cười: "Không có, không phải quay theo trình tự."

Ân Dao gạt đầu, tỏ ra hiểu rõ. Giờ nhìn lại mắt anh, có thể tưởng tượng cảnh khóc này có lẽ rất khó quay, đến mức tâm trạng anh đến giờ vẫn chịu chút ảnh hưởng. Cô không hỏi tiếp, đặt ly cà phê trong tay lên ghế dài ở cuối giường, đứng dậy đi qua nắm tay anh. Tiêu Việt ôm cô. Ân Dao đứng dậy, cao hơn anh, cô khom lưng, đặt một chiếc hôn xoa dịu lên trán của anh. Lát sau Tiêu Việt kéo cô ngồi trên người anh. Tư thế này, thích hợp để hôn.

Trong phòng có nửa phút tĩnh lặng vô cùng, sau đó có thêm tiếng hít thở nặng dần. Cánh tay Tiêu Việt vững vàng ôm eo Ân Dao, họ dính sát vào nhau,

gần đến mức Ân Dao có thể cảm giác được phản ứng trên cơ thể anh bắt đầu như thế nào. Mãi đến khi nụ hôn này kết thúc, Tiêu Việt vẫn không buông tay, anh bế cô đặt xuống giường, tắt đèn lớn trong phòng, thuận tay bật đèn tường trên đầu giường rồi đứng dậy cởi áo của mình.

Ân Dao nằm trên giường nhìn anh, đúng lúc anh liếc mắt sang cô, hàng mày đen nhánh hơi nhếch lên tựa như đang hỏi cô nhìn cái gì. Ân Dao không nói lời nào, ánh mắt dần dần trở nên nóng bỏng. Cô nở nụ cười, chờ Tiêu Việt lại gần, cô không cho anh thời gian, bỏ nhào lên người anh một cách rất quyết đoán.

"Hôm qua nhìn thấy anh ở đó, em đã muốn thế này..." Cô cúi người hôn lên mắt mày anh, khi bờ môi cô chạm đến mềm hàng mi mềm mại, Tiêu Việt không thể không nhắm mắt lại, yết hầu giật giật. Anh muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chẳng thốt nên lời, cứ mặc cô làm càn như thế.

Thân thể Ân Dao cũng nóng lên như anh, vẻ như lại mê sảng, cô vô thức nói linh tinh. Mặt cô dán vào vai anh, giọng vừa thấp vừa chầm: "Anh nên mặc bộ trang phục ngày hôm qua, em giúp anh cởi giày... gỡ đai lưng, rồi tháo dây buộc tóc của anh..."

Vì lời này mà lý trí Tiêu Việt hoàn toàn rệu rã, anh không có kiên nhẫn chịu sự dày vò chậm chạp của cô nữa bèn trở mình đoạt lại quyền chủ động.

Ân Dao điển hình là kẻ mạnh mẽ nhưng thực chiến bình thường. Nửa đầu quá trình còn miễn cưỡng chịu đựng, đến đoạn sau thì không còn chút sức lực chống đỡ, hoàn toàn dựa vào anh. Tiêu Việt ôm cô, mặt cô chôn giữa gối, đôi mắt ẩm ướt, hô hấp hỗn loạn, nhưng chẳng muốn để anh ngừng. Mãi tới cuối cùng, trong lòng mới mơ mơ màng màng sinh ra chút hối hận.

Không nên nói vớ vẩn.

Cũng chẳng rõ làm đi làm lại bao lâu, Ân Dao hoàn toàn không còn khái niệm thời gian nữa.

Hết thấy chậm dần, ý thức từ từ khôi phục, cô nấp trong chăn, ngón tay không an phận vuốt ve hàng mày Tiêu Việt: "Không phải anh phải quay phim cả ngày há? Sao còn.... thế này"

Cô không nói hết, nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Cô đã hoàn toàn nhận ra sức lực giữa đàn ông và phụ nữ là một trời một vực.

Tiêu Việt nhìn cô, vén tóc ướt mồ hôi trên trán cô: "Mệt sắp chết rồi à?"

Ân Dao không cam lòng thừa nhận: "Vẫn ổn, không nghiêm trọng vậy đâu."

Tiêu Việt không lật tẩy cô, ánh mắt anh dừng ở môi cô, nơi đó bị hôn đến đỏ lên. Anh nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, giọng khàn khàn nói xin lỗi: "Hôm nay anh, có hơi thiếu kiểm chế"

Ân Dao ừ, hôm nay anh quả thật có chút...

Nhưng cô cũng chịu một nửa trách nhiệm: "Là em chọc anh."

Cô vẫn nghịch lông mày của anh, thoải mái tán gẫu cùng anh: "Triệu Thủ, cái tên này hay lắm". Cô lại hỏi vấn đề đã từng nhắc tới: "Trong phim này anh có yêu đương không?"

Tiêu Việt lắc đầu: "Không có."

"Chắc là có người thích tướng quân Triệu đúng không?"

Anh gật đầu.

"Hắn không thích người ta?"

"Ừm" Tiêu Việt nói: "Hắn thích công chúa."

"Công chúa không thích hắn?"

Anh lại gật đầu.

"..." Ân Dao không nhịn được, cười nheo mắt anh: "Đáng thương!"

Không có vai nào mà anh yêu đương với người ta sao?

Tiêu Việt hiển nhiên cũng không thèm để ý đến chuyện này, ánh mắt ấm áp nhìn cô: "Trong phim này anh có ôm công chúa, chắc tầm ngày kia quay."

Ân Dao chột lưỡi. Anh từng hứa với cô, có đoạn thân mật sẽ báo trước để cô biết. Cô chỉ đùa thôi, ấy thế mà anh lại xem là thật. Cõi lòng Ân Dao hơi nóng lên, sao ngốc quá vậy. Khó trách Uyển Uyển nói, tính cách anh thế này rất dễ nghiêm túc.

Tâm trạng của Tiêu Việt đang tốt thế này, Ân Dao cũng không muốn để anh biết khi đó cô chỉ thuận miệng nói bừa. Cô gật đầu đáp: "Được, duyệt."

Nằm trên giường thế này nửa tiếng, Ân Dao đứng dậy đi tắm. Xong xuôi cô ngồi vào bàn ăn bánh ngọt. Tiêu Việt nằm một mình trên giường mấy phút cũng đứng dậy đi tắm.

Ân Dao nghĩ một hồi, cảm thấy vẫn nên xuống dưới mua thuốc nhỏ mắt cho anh. Vừa nãy nhìn, hình như mắt anh đỏ thêm. Ân Dao mặc áo khoác vào, nhân lúc Tiêu Việt đi tắm cô chạy xuống lầu một chuyến. Bên trái khách sạn khoảng một trăm mét có tiệm thuốc. Nghe lời người được sĩ giới thiệu, Ân Dao mua thuốc nhỏ mắt với cả dung dịch bảo vệ mắt. Vừa bước vào sảnh lớn khách sạn thì Tiêu Việt gọi điện tới. Anh tắm xong bước ra, chẳng thấy cô đâu.

"Em đang đi lên, giờ còn ở dưới lầu nè." Vừa bắt máy cô liền cười nói: "Anh gấp gì chứ, em có chạy đâu."

Nói xong, cúp điện thoại, ấn thang máy.

Lúc Ân Dao gõ cửa, Tiêu Việt đang mặc quần áo, áo thun dài tay mới mặc vào một nửa, anh vừa xỏ tay áo, vừa đi ra mở cửa, Ân Dao bước vào đưa đồ cho anh.

Tiêu Việt nhắc cái túi lên nhìn, thoáng ngạc nhiên: "Em đi đâu mua?"

"Bên cạnh có tiệm thuốc, gần lắm." Ân Dao nói, "Anh dùng thử xem, có thể sẽ thoải mái một chút."

Cô đi đến bên giường, cởi áo khoác, lại quay lại tiếp tục ăn bánh ngọt, quay đầu liếc anh một cái, thúc giục: "Mau dùng thử đi."

Tiêu Việt gật đầu, cầm đồ đi phòng vệ sinh.

Một hồi sau, anh bước ra, bước tới bên cạnh Ân Dao ngồi xuống một cái ghế khác.

Ân Dao hỏi anh: "Anh thấy sao rồi?"

"Dễ chịu lắm."

"Vậy sau này quay phim mang theo đi." Ân Dao lấy trong túi giấy ra một cái muỗng nhỏ khác, đưa cho anh: "Muốn ăn không?" Nói xong mới xem thời gian, đã sắp mười giờ rồi, đối với diễn viên mà nói, giờ này mà ăn gì đó thì đúng là tội ác. Nhưng Tiêu Việt không từ chối, ăn cùng cô một chút.

Ân Dao trầm mặc một lúc, quay đầu nói với anh: "Mai em phải đi."

Tiêu Việt chợt sững ra, anh ngước mắt: "Ngày mai mấy giờ?"

"Mười giờ, sáng sớm anh phải quay phim đúng không?" Ân Dao nói: "Anh không cần lo, tài xế của Uyển Uyển sẽ đưa em đi, nhưng sau đó có lẽ em không có cơ hội trở lại. Tháng một anh đóng máy đúng không?"

"Ừm, chắc cỡ trung tuần tháng một." Tiêu Việt nói: "Anh quay xong sẽ về, trước cuối năm sẽ không quay phim mới."

"Được" Ân Dao cười nhìn anh: "Vậy em chờ anh ở Bắc Kinh, nhưng mà cuối năm sẽ hơi bận. Có thể phải đi Mỹ, nên cũng không chắc có nhiều thời gian ở bên anh. Cho nên anh vừa về tới thì tranh thủ thời gian tìm em, có được không?"

Đĩ nhiên Tiêu Việt nói được.

Hai người hẹn nhau như thế.

Ngày hôm sau lúc Ân Dao thức dậy, bên cạnh đã trống trơn. Tiêu Việt đi sớm rồi. Ân Dao biết hôm nay anh vẫn dậy lúc bốn giờ để hóa trang. Đêm hôm qua cô muốn tạm biệt anh, nhưng ngủ sâu quá không dậy nổi. Hẳn là đồng hồ báo thức có reo nhưng chắc chắn Tiêu Việt đã tắt đi.

Ân Dao cầm điện thoại. Trên WeChat có hai tin nhắn của anh.

"Thật xin lỗi, không thể tiễn em"

"Đi đường cẩn thận."

Tối hôm qua Ân Dao nhìn ra được, anh tự trách vì điều này, mãi cho đến khi ngủ cũng không mấy vui vẻ. Nhưng thật ra cô rất hiểu nghề nghiệp của bọn anh, thời gian đầu phải là của mình, một người như xe bị tuột xích sẽ ảnh hưởng tới rất nhiều người. Cô sẽ không vì chuyện nhỏ nhặt này mà bất mãn với anh.

Ân Dao trả lời: Không sao đâu, không cần để tâm, tạm biệt.

Lần này Ân Dao về Bắc Kinh không thuận lợi lắm, thời tiết không tốt, máy bay bị hoãn, đành dai đến chạng vạng tối mới tới Bắc Kinh. Sau khi xuống máy bay cô vốn định về nhà trước một chuyến, thay quần áo khác, nhưng bây giờ xem thời gian gấp gấp đành phải đi thẳng đến nhà Tạ Văn Châu. Bởi vì mấy ngày trước đã hứa đến đó ăn cơm tối. Đường kẹt xe nghiêm trọng, Ân Dao gọi số điện thoại nhà riêng, là di Phương nghe máy, chỉ nói cậu Tạ đang bận trong phòng sách. Ân Dao chạy tới nơi thì đã trễ bốn mươi phút, qua giờ cơm rồi.

Cô kéo vali, về mặt mệt mỏi phong trần vào cửa. Di Phương nhận chiếc túi trong tay cô: "Ôi, cô Dao Dao, cô từ đâu tới vậy?"

"Con đi xa nhà, vừa mới về." Ân Dao mỉm cười: "Máy bay làm lỡ thời gian cho nên mới muộn như vậy. Con đi thẳng đến đây luôn. Anh con đâu?"

"Đang ở trên lầu." Di Phương nói chuyện vẫn dịu dàng nhỏ nhẹ như trước: "Đạo này cậu Tạ cực kỳ bận rộn, hôm nào cũng phải rất muộn mới nghỉ ngơi. Khi này mới xuống hỏi, biết cô vẫn chưa tới nên bảo tôi hâm nóng thức ăn chờ một chút."

Ân Dao càng thêm áy náy: "Con lên lầu gọi anh ấy ạ."

Cô cởi áo khoác, chỉnh lại tóc tai rồi lên phòng sách trên lầu của Tạ Văn Châu. Tất nhiên cô đâu dám tùy tiện xông vào, đứng ngoài gõ cửa hai lần, nghe anh ta lên tiếng, mới đẩy cửa ra.

Tạ Văn Châu đang nói chuyện điện thoại, Ân Dao không quấy rầy. Cô an vị ngồi trên sofa chờ anh ta nói xong, mới nói: "Em xin lỗi, để anh chờ lâu rồi."

Tạ Văn Châu không truy cứu gì cả, sắc mặt có vẻ mệt mỏi. Nhìn cô một hồi rồi ngón tay chỉ vào tầng một của giá sách bên cạnh: "Nhìn cái đó đi, có phải đều là đồ của cô không?"

Ân Dao đi qua xem, có một thùng giấy vuông rất to. Cô ngồi xổm xuống, mở hộp ra kiểm tra rồi ngây ngẩn cả người. Sau vài giây, cô quay đầu, giọng lạnh đi: "Cái này ở đâu ra? Sao lại ở nhà anh?"

"Cận Thiệu đem tới." Tạ Văn Châu nhú mày, giọng cũng hơi lạnh: "Cậu ta nói trước khi kết hôn Lương Tân Nam đưa cho cậu ta bảo trả lại cho cô, nhưng cậu ta lại xách qua chỗ anh."

Suốt mấy tháng qua, anh ta vẫn không nói với Ân Dao, hôm nay cô tới, mới đề cập tới.

"Nếu cô muốn thì lấy đi." Tạ Văn Châu nói: "Không thì để anh xử lý."

Ân Dao không nói gì, quay mặt trở lại nhìn con khi bông phía trên cùng, là do mẹ cô tặng. Bên cạnh là cái ống đựng tiền xu của di cho. Năm đó cô về nước đã gửi một đồng đồ về theo, ghi địa chỉ nhà của Lương Tân Nam. Về sau hai người cắt đứt quá đột ngột. Cuối cùng cô không qua nhà anh ta nữa, đồ cũng không cần.

Giờ cũng hơn ba năm.

Ân Dao cầm từng món đồ lên, tất cả đều quen thuộc. Nhìn một nửa, cô không lật xem dưới đáy, lại đặt mấy món đồ trở lại rồi đẩy nắp lên, quay người nói: "Đội lát nữa com nước xong xuôi, em sẽ đem đi."

Tạ Văn Châu gật đầu, trầm mặt thật lâu, cuối cùng nói một câu: "Nghe thằng nhóc Cận Thiệu kia nói, hôm nay Lương Tân Nam xử lý thủ tục ly hôn."

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Tại sao phải nghe lời em?

Ân Dao không nói gì, ngồi xổm chỗ đó lôi thùng giấy từ giá sách ra.

Tạ Văn Châu nhìn bóng lưng của cô, giữa đôi mày nhíu chặt. Đã lâu như vậy nhưng đối với chuyện này cô vẫn tỏ ra vẻ không chịu thông suốt.

"Cô có nghe hay không?" Giọng anh ta trầm xuống.

Ân Dao quay sang: "Vì sao anh nói chuyện này với em?" Giọng cô bình tĩnh, trong mắt cũng không nhìn rõ cảm xúc dao động.

"Anh nói cô biết, không cần thiết phải nhớ thương cậu ta." Trước giờ khi Tạ Văn Châu đánh giá người khác vẫn luôn cay nghiệt lại lý trí: "Năng lực xử sự của cậu ta kém cỏi như vậy, còn tệ hại hơn dự liệu của anh. Năm đó cô theo cậu ta cũng không có gì tốt lành."

Ân Dao hiểu ý Tạ Văn Châu: "Anh cảm thấy em còn tơ tưởng tới anh ta?"

Tạ Văn Châu không nói gì, ý tứ trong mắt rất rõ ràng, anh ta cho rằng như vậy.

Ân Dao cũng không biết anh ta dựa vào đâu mà phán đoán như thế, nghĩ một chút, cô nói: "Em cảm thấy, hình như mọi người đều nghĩ em không thể buông bỏ được Lương Tân Nam."

"Bộ dạng cô mấy năm này ra sao, tự cô không biết?" Sắc mặt Tạ Văn Châu nghiêm túc nhìn cô.

Ân Dao: "Bộ dạng em thế nào?"

Tạ Vân Châu lười nói.

Ân Dao trầm mặc, cô rũ mắt nhìn hoa văn trên mặt thảm, bình tĩnh nói: "Đừng tưởng em nặng tình như vậy, giờ em nhận ra, đôi người khác cũng chẳng phải là không được." Cô nói đến đây bỗng dừng lại, giống như là nhớ tới điều gì, ngẩng đầu nở nụ cười: "Quên nói với anh, em có bạn trai rồi."

Tạ Vân Châu sững sờ. Anh ta thật không biết chuyện này, cũng chẳng rõ có phải cô thuận miệng bịa chuyện hay không.

"Anh xem, anh cũng đâu có hiểu rõ chuyện của em. Bởi vậy anh vẫn nên tự lo cho mình đi." Ân Dao hất mày, ngữ điệu ung dung: "Lần trước nghe Cận Thiệu nói, cô cả của bất động sản Kim Thành đạo này hôm nào cũng chặn anh, anh tránh cô ta như tránh ôn thần. Chuyện gì xảy ra vậy? Nghe có vẻ mấu lừa quá".

"..." Tạ Vân Châu lập tức đen mặt.

Ân Dao tươi cười, nói rất hăng hái: "Chỉ bằng anh theo cô ta đi, vậy em có chị dâu rồi."

"Nói xằng gì đó." Tạ Vân Châu lạnh mặt, bắt mẫn lườm cô: "Ăn cơm!"

Anh ta tích một bụng tức đứng lên.

Ân Dao cười đến ngồi bệt ra đất.

Tạ Vân Châu quát lớn: "Còn ra thể thống gì nữa"

"Em thế này đó" Ân Dao phớt lờ: "Em đâu cần anh thích."

Tạ Vân Châu lười nói với cô, chỉ ném một câu: "Xuống lầu ăn cơm." Quay người đi ra ngoài.

Tâm tình Ân Dao rất tốt, đứng dậy theo sau lưng anh ta.

Ấn xong Ân Dao không ờ lại thêm, Tạ Vân Châu bảo lái xe đưa cô đi. Trên xe Ân Dao nhận điện thoại của Tiết Phùng Phùng, không có nói chuyện gì đứng đắn. Chẳng qua chỉ là hỏi cô trở về có buồn sẽ không. Chuyến đi này Ân Dao mượn chiêu bài tới thăm Hoàng Uyển Thịnh nên Tiết Phùng Phùng hoàn toàn không hề hoài nghi, còn hỏi cô thăm đoàn thể nào.

Mặt Ân Dao không đổi sắc: "Cũng đâu phải lần đầu đến đó, chuyện quay phim đều một kiểu thế thôi, cũng không có gì mới để báo cáo với chị."

"Được rồi, về nhà nghỉ ngơi đi, nghỉ ngơi dưỡng sức cho tốt."

Ân Dao đáp: "Biết rồi, tối nay tôi xem trước phương án, ngày mai thảo luận cùng chị."

Tiết Phùng Phùng thích cô có thái độ tích cực thế này, cười nói: "Cơm trưa ngày mai sẽ cho cô đãi ngộ cao nhất". Ý là không ăn trong canteen ở studio mà muốn dẫn cô đi nhà hàng.

Tiết Phùng Phùng cúp điện thoại, Cận Thiệu bung rượi đã pha xong đến: "Dao Dao về rồi sao? Sao không gọi cô ấy đến?"

"Bị máy bay trì hoãn delay cả ngày, lại phải chạy tới nhà anh trai cô ấy, còn phải tới thăm cậu à? Cậu là ai chứ?" Tiết Phùng Phùng lườm hần, không khách sáo đoạt lấy ly rượu trong tay hần, uống hai ngụm rồi đặt cái ly "cách" một cái: "Cậu nói xem, sao Lương Tân Nam lại không thể cùng con chim non họ Bạch đoàn tụ sum vầy, rằng long đầu bạc vậy? Thật đáng tiếc cho một đôi trai tài gái sắc. Hai nhà Lương Bạch là danh gia vọng tộc mà không có tiền xây cái tháp Tòa Yêu để nhốt hai đứa đó à?"

Cận Thiệu suýt phun ngụm rượu trong mồm.

"Có cần phải cầm hận cỡ đó không vậy?" Hần cười nói: "Lương Tân Nam vất vả lắm mới thoát khỏi biển lửa. Mẹ anh ấy bị chọc tức, bây giờ còn nằm trong bệnh viện đó, người ta cũng đủ đáng thương rồi."

"Tự chuốc lấy, đáng thương cái gì?" Tiết Phùng Phùng phát cáu, lời nói sắc nhọn như dao: "Tôi nói rồi, nếu hần dám vác cái thân một đời vợ đó tới gieo họa cho Dao Dao, đừng trách tôi độc ác thiên hần."

"..."

Cận Thiệu muốn giơ ngón cái trước mặt cô ấy, hần muốn cười lắm nhưng cuối cùng vẫn để tâm tới tình nghĩa anh em: "Cần không? Anh ấy phạm phải tội ác tày trời sao? Phụ nữ mấy người đó, chỉ biết yêu ghét rõ ràng. Có thể đơn giản như đàn ông bọn tôi thì tốt rồi. Cô không rõ chuyện trong nhà anh ấy...."

Hần uống một hớp rượu, nói thao thao với Tiết Phùng Phùng: "Mẹ của Lương Tân Nam tới 38 tuổi mới có anh ấy, thật sự là cuộc cả mạng sống để sinh thằng con trai này, thiếu chút đã không còn. Mấy năm nay già trẻ nhà họ Lương có ai không chiều bà ấy đâu. Vài năm trước bà cụ còn nhẫn nhịn bà ấy,

nói chuyện mềm mỏng ba phần. Cô nói bà ấy bị dày vò thân thể, làm sao Lương Tân Nam chống đỡ?"

Tiết Phùng Phùng vẫn không bị lay chuyển: "Nếu hấn có người mẹ như vậy thì đừng chọc Dao Dao, chia tay sớm cho xong chuyện."

Cận Thiệu lắc đầu cười: "Cô coi cô đi, nói nghe nhẹ nhàng quá à. Có ai vừa bắt đầu đã muốn cam chịu đâu? Thật sự anh ấy sớm biết người trong nhà đã nhắm trúng cô Bạch kia làm vợ tương lai của mình. Nhưng vốn dĩ còn hy vọng, muốn khuyên Dao Dao về lại nhà họ Tạ, mà cô cũng biết tính cách Dao Dao rồi đó. Anh Tân Nam hiểu cô ấy, nên mãi đến cuối cùng cũng không mở miệng. Cô nói anh ấy không yêu Dao Dao sao? Tôi thấy là vì quá yêu, nên mới không nỡ ép buộc cô ấy dù chỉ một chút"

Tiết Phùng Phùng nhũm mày dò xét: "Câu trắng trợn nói thay hấn. Ý là đáng đời Dao Dao đúng không?"

"Tôi nói đáng đời Dao Dao chỗ nào?" Cận Thiệu bắt đầu đi đầu hàng: "Tôi nghĩ nói được chưa? Tôi uống rượu tôi uống rượu."

Trên sân khấu quán bar, nam ca sĩ mới tới ngâm nga một bài hát giai điệu chậm chậm.

Chỗ quầy bar tạm thời yên tĩnh một lát, Tiết Phùng Phùng uống cạn ly rượu, không chịu ngừng lại, hỏi tiếp một câu: "Cho nên tên khốn đó vất vả "Chịu nhục" kết hôn như thế sao còn ly dị? Công toi rồi?"

"Cô lại không hiểu" Cận Thiệu hắt cằm: "Cô lớn tuổi hơn tôi mà khả năng nhìn thấu lòng người đúng là quá dở. Thời gian qua nào có dễ dàng như cô tưởng. Bạch Nghênh Nghênh là ai? Cũng là người được gia đình nuông chiều từ bé đến lớn, vốn rất điều ngoa, lòng dạ cao ngạo tính tình hồng hách. Cô ta lại thích Lương Tân Nam nữa chứ. Bị lạnh nhạt nhiều, còn có thể mỗi ngày mặt nóng dán mông lạnh sao? Một đôi vợ chồng bất hoà, ngày nào cũng gây lộn tung bùng, thích nhiều đến mấy cũng bị mài mòn hết rồi. Cô Bạch Nghênh Nghênh đó cũng không phải cái loại nhẫn nhục chịu đựng...À " Cận Thiệu chợt nhớ ra: "Hình như tôi chưa nói với cô, trước khi ly hôn cô ta quậy điên đảo, tới tuyệt thực cũng làm."

Tiết Phùng Phùng hơi nghi ngờ: "Con chim non họ Bạch cứng rắn vậy sao?"

"Trông chỉ có bấy nhiêu đó sao?" Cận Thiệu xích lại gần một chút, lấy tay che miệng, nói chậm chậm: "Nghe nói đã cầm súng lên đầu anh Tân Nam của tôi rồi!"

F**k

Tiết Phùng Phùng tròn mắt, kinh ngạc vô cùng: "Quá đỉnh, Bạch cô nương còn gan dạ hơn Lương thiếu gia!"

Cả đêm Cận Thiệu phải nghe cô nàng này nói quàng, cuối cùng cũng có một câu hợp khẩu vị. Không hiểu sao Tiết Phùng Phùng rất phấn khích: "Lúc này mới kết hôn được bao lâu đâu. Hai người vừa yêu nhau vừa đẩy đọa nhau y như đóng phim. Mẹ nó sáng khoái quá, đáng đời là một đôi!"

"..."

Cận Thiệu im lặng: "Được rồi! Cô cứ cười trên nỗi đau của người khác đi, có thể cười lớn hơn chút nữa không? Đừng có hưng phấn quá rồi phá luôn quán bar của tôi!"

"Tôi phá quán cậu làm gì?" Tâm trạng Tiết Phùng Phùng rất tốt: "Hôm nay rượu này tôi mời!"

Tiết Phùng Phùng vui vẻ mấy ngày liền. Tin tức Lương Tân Nam và Bạch Nghênh Nghênh ly hôn không công khai. Bởi vậy ngoại trừ đám bạn của Cận Thiệu, thì có thể nói Tiết Phùng Phùng là người duy nhất hiểu rõ nội tình. Ban đầu cô ấy cũng không vui khi thấy Lương Tân Nam ly hôn, nhưng giờ lại cảm thấy tinh thần thoải mái.

Chuyện này Ân Dao hoàn toàn không hay biết gì cả. Chỉ là không hiểu sao cảm thấy mấy ngày nay Tiết lão đại rất dễ tính, gần như xin gì được nấy. Thậm chí Ân Dao thương lượng với cô ấy chuyện muốn chụp sớm một hạng mục vào cuối tháng sau, vậy mà cô ấy cũng đồng ý sắp xếp. Tất nhiên, kết quả bàn bạc rất thuận lợi, Ân Dao được đi Mỹ sớm như ý nguyện. Cô làm như vậy chỉ có một mục đích, vì để cuối tháng một để trống toàn bộ. Thế này thì chờ Tiêu Việt đóng máy trở về, cô cũng vừa về đến nơi.

Qua năm mới, mọi chuyện đều tiến hành dựa theo kế hoạch của Ân Dao. Ngày 15 cô từ Mỹ về, 18 Tiêu Việt quay xong, anh mua vé máy bay ngày 19. Cùng hôm đó Ân Dao có lịch chụp, không cách nào đến đón anh. Nhưng ngược lại, người đại diện Tiêu Sơn rảnh rỗi, chủ động tới sân bay đón người. Chạng vạng Ân Dao thừa dịp ăn cơm tối nhắn cho anh một tin: Mật mã nhà em anh còn nhớ chứ? Muốn lắm em mới xong công việc, anh tự ăn cơm tối rồi ngủ sớm đi.

Cách một lúc, lại bổ sung một câu: Trời lạnh, anh mặc nhiều quần áo chút, bên trái tủ quần áo còn trống, anh cứ tùy ý để đồ. Nếu có kịch bản phải xem, cũng có thể mang tới.

Thật ra Ân Dao không suy nghĩ nhiều, chẳng qua lần trước nghe anh nói qua cuối năm sẽ không quay phim mới nên đương nhiên cho rằng sẽ có khá nhiều thời gian ở bên nhau. Nhưng nội dung những tin cô nhắn, bắt lộn cho ai đọc, thì đều có thể phỏng đoán hàm ý trong đó. Dù sao thì nhìn qua rất giống đang rủ anh sống chung.

Nhắn xong, cô vội vàng làm việc. Đêm hôm đó, việc chụp hình tới mười một giờ mới kết thúc. Ân Dao khéo léo từ chối lời mời của Tiết Phùng Phùng, lúc mọi người đồng loạt rời đi ăn khuya, cô về văn phòng lấy đồ rồi xuống lầu lấy xe. Trong điện thoại có tin nhắn WeChat Tiêu Việt gửi tới lúc mười giờ, hỏi lúc nào cô về.

Ân Dao ngồi vào trong xe, trả lời anh: Bây giờ em về.

Gần như trong nháy mắt liền có tin nhắn gửi tới.

Tiêu Việt: Anh ở bên ngoài studio của em

Ân Dao sững sờ, xem hết hàng chữ đó rồi vút điện thoại sang một bên, khởi động xe chạy đi, đi thẳng rẽ phải mấy chục mét, quả nhiên thấy có người đứng dưới tàng cây. Cô dừng xe lại, anh đi tới, đèn đường kéo dài bóng anh. Ân Dao có một cảm giác rất đỗi lạ thường, đã nhiều lần kết thúc công việc vào lúc đêm muộn thế này rồi lái xe dọc theo con đường này trở về, nhưng chỉ riêng hôm nay có người đứng đây đợi cô.

Ân Dao quay đầu mở cửa xuống xe, đi vòng qua đầu xe, rồi dừng ở vị trí bên phải đèn xe. Tiêu Việt chạy tới trước mặt cô, thân thể che khuất một luồng sáng mờ mờ nên khuôn mặt tối tăm không rõ. Ân Dao chưa kịp nói một lời đã bị ôm lấy, gương mặt cô cọ vào ngực áo Tiêu Việt. Lạnh quá. Tựa như vô thức, ngón tay cô giờ lên chạm vào mặt anh, quả nhiên cũng lạnh buốt. Cô không nhìn được, xòe bàn tay áp lên mặt anh: "Anh tới đây lúc nào?"

"Chưa lâu lắm." Giọng nói trầm thấp hòa vào trong gió đêm Bắc Kinh, tựa hồ cũng có vẻ hơi khô lạnh.

Ân Dao biết anh nói dối, nhưng dù cho cô có vạch trần thì anh cũng sẽ không thừa nhận.

"Không phải bảo anh ngủ ở nhà một giấc sao?" Âm điệu của cô không cao không thấp, trong giọng nói có chút trách cứ: "Sao không nghe lời em?"

Tiêu Việt cúi đầu, mắt chăm chú nhìn cô. Anh nhận ra rõ ràng cô gầy hơn một chút so với lần trước.

Anh nhàn nhạt hỏi lại: "Tại sao phải nghe lời em?"

"..." Ân Dao cũng nói không nên lời lý do: "Anh đi máy bay không mệt sao? Em đau lòng, anh không biết hả?"

Tiêu Việt đương nhiên biết, nhưng anh lười nhiều lời, trực tiếp nắm tay cô: "Anh muốn đón em, nhất định phải có lý do sao?"

Nói xong dặt cô đi tới bên cạnh xe.

"Đề anh lái". Tiêu Việt kéo cửa bên ghế phụ.

Ân Dao nghe theo sự sắp xếp của anh, ngồi vào trong xe. Tiêu Việt đóng cửa, đi sang bên kia, mở cửa lên xe.

Anh khởi động ô tô, nghiêng đầu nói: "Em mệt thì ngủ một lát đi."

Ân Dao thật sự rất mệt, có lẽ đã nhìn thấy anh, nên trong rất bình yên. Cơ thể căng cứng cả một cũng trở nên lười nhác, vốn muốn tán gẫu với anh một hồi, nhưng xe vừa qua hai con đường, cô đã dựa vào ghế ngủ mất.

Xe chạy, Ân Dao mê man cả quãng đường, cũng không biết đến nơi lúc nào. Cô có cảm giác mơ hồ rằng xe dừng lại, có người đưa tay ôm cô. Vừa mở mắt ra đã thấy mình nằm trong vòng tay Tiêu Việt.

Ân Dao ngái ngủ, ráng nhìn anh: "Anh định ôm em lên sao?"

"Không có đâu." Tiêu Việt chuẩn bị rút tay lại, Ân Dao không cho phép, cô nhẹ nhàng ôm cổ của anh, làm cho nửa thân trên của anh lọt vào trong xe.

Bãi đỗ xe lớn như thế, đêm khuya vắng vẻ yên tĩnh.

Ân Dao bị đè trên ghế, cánh tay bị áp chế. Tiêu Việt hơi thô bạo cắn môi cô. Ân Dao giãy dụa một hồi, một cánh tay thoát ra, đẩy anh một chút. Hơi thở cô dồn dập mà nặng nề, mắt hơi ửng hồng. Giọng nói cô đứt quãng: "Ra đằng sau...Có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Anh có giận không?

Lời này thốt ra, không chỉ khiến Tiêu Việt hơi giật mình, mà chính Ân Dao cũng đờ đẫn mấy giây. Cô chậm chạp nhú mồm, cảm thấy mình thật sự bị anh làm cho đầu óc mụ mị rồi. Hôm nay cô đến kỳ kinh nguyệt đó! Ra đằng sau làm gì? Chỉ nhìn chứ không ăn sao? Cô không chịu được.

Ân Dao tức nuối đầy đầy Tiêu Việt: "Đều tại anh. Hôm nay em không được..."

"Cái gì..." Tiêu Việt vừa hỏi đột nhiên im bặt. Hiểu rồi.

Nhiệt độ sau tai anh lại tăng cao rõ rệt, cổ họng anh căng lên.

Chợt Ân Dao giữ chặt tay áo anh, có vẻ nũng nịu: "Anh ôm em ra ngoài đi."

Ánh mắt giao nhau, Tiêu Việt né đi trước. Lúc này anh không làm trái, khom lưng ôm cô vào trong ngực, chậm chậm lui về sau, chú ý giữ khoảng cách để cô không đụng đầu. Ôm cô ra khỏi xe, anh thả cô xuống rồi lấy túi xách cô để trong xe. Đóng cửa xe xong, anh quay người lại thấy Ân Dao đang nhìn mình đầy dịu dàng.

"Hôm nay anh mệt lắm hả?" Cô nói: "Hay là không vui? Sao có vẻ không muốn nói chuyện?"

Tiêu Việt im lặng, trong mắt rõ ràng có chút gọn sóng.

Ân Dao đi qua kéo tay anh: "Là bởi vì đợi lâu sao? Bên ngoài lạnh quá nên anh không vui hả?"

"Không phải." Ngừng một chút, anh đáp: "Anh đâu có không vui."

Tiêu Việt dắt tay cô, đi về hướng thang máy. Thật ra Ân Dao nói không sai, trong lòng Tiêu Việt thật sự có chút bất ổn. Bởi vì lời Tiểu Sơn nói hồi chiều, cũng bởi vì tin nhắn Ân Dao gửi. Trong lúc chờ cô anh lại nghĩ vẩn vơ sang chuyện khác, chẳng biết thế nào, lại sinh ra cảm giác buồn bực. Anh không hi vọng bộ phim kia thật sự do cô nhúng tay, anh cũng không muốn làm người mà cô vẫy tay thì tới. Thế nhưng, lâu như vậy không gặp, anh rất nhớ cô. Lại chẳng thể vừa thấy mặt đã hỏi cô mấy chuyện này.

Tiêu Việt đi rất nhanh, Ân Dao theo sau bước chân anh, trong lòng vẫn còn nghi hoặc. Cô đâu có ngốc. Mặc dù hôm nay Tiêu Việt chủ động ôm cô trước, nhưng anh nói rất ít, cũng không cười. Nào giống lần trước ở Hoành Điểm, anh vui vẻ là rất rõ rệt, vừa cười vừa chiều theo lời nói của cô, khoảnh khắc nhìn cô đôi mắt anh rất sáng. Nhưng bây giờ anh không muốn nhiều lời, cũng không thể ép anh mở miệng. Ân Dao đoán có thể do công việc, định tìm cơ hội hỏi Tiểu Sơn một chút, may mà lần trước Tiểu Sơn có để lại danh thiếp.

Ân Dao đành tạm thời bỏ qua việc này. Cô thân nhiên trò chuyện cùng anh: "Anh chắc chắn cuối năm không có phim mới à?"

"Ừm." Cảm xúc của anh khá hơn một chút, giọng nói điềm đạm: "Hai phim tiếp theo, đều bắt đầu vào tháng ba."

"Vậy thì tốt rồi." Cô cười, bỗng nhiên lại nhớ tới chuyện gì, lại hỏi anh: "Vậy còn tết? Anh phải về nhà hả?"

Cô có xem qua lý lịch của anh trên mạng, biết anh là người Nam Kinh.

Tiêu Việt gật đầu.

Lúc này đã tới thang máy, anh dừng lại, một tay nhấn nút điều khiển, một tay còn lại nắm tay cô: "Em thì sao?"

Ân Dao đi theo anh vào thang máy, bình thản đáp: "Em không về, mẹ em qua đời, em không còn nhà để về nữa."

Tiêu Việt quay đầu, Ân Dao nhìn thấy ánh mắt của anh, cô mỉm cười: "Đừng thương xót em, nhiều năm như vậy, em cũng quen rồi."

Thang máy ổn định lên cao, số thứ tự chậm chậm thay đổi. Tiêu Việt thu tầm mắt lại, trầm mặc không lên tiếng. Mấy giây trước khi cửa thang máy mở ra, anh nhìn cô, anh tỏ ra bình thản hỏi: "Muốn đến nhà anh không?"

Ân Dao giật mình, ngẩn ngơ nhìn anh. Tiêu Việt đối mắt với cô rồi anh hơi ngượng ngập quay đầu đi không nhìn cô nữa. Cửa thang máy mở ra, anh vẫn nắm tay cô đi ra ngoài. Nhưng chỉ mới đi hai bước, bước chân anh bỗng dừng dừng lại. Cũng chính giây phút đó Ân Dao nhìn thấy người trước mặt. Ánh mắt cô dừng nơi đó, dường như hai tay vô thức khẽ run lên.

Tựa như trong một thoáng này, bầu không khí đông cứng lại.

Lương Tân Nam đứng bên tường, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt rét lạnh nhìn chằm chằm vào Tiêu Việt.

Không ai nói gì, chuyện này tới trong giấc mơ của Ân Dao cũng chưa từng xuất hiện. Cô nghiêm mặt nhìn Lương Tân Nam mấy giây, luồng tức giận trong lòng cứ bốc lên không ngớt. Giây phút bình tĩnh ngắn ngủi, cô thấp giọng nói với Tiêu Việt: "Anh vào nhà trước đi."

Tiêu Việt bất động, nhìn cô chằm chằm. Ân Dao cũng nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh của anh, nhìn rõ cảm xúc nơi đó. Cô im lặng dắt tay anh đi tới cửa, bước ngang qua Lương Tân Nam.

Ân Dao ấn vân tay mở cửa, tay mò vào trong bật đèn tường bên cửa.

Tiêu Việt vào nhà trước, cầm giày cho cô.

Nhưng Ân Dao nói: "Anh ở nhà đợi em, mấy phút thôi."

Cô đóng cửa lại, quay người đi tới thang máy, Lương Tân Nam theo sau lưng cô bước vào thang máy. Buồng thang máy chuyển động, hai người không nói tiếng nào. Thậm chí Ân Dao không nhìn anh ta, cô nhìn trong góc, cố gắng đè ép tính tình của mình.

Thang máy đi đến tầng dưới cùng, Ân Dao bước ra ngoài trước, băng qua lối đi chật hẹp, rẽ ngoặt rồi dừng trước cây cột thứ nhất của garage.

Lương Tân Nam bước tới bên cạnh Ân Dao, cô đứng xa một chút, quay đầu nói: "Anh tới đây làm gì?"

Môi giật giật, Lương Tân Nam không thốt nên lời.

"Anh làm gì vậy Lương Tân Nam?" Ân Dao hoàn toàn không thể đề ép được con giận: "Lần thứ hai rồi, anh dựa vào cái gì mà chạy tới cửa nhà tôi. Tường cả thành Bắc Kinh đều của nhà họ Lương sao? Bởi vì lần trước tôi chưa nói phải không? Vậy bây giờ tôi cho anh biết, đừng có lần sau nữa!"

"... Anh ly hôn rồi, Dao Dao." Giọng Lương Tân Nam nghèn nghẹn.

Ân Dao nhìn chằm chằm anh ta mấy giây, có chút buồn cười, tức đến đỏ mắt: "Cho nên, lúc anh kết hôn muốn tới tìm tôi, bây giờ ly hôn vẫn muốn tới thông báo với tôi sao? Anh coi tôi là cái gì, hôn nhân của anh tan vỡ cũng đâu phải tôi gây ra."

Lương Tân Nam trong lòng chua xót, thấp giọng nói: "Anh không hề chạm vào cô ta."

"Đó là chuyện của anh, không liên quan tới tôi." giọng điệu Ân Dao có chút bồn chồn: "Chắc anh sẽ không trông cậy tôi giữ mình như ngọc vì anh chứ? Anh cũng thấy rồi đó, tôi có người khác rồi."

"Mấy năm này chẳng phải bên cạnh em vẫn luôn có người sao?" Lương Tân Nam đỏ mắt cười gằn: "Em thích thật sao? Em dám nói em thích bọn họ giống như những năm đó em thích anh không? Anh không thích được người khác, anh không tin em có thể!"

Giọng anh ta vô thức cao lên, trong garage trống trải cực kỳ rõ ràng.

Tiêu Việt dừng bước trong lối đi nhỏ, không đi tiếp về phía trước.

Một hai giây, anh nghe thấy giọng nói quen thuộc: "Vậy anh đừng tin"

Cô không cãi một câu.

Mặt Lương Tân Nam càng tái đi, lát sau anh ta cúi đầu hỏi một câu: "Em thật sự không cho anh một chút cơ hội sao?"

Ân Dao không biết làm sao anh ta lại có thể hỏi được câu này. Đột nhiên cô nhận ra không nên xuống đây nói chuyện với anh ta. Có lẽ hoàn toàn không có tình cảm, nhưng sự phẫn nộ lại rất dễ sinh sôi. Cô cũng không biết vì sao cảm xúc của mình còn bị ảnh hưởng vì người đàn ông này, chỉ vậy mà tức giận phát khóc. Hoặc giả, do cô chưa từng trút hết một trận vì đoạn tình cảm này. Năm đó đột ngột chia tay, tới một câu cãi nhau với anh ta cũng chẳng có. Cô cắt đứt vừa vội vàng lại dứt khoát, không nghe anh ta giải thích một câu, cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt trước mặt anh ta. Giống như chuyện hậu sự chưa xong xuôi, còn thiếu bước khóc tang trước quan tài. Cô gắng gượng kìm nén mấy năm, lúc này dường như không kìm được nữa.

Lương Tân Nam hoảng hốt nhìn cô: "Em đừng khóc."

Trong lối đi nhỏ cách anh ta chừng chục mét, Tiêu Việt rũ mắt, môi mím lại cực mỏng, mắt nhìn đăm đăm vết bùn đen sì dính trên tường trắng. Anh đứng đó một lúc, rồi quay người trở về.

Vài phút sau, Ân Dao lau mắt, giọng trầm đi: "Lương Tân Nam, tôi gặp được một người rất tốt, tôi đã rất thích anh ấy. Anh đừng làm phiền tôi nữa, được không?"

Trong lòng Lương Tân Nam khó chịu tới cùng, nhìn cô chằm chằm thật lâu, không nói ược, cũng chẳng nói không được. Im lặng bỏ đi.

Giữa lúc Ân Dao quay người đi về hướng thang máy đi, sau lưng vang lên tiếng khởi động ô tô rồi tiếng bánh xe ma sát. Âm thanh kia xa dần, hết thấy trở về tĩnh lặng.

Trong nội tâm Ân Dao như thể vừa trút bỏ đi thứ gì, thật nhẹ nhõm.

Cô đi thang máy lên lầu.

Vào nhà không thấy Tiêu Việt đâu, cô đi vào phòng ngủ thì thấy anh đang ngồi trên thảm trải sàn ở phía trước cửa sổ sát đất, cúi đầu nhìn điện thoại. Anh không mở đèn lớn, mà chỉ bật ngọn đèn sàn sát giường. Nghe thấy tiếng động, anh ngẩng đầu lên nhìn, ánh đèn diu diu rơi trên khuôn mặt anh. Nhất thời Ân Dao không biết nói gì, cô đứng bất động. Cảm thấy mình cần giải thích, nhưng anh chẳng hỏi lấy một câu.

"Anh..."

"Nhà bếp có thức ăn, trong nồi màu xanh." Tiêu Việt bỗng nhiên nói thế.

Ân Dao ngạc nhiên, gật đầu: "À." Đứng hai giây rồi đi ra ngoài. Cô vào phòng bếp nhìn thấy cái nồi anh nói, cô mở nắp, bên trong là chè khoai dẻo. Giật mình, cô cúi đầu nhìn thùng rác bên cạnh, có ít vỏ khoai tím.

Vậy là... anh nấu.

Ân Dao ngồi vào bàn ăn đồ ngọt, nghe tiếng bước chân, cô quay đầu nhìn thấy anh bước ra từ phòng ngủ, cầm quần áo vào phòng vệ sinh. Lúc anh tắm, Ân Dao ăn hết một chén nhỏ, tâm trạng tốt hơn. Cô chú ý đến tiếng động trong phòng vệ sinh, lát sau, nghe tiếng cửa mở cô đứng dậy đi qua. Tiêu Việt đang sấy tóc, chợt quay lại nhìn cô. Anh nín thở, rồi lại tiếp tục bận việc của mình.

Ân Dao bước tới ôm anh từ phía sau: "Anh giỏi quá đi"

Tiêu Việt dừng tay lại, hơi nghiêng mặt qua một chút: "Em học theo trên mạng, cũng có thể làm được."

Anh nói chậm rãi, bình thản. Ân Dao muốn tìm tòi chút gì từ đó, nhưng không có. Cô dán mặt trên lưng anh ngửi hương sữa tắm nhẹ nhàng.

Tiêu Việt xoay người lại, nhìn cô mấy giây, anh đưa tay chạm vào đôi mắt đỏ ửng.

Ân Dao chủ động nói: "Người vừa này là bạn trai cũ của em, em và anh ta yêu nhau mấy năm. Về sau chia tay rồi thì không gặp lại, em đã nói cho anh ta biết đừng tới tìm em nữa."

Cô nói xong ôm lấy eo anh: "Anh có giận không?"

Tiêu Việt không lên tiếng, Ân Dao biết tâm trạng anh bất ổn. Cô muốn dỗ anh, nhưng vẻ như không tìm ra cách. Nếu hôm nay thân thể cô thuận tiện sẽ có rất nhiều chuyện có thể làm, nhưng xui xẻo quá.

Do dự một hồi, Ân Dao ngẩng đầu, nhón chân lên hôn miệng anh.

"Em đền bù cho anh, có được không?" Giọng cô mềm mại, liếc anh một cái rồi cúi đầu.

Tiêu Việt còn chưa hiểu, thì cô đã ngồi xổm xuống trước mặt anh...

Trong đầu anh lơ mơ, rốt cuộc cũng biết cô muốn làm gì, anh nhủ mảy, tay bóp vai cô muốn kéo cô lên, nhưng ngón tay anh lại bị cô giữ chặt.

...

Hơn một giờ sáng, Ân Dao nằm trên giường, tay vuốt ve chiếc đồng hồ cô đưa cho Tiêu Việt. Cô vừa phát hiện ra nó trên tủ đầu giường, không ngờ lần này anh lại dùng, chắc là không cần quay phim nên mới đeo. Cô úm thử đồng hồ lên tay mình, rộng quá, rất dễ tuột xuống.

Khi Tiêu Việt tới, cô còn đang chơi. Đợi anh nằm xuống bên cạnh, cô gỡ đồng hồ ra đeo lên giúp anh.

"Nước hoa em tặng anh đâu?" Cô hỏi: "Anh không thích mùi đó sao?"

"Thích." Tiêu Việt nhàn nhạt trả lời.

"Vậy sao anh không dùng?" Cô cười nhìn anh: "Anh sợ dùng hết rồi không có nữa sao?"

Tiêu Việt không trả lời, tay phải bắt lấy cánh tay đang lộn xộn của cô.

Ân Dao ngẫm thừa nhận đây chính là ý của anh.

"Anh dùng đi, dùng hết em lại đưa anh" Cô cười sờ lông mày Tiêu Việt: "Nước hoa của anh em tài trợ có được không?"

Rốt cuộc cũng chọc cho anh cười, Ân Dao nằm cạnh anh, trò chuyện câu được câu chăng cùng anh. Anh đáp không quá nhiệt tình, nhưng cô cũng chẳng thêm đề ý. Ngoại trừ cái chuyện xuất hiện ngoài ý muốn nhưng đã bị cô thuận tay giải quyết vấn đề sót lại. Những chuyện khác đêm nay đều rất tốt đẹp. Bọn họ chia xa rồi gặp lại, anh tới đón cô tan làm, còn dốc lòng học làm đồ ngọt. Dĩ nhiên, cô cũng thành công dỗ anh hết giận. Nhớ tới đáng về anh khi đó, chắc anh cũng thoải mái.

Bỗng dưng Ân Dao xoay người, tay chống đầu nhìn anh: "Anh có muốn đi đâu chơi không? Ý em là nước ngoài."

Tiêu Việt suy nghĩ một lát, nói: "Iceland."

"Iceland?" Ân Dao hơi bất ngờ. "Em đi rồi, lúc mười chín tuổi. Em từng tới đó chụp cực quang." Cô cười: "Em vẫn muốn đi nữa, năm sau có thời gian mình đi cùng nhau được không?"

Tiêu Việt: "Chưa chắc sẽ có thời gian."

"Không muốn mất hứng." Ân Dao nói: "Có lẽ có mà, anh đi với em không?"

Anh gật đầu.

Ân Dao lại hôn anh, chọc cho thân thể anh nóng lên, môi dán bên tai anh hỏi: "Anh muốn nữa không?"

Cả gương mặt Tiêu Việt đều đỏ rần, anh nín thở, giữ chặt cổ tay cô rồi yên lặng nhìn cô: "Không muốn."

Dường như trước mắt hiện ra đôi mắt cô ửng đỏ mang theo chút sương mù ẩm ướt.

Anh vừa yêu vừa tức cô, rối rắm khó chịu đè nặng trong lòng. Anh bỗng không kiềm chế nổi bèn ghì chặt cô vào lòng, dùng sức ôm một lúc lâu.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: "Anh không tin em";

Sáng sớm hôm sau khi Ân Dao chuẩn bị đi làm, Tiêu Việt còn đang ngủ. Lúc cô rời giường rất cẩn thận nhưng vẫn khiến anh thức giấc, anh mở to mắt mơ màng.

Ân Dao khẽ nói: "Không có gì đâu, anh ngủ tiếp đi."

Anh sờ tay cô, nhẹ kéo lại rồi tiếp tục nhắm mắt, nửa khuôn mặt vùi vào trong chăn. Gần như trong chớp mắt ấy Ân Dao không muốn đi, đáy lòng thật sự tranh đấu một hồi rồi chậm rãi đẩy ngón tay của anh ra, đứng dậy xuống giường.

Cả một cái ngày trời làm việc, gần như không có lúc rảnh rỗi, chỉ có thể chờ tới giờ cơm trưa mới sờ đến điện thoại, nhắn cho anh một tin, nhưng tổng cộng không nói được mấy câu. May mắn buổi tối kết thúc công việc không trễ lắm. Khi Ân Dao về nhà, Tiêu Việt đang tựa trên ghế sofa xem kịch bản, mặc bộ quần áo ở nhà mà trước đó cô mua. Nghe thấy động tĩnh cánh cửa, anh đưa mắt nhìn qua, có hơi ngạc nhiên.

Không ngờ cô về sớm như vậy.

Ân Dao cười với anh: "Thay quần áo đi, ra ngoài chơi."

Đạo này Cận Thiệu muốn làm đồ ngọt trong quán bar. Ân Dao cũng không hiểu nổi cái chỗ lố vốn như vậy có cái gì hay để dày vò, nhưng ông chủ Cận rất hào hứng, thế là đêm nay có một hoạt động ăn thử đồ ngọt nho nhỏ. Dĩ nhiên không phải mở cho người ngoài, vốn dĩ chỗ hân cũng chẳng có mấy người khách. Đơn giản là tự làm chơi, còn đặc biệt gọi Ân Dao. Ân Dao rất sẵn lòng tới, một mặt là cô thích đồ ngọt, một mặt khác, cũng muốn đưa Tiêu Việt đi chơi, muốn thấy anh vui vẻ một chút.

Ân Dao đổi giày ở cửa, Tiêu Việt đứng dậy hỏi cô đi đâu.

"Đi ăn kè, sẵn tiện gặp bạn của em luôn." Ân Dao nói: "Thực ra thì quán cậu ta ế lắm nên không có nhiều người đâu, anh muốn đi không?"

Tiêu Việt gật đầu.

Thay quần áo xong, phát hiện Ân Dao còn ở trong phòng chứa quần áo chưa ra, anh bèn đi tới cửa nhìn thử xem. Ân Dao đã đổi bộ đồ màu trắng, đang cầm túi thử, cô quay đầu hỏi anh: "Anh thấy cái nào đẹp?"

Hiếm khi thấy cô cũng xoắn xuýt phối đồ giống như những cô gái bình thường, đáng vẻ cau mày... hơi dễ thương.

Tiêu Việt trả lời: "Màu đen."

Ân Dao nghe lời anh.

Lúc đến nơi đã hơn tám giờ, quả đúng như Ân Dao nghĩ, cũng chẳng náo nhiệt hơn bình thường bao nhiêu. Chỉ lựa thừa mấy bàn, cô đảo mắt một vòng rồi dẫn Tiêu Việt tới quầy bar.

Từ xa, Cận Thiệu nhìn thấy hai người bọn họ vào cửa, hơi nhướng mày. Chờ hai người tới gần, hân làm ra vẻ tươi một cách cười khoa trương với Ân Dao, nom giống đóa hoa mẫu đơn to.

Ân Dao không thêm để ý tới mặt mũi tràn đầy xán lạn của hân, cô nói với Tiêu Việt: "Cận Thiệu, ông chủ nơi này, hồi nhỏ chơi chung với em, anh không cần khách khí với cậu ta."

Cận Thiệu làm ra vẻ đau lòng: "Chỉ giới thiệu cho người ta? Trọng sắc khinh bạn." Quay đầu nhìn về phía Tiêu Việt, biểu cảm cũng thay đổi, hân cười nhạt nói: "Rất vui được biết cậu, nghe Dao Dao nói qua rồi, hoan nghênh hạ cố ghé thăm."

Nói xong thì bung một ly rượu cho anh.

"Cảm ơn." Tiêu Việt nhận lấy, nghiêng đầu nhìn Ân Dao một chút.

"Anh uống đi." Ân Dao cười nói: "Em thử hết rồi, hôm nay không uống rượu. Lúc về em lái xe."

Cận Thiệu tràn đầy hứng thú mà nhìn hai người bọn họ tương tác. Hắn thầm nghĩ gu của Ân Dao đúng là chẳng có quy luật, không chỉ mặt không cùng kiểu mà tính cách cũng khác biệt lớn như thế. Người trước đó dẻo mềm, hoạt bát, hiểu chuyện, còn người này hoàn toàn không phải.

Tiêu Việt cúi đầu uống rượu, Ân Dao chú ý tới chỗ ca sĩ đàn hát bên kia, thật lòng bội phục trình độ có mới nói cũ của Cận Thiệu: "Lại đổi người à?"

"Đúng rồi đó." Cận Thiệu có chút đắc ý nói: "Người này đáng đáp được lắm đúng không? Có phải rất giống cậu người mẫu theo cô trước kia không, đều là mắt một mí..."

Hắn ta nói mà không biết giữ mồm giữ miệng, bị Ân Dao hung dữ lườm một hồi. Hắn cười nhạo nhún vai, gọi người mang đồ ngọt lên cho cô, rồi hắn đi tới bàn bên cửa sổ chào hỏi mấy người khách.

Ân Dao quay đầu nhìn Tiêu Việt, nhìn thẳng vào mắt anh, anh không nói gì. Sau đó mắt anh liếc qua nhìn người ca sĩ nọ, xem xong lại tiếp tục uống rượu, nói về thờ ơ: "Đúng là rất giống."

Ân Dao: "..."

Đột nhiên cô rất muốn đánh Cận Thiệu.

Chuyện Chu Thúc khó khăn lắm mới qua, bây giờ lại bị lật ra, mà lần này cô hoàn toàn không thể nói được gì bởi vì những gì cần giải thích thì lần trước đều nói xong rồi, giờ chẳng còn gì mới để nói nữa. Ân Dao có hơi xấu hổ, ho khẽ một tiếng, cô sờ tay Tiêu Việt dưới quầy bar. Anh không cự tuyệt, mặc cô nắm chặt.

Nhân viên phục vụ mang đồ ngọt lên.

Lúc này Cận Thiệu về tới, hắn dùng cái giọng Quảng Đông gà mờ than thở: "Đồng bào Hồng Kông thật là khó chiều."

Ân Dao đoán hắn là đồ ngọt của hắn bị chê bai, cô nhìn về phía chiếc bàn bên cửa sổ. Người bên đó cũng nhìn về phía này, là một người phụ nữ tóc ngắn ăn mặc rất thoải mái, không dễ đoán tuổi, chăm sóc khá tốt, mặt rất trơn bóng.

"Người bạn Hồng Kông của cậu?"

Cận Thiệu thờ dãi: "Đâu có, khách quý đó. Cậu út tôi nhắn lời bảo tôi mấy ngày nay tiếp người ta chơi". Hắn nhích lại gần, cũng không thèm để ý Tiêu Việt đang bên cạnh, nói với Ân Dao: "Người phụ nữ đó còn thừa cơ sờ mó tôi" Giọng điệu hắn uể oải, nét mặt cũng chẳng có mấy phản tức giận.

Nếu là bình thường, nhất định Ân Dao sẽ không khách sáo đâm hắn một câu: "Nhìn cậu cũng hưởng thụ lắm, dứt khoát đi theo người ta đi!"

Nhưng hôm nay có Tiêu Việt ở đây, cô sẽ tự ý thức kiềm chế, nói nửa đùa nửa thật: "Vậy cậu bảo vệ mình cho tốt đi"

Ăn hai phần đồ ngọt, Ân Dao cảm thấy có hơi ngấy bèn nói ý kiến cho Cận Thiệu. Cận Thiệu lại làm một phần đem lên, tất nhiên Ân Dao đâu ăn được nhiều như vậy, Cận Thiệu liền bảo Tiêu Việt ném thử.

Ân Dao nhắc nhở: "Bọn họ làm diễn viên, phải rất tốn sức duy trì dáng vóc, cậu đừng gây họa cho anh ấy."

Cận Thiệu: "Còn trẻ vậy mà, trao đổi chất tốt lắm, cô lo cái gì?"

Tiêu Việt cũng không quá để ý, thật sự giúp hắn ném chỗ đồ ngọt còn lại, nghiêm túc cho đánh giá, anh còn thuận miệng giới thiệu mấy loại nguyên liệu nấu ăn có thể thay thế ra sao. Mắt Cận Thiệu sáng lên, nhìn anh bằng ánh mắt khác: "Anh hai, anh cũng nghiên cứu cái này nữa hả?"

Ân Dao: "Anh ấy nhỏ tuổi hơn cậu đó!"

Cận Thiệu không thèm để ý tới cô, tiếp tục thảo luận cùng Tiêu Việt xem làm sao cải tiến đồ ngọt. Trái lại Ân Dao trở thành người thừa, nhưng cô thấy hình như Tiêu Việt cũng không phiền chán, nên không quấy rầy bọn họ nữa mà vào toilet gọi điện thoại cho Tiết Phùng Phùng.

Đợi cô quay lại, hai người đàn ông đang uống rượu bên quầy bar. Lúc cô đi tới mới phát hiện mặt và tai Tiêu Việt đều đã đỏ lên, không biết đã uống bao nhiêu. Anh không phải người không biết tiết chế như vậy, cho nên nhất định là Cận Thiệu gây ra.

Ân Dao nhìn Tiêu Việt một hồi, sau khi xác định anh hoàn toàn tỉnh táo, cô hỏi: "Về nhà chưa?"

Tiêu Việt gật đầu, nhích tới gần chút nói với cô: "Anh muốn vào nhà vệ sinh." Khuôn mặt anh ửng hồng, đôi mắt đen sâu thẳm, giọng anh thấp chỉ đủ để cô có thể nghe thấy.

Trong lòng Ân Dao có một chút ngửa ngáy: "Muốn em đi cùng anh không?"

Anh lắc đầu: "Anh không uống say".

"Được."

Chờ Tiêu Việt đi khỏi đó, Ân Dao quay đầu nhìn Cận Thiệu: "Cậu cố ý bắt anh ấy uống rượu nhiều như vậy làm gì?"

Cận Thiệu cười nhạt một tiếng: "Không phải là thay cô thử thử lượng sao? Mai mốt dẫn đi chơi cũng giúp cô cần rượu mà."

"Không cần cậu quan tâm." Ân Dao cúi đầu mở túi lấy chìa khóa xe.

Cận Thiệu thuận tay ném hai tấm danh thiếp vào túi của cô.

Ân Dao không hiểu thế nào bèn móc một tấm ra nhìn rồi ngẩng đầu: "Đưa tôi cái này làm gì?"

Cận Thiệu cười ý tứ sâu xa, hần sát tới gần cô hạ giọng nói một câu, sắc mặt Ân Dao liền thay đổi, đẩy hần ra: "Đầu óc cậu có vấn đề sao? Muốn bắt khách cũng đừng kéo tới chỗ tôi".

"...Tôi giúp cô hỏi thăm một chút thôi mà" Cận Thiệu không ngờ cô phản ứng mạnh như thế, chuyện này quá bình thường ở trong giới: "Nếu tạm thời cô không có ý định thả người đi thì thôi, giữ cái danh thiếp lại cũng đâu có gì xấu."

"Rốt cuộc mấy người các cậu coi người khác là cái gì hả?" Ân Dao lạnh mặt: "Hàng hóa sao? Còn tùy tiện chuyển tay? Mặc dù trước kia tôi tìm người mẫu, nhưng cũng không đối xử với bọn họ như vậy. Huống chi đây là Tiêu Việt."

Cận Thiệu nhìn ra được cô tức giận thật. Cô đã từng nói Tiêu Việt không giống, nhưng hần không coi là thật, nhưng xem ra bây giờ không dám không tin rồi.

Cận Thiệu không thể chịu nổi con gái tức giận, nhất là đây còn là Ân Dao. Hần hơi đau đầu, bèn đổi giọng nịnh hót: "Được được được, tôi sai rồi được chưa?"

Ân Dao không để ý đến hần, cô xé tấm danh thiếp trong tay ném qua, đang muốn tìm tấm còn lại trong túi xách thì đúng lúc này Tiêu Việt trở về.

"Đi thôi." Anh nói.

Sắc mặt Ân Dao trở lại bình thường, cô đáp: "Được."

Tiêu Việt ngẩng đầu, ánh mắt vượt qua cô, đang chuẩn bị tạm biệt Cận Thiệu nhưng Ân Dao không cho cơ hội, cô kéo anh đi ngay.

Cận Thiệu không biết làm thế nào đành thờ dài.

Quả thật đêm nay Tiêu Việt uống hơi nhiều. Anh ngồi xe trở về, vào đến nhà lại ngồi dựa vào ghế sofa một hồi, men say bốc lên. Ân Dao tắm rửa xong đi ra thấy anh bất động nên bước qua nhìn anh: "Sao rồi?"

Tiêu Việt gắng gượng duy trì tinh thần, nhìn cô một lát rồi đột ngột ngã người sang, đầu tựa trên vai cô.

"Đầu đau."

Ân Dao nhíu mày: "Ai bảo anh uống nhiều như vậy?"

Mắt anh nhắm nghiền, giọng trầm thấp vang bên cổ cô: "Anh ta bảo anh uống."

Hiếm có dịp hỏi gì đáp nấy thế này.

Ân Dao ngắm hàng mi thật dài của anh: "Cậu ta bảo anh uống thì anh cứ uống sao? Anh bị khờ hả?"

Lúc này Tiêu Việt có hơi thiếu tỉnh táo, lại rất khó chịu, không giống dáng vẻ bình thường lắm. Anh nắm lấy ngón tay Ân Dao, nói về hờn dỗi: "Sao em lại mắng anh?"

"Em không có mắng anh." Ân Dao bất đắc dĩ gơ tay ôm anh vào trong ngực: "Cận Thiệu xấu quá, lần sau đừng chơi với cậu ta."

Lúc cô nói lời này có vẻ rõ ràng đã quên rằng chính cô là người dẫn Tiêu Việt tới quán bar.

"Anh thả tay ra, em lấy nước nóng cho anh uống." Ân Dao nói xong nhưng người đàn ông trong ngực lại chẳng nhúc nhích tí nào, thậm chí mặt anh còn cọ cọ vài cái chỗ vai gây cô.

Rất hiếm khi Ân Dao thấy anh có dáng vẻ lưu manh thế này, cô phì cười: "Anh làm gì đó?"

Tiêu Việt im re nhưng cũng không buông tay, hơi thở nặng nề rơi vào lên vùng da cổ của cô. Ân Dao cũng lười cử động, cứ ôm anh như thế. Không biết đợi bao lâu trên sofa, cuối cùng cũng đỡ được anh lên giường, cũng chẳng kêu anh tắm, cứ vậy mà đi ngủ.

Ngày thứ hai, Ân Dao vẫn phải làm việc như cũ, sáng sớm cô không có đi ngay mà ở trong phòng bếp nghiên cứu cái nồi Tiêu Việt mua cả nửa ngày, sau đó tìm gạo nấu cháo. Trước khi đi cô về phòng ngủ nhìn một chút, người đàn ông trên giường còn ngủ rất say. Có lẽ là do say rượu nên bất kể động tĩnh nào cũng không thể quấy nhiễu anh. Ân Dao ngồi bên giường cúi người nhìn một hồi, nhớ tới dáng vẻ anh đêm qua, cô có hơi buồn cười hên lên môi

anh rồi đóng cửa lại đi ra ngoài.

Hơn mười giờ Ân Dao mới xem tới tin nhắn của anh, anh nói anh ăn cháo rồi, còn đặc biệt nói câu "Cháo nấu ngon lắm". Ân Dao đang uống cà phê trong phòng trà nước, nhìn thấy tin nhắn này liền mỉm cười.

Cô chưa hồi âm, bởi vì phải lập tức chụp ảnh.

Đến hai giờ chiều, trong lúc nghỉ giải lao, cô chợt nhớ ra một chuyện, mới vội vàng nhắn tin cho Tiêu Việt: Hôm nay đi giúp việc tới nhà dọn dẹp, chắc cỡ ba giờ rưỡi tới, anh xem trong nhà có việc gì thì sắp xếp nha.

Nghĩ một chút, cô lại nhắn tiếp một tin: Phòng sách của em bữa bọn quá, anh bảo đi thu dọn giúp em đi."

Không đợi được anh hồi âm, Ân Dao cũng không để ý, cô lại đi làm việc.

May mắn là hôm nay công việc hoàn thành rất sớm, 4:30 Ân Dao kết thúc việc chụp hình. Cô không lập tức trở về mà muốn tới trung tâm thương mại mua đồ chống rét. Ngày mai ngày mốt nhân rồi, tự dưng cô có một ý tưởng, muốn cùng Tiêu Việt đi Kim Sơn Linh ở Vạn Lý Trường Thành ngắm mặt trời mọc mùa đông, bởi vậy cô còn lấy lens máy ảnh mới sắm ở studio đem về.

Đồ chống rét chọn xong, chỉ có mấy kiểu đáng thôi. Ân Dao chọn lấy một bộ đơn giản nhất màu đen, mua hai bộ giống nhau như đúc. Cờ nam và cờ nữ, mặc vào là thành đồ tình nhân.

Lái xe về nhà, đã hơn sáu giờ.

Ân Dao đậu xe xong, không cầm lens máy ảnh và quần áo mới sắm theo mà để lại hết trong cốp sau, đỡ mất công ngày mai lại phải đem xuống. Vừa mở cửa liền có thể cảm giác được trong nhà sạch tinh, mặc dù mấy ngày nay Tiêu Việt ở lại cũng dọn dẹp nhà cửa rất sạch sẽ, nhưng so với nhân viên giúp việc chuyên nghiệp chắc chắn sẽ khác nhau.

Phòng khách không có ai, Ân Dao vào phòng ngủ tìm Tiêu Việt, cũng không thấy anh. Cô đi ra, nghe thấy phòng sách có tiếng động, cô bước vào. Tiêu Việt đang đứng ở trước bàn. Tất nhiên phòng sách cũng đã thu dọn xong, mấy cái túi giấy và hộp rỗng đặt cạnh cửa, trên bàn rất chỉnh tề.

Ân Dao nhìn thấy bên trong kệ trang trí có bày đồ chơi cũ của cô, con khi lông mềm màu nâu ngồi đằng kia.

Cô hơi kinh ngạc, bước qua đó: "Anh giúp em sắp xếp lại hả?"

Tiêu Việt ừ khê, anh xoay người, gấp hai cái túi giấy đưa cho cô: "Anh không biết phải cất mấy thứ này ở đâu, em tự làm đi."

Ân Dao vô thức đưa tay nhận lấy, cô muốn trò chuyện cùng Tiêu Việt nhưng anh lại không nhìn cô mà đi thẳng ra khỏi phòng sách. Ân Dao sững sờ, cúi đầu xem đồ trong tay. Cô mở hai cái túi giấy ra, vừa mới liếc qua tay liền khựng lại. Là một chồng thư vượt đại dương mà những năm đó cô và Lương Tân Nam gửi cho nhau. Còn có ảnh cô chụp cho anh ta từ khi anh ta hai mươi tuổi đến hai mươi lăm tuổi. Ân Dao đứng cứng ngắc ở đó một lúc lâu rồi vứt xuống những thứ này ra khỏi phòng sách tìm Tiêu Việt. Anh đứng ở phòng khách, không biết đang suy nghĩ điều gì. Ân Dao bước tới nắm tay anh nhưng bị anh tránh đi. Anh bước về trước mấy bước, Ân Dao không qua theo.

"Không phải anh cố ý xem đồ của em" Tiêu Việt không quay đầu lại, anh nói.

Nhất thời Ân Dao không biết tiếp lời thế nào, môi cô hơi run, hỏi một câu: "Anh giận lắm, đúng không?"

"Anh không nên giận sao?" Tiêu Việt bỗng nhiên xoay người, đôi mắt đen nhánh nhìn cô: "Là em nói em vứt hết rồi, em quên sao?"

Ân Dao không quên, thật sự cô từng nói với anh rằng đồ của bạn trai cũ cô bỏ hết rồi. Cô im lặng khiến sắc mặt Tiêu Việt càng khó coi hơn. Môi anh mím thật chặt, ngừng vài giây, giọng anh vừa trầm vừa lạnh vang lên: "Trong lòng em đã có người thương, tại sao còn muốn tìm anh?"

Ân Dao nhúm mày: "Không phải như anh nghĩ."

"Vậy chứ thế nào?" Giọng anh đè nén, bình tĩnh một cách dị thường: "Em cất giấu hình ảnh của người khác, vì sao còn muốn chụp ảnh cho anh? Những chuyện em đã làm vì người khác, có phải em định làm lại toàn bộ với anh không?"

Cổ họng Ân Dao như căng lên, cô mở miệng giải thích: "Cái hộp đó là gần đây em mới cầm về, em tưởng bên trong chỉ đựng đồ của em thôi. Em cũng không biết có cả thư và ảnh chụp, nếu như em biết em sẽ không đem theo. Chuyện này em không có gạt anh, anh tin không?"

"Anh không tin em." Vấn đề giấu trong lòng khiến Tiêu Việt khó chịu vô cùng, anh bật thốt ra: "Vào cái ngày anh ta kết hôn, em tới tìm anh là vì sao?" Lời này đã cào xé lòng anh hai ngày, đêm đó từ garage trở về, anh tra tên Lương Tân Nam trên điện thoại, hết thấy chỉ tiết đều sáng tỏ.

Tiêu Việt rất chán ghét bộ dáng mình khó chịu đòi cô giải thích, nhưng bây giờ anh không có cách nào nhịn được. Ánh mắt anh đỏ ửng, hỏi cô: "Em coi anh là cái gì?"

Ân Dao há miệng, nhưng phát hiện không thể nào thốt nên lời giải thích. Tại sao đêm đó cô muốn đi tìm anh, thật sự không liên quan đến Lương Tân Nam sao? Trong lòng cô hiểu rõ, dù cho sau đó không giống, nhưng lúc bắt đầu, cô thật sự không vô tội. Ân Dao chưa từng nghĩ, có một ngày sẽ đối mặt với sự thật này, mà điều duy nhất cô có thể giải thích là thư và ảnh chụp, nhưng anh cũng chẳng tin. Tình huống không cách nào phá vỡ thế này

làm cho Ân Dao cực kỳ khó chịu, chẳng hiểu sao lòng cô chợt bức tức.

Chẳng lẽ tất cả mọi chuyện đều chỉ nhìn vào lúc bắt đầu thôi sao?

"Tiêu Việt" Ân Dao nhìn thẳng anh: "Nói trắng ra là anh không tin em nghiêm túc với anh. Nếu đã lâu như vậy mà anh cũng không thể tin tưởng điểm này, vậy anh nói em biết đi, em phải làm thế nào?"

Phòng khách ngột ngạt đến lạ.

Hai người nhìn nhau chăm chăm.

Mấy giây sau, mấy chữ trầm thấp phá vỡ sự tĩnh lặng.

"Kết hôn, em nghĩ tới chưa?" Tiêu Việt siết chặt ngón tay, bờ môi run lên rất nhẹ: "Em từng nghĩ tới chuyện kết hôn với anh chưa?"

Ân Dao sững sờ, cô bình tĩnh nhìn anh mấy giây rồi cười: "Anh mới bao nhiêu tuổi hả? Kết hôn?" Trong một thoáng này, cô cảm thấy mình thật không đủ hiểu anh. Anh còn suy nghĩ ngây thơ hơn cô, dễ dàng nhắc hai chữ này vậy ư?

Nụ cười của cô như đâm vào lòng Tiêu Việt: "Tới bây giờ em chưa từng nghĩ tới."

"Phải, em không muốn lừa anh, em thật sự không nghĩ tới chuyện này." Mới yêu đương mấy tháng thì muốn kết hôn? Ân Dao cảm thấy lúc mình 16 tuổi có lẽ mới nghĩ đến.

"Mình mới hẹn hò bao lâu đâu, có thể bàn chuyện kết hôn sao?" Ân Dao nói: "Tình cảm một người cũng không phải chỉ dựa vào giấy chứng nhận kết hôn. Em sẽ không treo hai chữ này trên miệng, đây là chuyện rất thận trọng."

"Anh hiểu ý em rồi." Sắc mặt Tiêu Việt tái xanh: "Ngay từ đầu trong lòng em, anh và Chu Thúc không có gì khác biệt."

"Anh dù chưa?"

Đột nhiên Ân Dao cảm giác không thể nào nói thông, tình cảm của cô đã bị phủ nhận nhiều lần, không ngờ bây giờ anh còn nhắc tới Chu Thúc. Trong nháy mắt, lòng cô bốc lên cơn tức: "Tất nhiên anh khác với cậu ta rồi. Anh đẹp hơn cậu ta nên tôi ngủ với anh. Tôi còn thích Lương Tân Nam đó, tôi tìm anh là để chơi bời chút thôi. Anh muốn nghe mấy câu này mà, dù sao trong lòng anh, tôi là người như vậy." Ánh mắt của cô hơi nóng lên, cô tức giận quay mặt đi: "Anh khó chịu thế này thì còn nán lại làm gì, tôi đâu có trối anh."

Những lời cô nói như đâm thẳng vào tim Tiêu Việt. Anh nhìn chăm chăm cô thật lâu, bờ môi tái nhợt run run. Lát sau anh lên tiếng: "Em bảo tôi đi thì tôi đi? Không phải em tốt bụng lắm sao? Em tốt với Chu Thúc vậy mà, em tiễn cậu ta đi Mỹ. Vậy em cho tôi cái gì rồi?"

Khóe miệng Ân Dao khẽ động, mắt cô đỏ lên. Cô chẳng nói chẳng rằng đi mấy bước tới trước chỗ huyền quan, lấy chiếc túi xách đem qua đem ra ngoài đang đặt trên tủ. Cô mở túi lấy một tấm danh thiếp nhét vào trong tay Tiêu Việt: "Người này nhìn trùng anh, cũng muốn có anh như tôi. Một tuần này cô ta đều ở khách sạn Bách Duyệt. Anh muốn cái gì cô ta cũng có thể cho anh, phim điện ảnh, phim truyền hình, mua cho anh cái giải Ảnh đế cũng được. Đi đi"

Cô bình tĩnh nói dứt lời, nhìn anh mấy giây rồi quay người đi vào phòng ngủ.

Không biết qua mấy phút, cô nghe thấy tiếng cánh cửa bị đóng lại.

Ân Dao đứng dựa vào tường phòng ngủ một lúc lâu. Khi cô đi ra ngoài, phòng khách đã chẳng còn ai.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Em ném hết đi

Mấy phút trước phòng khách còn giương cung bạt kiếm mà bây giờ lại tĩnh lặng như thể chưa xảy ra bất cứ chuyện gì. Đồng hồ treo trên mặt tường xám lạnh vẫn chuyển động theo tiết tấu như cũ, kim đồng hồ hiển thị thời gian đã qua sáu giờ rưỡi.

Ngoài cửa sổ, Bắc Kinh vừa mới lên đèn.

Ân Dao đứng ngẩn ngơ một hồi rồi đi tới phòng sách. Trên bàn còn bày hai chiếc túi giấy kia, cô trầm mặc nhìn một lát, cơn tức lại trào lên khiến lòng dạ chua xót, cô cầm hết những vật đó ném vào thùng rác như trút giận.

Ân Dao nán lại trong phòng tới gần hai tiếng.

Điện thoại ngoài phòng khách vang lên mấy lần, cô đi ra ngoài. Vừa nói máy, bên kia Tiết Phùng Phùng hỏi ngay: "Chuyện gì xảy ra vậy? Không phải đã bảo đêm nay cô chờ tôi ở văn phòng sao? Tôi mới ra ngoài một chuyến đã chẳng thấy cô đâu. Đạo này hôm nào cô cũng như vậy, vừa xong việc liền chạy đâu không thấy tăm hơi. Rốt cuộc là cô đang bận cái gì?"

Môi Ân Dao mấp máy, nhưng chẳng nói gì.

Tiết Phùng Phùng gọi cô: "Ân Dao?"

Ân Dao nắm chặt điện thoại miễn cưỡng lên tiếng, đôi mắt dời về phía vách tường: "Tôi cũng không biết."

Tiết Phùng Phùng im lặng: "Tôi vốn thấy gần đây cô vất vả định đưa cô đi ăn cơm đó. Ngược lại cô thì hay rồi, cũng không thêm cho tôi một cơ hội." Cô ấy nói dứt lời nhưng không nghe thấy Ân Dao đáp lại liền nhận ra được điều bất thường: "Cô đang làm gì vậy? Đang lơ đãng à?"

"Không làm gì hết" Ân Dao lấy lại tinh thần, cô thu hồi ánh mắt lại: "Chị đang ăn cơm sao?"

"Không phải tôi vừa mới về sao? Nước còn chưa uống một ngụm, làm sao có thời gian ăn cơm?"

"Tôi cũng chưa ăn." Ân Dao nói nhỏ giọng, dừng lại một chút, cô nói: "Vậy tôi mời chị ăn cơm nha, tôi tới đón chị."

"Cô tới đón tôi?" Tiết Phùng Phùng kinh ngạc.

Ân Dao ừ một tiếng: "Giờ tôi đến"

Cúp điện thoại, Ân Dao cảm thấy rất buồn bực, cô cởi áo len trên người vào phòng ngủ đổi một chiếc khác. Lúc kéo cửa tủ quần áo ra, cô liếc nhìn mấy món đồ bên trái, áo sơ mi đen, hoodie và áo khoác, cô hơi ngần ngại một chút, rồi đóng cửa tủ lại. Xoay người lại thoáng trông thấy đồng hồ đeo tay và quyển kịch bản đánh dấu chỉ chữ trên tủ đầu giường.

8 giờ 30, Ân Dao ra ngoài. Cô lái xe đến studio đón Tiết Phùng Phùng, đưa cô ấy tới một nhà hàng đồ Nhật trong ngõ Ngũ Đạo Doanh.

Từ lúc lên xe, Tiết Phùng Phùng đã cảm thấy Ân Dao có hơi khác thường, nhưng cũng không nói được rằng khác chỗ nào.

Đến nơi, hai người ngồi ăn tối.

Tiết Phùng Phùng dò hỏi: "Hôm nay công việc kết thúc sớm, cô đi làm gì vậy?"

"Đi dạo một lúc, mua ít đồ." Ân Dao đang ăn nem rán tôm, cũng không ngẩng đầu lên mà tập trung ăn hai cái, rồi nói: "Cái này không tồi, ngon đó."

"Ngon cũng đừng ăn nhiều quá, dễ mập."

Ân Dao không nói gì, lúc này điện thoại rung lên. Cô nhận một cuộc gọi từ số máy lạ. Trong ống nghe là một giọng nữ trong trẻo, đối phương lễ phép nói với cô rằng hệ thống nhầm lẫn, phòng cô đặt tạm thời không cung cấp sử dụng, hỏi cô có thể thay đổi hay không.

Ân Dao kiên nhẫn nghe hết, cô hỏi: "Tôi có thể hủy không?"

Dường như đối phương thoáng sững sờ, hỏi: "Chị chắc chắn muốn hủy bỏ à?"

"Ừ"

Tiết Phùng Phùng nhìn Ân Dao nghe điện thoại liền hỏi: "Sao vậy?"

"Quản lý khách sạn, muộn vậy mà còn làm việc."

Tiết Phùng Phùng nghi hoặc: "Cô muốn ra ngoài?"

Ân Dao ngẩng đầu lại gấp một cái nem rán, nói: "Muốn đi gần đây chơi hai ngày, có điều bây giờ không muốn đi nữa"

"Vì sao?"

"Lạnh quá"

"..." Tiết Phùng Phùng nhìn cô một hồi: "Hôm nay cô sao vậy?"

"Chẳng sao hết" Ân Dao cúi đầu ăn tiếp.

Tiết Phùng Phùng thăm phỏng đoán một phen, một ý nghĩ bất chợt lóe lên trong đầu, cô ấy chau mày: "Có phải Lương Tân Nam tới tìm cô đúng không?"

Ân Dao sững ra, hơi khó chịu ngẩng đầu: "Đừng nhắc tới anh ta."

Cô biểu hiện kiểu này, Tiết Phùng Phùng càng thêm tin chắc là có liên quan tới Lương Tân Nam. Cô ấy giận run suốt nửa đã nhảy dựng lên: "Tên khốn đó có bị bệnh không? Hắn thật sự muốn tìm cô tái hợp hả? Hắn cho là hắn là ai chứ? Ly hôn là xong sao? Mơ mộng hảo huyền gì vậy?"

Ân Dao: "Chị đừng kích động như thế."

Tiết Phùng Phùng căm giận bất bình: "Cô tuyệt đối đừng để ý đến hắn! Nếu hắn lại tới tìm, nhất định cô phải nói cho tôi biết đó!"

Ân Dao gật đầu: "Tôi không có ý định để ý đến anh ta."

Cô không biết giải thích thế nào cho Tiết Phùng Phùng rằng hiện giờ tâm trạng của cô không tốt chẳng có liên quan gì tới Lương Tân Nam, mà là bởi vì một người khác. Đêm nay Ân Dao không muốn về nhà lắm, buổi tối cô về chỗ Tiết Phùng Phùng. Đêm khuya, hai người ở phòng khách dùng mấy chiếu xem một bộ phim điện ảnh nghệ thuật, dằng dai tới rất muộn mới đi ngủ.

Ân Dao nằm trên giường đến nửa đêm, sờ điện thoại di động ở đầu giường. Nhàn rỗi xem thông báo WeChat, lại mở vòng bạn bè ra xem. Sáu tiếng trước, Hoàng Uyển Thịnh chia sẻ ảnh chụp một mẻ bánh quy mới nướng, bảy giờ trước Cận Thiệu khoe ảnh đồ ngọt mình tự cải tiến. Vài diễn viên người mẫu từng hợp tác qua cũng không ngoại lệ lại đổi ảnh selfie mới. Ân Dao không có chuyện gì làm, ngón tay vô thức trượt xuống, dừng ở sáu ngày trước, có Tiêu Việt đăng một tin.

Là ảnh người tuyết nhỏ ảnh tự nặn người.

Hôm đó Hoàng Điểm có tuyết rơi, anh đang đợi quay phim, ở trường quay nhằm chán đánh tự chơi một mình. Khi Ân Dao thấy được, cô liền nhấn một tin trên WeChat, cô báo: Thầy Tiêu hăng hái ghê.

Anh trả lời bằng một hình biểu tượng "Nhóc kiêu ngạo ngẩng đầu ưỡn ngực". Là trộm từ chỗ cô chứ anh vốn không thích nhấn kiểu này. Vì tán gẫu với cô nhiều nên mới bắt đầu dùng những thứ cô đã từng gửi. Ân Dao nhìn chăm chăm người tuyết nhỏ cả nửa ngày, cô ấn mở ảnh đại diện của anh, lại ấn vào mục "Nhắn tin". Giao diện trò chuyện hiện ra, lịch sử tin nhắn dừng ở chiều hôm qua, cô đang nói chuyện đi giúp việc, anh đáp "Được", còn hỏi: Buổi tối em muốn ăn gì?

Ân Dao nói tùy ý, anh hồi âm "Được".

Mấy dòng chữ ngắn ngủi, không có sau đó nữa.

Bốn giờ sáng, Ân Dao ném điện thoại và cố gắng ngủ.

Đêm nay Bắc Kinh lại bắt đầu có tuyết rơi.

Giữa trưa ngày thứ hai Ân Dao rời khỏi nhà Tiết Phùng Phùng. Trên đường kẹt xe khiến người ta cáu bẳn. Dù sao cô cũng không cần đi làm, ngồi trong xe nghe một bài Rock n' Roll, không biết là vì đêm hôm qua không ngủ không ngon giấc hay đơn giản là bởi vì ngày tuyết nên đường xá khó đi mà đứng phải rào chắn. Sau khi báo cảnh sát, chờ xử lý xong hết thấy đã là chạng vạng.

Vào nhà bật đèn, tất cả đều là đáng vẽ trước đó. Đôi giày thể thao phối màu đen đỏ vẫn còn trong tủ giày, trong phòng ngủ cũng y như cũ. Đầu cô đau dữ dội, mơ màng nằm dài trên ghế sofa, không muốn tiếp tục nghĩ đến bất kì chuyện gì.

Hôm sau tỉnh lại, Ân Dao phát hiện mình bị cảm. Không nghiêm trọng lắm, chỉ là nghẹt mũi đau họng. Bên ngoài đã bắt đầu tan tuyết. Mái tóc Ân Dao rối bù, cô đứng dậy khỏi sofa. Cô đứng bên cạnh cửa sổ sát đất nhìn ra bên ngoài, là một ngày nắng.

Xoay người về phòng vệ sinh rửa mặt. Lúc đánh răng, trông thấy chiếc bàn chải bên cạnh cô hơi giật mình. Dời ánh mắt nhìn chăm chăm bồn nước. Lát sau ngước mắt lên, lại nhìn thấy dao cạo râu trên kệ.

Ân Dao vội vàng rửa mặt, mặc áo khoác rồi ôm điện thoại xuống lầu. Tùy tiện tìm một quán ăn gần đó, ăn xong cũng không muốn về nhà dành rảnh rồi lượn lờ trong vườn hoa của tiểu khu. Chuyện đi Kim Sơn Lĩnh bị hủy bỏ, hai ngày này cô không có bất kỳ sắp xếp nào khác, không cần đi làm cũng không có tiệc tùng gì cả. Lần đầu tiên cô cảm thấy rảnh rỗi đến mức phát sợ. May là sau đó công việc dày đặc, Ân Dao đi sớm về muộn cả một tuần.

Tối thứ sáu, cô có hẹn.

Đạo này Hoàng Uyển Thịnh nghiền cứu sấy khô, gặt hái chút ít thành quả bèn mời Ân Dao đến ăn thử. Ân Dao cũng chẳng ăn bao nhiêu, ngược lại giúp cô ấy làm bánh quy. Hai người ngồi vào bàn ăn cùng nhau làm việc. Ân Dao cúi đầu, quét dầu vào bên trong từng cái khuôn. Hoàng Uyển Thịnh quay đầu liếc nhìn cô một cái, nói: "Tâm trạng cậu có vẻ không ổn lắm."

Ân Dao ngẩng đầu.

Hoàng Uyển Thịnh nhìn cô đầy lo lắng: "Lần trước bọn mình ở cùng nhau, cậu rất hay xem điện thoại. Hôm nay sang đây đã sắp hai tiếng rồi mà chưa nhìn một lần."

Ân Dao hơi bất ngờ nhìn cô ấy nói: "Cậu hay thật."

Hoàng Uyển Thịnh mỉm cười: "Cậu và cậu ấy làm sao vậy? Cãi nhau sao?"

"Mình không biết, có lẽ..." Ân Dao hơi cụp mắt: "Còn nghiêm trọng hơn cãi nhau rất nhiều."

"Nói chia tay rồi?"

Ân Dao trầm mặc: "Mình không nói."

"Vậy cậu ấy thì sao?"

Ân Dao lắc đầu.

"Vậy bây giờ còn liên lạc không?"

Lại lắc đầu.

Hoàng Uyển Thịnh nhìn ánh mắt cô: "Vậy cậu định làm thế nào bây giờ?"

"Mình cũng không biết."

Ân Dao lại cúi đầu tiếp tục làm việc, cô nghe thấy Hoàng Uyển Thịnh khẽ thở dài một hơi.

Buổi tối lúc chuẩn bị trở về nhà, Ân Dao nhận được một lời mời kết bạn, là người đại diện Tiểu Sơn của Tiêu Việt.

Cô chần chừ một lúc rồi chấp nhận.

Tiểu Sơn gửi tới một sticker chào hỏi, tán gẫu vài câu với cô sau đó mới nhắc đến chuyện chính. Cậu ta bảo hôm nay có mâu thuẫn ẩm ỉ ở công ty. Công ty muốn để Tiêu Việt làm khách mời thường xuyên cho một show truyền hình nhưng Tiêu Việt không đồng ý, hai bên giằng co. Bởi vì thời hạn hợp đồng sắp kết thúc, lúc này mà gây gổ với công ty, rất có thể sẽ không được ký tiếp. Ý Tiểu Sơn là muốn để Ân Dao giúp khuyên nhủ Tiêu Việt. Cậu ta nghĩ tới tính cách Tiêu Việt, ai nói chuyện cũng vô ích, nhưng không chừng cô Ân có thể thử một lần.

Dĩ nhiên, cậu ta cũng không hiểu rõ tình hình.

Ân Dao không biết nói thế nào cho cậu ta hiểu, cuối cùng chỉ đáp: Thật xin lỗi, tôi không có cách nào giúp cậu.

Nghe cô nói như vậy, Tiểu Sơn có hơi kinh ngạc, bởi vì lần gặp mặt trước đó, thái độ của cô rất tốt, cậu ta tưởng hẳn là cô sẽ nhận lời. Cậu ta hơi thất vọng, nhưng cũng không tiện nói nhiều, hơi âm vài câu khách sáo, bảo đã làm phiền cô rồi. Ân Dao đọc hết, cô bỏ điện thoại vào trong túi xách, khởi động xe lái ra khỏi bãi đỗ.

Về đến nhà đã hơn mười giờ, Ân Dao đem theo hai hộp bánh quy vào cửa. Lúc đổi giày lại nhìn thấy đôi dép lê kiểu nam đặt bên tường. Cô vào phòng ngủ, đồng hồ và kịch bản vẫn đặt nguyên vẹn ở chỗ cũ, trên mặt thảm cạnh cửa sổ có một đôi tất len của anh. Cô muốn thay đồ mặc ở nhà, mở tủ quần áo ra có quần áo của anh, vào nhà vệ sinh lại có đồ của anh, ra phòng bếp mở tủ lạnh lấy chai rượu trái cây vẫn có thể nhìn thấy xoong nồi chén bát anh mua.

Mười một giờ, Ân Dao ngồi ở ban công phòng ngủ uống hết một chai rượu trái cây, cô đứng dậy đi lấy điện thoại. Cô không cho mình thời gian do dự, lướt danh sách Wechat, tìm tới ảnh đại diện hình chiếc đàn cello đen trắng. Nhanh chóng gửi một câu: "Chùng nào anh rảnh, tới dọn đồ của anh đi!"

Nhấn xong cô vứt điện thoại, lại vào phòng bếp cầm chai rượu trái cây, dựa vào vách tường chậm rãi uống hết.

Nửa tiếng sau, trở lại phòng ngủ, trên điện thoại đã có thêm một tin nhắn mới...

"Không cần nữa, em ném hết đi!"

≡ 5s quảng cáo:

Chào mấy thím! Tình hình là nay cũng không phải ngày Hoàng đạo gì sát nhưng được một hôm nghỉ làm nên tui ở nhà... khai trương hồ mới. Truyện Lạc Đường của tác giả Thán Tây Trà nhee.

Mặc dù Ai Sợ Ai còn dang dở nhưng vì "đam mê" nên tui lại tiếp tục đào, đào, đào ㄏ____ㄏ

Mấy thím sang "xông đất" giúp tui với hiuhiu

Yêu ☐☐♥

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Cô ấy gây lăm

Sinh nhật Ân Dao vào lúc Bắc Kinh bắt đầu ấm lại. Từ sau trung tuần tháng Ba, nhiệt độ thấp nhất không còn âm độ nữa. Vào thời điểm này, Ân Dao về nước. Lúc cô đi trời đông giá rét, khi trở về hoa đào vừa chớm nở. Đất trời đã chuyển mùa.

Tiết Phùng Phùng nói cô may mắn, thời gian lạnh nhất vào cuối tháng Một đến đầu tháng Hai cũng chính là trước Tết âm lịch một khoảng thời gian ngắn ấy cô đi công tác ở London. Nửa cuối tháng Hai cô tới Seattle bầu bạn với dì, từ đầu đến cuối tháng thả ôm ấp khi hậu ôn đới hải dương, vừa khéo tránh đợt rét lạnh thấu xương nửa cuối mùa đông của thủ đô.

Năm nay Yin Studio mới ký hợp đồng với hai thợ chụp ảnh, lại tuyển thêm mấy thực tập sinh, đội ngũ lớn mạnh thêm bước nữa.

Tiết Phùng Phùng quản lý mọi thứ đầu vào đấy, Ân Dao yên tâm phẩy tay làm bà chủ như trước. Hôm về nước cô không tới studio mà nhắn tin cho Tiết Phùng Phùng báo đã đến nơi rồi kéo vali đi thẳng về nhà.

Trước khi vào thang máy cô nhận được điện thoại của Tạ Văn Châu. Lần cuối gặp Tạ Văn Châu là trước khi cô đến London, vào ngày hai mươi ba tháng chạp, Tết ông Công ông Táo. Khi đó bọn họ bàn vấn đề cô muốn ăn Tết ở đâu. Ân Dao từ chối khéo lời mời của anh ruột, đi thẳng tới London công tác. Thời điểm năm mới lại bay ra nước ngoài làm một người cần cù. Bởi vậy, đêm giao thừa Tiết Phùng Phùng còn đặc biệt vì cô mà đăng một bài hậu trường kèm theo chú thích: "Cô Ân ăn Tết ở nơi đất khách quê người một mình". Làm ra về cô rất đáng thương.

Ân Dao cũng không nhìn thấy bài viết này, đã rất lâu cô không lên Weibo, tới WeChat cũng rất ít xem, hầu hết công việc quan trọng đều dùng mail.

Tạ Văn Châu gọi cuộc điện thoại này để thúc giục Ân Dao sang ăn cơm. Đầu tháng này Ân Dao vừa trải qua sinh nhật hai mươi sáu tuổi, khi đó cô ở nước ngoài, Tạ Văn Châu không có cách nào mừng sinh nhật cô, đến một bữa cơm cũng không thể ăn cùng nhau. Không biết có phải vì nguyên nhân này hay không mà gần đây anh ta liên lạc với Ân Dao hai lần liên tiếp, bảo cô về nước rồi thì tới ăn cơm.

Ân Dao nhận điện thoại, nghe được giọng nói quen thuộc, giọng điệu của Tạ Văn Châu vẫn cái kiểu không ảm áp cũng chẳng mềm mỏng ấy, anh ta hỏi cô đến đâu rồi.

"Dưới lầu, vào thang máy ngay đây." Khi Ân Dao nhấn phím đi lên thì nghe Tạ Văn Châu nói đã bảo tài xế tới đón cô, sắp tới rồi.

Anh ta lại theo thói quen ra lệnh, tự sắp xếp, nhưng hiện giờ Ân Dao cũng học được cách không làm trái ý anh ta nữa, cô đáp: "Biết rồi, em lên thay quần áo xong thì đi ngay."

Ra ngoài rất lâu, trong nhà cửa sổ đóng kín mít. Vừa vào cửa liền có cảm giác rất bức bối, Ân Dao mở cửa sổ một nửa sau đó đến phòng ngủ thay quần áo, lại sang phòng chứa đồ chọn chiếc túi phù hợp. Cô vô ý liếc mắt trông thấy hai cái thùng giấy cỡ góc tường, thoáng chốc tim hơi thất lại.

Đêm đó, cô mượn rượu gọi anh tới lấy đồ, chẳng qua là vì chắc chắn rằng anh đã mất công đánh dấu kịch bản thế này, và lại anh làm việc luôn nghiêm túc, dù thế nào cũng sẽ đến đây một chuyến. Nào ngờ, anh quyết đoán cắt đứt quan hệ hơn cô tưởng, tới cái này cũng chẳng cần. Rõ ràng là không muốn gặp lại cô. Tin nhắn đó khiến Ân Dao trằn trọc cả đêm dài. Cô cũng không tìm anh nữa. Sáng sớm tỉnh mơ cô hùng hục hồ hồ đứng dậy tìm thùng đựng từng món từng món đồ của anh, như thể thanh lý một loại hài cốt nào đó. Xếp xong mấy thứ sau cùng, cô ném kịch bản vào trong, bỗng nhiên khi thế tắt phụt. Cô không biết đến cùng thì sự tức giận này có mấy phần là đối với anh, mấy phần là đối với chính mình.

Chuyện đã hơn một tháng trước, Ân Dao không muốn nghĩ tới nữa, cô mau mau cầm túi đi ra ngoài.

Lúc Ân Dao tới, Tạ Văn Châu đang ở nhà chờ cô. Anh dặn dò di Phương nấu một bàn đồ ăn, toàn chọn món cô thích.

Ân Dao xem điệu bộ kia liền biết thật sự là vì bù đắp sinh nhật cô. Cô nhiệt tình ăn khá nhiều, Tạ Văn Châu ngồi ở phía đối diện nhìn cô ăn canh, anh ta lên tiếng: "Cô đừng liều mạng làm việc như thế."

Ân Dao sững sờ: "Em có liều mạng đâu."

Tạ Văn Châu nhún mày: "Cô gây thành cái dạng này, đừng nói với anh là không có liên quan tới công việc."

Ân Dao im lặng, cũng không biết giải thích thế nào, cô cúi đầu, cầm đũa gắp miếng đậu hũ trong chén.

Trước giờ Tạ Văn Châu chỉ coi trọng công việc, có thể dành ra một chút tâm tư đặt trên người cô em gái này đã là không dễ dàng. Anh ta không có cách nào nhìn ra được điều gì đó từ sắc mặt của cô, nhưng cũng cảm giác được tình trạng của cô không tốt như lần trước tới đây.

Nhìn cô một hồi, về mặt anh ta chợt có hơi gượng gạo: "Cô có chuyện gì khó xử, đừng ngại nói với anh."

"Nói anh biết cũng vô ích thôi" Ân Dao cúi đầu nói một câu.

Tạ Văn Châu: "Cô không nói thì sao biết anh không làm được?"

Lời này thật sự là....

Ân Dao nghe xong thì phì cười, cô ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt anh ta và chuyển chủ đề: "Nghe nói Uyên Uyên tặng bánh quy cho anh."

Tạ Vân Châu không ngờ đột nhiên cô nhắc tới chuyện này, hơi sững sờ rồi nhàn nhạt đáp lời: "Ừm"

Ân Dao bèn hỏi tiếp: "Anh ăn chưa? Có phải ngon lắm không?"

"Cũng tạm." Tạ Vân Châu cũng không muốn trả lời mấy câu này, anh ta lờ mờ cô: "Cô cứ hỏi chuyện cô ấy làm chi?"

"Em có hỏi nhiều đâu, em mới hỏi một lần." Ân Dao chú ý đến nét mặt anh ta, trong lòng có hơi bất ngờ. Thật ra lần trước gọi điện thoại, nghe Hoàng Uyên Thịnh nói chuyện này cô đã cảm thấy có chút khó tin rồi.

Ân Dao không hiểu rõ tình hình cụ thể, chỉ biết là bọn họ vô tình gặp nhau chỗ Cận Thiệu. Lúc ấy Hoàng Uyên Thịnh đang phân phát bánh quy. Giờ cô ấy xem bánh quy hướng như "quà lưu niệm", thường xuyên mang theo người mấy hộp.

Trong ấn tượng của Ân Dao, anh trai cô luôn lạnh nhạt với phụ nữ. Hồi nhỏ, bạn nữ tặng đồ là không không bao giờ nhận, nếu lén lút nhét vào cặp, anh ta cũng sẽ không dùng. Kết quả, một là vào sọt rác, hai là đến tay Ân Dao. Cho nên cô không tưởng tượng nổi đáng về anh ta xách theo hai hộp bánh quy nhỏ.

Tạ Vân Châu nhìn biểu cảm của cô, không mấy vui vẻ: "Cô đang nghĩ cái gì nữa vậy?"

Ân Dao lắc đầu cười cười: "Không có gì."

Hôm nay, Ân Dao không chỉ ăn cơm mà còn nhận được quà.

Tạ Vân Châu tặng đồ tất nhiên là hào phóng. Ân Dao nhìn sợi dây chuyền kia mà chẳng dám sờ, cô quay đầu nhìn người đang ngồi trên sofa đọc báo.

"Không phải cô vừa chụp cái này sao?"

Tạ Vân Châu liếc mắt qua nhìn cô.

Ân Dao nói: "Quý giá quá, em không dám đeo."

"Không đắt." Tạ Vân Châu trả lời gọn lỏn.

Ân Dao không hỏi nhiều nữa, cô nhận đồ rồi không làm phiền anh ta thêm, chạng vạng cô rời khỏi nhà anh ta.

Ân Dao không về nhà ngay, cô nhớ hình như mấy tháng này Hasselblad ra mắt sản phẩm mới bèn đến cửa hàng xem thử. Không ngờ lại gặp một người trong trung tâm thương mại.

Tiểu Sơn tới trả quần áo cho một nhân hàng tài trợ cho công ty. Lúc cậu ta định lên thang cuốn thì trông thấy Ân Dao, cô đứng bên ngoài cửa hàng đồ ngọt, không biết đang nghĩ ngợi điều gì.

Mới đầu Tiểu Sơn chưa dám xác định, đến gần mấy bước mới gọi cô: "Cô Ân?"

Ân Dao nghe giọng nói liền quay đầu theo phản xạ, nhìn thấy cậu ta, rõ ràng cô hơi sững sờ.

Tiểu Sơn cười: "Thật đúng là cô, em còn tưởng nhìn lầm, sao cô gầy đi nhiều quá."

Bỗng dưng Ân Dao không biết nên phản ứng thế nào, cô gạt đầu nhìn chiếc túi trong tay cậu ta: "Cậu đến mua quần áo sao?"

"Không phải không phải, là công ty mượn, em đang định đem trả." Tiểu Sơn giải thích.

Ân Dao gạt đầu: "À."

Lúc này, Tiểu Sơn cũng cảm thấy hơi xấu hổ. Mặc dù trước giờ Tiêu Việt không nhắc tới, nhưng rất nhiều manh mối đã nói cho cậu ta biết hai người này đã chia tay, ít nhất là hiện giờ không còn liên lạc. Cậu ta có phần ngập ngừng, rất muốn hỏi Ân Dao điều gì đó nhưng khổ nỗi lại chẳng biết phải mở lời như thế nào.

Đang lúc xoắn xýt, cậu ta nghe Ân Dao hỏi: "Dạo này anh ấy ổn không?"

Tiểu Sơn có hơi kinh ngạc, nhưng vẫn thật thà nói cho cô biết: "Không tốt lắm, chạy sang Cam Túc rồi Nghe nói mấy ngày trước còn làm tay bị thương." Cậu ta thở dài có phần bất đắc dĩ: "Hạn hợp đồng của công ty sắp đến, cũng không đề cập tới chuyện ký tiếp. Bộ phim anh ấy đang nhận, đạo diễn là bạn của anh ấy, cực kỳ không đáng tin. Muốn đầu tư nhưng không có vốn, lại là lần đầu quay, không ai muốn nhận vai nam chính nên mới đẩy cái hố đó cho anh Tiêu Việt. Đã không có cát sê thì chớ, còn phải cho mượn ngược lại năm trăm ngàn. Toàn bộ hành trình đều quay ở Tây Bắc, điều kiện gian khổ lắm."

Ân Dao im lặng lắng nghe, bỗng nhiên có chút hối hận vì đã hỏi cậu ta.

Tiểu Sơn nhìn biểu cảm của cô, thử hỏi một câu thăm dò: "Cô Ân, hai người có phải đã..., có phải... hay không?"

Tuy không nói hết ra nhưng Ân Dao hiểu ý cậu ta. Từ sau tin nhắn đó, bọn họ không có bất kì liên hệ nào. Kiểu này không tính là chia tay, vậy chứ coi là gì nữa?

Cô gật đầu.

Về mặt Tiểu Sơn tỏ ra tiếc nuối, cậu ta thở dài một tiếng, cũng không dám hỏi thêm đành chào tạm biệt cô rồi đi lên lầu trả quần áo.

Rời khỏi trung tâm thương mại, Tiểu Sơn lại đến công ty một chuyến, đợi đến tối mới rảnh để gọi điện cho Tiêu Việt.

Cậu ta biết tổ quay phim không đáng tin kia dạo này đang quay tại thị trấn nhỏ Bắc La Chuyển Tỉnh ở A Khắc Tắc. Điều kiện rất tệ, ngay cả sóng điện thoại cũng chẳng ra sao, đợi hơn nửa ngày mới kết nối với bên kia. Không nghe thấy tiếng người mà lại nghe được tiếng gió thổi呼呼 trước.

Tiểu Sơn gọi Tiêu Việt một tiếng, cậu ta hỏi: "Tay anh sao rồi? Tới bệnh viện khám chưa?"

Mấy chữ xen lẫn trong tiếng gió: "Không sao hết."

Giọng anh khàn khàn.

Tiểu Sơn hỏi tiếp: "Anh đang làm gì vậy? Ăn cơm tối chưa?"

"Chưa ăn, bây giờ mới đi."

Tiểu Sơn không nén được tiếng thở dài, cũng không biết hỏi gì thêm nữa. Do dự một thoáng, cậu ta ngập ngừng nói với anh: "Hôm nay em... gặp cô Ân."

Trong điện thoại yên lặng một lúc, Tiểu Sơn không nghe thấy anh nói chuyện bèn gọi anh, anh ừ một tiếng.

"Em đi trả quần áo, gặp nhau trong trung tâm thương mại." Tiểu Sơn lại nói tiếp.

Tiêu Việt không đáp lời.

Anh nắm điện thoại đi dọc theo lối đi, chân đạp trên cát đá, cách một lớp giày vẫn có thể cảm nhận được sự gồ ghề. Đứng trước phát com, có người gọi anh, anh giơ tay lên đáp lại, chân anh đá hòn đá ven đường. Cùng lúc đó, giọng Tiểu Sơn lại truyền tới: "Cô Ân, cô ấy gầy lắm".

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Định từ bỏ sao?

Bước chân Tiêu Việt dừng lại, không đi tiếp về phía trước mà cúi đầu đứng trên đá vụn ven đường

Bên kia, Tiểu Sơn vẫn đang nói về "cô Ân", nhưng anh không lên tiếng ngăn cản, cũng chẳng chủ động hỏi thăm, đến tên của cô cũng không muốn nhắc tới.

Tiểu Sơn nói xong, không nghe anh đáp lại. Cậu ta nói ngưng ngừng: "Anh, hai người có thể tái..." Cậu ta ngập ngừng: "Ý em là, cũng đâu nhất định phải chia tay. Cô Ân rất tốt, nếu là cãi nhau, anh nhường cô ấy chút đi. Dù nói thế nào thì cô Ân cũng là con gái, cũng muốn được dỗ dành, anh..."

"Tiểu Sơn!" Rốt cuộc Tiêu Việt ngắt lời cậu ta, giọng anh khàn khàn bảo: "Đừng nói nữa."

"Không phải... Không phải em muốn khuyên nhủ gì đâu". Tiểu Sơn thở dài: "Chỉ là em là cảm thấy cô Ân vẫn còn quan tâm anh. Lúc em nói tay anh bị thương, trông đáng về cô ấy buồn lắm."

Tiểu Sơn không biết nghe cậu ta nói thế thì Tiêu Việt suy nghĩ thế nào, bởi cậu ta không nghe được câu trả lời. Trong điện thoại chỉ truyền tới tiếng gió đêm Tây Bắc.

Tiểu Sơn biết dạo này hôm nào Tiêu Việt cũng phải quay đêm, cũng không dám làm trễ giờ cơm của anh. Cậu ta dặn dò vài câu rồi tắt máy.

Tiêu Việt vẫn đứng một chỗ. Trong lều vài lớn đằng trước có ai đó thò nửa người ra gọi anh. Anh nhét điện thoại vào trong túi quần, sai bước qua đó.

Sau giờ cơm chiều có một chút thời gian nghỉ ngơi, Tiêu Việt ở trong lều vải chờ quay. Mấy ngày liên tục không có thời gian ngủ một giấc ngon lành, thật ra anh rất mệt mỏi, nhưng đôi mắt nhắm lại một lát đã mở ra. Anh đề nén tâm trạng bức dọc, cầm điện thoại chơi một game nhỏ, thắng hai ván liên tiếp nhưng không hào hứng. Rồi anh tiện tay ấn mở WeChat, trong vòng bạn bè, gần nhất là Hoàng Uyển Thịnh đăng bài. Cô ấy chụp bánh ngọt mình vừa làm, trong ảnh có người khác xuất hiện nhưng không có chụp mặt mà chỉ có đôi tay cầm túi bắt kem đang vắt kem lên bánh ngọt.

Tiêu Việt liếc sơ qua thì biết người nọ là ai. Trên mu bàn tay của cô có một vết sẹo nho nhỏ màu đỏ sậm, là vết thương cũ. Ngón tay anh dừng lại một lúc, sau đó ném điện thoại sang bên cạnh, cầm kịch bản lên đọc.

Giờ phút này, Ân Dao và Hoàng Uyển Thịnh cùng nhau hoàn thành mẻ cupcake cuối cùng. Cô thờ phào nhẹ nhõm, như kiểu rất có cảm giác thành tựu.

Hoàng Uyển Thịnh đưa cho cô hai cái bánh, nói: "Cậu vừa trở về thì đến giúp mình làm việc ngay, thật là ngại quá."

Ân Dao uể oải nằm liệt trên ghế sofa: "Mình cũng không ngờ mình cần cù cỡ này."

"Cậu mà không cần cù sao?" Hoàng Uyển Thịnh cười nói: "Cuối năm vẫn đi công tác, đúng là siêu nhân nữ. Lại còn trôi qua hai tháng ở nơi đất khách quê người nữa chứ".

Ân Dao ừ một tiếng, Hoàng Uyển Thịnh quay đầu nhìn cô rồi hỏi: "Sao rồi? Ra ngoài thay đổi hoàn cảnh như vậy, tâm tình có chuyển biến tốt không?"

"Cũng tạm." Ân Dao cười nhạt: "Cậu cũng biết đó, đầu phải lần đầu tiên mình thất tình, có kinh nghiệm mà."

Hoàng Uyển Thịnh nghe được ý tự giễu trong lời nói của cô, lưỡng lự một lúc, cô ấy vẫn hỏi: "Vẫn còn nhớ cậu ấy sao?"

"Mình nói không nhớ, cậu tin không?" Ân Dao cầm một chiếc bánh, cắn phần kem phía trên.

Hoàng Uyển Thịnh nhìn đáng vẻ của cô, cô ấy cười cười: "Không nghĩ tới chuyện tìm cậu ấy sao?"

Ân Dao lắc đầu: "Anh ấy sẽ không để ý đến mình."

"Sao cậu biết?"

Ân Dao ăn hết chiếc bánh trong tay, giọng nói của cô phẳng lặng không chút gợn sóng: "Nếu mình là anh ấy thì cũng không muốn để ý đến mình nữa."

Lần cãi nhau đó, cô nói mà không biết lựa lời. Nghĩ tới nghĩ lui, lần nào cô cũng cảm thấy bản thân vừa xấu xa vừa khó ưa. Cô bảo với Cận Thiệu rằng cô chưa từng dùng cách si nhục để đối xử với người khác, huống chi là Tiêu Việt. Ấy thế mà, cô lại thẳng thừng dùng thủ đoạn đó đáp trả Tiêu Việt. Cùng lắm anh chỉ nói lấy có một câu.

"Anh ấy ở bên mình không mấy vui vẻ." Ân Dao nói ra kết luận mà cô đã suy nghĩ bấy lâu: "Một vài tư tưởng và thái độ của bọn mình khác nhau rõ rệt. Có lẽ mình không hợp với anh ấy, dây dưa thêm nữa sẽ chỉ tổn thương anh ấy."

Hoàng Uyển Thịnh hơi bất ngờ, hiếm khi nghe được những lời lý trí thế này từ miệng Ân Dao.

"Vậy bây giờ cậu định từ bỏ sao?" Cô ấy hỏi.

Ân Dao: "Xét về mặt lý trí là vậy."

"Thế còn mặt tình cảm?"

"... Có gắng bảo vệ lý trí thôi."

Ân Dao cũng không phải nói suông, trên thực tế, trong vòng mấy tháng sau đó cô làm như vậy thật. Toàn bộ đồng nghiệp trong Yin Studio đều nhận ra trạng thái của cô thay đổi, gần như dòi trọng tâm cuộc sống vào trong công việc. Hồi trước, vừa xong việc liền đi ngay, mà bây giờ thích nán lại văn phòng. Chỉ cần ở Bắc Kinh, hầu như hôm nào cũng đi làm, một ngày ba bữa cơm đều giải quyết trong căn tin của studio, số lần đi công tác cũng nhiều hơn trước kia.

Trời nóng nực nên việc chụp hình trở nên rất vất vả, nhất là chụp ngoại cảnh. Vốn dĩ cân nặng của Ân Dao tăng một chút vào tháng năm, làm xong tháng sáu bỗng dung tuột xuống, còn gầy hơn trước kia. Lúc này tới Tiết Phùng Phùng cũng có phần lo lắng, mấy ngày liên tục giúp cô cải thiện cơm nước. Ngược lại Ân Dao không quan tâm, gầy chút cũng tốt, cô ăn đồ ngọt không kiêng nể gì cả nhưng Tiết Phùng Phùng cũng không thể nói gì. Có điều dạo này không có đồ gì mới để nếm thử, bởi vì Hoàng Uyển Thịnh vào tổ quay phim rồi, không thể tiếp tục nghiên cứu đồ ngon nữa. Đã hai tháng Ân Dao không gặp cô ấy, nghe nói bộ phim cô ấy đang quay là một phim chính kịch lịch sử nên thời gian quay rất dài.

Mãi đến trung tuần tháng bảy, Hoàng Uyển Thịnh mới xin đoàn phim cho nghỉ, trở về Bắc Kinh để quảng bá cho bộ phim cổ trang "Minh nguyệt" đang có tiếng vang cực tốt. Lướt xem và danh tiếng rất lớn nên đoàn làm phim muốn mở một cuộc gặp mặt.

Bộ phim này, Ân Dao cũng không xa lạ, tháng mười hai năm ngoái cô đã đến thăm đoàn, chỉ là không ngờ bây giờ đã phát hành. Nghe Hoàng Uyển Thịnh nói tới, rõ ràng cô sùng sốt một chút.

Hoàng Uyển Thịnh thấy đáng vẻ Ân Dao hoàn toàn không biết gì cả liền hiểu người này vẫn đang trong trạng thái cai internet, Weibo không lên, TV cũng

chẳng xem

Cuối cùng, cô ấy vẫn nhắc một câu: "Nếu cậu lên Weibo nhìn thử, sẽ cực kỳ ngạc nhiên."

Ân Dao hơi nghi hoặc nhìn cô ấy.

Hoàng Uyển Thịnh: "Mình nói Tiêu Việt."

Ân Dao ngậy người, chợt nhận ra đã rất lâu không có ai nhắc tới cái tên này ở trước mặt cô. Cô cố gắng che giấu tâm tình dao động và hỏi: "Anh ấy thế nào?"

"Còn nhớ rõ không? Mình nói phim này phát sóng, cậu ấy sẽ lên một bậc thang. Cậu còn nói mình giống người đại diện."

"Nhớ."

Hoàng Uyển Thịnh mỉm cười: "Sự thật chứng minh, mình thật sự rất có tư chất của người đại diện."

Ân Dao đã hiểu.

Cô không nói gì, Hoàng Uyển Thịnh quan sát biểu cảm của cô, cười nhẹ: "Thật sự không tò mò hả? Dẫu sao cũng đi thăm đoàn rồi, không muốn nhìn xem thành phẩm thế nào sao?"

Ân Dao im lặng một lúc, cô đáp: "Gần đây hơi bận, tối rảnh sẽ xem."

Hoàng Uyển Thịnh ừ. Cứ tưởng hôm nay sẽ bị hỏi chuyện gặp mặt của đoàn làm phim nhưng rốt cuộc Ân Dao không nói gì hết nên cô ấy cũng không kể với Ân Dao rằng Tiêu Việt không đến.

Sau hôm đó, Hoàng Uyển Thịnh về Hoàn Kiếm, mà Ân Dao đi Lisbon, một tuần sau cô ốm bệnh trở về. Ngày nắng gắt mà bị cảm cúm rất khó chịu. Tiết Phùng Phùng cho cô nghỉ, Ân Dao ở nhà ngủ ba ngày. Xế chiều hôm thứ hai Ân Dao mới đến studio. Cô không chụp hình nên cũng lười trang điểm. Đã rất lâu rồi cô không cắt tóc, tóc đã dài qua vai một đoạn, xổ ra sau lưng. Lại thêm vừa mới bị bệnh chưa khỏi hẳn nên sắc mặt hơi tái. Trông có vẻ không có sức sống, so với trạng thái trước đó thì kém đi rất nhiều.

Tiết Phùng Phùng hơi lo lắng hỏi: "Muốn nghỉ phép dài hạn không? Nhìn thân thể cô hao mòn quá."

Ân Dao cảm thấy không cần thiết: "Thật ra cũng ổn, không nghiêm trọng vậy đâu." Cô cúi đầu uống cà phê nóng mà Đinh Đinh đưa.

Tiết Phùng Phùng nói: "Cận Thiệu nhờ tôi hỏi cô, vì sao hơn nửa năm rồi cô không để ý tới cậu ta?"

Ân Dao im lặng không đáp.

"Tôi mai cậu ta tổ chức tiệc sinh nhật, nói là mong cô tới đó." Tiết Phùng Phùng nhún mày: "Nè, rốt cuộc hai người sao vậy? Tôi cũng tò mò lắm, có phải cậu ta phạm tội chết gì rồi không? Ví dụ như tác hợp cho cô và Lương Tân Nam?"

"Không phải." Ân Dao nói: "Tôi bận quá, không rảnh để ý tới cậu ta."

Tiết Phùng Phùng không tin, nhưng cũng chẳng mấy bận lòng. Cô ấy lại hỏi tiếp: "Vậy đêm mai có đi không?"

"Để sau đi, mệt quá không đi được."

Ân Dao nán lại vẫn phòng đến tối, cô ăn cơm tối trong studio. Vì tới trễ nên căn tin không còn nhiều đồ ăn, cũng chỉ còn hai bàn có người ngồi. Cô một bàn, ba cô bé thực tập ngồi một bàn khác ở bên kia lối đi nhỏ.

Ân Dao ăn xong, thấy ba cô bé kia vẫn chưa đi mà ngồi xúm lại một chỗ nhìn điện thoại, dáng vẻ rất phấn khích. Cô chỉ nghe được một tí âm thanh, hình như là phim truyền hình, phối nhạc rất hay.

Ân Dao bước qua, vốn muốn nhắc nhở mấy cô ấy về trường học sớm một chút, chú ý an toàn. Kết quả nói xong rồi, lúc đang định đi thì tình cờ nhìn thấy màn hình điện thoại di động, ánh mắt cô chợt khựng lại.

Cô bé bên trái rất hoạt bát, ngạc nhiên hỏi: "Cô Ân, cô cũng hóng phim này sao?"

Ân Dao im lặng rồi vô thức trả lời: "Có xem một chút."

Cô bé kia nói một cách kích động: "Cô Ân, cho cô xem tập mới nhất hôm nay. Ngược quá trời ngược!" Vừa nói vừa thoát khỏi giao diện, sau đó nhanh chóng ấn vào danh sách hot search một lần nữa.

Ân Dao nhìn thấy bốn chữ rõ ràng - "Triệu Thủ chiến tử".

Cô thoáng sững sờ. Giao diện mới đã nhảy ra, một đoạn video ngắn bắt đầu phát, dài hai phút rưỡi. Là trích đoạn tướng quân Triệu trước khi chết. Bắt

đầu từ lúc chàng trúng tên, ngã ngựa. Đến cuối cùng máu me đầy mình, chàng quỳ rạp bên cạnh cờ soái. Hồi ức xuất hiện, chàng mặc trang phục thiếu niên, cưỡi ngựa băng qua kinh thành. Thất lưng gấm, giày đen, tay áo phất phơ trong gió. Sau đó chuyển sang cảnh tay chàng nắm chặt chiếc bùa bình an đã bị máu thấm ướt.

Cô bé bên cạnh giải thích chỗ ngược cho Ân Dao hiểu. Cái bùa bình an đó vốn không phải công chúa nhỏ mà chàng thích tặng cho, là tỳ nữ bên cạnh công chúa thầm mến chàng đã tặng. Nhưng mãi đến lúc chết, chàng vẫn không hay biết.

Trước giờ Ân Dao đâu rõ, hóa ra bộ phim này, kết cục của anh là như thế.

Cô lại vô thức nhớ tới mùa đông năm ngoái tới Hoàn Điểm thăm anh, mắt anh đỏ ửng bảo là quay cảnh khóc bởi vì đại ca chết rồi. Cô hỏi anh có cảnh tình cảm hay không, anh báo trước để cô chuẩn bị, anh nói anh phải ôm công chúa...

Đêm đó, sau khi về nhà, chuyện gì Ân Dao cũng làm không xong. Cô ở trong phòng tới ba tiếng, rửa hồng một đồng ảnh. Rạng sáng, cô nằm trên giường xem Weibo của Tiêu Việt. Từ tháng Bảy đến nay, anh không có cập nhật nào, nhưng khu vực bình luận lại cực kỳ sôi nổi.

Ân Dao đứng dậy mở chai rượu, uống được một nửa, cô ngồi ngoài ban công gọi điện thoại cho Tiêu Việt.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: "Em xin lỗi";

Cho dù đã lấy hết dũng khí, nhưng lúc điện thoại kết nối, nhịp tim Ân Dao vẫn dồn dập như cũ, bất giác siết chặt điện thoại. Cô đi sang bên cạnh hai bước, dựa lưng lên cửa thủy tinh tựa như đang tìm một nơi chống đỡ.

Tiếng "tút" chậm chạp kéo dài đã kết thúc, Ân Dao muộn màng nhận ra cô vẫn chưa nghĩ kỹ để chọn từ. Chưa kịp mở miệng đã nghe được giọng nói hưng phấn ở đầu kia: "Cô Ân!"

Ân Dao ngạc nhiên.

Là Tiểu Sơn.

"Là cô sao?" Tiểu Sơn quá đổi mừng rỡ.

Ân Dao đáp: "Là tôi."

"Ồ, sao lúc này cô... Ôi trời!" Tiểu Sơn kinh ngạc quá nên nói năng có phần lộn xộn: "Là thế này, Tiêu Việt đang quay phim! Điện thoại anh ấy em đang giữ giùm, giờ tui em đang ở Tây An!" Cậu ta nói rất nhanh, nói đến đây, rõ ràng có hơi sốt ruột: "Hôm nay anh ấy lại quay đêm, vẫn chưa kết thúc, chỉ bằng... Chỉ bằng đợi anh ấy xong việc, em bảo anh ấy gọi lại cho cô?"

Ngẫm nghĩ lại cảm thấy không ổn, không chừng đêm nay quay xong cũng sau hai giờ, chẳng lẽ bắt người ta đợi tới lúc đó?

Cậu ta lập tức nói: "Thôi vậy đi, bây giờ em đi tìm anh ấy!"

Canh lòng dề trên bàn mới uống được nửa chén, ban đầu định đem cho Tiêu Việt một chén nhưng giờ chẳng thèm đoái hoài tới. Cậu ta vội vàng vàng đưa tiền cho ông chủ trong chợ đêm rồi nói với Ân Dao: "Gần lắm, cô đợi chút nha! Đợi chút nữa em nhất định gọi lại cho cô!"

Ân Dao định nói không cần gấp gáp như vậy, kết quả Tiểu Sơn vội vã lên đường, không kịp đợi cô trả lời cậu ta đã cúp điện thoại.

Trường quay ở một công xưởng bỏ hoang.

Lúc Tiểu Sơn chạy tới, còn đang quay phim. Đạo diễn cực kỳ thích bởi móc chi tiết, một động tác không vừa ý cũng bắt quay lại lần nữa. Cậu ta đã chờ hơn nửa tiếng, càng chờ càng sốt ruột. Đợi mãi mới đến lúc Tiêu Việt từ trên xe bán tải cũ bước xuống, đạo diễn lại kêu anh qua nói chuyện. Đằng sau, diễn viên cần quay đã vào vị trí.

Dây điện quần tạt trên tầng cây, đèn của đoàn phim treo cao cao, ánh sáng trắng soi sáng gương mặt mệt mỏi không chịu nổi của từng người. Thời tiết quá oi bức nhưng chẳng có thiết bị tránh nóng, quần áo sớm bị mồ hôi thấm ướt. Động lực duy nhất là cố nhịn mấy ngày nữa sẽ đóng máy.

Tiểu Sơn nóng lòng đợi dưới tầng cây, chờ đạo diễn nói xong, lập tức nhân chút thời gian nghỉ ngơi cậu ta kéo Tiêu Việt qua. Cậu ta lúi cuội tay phải của anh, vừa nãy quay cảnh đánh nhau, tay phải anh đập vào cửa xe, đau dữ dội. Bây giờ bị cậu ta kéo, toàn bộ bả vai đều run rẩy.

Tiểu Sơn không phát hiện, cậu ta kéo đẩy anh vào trong phòng hóa trang đoàn phim dựng lên tạm thời.

"Nhanh nhanh nhanh, cô Ân gọi điện cho anh!"

Tiêu Việt đang cúi đầu ấn khuỷu tay, nghe thế liền ngơ ngác. Đôi mắt đen như mực nhìn về phía Tiểu Sơn, đau đến mức trên gương mặt tái nhợt toàn là mồ hôi.

"Người ta chờ anh một tiếng rồi." Tiểu Sơn vừa nói vừa từ lịch sử cuộc gọi bấm gọi lại.

Tiêu Việt còn chưa kịp phản xạ thì điện thoại đã nhét vào trong tay anh.

Trong phòng hóa trang không có người khác, Tiểu Sơn không nói hai lời liền đóng cửa lại.

Ân Dao đợi cả tiếng đồng hồ, đã không trông mong Tiêu Việt sẽ gọi lại, nhưng cô cũng không ngủ. Cô vùi trong chăn nhìn một tấm ảnh, là tấm ảnh mà rất lâu trước đây cô dùng máy ảnh phim chụp lên. Lúc ấy được anh đồng ý, cô giữ lại. Về sau cô rửa ra, màu sắc rực rỡ, nhưng đêm nay cô lại dùng tấm phim đó rửa một lần nữa, rửa ảnh đen trắng. Loại này khá khó làm nên cô phải hủy rất nhiều tấm.

Không thể không nói, so với cố gắng tạo kiểu thì chụp lên càng khiến người ta bất ngờ hơn. Cơ thể anh buông lỏng mà tự nhiên, tóc đen nhánh xoã tung, anh tùy ý nâng tay trái lên, cơ lưng bóng loáng... Tia sáng lưu lại trên người anh bóng mờ mờ chân thật nhất.

Điện thoại bên gối đột nhiên rung lên, Ân Dao lấy lại tinh thần. Ánh mắt dời qua, cô thấy rõ tên người gọi trên màn hình. Ân Dao phát hiện bản thân có hơi kích động, lòng bàn tay cô nóng lên. Cô nhận điện thoại, nhưng lại không xác định đầu kia là ai, cô ngập ngừng alo một tiếng: ".... Tiểu Sơn?"

Không có ai đáp lời, nhưng Ân Dao nghe rõ tiếng thở rất khẽ.

"Tiêu Việt?" Cô vô thức gọi anh.

Mấy giây sau cô nghe được một tiếng "Ừ" rất thấp. Chẳng rõ tại sao, Ân Dao ngẩn người một lát.

"Anh... kết thúc công việc rồi?"

"Chưa."

Giọng Tiêu Việt khàn khàn, Ân Dao không kịp suy nghĩ đã hỏi: "Anh bị bệnh sao?"

Hỏi xong mới nhớ từng có một lần cũng thế này, khi đó anh đang ở Hoành Điểm quay "Mình nguyệt".

Đó cũng xem như là thời điểm bọn họ ngọt ngào nhất.

Không biết có phải Tiêu Việt cũng nhớ lại chuyện này hay không, anh chẳng đáp lời. Trong điện thoại yên tĩnh quá mức, gần như không có lời nào để nói, nhưng vẫn không có ai cúp máy. Lát sau, là Ân Dao lên tiếng trước, cô sợ cứ kéo dài thế này sẽ làm chậm anh quay cảnh tiếp theo. Cô cố đè nén tâm tư rồi hỏi: "Em gọi điện là muốn nói xin lỗi với anh, có lẽ có hơi muộn... Dù đã chia tay, em cũng muốn để anh biết, em không muốn làm tổn thương anh, những lời khi đó em nói không phải thật lòng. Em xin lỗi."

Tiêu Việt cúi đầu đứng đấy, lực phù ngũ tạng đều nhộn nhạo. Bên tay anh là chiếc bàn thấp, đồ dùng trang điểm bày bừa lộn xộn, phòng hóa trang chật hẹp như cái lồng hấp. Cách cánh cửa gỗ cũ nát, ngoài kia nhân viên đoàn phim đang hối hả, tiếng chỉ đạo ồn ào xông vào. Tay phải của anh đau đớn khó chịu. Cuộc sống kìm nén suốt năm tháng, nay lại bị một cuộc gọi của cô đánh vỡ ý chí.

Trong ống nghe, giọng Ân Dao có phần ngập ngừng: "Sau đó em đã thử suy nghĩ. Anh nói đúng, em không nên bởi vì anh ta kết hôn thì chạy tới đùa bỡn anh, đúng là rất vô trách nhiệm. Anh trách em cũng phải, em đã khiến cuộc sống của anh rối loạn."

Nói đến đây, dường như đủ rồi, dường như vẫn chưa đủ. Cô nhìn chằm chằm ảnh chụp trong tay, vào lúc này lý trí vượt lên trên tất cả, cô nói khẽ: "Mong anh sau này mọi sự được suôn sẻ."

Tiêu Việt nghe rõ ý cô, anh chờ đợi nắm chặt điện thoại, thật lâu không thốt nên lời.

Anh cứ tưởng..

Hóa ra là ý này.

Môi anh cứng đờ mấp máy, cúi đầu cười tự giễu một tiếng.

Chỉ nửa phút, anh tựa lưng trên cửa, nói thờ ơ: "Tôi hiểu rồi." Ngừng một lúc, anh nói: "Chuyện cãi nhau, em không cần xin lỗi, tôi cũng đã nói lời quá đáng."

Cách đường dây điện thoại, Ân Dao không thể nhìn thấy vẻ mặt anh. Nghe anh đáp như vậy, cô đành nói: "Vậy được rồi, coi như chuyện này qua đi."

Nghĩ một chút cô nói tiếp: "Em có xem phim mới của anh, hay lắm." Khi nói câu này cô cố gắng ra tỏ ra thoải mái.

Tiêu Việt không đáp lại, chỉ ừ một tiếng.

Ngoài cửa, có người đến gọi Tiêu Việt đi quay. Tiểu Sơn và người nọ cãi nhau, khá ồn ào.

"Gấp cái gì gấp cái gì! Đợi lát nữa quay thì có làm sao? Tường ai chứ? Bộ không phải anh ta gài bẫy nên Tiêu Việt của chúng tôi mới tới đây rước vạ hay sao?!"

Có lẽ là tức giận quá nên giọng cậu ta như xuyên tường phá vách, cánh cửa nào có ngăn nổi, tới Ân Dao cũng nghe được âm thanh ồn ào bên kia, cô đành nói với Tiêu Việt: "Anh đi làm việc đi, em không làm phiền anh nữa."

Nói xong, không nghe thấy Tiêu Việt đáp lời, cô đợi anh tắt điện thoại, nhưng không biết tại sao anh vẫn chưa cúp máy, tiếng om sòm không ngừng truyền tới. Ân Dao tưởng anh quên tắt bên tự mình cắt đứt cuộc trò chuyện.

Cửa phòng hóa trang bị kéo ra, Tiểu Sơn vừa mắng đuổi người kia đi, lửa giận đang ngút trời. Một giây sau quay người nhìn thấy Tiêu Việt, lập tức đổi sắc mặt: "Sao rồi?"

"Tôi đi quay phim." Tiêu Việt đưa di động cho cậu ta, bước về phía trước.

Tiểu Sơn ngẩn người, chạy theo hỏi anh: "Nói chuyện với cô Ân thế nào?"

Tiêu Việt không muốn trả lời, mà thật ra anh cũng không biết trả lời thế nào.

Nhờ ánh đèn của đoàn phim, Tiểu Sơn thấy rõ sắc mặt của anh, trong lòng đoán được kết quả, cậu ta thất vọng thờ dài.

Công dã tràng rồi!

Đêm nay xem như Ân Dao đã giải quyết xong phiền muộn, cô cho rằng đến đây là kết thúc. Lúc xử lý chuyện của mình và Tiêu Việt cô đã đầy đủ lý trí, thậm chí cô còn dùng lối tư duy của Tạ Văn Châu để suy nghĩ vấn đề "có thích hợp hay không".

Chuyện đang dở xử lý xong, Ân Dao mong rằng có thể vì thế mà nhẹ nhõm hơn, cô không còn cố né tránh tất cả những chuyện liên quan đến Tiêu Việt nữa. Thỉnh thoảng sẽ xem tin tức giải trí vụn vặt để tìm hiểu tình hình của anh.

Anh quay phim xong, từ Tây Bắc trở về, "Minh nguyệt" đã phát sóng lần hai, rốt cuộc có tay săn ảnh lần theo hành tung của anh.

Ân Dao thấy ảnh sân bay của anh trên Weibo, anh đeo khẩu trang, bị một đồng người vây quanh, không nhìn rõ mặt. Cô chưa từng nghiêm túc để ý tới giới giải trí, đây là lần đầu tiên cô thật sự cảm nhận được sự chênh lệch giữa hot và không hot. Nhớ lúc trước anh lộ mặt đất cô đi xem phim trước mặt mọi người cũng chẳng ai chú ý.

Về phần sau đó, Tiêu Việt nhận quảng cáo gì, có phim nào bàn bạc với anh, Ân Dao không để ý nữa. Cô tới New York bận rộn một trận, chỉ có điều lúc gọi điện tán gẫu với Hoàng Uyển Thịnh có nghe cô ấy nhắc tới chuyện Tiêu Việt và cô ấy cùng được mời tham gia chương trình gì đó trên truyền hình. Nhưng Ân Dao không hỏi nhiều.

Sau khi trở về từ New York, cô phải đến dự dạ tiệc từ thiện của bên đối tác. So với năm ngoái thì sớm hơn hai tháng, vào ngày 20 tháng 9. Địa điểm tổ chức là tại khách sạn Bách Duyệt.

Năm nay lễ phục của Ân Dao, Tiết Phùng Phùng sớm đã chọn xong, cô ấy chọn một bộ rất mát mẻ, gần như lộ hết phần lưng. Trái lại đồ trang sức không chọn nên cô đành đeo dây chuyền kim cương mà Tạ Văn Châu tặng. Đến khi nhìn thấy Ân Dao mặc lễ phục, Tiết Phùng Phùng thật lòng cảm thấy vẫn là gây một chút mới mẻ, càng gây càng tốt. Vòng eo thật xứng với câu "vừa đủ một nắm". Lại thêm bờ vai và tấm lưng ấy, chỉ nhìn bóng lưng thôi cũng đủ khiến lòng người chọn rộn.

"Hôm nào tôi cũng hối hận, không dắt cô xông pha giới giải trí."

Ân Dao thấy cô ấy lại bắt đầu nói sảng, cũng lười đáp, cô quay đầu liếc bộ âu phục màu trắng trên người cô ấy, thật lòng thật dạ khen một câu: "Chi cũng đẹp trai lắm."

"Đương nhiên rồi." Tiết Phùng Phùng đá lông nheo một cái, đưa tay kéo kéo váy Ân Dao, làm bộ muốn chụp lấy ngực cô. Ân Dao bắt được tay cô ấy: "Đừng làm rộn".

Chạng vạng bọn cô đến khách sạn, Ân Dao kéo Tiết Phùng Phùng đi thăm dò, một đám phóng viên giờ máy chụp hình liên tục. Đợi tới lúc vào sảnh tiệc, cuối cùng cũng tự do một chút.

Hai người được cô lễ tân dẫn tới một bàn ngồi xuống. Tiết Phùng Phùng không ngồi được bao lâu liền đứng dậy đi xã giao, Ân Dao cũng bị ép đi theo một bên. Chờ hồi thăm hết một vòng xong, đứng mới chân luôn rồi.

Ân Dao trở về chỗ ngồi, điện thoại đột nhiên reo lên. Hoàng Uyển Thịnh nhắn trên Wechat: "Qua đây cùng đi toilet!"

Ân Dao ngược mắt tìm kiếm nhanh chóng nhìn thấy bóng dáng của cô ấy, không biết đã đến đây lúc nào. Cô ấy mặc một bộ lễ phục màu trắng cổ chữ V khoét sâu, ngồi ở một bàn gần sân khấu.

Ân Dao đứng dậy bước qua, Hoàng Uyển Thịnh đứng ở hành lang bên kia đợi cô.

Ân Dao đi được nửa đường thì dừng bước.

Bên kia có một người đi tới, âu phục đen, sơ mi trắng, thân hình cao ráo, khuôn mặt khôi ngô.

Tám tháng dài đằng đẳng, Ân Dao chưa từng gặp anh.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Dừng tắt!

Ân Dao có chút mất hồn đứng ở đó, mãi đến khi Hoàng Uyển Thịnh quay người lại vẫy tay với cô, cô mới đi qua. Ân Dao chắc chắn Tiêu Việt cũng nhìn thấy cô, bởi vì bước chân anh rõ ràng khựng lại một chút. Nếu như không phải vì chỗ ngồi của anh ở đây nên buộc phải vòng qua lối đi nhỏ này, phải chăng anh sẽ không bước tới? Vấn đề này, không có thời gian để suy nghĩ.

Hoàng Uyển Thịnh kéo tay Ân Dao, đang muốn khen lễ phục của cô thì khóe mắt liếc thấy Tiêu Việt đã đến gần, cô ấy liền quay sang cười với anh.

Tiêu Việt đi tới chào hỏi cô ấy, gọi một tiếng "chị Uyển Thịnh".

Từ sau khi "Minh nguyệt" phát sóng, tình cảm chị em nhà họ Triệu ở bên ngoài khá được thoải phóng. Trong phim tình cảm giữa họ khiến người ta xúc động, ngoài phim thì fan hai nhà cũng hòa hợp, tới bây giờ vẫn gọi họ là "Tỷ tỷ", "đệ đệ". Tháng trước có buổi tuyên truyền, đều là mấy diễn viên chính tham gia. Phần giao lưu còn ổn, nhưng đến phần chơi mấy trò sinh động như kiểu gameshow thì với tính cách của Tiêu Việt hiển nhiên không mấy thích ứng. Bởi vì nguyên nhân là Ân Dao nên Hoàng Uyển Thịnh quan tâm anh hơn một chút so với người khác, ở hiện trường dẫn dắt anh, qua vài lần hai người cũng thân thiết hơn không ít. Tiêu Việt nghe lời cô ấy, cuối cùng không còn gọi là "cô Hoàng" nữa. Ban này lúc Hoàng Uyển Thịnh thấy anh ở khu vực phỏng vấn, cô ấy chợt nảy ý định trêu Ân Dao. Tất nhiên lúc này cô ấy rất muốn hoàn thành ý định này.

"Mới thấy chỗ ngồi của cậu, hình như ở bên kia" Cô ấy cười chỉ phương hướng cho Tiêu Việt rồi quay đầu vỗ tay Ân Dao: "À, mình quên lấy túi, cậu đợi mình một lát." Nói xong liền đi về phía bàn rượu bên kia đi.

Chỗ này chỉ còn lại hai người. Một bên là khu vực phỏng vấn thăm dò ồn ào, một bên là đại sảnh dạ tiệc náo nhiệt, thỉnh thoảng có người đi dọc theo hành lang. Ân Dao nhẹ nhàng nhấc váy, đứng sang bên cạnh. Cô ngẩng đầu, thấy Tiêu Việt chưa đi mà đang nhìn cô. Ân Dao hơi bất ngờ, cô tưởng anh nói chuyện với Hoàng Uyển Thịnh xong sẽ đi chứ...

Đứng gần như thế cô mới phát hiện ra anh đã gầy đi, cũng đen hơn một chút, dù sao cũng ở lại Tây Bắc gần nửa năm mà. Nhìn chung thì da anh vẫn đẹp, đôi lại là người khác chưa biết sẽ thô cỡ nào. Có lẽ do gầy và tóc cắt ngắn nên so với trước kia thì khuôn mặt anh trở nên góc cạnh hơn. Chẳng rõ là nguyên nhân này hay là cái gì khác, thoạt trông anh trưởng thành hơn một chút. Nếu chỉ bàn về gương mặt này, Ân Dao cảm thấy dù cả đời cũng không nhìn đủ.

Nhưng cũng không thể nhìn hoài như vậy, cô muốn nói gì đó, nhưng không tìm được lời mở đầu. Lần cuối liên lạc đã là hai tháng trước, khi đó anh còn chưa quay xong, vẫn đang ở Tây An. Bọn họ qua quyết gọi một cuộc điện thoại, chuyện đã nói xong nên cũng không còn lý do gì tìm anh nữa. Liên lạc như bạn bè là chuyện không mấy thực tế. Cũng không ai thiếu một người bạn. Lòng bàn tay Ân Dao không ngừng nóng lên, cô nắm làn váy, thấy có người đi tới, cô lại nhích sang bên cạnh.

Lúc ngẩng đầu lần nữa, cô mỉm cười với Tiêu Việt: "Lần đầu tiên thấy anh mặc vest."

Vừa này từ xa xa trông thấy cô cũng có chút ngạc nhiên, dường như anh có thể khống chế bất kể phong cách gì, luôn khiến người ta có cảm giác mới mẻ. Thật ra Ân Dao muốn khen một câu "Đẹp lắm!", nhưng lời này quanh quẩn ở đầu lưỡi rồi nuốt trở vào. Cô kiểm điểm lại tật xấu của mình, không thể tái phạm với anh nữa. Ân Dao nhìn vào đôi mắt Tiêu Việt, không biết giờ phút này anh đang nghĩ gì. Ánh mắt của anh bình thản, nghe cô nói thế cũng chỉ gật đầu một cái, môi mỉm nhẹ, hình như không có ý định mở miệng.

Nếu không muốn nói chuyện, sao còn đứng ở đây không đi?

Ân Dao khẽ nhủ mày, mơ hồ cảm thấy mình vô lý. Nhưng cô không có cách nào kiềm chế nổi lòng mình phập phồng vì anh, lòng bàn tay đã bị mồ hôi thấm ướt. Kiểu hỏi hời hợt thế này thật vô nghĩa. Cô cụp mắt không nhìn Tiêu Việt nữa, tầm mắt dừng trên gầy da không nhuộm bụi trần của anh.

Lúc này, đằng trước có người quen đi tới, chưa kịp thấy người mà giọng đã vang dội: "Cô Ân!"

Là tổng biên tập của một tạp chí thời trang trước kia hợp tác, có quan hệ rất tốt với Tiết Phùng Phùng. Ân Dao tiến lên chào hỏi, đôi phương bắt tay cô, khen lễ phục của cô cực kỳ đẹp, vừa thân tiên lại vừa gọi cảm. Trò chuyện một hồi lâu, Ân Dao quay đầu lại, phát hiện Tiêu Việt đã đi rồi.

Ân Dao đứng đó một lúc lâu mới thấy Hoàng Uyển Thịnh bước tới. Lấy cái túi mà lâu như vậy, Ân Dao có ngốc đi nữa cũng biết là cô ấy có ý. Lúc vào

toilet, Ân Dao hỏi một câu, Hoàng Uyển Thịnh tỏ vẻ vô tội: "Minh không biết cậu ấy muốn tới, duyên phận của hai người mà."

Ân Dao vừa rửa tay vừa nói: "Minh không đàn đâu."

Hoàng Uyển Thịnh cười, liếc nhìn cô một cái rồi nói khẽ: "Cậu cũng biết trước giờ mình không muốn chủ động quản chuyện của người ta, nhưng mà... Thật sự cậu giống như vẫn rất thích cậu ấy, mình không thể làm gì khác ngoài tự quyết định thôi."

Ân Dao không phủ nhận điều gì.

"Sao rồi? Chắc không đến mức chẳng nói câu nào chứ?" Hoàng Uyển Thịnh hỏi.

"Nói rồi." Ân Dao cúi đầu cười cười, dường như có phần bất đắc dĩ: "Anh ấy không để ý tới mình."

Tiệc rượu đêm nay long trọng lại náo nhiệt, nhưng Ân Dao lại không quan tâm. Cô ngẫu nhiên nghiêng đầu nhìn về bên trái, dưới ánh đèn người kia ngồi yên lặng. Trái phải anh đều là diễn viên nữ, không thấy anh nói chuyện với ai. Sau đó cô không còn cơ hội gặp riêng anh nữa.

Lúc tan cuộc ai nấy tự mình lái xe đi, Ân Dao tạm biệt Hoàng Uyển Thịnh ở bãi đỗ xe. Nhìn thấy Hoàng Uyển Thịnh lên xe bảo mẫu đi rồi, cô vẫn đứng nguyên một chỗ, bởi vì Tiết Phùng Phùng còn đang tán gẫu với nhóm tổng biên tới quên trời đất. Ân Dao đứng ở bãi đỗ xe, gọi tài xế của studio lái xe ra.

Cô cúp máy, vừa bỏ di động bỏ vào trong túi, quay đầu lại đã nhìn thấy có người từ thang máy bước ra. Ân Dao hơi sững người, cô thu hồi ánh mắt. Đứng trước có một chiếc xe màu đen lái tới gần, dừng ở một chỗ không xa. Cửa sau xe bị đẩy ra, Tiểu Sơn thò ra nửa người. Người đầu tiên cậu ta nhìn thấy không phải Tiểu Việt.

"Cô Ân?" Cậu ta kinh ngạc nhảy xuống xe, bước tới mấy bước.

Ân Dao cười chào: "Tiểu Sơn."

"Trùng hợp quá." Tiểu Sơn cười toe toét, mắt nhìn về phía Tiểu Việt ở sau lưng cô. Nhất thời không biết tình hình bây giờ là thế nào nên cậu ta không dám nói lung tung, đành phải cười lúng túng: "Cô cũng tới đây dự đêm tiệc từ thiện sao?"

Ân Dao gật đầu.

"Vậy cô lái xe sao? Hay là bọn em đưa cô đi nha?" Cậu ta liếc nhìn Tiểu Việt, ra hiệu với anh, lại nghe Ân Dao nói: "Không cần đâu".

Lúc này, một chiếc ô tô chạy tới, Ân Dao nói với cậu ta: "Tôi lên xe đây."

"À dạ..." Tiểu Sơn có hơi thất vọng, nhìn cô nhấc váy bước lên chiếc xe kia, ánh mắt vẫn nhìn theo. Lúc này thấy được thiết kế phần sau bộ váy của cô, cậu ta thẹn mặt ra: "Bộ đồ này... hơi bị sexy nha, hôm nay cô Ân đẹp quá đi."

Chờ Ân Dao lên xe, cửa xe đóng lại rồi cậu ta đột nhiên quay đầu. Ngó thấy sắc mặt Tiểu Việt, cậu ta lập tức phân bua: "Đừng hiểu lầm, em rất kính trọng cô Ân, không có ý khác đâu!"

Tiểu Việt không để ý tới cậu ta, anh đi thẳng tới chỗ xe, kéo cửa sau xe ra bước lên. Tiểu Sơn cùng ngồi vào.

Tài xế là trợ lý mà công ty mới phân tới, là một cậu nhóc hiền lành, Tiểu Sơn cũng không tránh cậu ta: "Cô Ân sao gầy quá, lần trước còn đỡ hơn bây giờ một chút. Này em mới thấy, eo nhỏ tới..." Tiểu Sơn gãi đầu, liếc nhìn Tiểu Việt, thấy sắc mặt anh rất khó coi, lông mày nhíu chặt, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tiểu Sơn ở cạnh anh lâu như vậy, dù sao đi chăng nữa cũng hiểu anh hơn là người khác. Cậu ta thờ dãi nói: "Anh đau lòng thay cô ấy, giấu ở trong lòng thì được cái gì chứ, cô ấy có biết đâu..."

Tháng chín Ân Dao rất bận rộn, cũng không rảnh nghĩ ngợi đến chuyện đêm tiệc từ thiện. Bên Bắc Kinh này có hai hạng mục khẩn cấp chờ giải quyết, trong một tuần cô đã hoàn thành, rốt cục cũng quyết định để mình nghỉ ngơi. Tiết Phùng Phùng cũng lo cô mệt mỏi nhiều nên cho cô nghỉ phép mười ngày.

Ân Dao ru rú trong nhà hai ngày sau đó một mình vác túi đi Quảng Tây. Cô không nói với ai, cũng không sắp xếp lộ trình, mỗi ngày đều nổi hứng bất chợt, muốn ra ngoài thì ra ngoài, không muốn thì ở lại khách sạn.

Một ngày trước khi trở về, cô dừng ở Nam Ninh. Buổi tối, cô ra ngoài ăn đêm, tiện tay chụp một góc chợ đêm đầy khói lửa, đăng lên vòng bạn bè.

Hoàng Uyển Thịnh ấn like, để lại một bình luận: Đi đâu chơi đó, nhàn nhã quá đi.

Ân Dao hồi phục: Nghỉ phép mà, ở Nam Ninh.

Lúc Tiểu Sơn nhìn thấy bài đăng của Ân Dao trong vòng bạn bè, cậu ta đang ở Hoàn Kiếm. Tiểu Việt đã vào tổ nửa tháng, mặc dù bây giờ có trợ lý đi theo, nhưng rảnh rồi cậu ta vẫn tới xem thử.

Tiểu Việt quay xong một cảnh, anh về phòng hóa trang nghỉ ngơi. Tiểu Sơn vẫn còn ngồi nhìn điện thoại, cậu ta bĩu môi lắm bầm một câu: "Hiếm khi cô

Ân đăng bài, quả nhiên dân chuyên nghiệp có khác, chụp đại mà cũng nghệ thuật ghê..."

Tiêu Việt xách túi đi ngang qua cậu ta, anh liếc qua, không nói gì. Tìm trong túi chai thuốc nhỏ mắt rồi đi ra ngoài.

Lát sau, có mấy diễn viên trẻ vừa quay xong bước vào. Điều kiện đoàn phim có hạn, phòng hóa trang này là mọi người dùng chung, nguyên một bàn bày đầy đồ trang điểm, Tiêu Sơn lấy balô của Tiêu Việt từ trên ghế đặt lên bàn, nhường chỗ cho hai diễn viên nữ.

Cậu ta ra ngoài gọi điện cho trợ lý Tiêu Việt bảo cậu ấy lái xe tới đây. Ai ngờ mới vừa nói vài câu, thì nghe được trong phòng hóa trang vang lên tiếng gì đó, hình như thứ gì vỡ nát. Cậu ta xoay người đi vào thì ngửi được một mùi hương cam quýt nồng nặc. Nữ diễn viên đang mặc đồ diễn choáng váng, nhặt ba lô lên, luống cuống tay chân thu dọn trên đất, người bên cạnh cũng qua giúp đỡ. Tiêu Sơn bước tới. Nữ diễn viên gây chuyện liên tục nói xin lỗi cậu ta. Đối phương là một cô gái chưa đến hai mươi, đương nhiên Tiêu Sơn không tiện nói gì. Cậu ta dịu giọng an ủi, đối phương đòi bồi thường nhưng bị cậu ta cự tuyệt. Một lọ nước hoa thôi mà, không cần thiết. Để người ta cho là bọn họ xấu tính, ra vẻ kèn kiệu, vậy mới là vì nhỏ mắt lớn.

Mùi hương trong không khí vẫn rất nặng. Mảnh vỡ dưới đất đã dọn xong, bị dồn vào trong góc. Đợi cô gái kia đi, Tiêu Sơn ù ù cạc cạc nhìn ngó, nước hoa này không phải của cậu ta, vậy chắc chắn là của Tiêu Việt. Chẳng biết khi không anh lại nhét một lọ nước hoa trong cặp làm gì, cũng có thấy anh dùng đâu.

Chín giờ, quay nốt mấy cảnh còn dư, rốt cuộc đoàn phim cũng kết thúc công việc. Phó đạo diễn gọi mọi người ăn cơm. Đoàn phim rất khách sáo còn tổ chức sinh nhật cho Tiêu Việt, buổi trưa vừa chia bánh ngọt, buổi tối lại ra ngoài liên hoan. Tiêu Sơn xách balô đi tìm Tiêu Việt, bảo anh thay đồ trong xe. Xe đi được nửa đường, cậu ta mới kể chuyện nước hoa với anh. Tiêu Việt đang ngồi dựa vào ghế, nghe thế liền quay đầu.

Tiêu Sơn nhìn thấy nét mặt của anh thì ngăn người: "Sao vậy? Đồ vật thôi mà, đừng nói anh muốn bắt người ta bồi thường nha?"

Tiêu Việt không trả lời, nhưng khuôn mặt hơi lạnh đi, cảm xúc trong đôi mắt không rõ ràng.

Tiêu Sơn hoảng hồn, không rõ anh bị làm sao: "Ồ, hay là... nếu anh thích quá thì đợi về rồi em mua cho anh một lọ, mà em cũng có thấy anh xài đâu..."

Tiêu Việt trầm mặc không lên tiếng. Cậu trợ lý ngồi đằng trước cũng cảm giác bầu không khí bất thường, cậu ta nhìn thoáng qua gương chiếu hậu.

Tiêu Sơn còn định nói tiếp thì thấy Tiêu Việt quay mặt đi chỗ khác, anh cụp mắt, yểu hậu gật gật: "Thôi bỏ đi".

Đêm nay gần mười một giờ Ân Dao mới về khách sạn, cô không đi ngủ ngay mà tắm trước sau đó nằm trên ghế sofa nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ.

Đây là ngày nghỉ cuối cùng.

Lúc 0 giờ, cô và Hoàng Uyển Thịnh gọi điện thoại, tán gẫu nửa tiếng thì buồn ngủ. Cúp máy xong cô đặt điện thoại lên chiếc bàn gỗ bên cạnh, cũng lười đứng dậy về giường, mơ màng nhắm mắt lại. Không biết ngủ bao lâu, cô giật mình nghe điện thoại reo lên. Theo bản năng cô đưa tay mò lấy điện thoại, mắt còn chưa nhìn rõ tên người gọi trên màn hình thì ngón tay đã ấn nghe. Ân Dao xoay người trên ghế sofa chật chội, cô áp điện thoại bên tai. Khi nghe giọng nói trong điện thoại, cơ thể cô chợt cứng đờ, tưởng rằng đang mơ, mãi đến khi nghe anh nói một câu nữa.

Cô ngăn người: "...Tiêu Việt?"

Anh không đáp.

Trong ống nghe truyền đến tiếng hít thở nặng nề, mấy giây sau, giọng anh trầm khàn vang lên: "Anh làm rơi vỡ lọ nước hoa rồi..."

Câu này không đầu không đuôi, Ân Dao vừa ngủ dậy nên giờ đầu óc còn chưa tỉnh táo. Ngừng một lát, cô hỏi: "Anh uống rượu sao?"

Trong thoáng chốc, đầu kia không có động tĩnh, anh không trả lời.

Ân Dao đứng dậy từ trên sofa, cô vuốt trán, qua mấy giây, nghe được một câu nữa: "Em có mắng anh không?"

Gần như Ân Dao chắc chắn rằng anh uống rượu. Lần trước anh uống rượu ở chỗ Cận Thiệu, bị tên khốn đó chuốc cho mặt đỏ bừng. Sau khi về nhà anh quần lầy cô trên sofa, hỏi cô vì sao muốn mắng anh. Trạng thái giống y như hiện giờ. Cô biết hôm nay là sinh nhật của anh nên rất có thể là lúc chúc mừng đã uống rượu.

Đầu óc Ân Dao rối bời, nhất thời không biết đáp sao cho phải. Cô ngẫm nghĩ rồi hỏi tiếp: "Anh ở đâu, có người chăm sóc anh không?"

"Không có." Anh đáp nhỏ xiu.

Ân Dao cau mày: "Tiêu Sơn đâu, cậu ấy không ở bên cạnh anh sao?"

Trong điện thoại lại im re, chẳng biết là anh không muốn trả lời hay là nghe không hiểu vấn đề.

Ân Dao bất đắc dĩ, nói: "Giờ em cúp máy rồi liên lạc với Tiêu Sơn, bảo cậu ấy đi tìm anh, có được không?"

"Không được." Vậy mà trả lời câu này không chán chừ xiu nào.

Ân Dao nắm điện thoại, không lên tiếng. Chốc lát sau lại nghe anh nửa mê nửa tỉnh nói rằng: "Anh làm vỡ rồi..."

Ân Dao đã hiểu ý anh. Cô từng tặng cho anh một lọ nước hoa, có lẽ là cái lọ ấy rớt bể.

"Vỡ thì vỡ." Ân Dao nói: "Anh đừng nghĩ nữa."

Thật ra cô muốn nói cùng lắm thì em tặng anh một lọ nữa, nhưng lời này không thể nói tùy tiện. Trước kia cô từng nói, dùng hết sẽ tặng anh tiếp, thậm chí đồng đặc bảo rằng muốn tài trợ nước hoa cho anh, nhưng bây giờ không giống nữa.

"Em tắt máy trước, giúp anh tìm Tiểu Sơn được không?"

Câu trả lời vẫn là không được.

Hơi thở anh nặng nề, trong giọng nói khàn khàn xen lẫn một chút bướng bỉnh: "Đừng tắt."

Ân Dao:...

Lần đầu tiên cô gặp vấn đề thế này, đối mặt với một người say rượu, cô không biết phải làm sao cho ổn. Do dự lắng nghe thanh âm đứt quãng ở đầu kia, chân tay cô có phản luống cuống.

Cũng không biết cứng rắn bao lâu, môi Ân Dao mấp máy, cuối cùng mở miệng dỗ anh: "Nước hoa không còn thì thôi, mai em mua thêm cho anh, được không?"

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: "Được chưa?"

Tiếp tục một khoảng tĩnh lặng nữa. Không biết rốt cuộc thì giờ phút này trong đầu óc hỗn loạn mơ hồ của người kia đang suy nghĩ cái gì. Tiếng hít thở đè nén trong điện thoại khiến Ân Dao rất khó chịu.

Cuối cùng lát sau cũng thêm được mấy chữ.

"... Giống nhau không?" Giọng anh rất nhỏ, suýt nữa nghe không rõ.

"Ừm, giống nhau."

"Em không được gạt anh..."

"Không gạt anh." Ân Dao bình tĩnh từ tốn, tỏ ra cực kỳ kiên nhẫn với anh.

Không biết có phải Tiêu Việt đã ung bụng rồi hay chẳng, mà sau câu này, đợi mãi vẫn không nghe anh đáp lại. Rốt cuộc không nghe thấy giọng anh nữa, vì chẳng hiểu sao cuộc điện thoại này chấm dứt rồi. Ân Dao gọi lại, thông báo tắt máy. Hẳn là điện thoại hết pin. Ân Dao gọi điện thoại cho Tiểu Sơn, biết cậu ta đã ở cạnh Tiêu Việt, trong lòng cô thả lỏng. Cô hỏi thêm một câu, nhờ Tiểu Sơn nói cô biết được đúng là lúc liên hoan anh uống quá nhiều.

Cúp điện thoại, Ân Dao mới nghĩ đến chuyện nước hoa, đột nhiên cô hối hận không nên hứa bừa. Đó là sản phẩm kỷ niệm tròn năm hồi năm ngoái, đã không thể mua giống được nữa. Thật sự bị anh quây cho lú lẫn. Thậm chí quên suy nghĩ đến việc chia tay rồi còn cho tặng đồ cho anh liệu có tính là vẫn vương toả lòng chơi trò mờ ám hay không. Giờ thì hay rồi, lời đã nói ra, nếu như nuốt lời lại giống như lừa anh. Ân Dao càng nghĩ càng cảm thấy tiến không được mà lùi chẳng xong, như thể đã gục ngã trước cuộc điện thoại này.

Anh đúng là quá giỏi.

Sáng ngày hôm sau vừa đáp xuống Bắc Kinh, cô liền đi tìm nước hoa, thật sự không tìm được kiểu giống nhau như đúc, chỉ có thể tìm được loại có cùng hương cam quýt. Cô lên WeChat hỏi Tiểu Sơn địa chỉ của họ ở Hoàn Kiếm, chuẩn bị gửi qua trong ngày.

Tiểu Sơn đang ăn cơm trong nhà ăn của khách sạn, trả lời tin nhắn cho Ân Dao xong, cậu ta có hơi phấn khích. Cậu trợ lý ngồi đối diện thấy thế, mặt đàn ra: "Anh Tiểu Sơn, bị sao vậy?"

Tiểu Sơn phẩy phẩy tay, không nhiều lời với cậu ấy, ngẫu nhiên ăn hết rồi mang phần cơm trưa lên lầu tìm Tiêu Việt. Cậu ta có thể phòng nên đi thẳng vào trong. Có tiếng nước trong phòng vệ sinh.

Tiểu Việt đang rửa mặt. Tiểu Sơn đặt đồ ăn lên bàn, tựa ở cửa phòng vệ sinh cười khan. Tiểu Việt nghiêng đầu, mặt anh chưa lau, giọt nước còn đọng mây và mi mắt anh đều ướt đẫm, giọng điệu buồn bực hỏi chuyện gì.

Tiểu Sơn vờ ho: "Không có gì, rửa mặt trước đi rửa mặt trước đi..."

Tiểu Việt gạt khăn mặt lau khô gương mặt, trầm mặc đứng trước bồn rửa tay một hồi, đầu anh vẫn mơ màng như cũ. Anh hối hận vì đã uống rượu.

Mấy phút sau, Tiểu Việt đi ra ngồi vào bàn ăn. Tiểu Sơn ngồi ở một bên sắp xếp thông báo, nói xong câu cuối, cậu ta chỉ vào một phần: "Đúng rồi, hôm chụp ảnh, chị Triệu bên bộ phận thời trang sẽ đi theo, em xin nghỉ mấy ngày ấy."

Tiểu Việt gật đầu.

Tiểu Sơn nói xong chuyện công, không phiền anh ăn cơm nữa. Cậu ta ngồi trên giường xem tin nhắn trong group công ty. Nghe hết tin nhắn thoại 60 giây rồi mà cũng không thấy Tiểu Việt có động tĩnh gì, cậu ta không nhịn nổi nữa bèn hỏi: "Tôi qua anh gọi điện thoại cho cô Ân hả?"

Về mặt Tiểu Việt thoáng cứng đờ, dùng đũa trong chén.

Tiểu Sơn lại hỏi câu nữa: "Hai người nói gì vậy?"

"Không phải cậu nghe được rồi sao?" Tiểu Việt hỏi ngược lại một câu, nhưng mắt không nhìn Tiểu Sơn.

"Em có nghe được đâu!" Tiểu Sơn tỏ ra vô tội: "Lúc em tới anh nói xong rồi, điện thoại cũng đã tắt. Là cô Ân gọi điện cho em, em mới biết anh tìm cô ấy. Chắc anh không quên đó chứ?"

Cũng không phải là Tiểu Việt quên, nhưng anh không trả lời. Tinh thần dần dần rối rắm, bất giác lại nhớ tới tối qua, khóe môi anh xụ xuống.

Tiểu Sơn thấy bộ dạng anh hơi lơ đãng, cậu ta lại sốt sắng, lo lắng hỏi: "Có phải hai người làm hòa rồi không? Cô Ân tìm em hỏi địa chỉ, là muốn tới tìm anh hả?"

Tiểu Việt gạt mình một giây, mắt nhìn về phía Tiểu Sơn: "Cô ấy hỏi địa chỉ?"

"Đúng vậy đó." Tiểu Sơn rất vui vẻ, cười hớn hở, không nhịn được nên ghẹo một câu: "Quá dữ, thật không ngờ, chỉ một cuộc điện thoại đã hạ gục cô Ân rồi!"

Nói tới đây thì dừng lại, bởi vì điện thoại Tiểu Sơn reo lên. Là trợ lý gọi điện thoại báo đã lái xe tới rồi, phải chạy ra trường quay thôi.

Toàn bộ từ chiều đến tối đều không được nghỉ ngơi, phần diễn của Tiểu Việt rất nặng, đổi hai tổ quay, sau khi kết thúc công việc mới có thời gian cầm điện thoại.

Về đến phòng đã sắp mười hai giờ, anh muốn gọi điện thoại cho Ân Dao nhưng cảm thấy có lẽ cô đã ngủ. Anh tìm WeChat của cô, nhấp ký trò chuyện dừng ở tháng một, cô bảo anh tới lấy đồ, anh nói bỏ rồi, kêu cô ném đi. Xem bao nhiêu lần vẫn khó chịu như thế. Nhưng anh vẫn nhắn một tin cho cô, hỏi cô đã ngủ chưa. Tin nhắn này không được hồi đáp.

Sáng hôm sau, Tiểu Sơn vội vàng chạy tới trường quay tìm Tiểu Việt. Cậu ta vào phòng quay xem thử, Tiểu Việt vẫn chưa quay xong, nên đành đứng chờ một bên. Cảnh này kết thúc, Tiểu Việt nghỉ ngơi, cậu ta nhanh nhẹn đưa đồ chuyển phát nhanh mới nhận cho anh.

Tiểu Việt nhìn thấy chiếc hộp trong tay Tiểu Sơn, anh ngẩn người, ngo ngắc nhìn mấy giây mới giờ tay nhận.

"Thì ra cô Ân cần địa chỉ là vì muốn gửi đồ, này là cô ấy dùng giao hàng khẩn cấp sao? Nhanh quá." Tiểu Sơn cực kỳ phấn khích: "Mau xem là cái gì đi!"

Lúc này, cậu trợ lý bên cạnh cũng tò mò lại gần, ngồi xổm bên cạnh nhìn Tiểu Việt mở món đồ. Hộp bọc kín gọn gàng, anh xé băng dán quanh đường viền và mở hộp ra.

Tiểu Sơn nhìn thấy lọ nước hoa bên trong, đầu tiên là kính ngạc, sau đó bùng tình hiểu ra. Cậu ta vỗ đầu một cái, ghép nguyên nhân và kết quả lại với nhau, đầu óc lập tức sáng tỏ.

Dưới đáy lọ nước hoa có một tờ giấy note, Tiểu Sơn rướn cổ lại gần, muốn biết trên giấy viết cái gì, nhưng chưa kịp nhìn rõ thì tờ giấy kia đã bị rút đi.

Tiểu Việt lấy điện thoại từ chỗ trợ lý, anh thấy Ân Dao đã trả lời tin nhắn.

"Tôi qua ngủ rồi."

Thời gian là buổi sáng 6h40.

Bây giờ là 10h10.

Tiểu Việt hỏi cô: Bây giờ có thể gọi điện thoại cho em không?

Đợi nửa phút không thấy hồi âm, anh bước ra ngoài, đứng bên cạnh hòn non bộ đoàn làm phim dựng lên tạm thời, gọi điện cho Ân Dao.

Lúc di động reo, Ân Dao đang định rời phòng làm việc. Cô từ chỗ cửa quay lại, nhìn thấy cái tên trên màn hình, cô thoáng ngẩn người, chần chừ một hồi mới nghe máy. Đầu kia rất nhiều tạp âm, có thể nghe ra anh đang ở trường quay.

Ân Dao dựa vào cạnh bàn: "Tiêu Việt?"

Rất nhanh nghe được anh lên tiếng.

"Là tôi."

Giọng nói trong điện thoại khác hẳn đêm ấy, chừng chặc tỉnh táo. Ân Dao chờ anh mở miệng, mấy giây sau, cô nghe anh nói: "Tôi nhận được rồi."

Ân Dao hiểu, cô cúi đầu liếc qua hoa văn trên miếng lót chuột, ừ một tiếng

Không nghe thấy cô nói chuyện nên trong lòng Tiêu Việt chợt có cảm giác lạ lùng nào đó, ngón tay vô thức siết chặt điện thoại, giọng anh trầm hơn một chút: "Đêm hôm đó, tôi..."

Anh ngừng lại, tựa như đang sắp xếp lại từ ngữ. Ân Dao có thể hiểu đại khái cảm xúc trong anh. Cô biết anh có hơi kiêu ngạo, việc thất thố đêm đó với anh mà nói thật sự là trải nghiệm khó mà tiếp nhận.

Không muốn làm anh khó xử nên Ân Dao chủ động tiếp lời: "Em biết, hôm đó anh uống rượu nên không mấy tỉnh táo, chuyện này rất bình thường." Ân Dao ngẩng đầu, thấy Tiết Phùng Phùng đứng ở cửa phòng làm việc ra hiệu thúc giục, cô gật đầu đáp lại. Thời gian gấp rút, cô đành phải nói với Tiêu Việt: "Chuyện này anh đừng để trong lòng, giờ em phải làm việc rồi."

Tiêu Việt chưa kịp nói xong đã bị chặn lại. Anh đâu thể không cho cô làm việc nên chỉ có thể đáp một tiếng "Được".

Cuộc gọi này vội vã kết thúc.

Tiêu Việt cúi đầu nhìn giấy ghi chú trong tay, dưới góc phải có chữ "Yin Studio", là đồ chuyên dụng trong studio của cô.

Trên giấy có hai dòng chữ viết ngoáy nho nhỏ màu đen...

Xin lỗi, em không thể mua giống.

Sinh nhật vui vẻ.

Tiểu Sơn đứng sau hòn non bộ nghe hết toàn bộ, cả thấy không nghe được mấy chữ, cậu ta nhìn bóng lưng Tiêu Việt, lắc đầu tiếc rên sất không thành thếp, rồi bước qua nói: "Không phải thứ hai anh có thông cáo sao? Sắp được về Bắc Kinh rồi"

Tiêu Việt nghiêng đầu.

Tiểu Sơn nhướn mày, nhếch miệng cười nhìn anh: "Đi tìm cô ấy đi."

Kỳ nghỉ của Ân Dao kết thúc, sau khi trở về cô liên tục làm việc bốn ngày. Đã thích ứng với cảm giác lượng công việc dày đặc, cô không bài xích bận rộn, cho nên khi Tiết Phùng Phùng đột ngột chuyển cho cô một hạng mục, Ân Dao cũng không thêm dè ý, gần như đồng ý không do dự. Chuyện này vốn phân cho một nhiếp ảnh gia khác trong Yin Studio, cũng đã bàn xong phương án rồi. Kết quả vì người đó có lý do riêng nên thời gian này không cách nào sắp xếp chụp ảnh, bên tạp chí không hài lòng nên hiện tại Tiết Phùng Phùng mới chuyển sang cho Ân Dao.

Mà mãi đến khi nhìn thấy bản kế hoạch Ân Dao mới biết được người mình phải chụp là ai. Cô nhìn thấy cái tên đó, sững sốt một hồi lâu mới lấy lại tinh thần. Thoạt tiên cảm thấy quá trùng hợp, nhiều thợ chụp ảnh như vậy, làm sao anh lại rơi vào tay cô, chốc lát sau lại cảm thấy quá bình thường, dựa vào tình thế hiện tại của anh, tài nguyên về mảng thời trang sẽ càng ngày càng tốt. Trong cái vòng lớn này, chụp cho anh là chuyện sớm muộn. Ân Dao đoán hẳn là Tiêu Việt cũng biết, chẳng rõ anh nghĩ thế nào, nhưng chỉ cần anh dám đến thì cô dám chụp.

Ngày chụp chốt vào thứ tư. Trong thời gian này, Ân Dao và Tiêu Việt không liên lạc, việc liên hệ của bọn họ dừng lại ở cuộc điện thoại qua quýt hồi tuần trước. Hôm đó cô gấp quá, bị Tiết Phùng Phùng thúc giục nên luống cuống, thậm chí không có thời gian nghe anh nói.

Hôm nay thời gian chụp cũng gấp gáp, bởi vì buổi sáng Tiêu Việt có thông cáo, nên xác định vào hai giờ chiều. Phòng chụp thì dùng phòng C của Yin Studio. Lúc Ân Dao từ khu làm việc tới, trong phòng đã có rất nhiều người, có người bên tạp chí đến xem, cũng có bộ phận thời trang bên công ty Tiêu Việt, nhân viên công tác tùy theo vị trí của mình đồng loạt chuẩn bị.

Lúc Tiêu Việt từ phòng hóa trang bước ra, Ân Dao đang chỉnh sửa số máy ảnh, ánh mắt cô dừng trên người anh một lúc, anh mặc bộ thứ nhất. Không biết ai chọn, phối hợp màu đen tuyền vừa cấm dục, vừa lạnh lùng. Về phần hiệu quả, không ngoài suy nghĩ của cô, chỉ bảy phần tạo hình trên người anh cũng cực kỳ xinh đẹp rồi.

Trước khi Ân Dao thu tầm mắt, ánh mắt cô và Tiêu Việt ngắn ngủi chạm nhau. Cô gật đầu nhẹ với anh. Mặt anh có trang điểm, có lẽ là hiệu quả sau khi make up, Ân Dao phát hiện ánh mắt của anh hơi thay đổi, màu con ngươi rất tối, đuôi mắt mỏng, đột ngột liếc sang sẽ cực kỳ...

Cực kỳ mê hoặc.

Ý thức được anh vẫn luôn nhìn mình khiến Ân Dao không tự nhiên lắm, cô không muốn bị ảnh hưởng trong lúc làm việc nên vô thức tránh tiếp xúc với ánh mắt Tiêu Việt. Dĩ nhiên, việc này sau khi bắt đầu chụp là không cách nào tránh khỏi, cô nhất định phải nhìn anh từ trong màn hình. May là một khi bắt đầu chụp, theo thói quen Ân Dao bước vào trạng thái tập trung, không dễ dàng phân tâm như vậy.

Không biết có phải là vì cô hiểu rõ anh hơn người khác hay không mà dường như cô biết anh biểu cảm thế nào, tư thế ra sao sẽ biểu hiện tốt nhất. Thuận mồm nói mấy chữ là có thể đạt được hiệu quả như ý muốn. Càng về sau, anh thể hiện càng tốt.

Ân Dao nói: "Nhìn tôi, anh mắt lạnh một chút." Anh liền có thể làm tốt.

Cô nói: "Cười một chút." Anh cũng có thể cười tới mức cõi lòng người ta rung động, thần trí chao đảo. Mấy cô nàng trong phòng chụp ngắm không chớp mắt. Ân Dao suýt khen anh rồi.

Toàn bộ quá trình chụp ảnh rất thuận lợi. Điều duy nhất khiến Ân Dao không mấy dễ chịu là Tiêu Việt dẫn theo một cô gái, chắc là người trong công ty bọn anh. Ân Dao không biết sự không thoải mái này phải chăng xuất phát từ lý do cá nhân hay thế nào. Nhưng khi cô bé kia giúp Tiêu Việt chỉnh trang phục thêm lần nữa, không hiểu sao Ân Dao có hơi bức bối. Cô không chắc có phải cô ta cố ý đụng chạm cơ thể Tiêu Việt hay không. Cô ta chỉnh hết lần này tới lần khác nhưng hiệu quả vẫn không làm người ta vừa lòng.

Lúc chụp tới bộ cuối, Ân Dao muốn Tiêu Việt xắn tay áo sơ mi lên một tí. Vừa mở miệng nói một câu thì cô bé kia liền kéo tay Tiêu Việt bắt đầu xắn áo.

"Nhiều rồi." Ân Dao nhún mày: "Nói rộng ra một chút."

Cô ta nghe xong, liếc nhìn Ân Dao rồi thả tay áo xuống một chút. Vẫn không phải là đáng về như mong muốn. Điều chỉnh mấy lần cũng không vừa ý. Ân Dao đưa mấy ảnh cho trợ lý bên cạnh, tự mình bước qua ra tay.

Cô xắn tay áo Tiêu Việt lên thêm một chút, lại nhẹ nhàng nói ra một xiu tạo ra dáng vẻ thoải mái biếng nhác, tránh vẻ cứng nhắc.

Tiêu Việt đứng trước phong trắng cúi đầu nhìn cô, ánh sáng trắng của đèn chụp quá sáng chói, đến lỗ xỏ khuyên be bé bên tai trái của cô, anh cũng có thể trông thấy.

Yết hầu anh giật giật, thấp giọng hỏi: "Được chưa?"

≡*Mấy thím cứ hỏi tui khi nào ra chương mới. Thì trời ơi tình hình là dạo này tui bị ghiền máy phim "tình huynh đệ". Hụ hụ bởi vậy nên thời gian càng eo hẹp. Tui cũng cố tranh thủ để edit nè, mấy thím thông cảm nhe*

Xi-poi chương sau--

"Anh không muốn chia tay!"

Hẹn gặp mấy thím vào cuối tuần. Yêu ♥

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Anh không muốn chia tay

Ân Dao nghe tiếng liền ngẩng đầu nhìn anh. Nom vẻ mặt anh không chán ghét, con ngươi đen trong trẻo. Tuy ánh mắt không mấy nhiệt tình, nhưng cũng không lạnh như trước. Đứng ở chỗ này mới nhìn rõ đuôi mắt anh có một màu đỏ rất nhạt, là hiệu quả của màu mắt. Màu này dùng nhiều sẽ lộ loét, nhưng với anh thì không hề. Máu đỏ rất mỏng, dùng rất khắc chế, tự nhiên như thể đôi mắt anh vốn thế, dễ dàng quyến rũ hồn phách, khiến con gái nhà người ta mê đắm không thôi.

Ân Dao không đáp, cô dời ánh mắt, cúi đầu kéo ống tay áo anh rồi rời đi.

Ánh mắt Tiêu Việt tới đi một chút.

Việc chụp ảnh tiếp tục, đổi phong nền và bối cảnh đã chuẩn bị xong. Tạo hình cũng điều chỉnh sơ qua, thêm một cặp mắt kính, áo sơ mi để hở mấy cúc phối với quần dài ống rộng. Lại là một loại khí chất khác. Mấy tấm sau cùng, Ân Dao bảo anh tùy ý ngồi dựa vào ghế sofa da. Cô nhìn từ trong màn hình thấy Tiêu Việt đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt tìm kiếm cô. Không hiểu vì sao ánh mắt kia khiến Ân Dao run lên. Trong một hai giây ngắn ngủi, cô nheo mắt ấn chụp.

Thời điểm kết thúc không tính là muộn lắm. Ân Dao buông mấy ảnh rồi mới phát hiện không biết từ lúc nào Tiết Phùng Phùng đã đến đây, cô ấy đang trò chuyện vui vẻ với người phụ trách bên tạp chí. Bên cạnh còn một người khác, hình như là giám đốc công ty Tiêu Việt. Kiểu trao đổi tình cảm trong làm ăn thế này, Tiết Phùng Phùng đã thông thạo. Ân Dao thấy cô ấy ở đó thì an tâm thu dọn đồ của mình. Ai ngờ ba vị này trò chuyện hưng phấn quá, như thể chưa nói đủ, còn định đổi địa điểm để tiếp tục. Bên đối tác mời ăn cơm cũng không phải chuyện lạ. Nếu Tiết Phùng Phùng không ở đây, Ân Dao còn thoái thác được, nhưng hôm nay cô không có quyền này. Vừa vào WC thì bị Tiết Phùng Phùng gọi điện tới giục cô ra bãi đỗ xe.

Lúc Ân Dao đi tới, Tiêu Việt đang định lên chiếc xe bên cạnh. Anh đã đổi lại quần áo của mình, thấy cô bước tới, anh dừng bên cửa xe. Ánh mắt chạm nhau. Nghe Tiết Phùng Phùng gọi, cô quay đầu ngồi vào trong xe.

Trợ lý Đinh Đinh ngồi bên cạnh cô, cô ấy hơi kích động: "Sao anh ấy đẹp trai quá vậy!"

Quanh năm studio chụp đủ kiểu nghệ sĩ, có thể làm ngôi sao thì có mấy người khó nhìn chứ? Nhưng mà ai lại mệt mỏi vì nhìn nhiều đàn ông xinh đẹp? Tới người nào thì khen người nấy thôi. Huống chi Tiêu Việt trông như thế.

Lời khen ngợi của Đinh Đinh rất bình thường, Ân Dao gật đầu đồng ý: "Đúng là không tệ."

"Sao lúc trước lại không phát hiện chứ?" Đinh Đinh ngờ vực nói.

Ân Dao không tiếp lời nữa.

Chỗ ăn cơm nằm trong một hẻm nhỏ, hiếm khi không ẩm ỉ thế này. Phong cách cũng không tồi, thích hợp để ăn khuya. Có hai phòng bao nhỏ, bên Yin Studio đồng nhân viên nên ngồi riêng một bàn. Tiết Phùng Phùng và hai người phụ trách ngồi cùng nhau. Đương nhiên Ân Dao cũng ngồi cùng bàn với cô ấy, còn có thêm một thợ trang điểm và trợ lý phục trang bên công ty Tiêu Việt. Bàn còn mấy chỗ trống. Tiêu Việt không có ở đây, anh vào toilet rồi. Ân Dao nhìn vị trí đối diện, cảm thấy ngày hôm nay trải qua vừa đen đủi lại hài hước. Cứ ngỡ sẽ trở thành người lạ, khó mà gặp lại nhau. Chớp mắt lại phải ngồi cùng bàn ăn cơm.

Tiêu Việt từ phòng vệ sinh bước ra, đang đi thì nhận được cuộc gọi của Tiểu Sơn. Anh còn tưởng có việc gì gấp, thuận tay ấn nhận. Anh dừng bước đứng cạnh tường.

Trong điện thoại, giọng Tiểu Sơn oang oang: "Chụp xong rồi hả?"

Tiêu Việt đáp lời rồi anh đưa điện thoại ra xa tai một chút.

Âm lượng của Tiểu Sơn vẫn không giảm: "Hôm nay cô Ân chụp hả?"

Tiêu Việt: "Ừ."

Anh đã hiểu Tiểu Sơn gọi cuộc điện thoại này chẳng có gì chuyện gì đúng đắn cả.

Tiểu Sơn có phần kích động, lại có hơi tức nuối. Khi trong group chat công ty gửi một đồng ảnh hậu trường, cậu ta mới biết lần chụp này đòi nhiếp ảnh gia. Không ngờ mới xin nghỉ phép về quê một chuyến lại bỏ qua chuyện trọng đại thế này. Trong nhóm bàn tán khí thế ngất trời, cậu ta không chen lọt một câu. Đến lúc này mới gọi điện thoại hỏi Tiêu Việt. Nhớ tới lời mấy người kia kể, cậu ta hỏi với ý sâu xa: "Nghe nói cô Ân chiếm tiện nghi của anh rồi?"

Tiêu Việt nhăn mày, mắt nhìn chằm chằm đường vân trên sàn nhà bằng gỗ.

"...Xấn cái tay áo cũng tính à?" Giọng anh rất nhạt, mấy chữ như rít ra từ kẽ răng: "Cô ấy không ôm tôi, cũng không có hôn tôi."

Tiểu Sơn:...

??? Vậy anh mất hứng như vậy làm gì?

Câu hỏi này bị Tiểu Sơn nuốt ngược trở vào. Tiêu Việt nói một cách rất khác thường, ngữ khí lạnh nhạt không chút nhiệt độ nào. Trong lời nói lại kìm nén sự cáu kỉnh, ai cũng có thể nghe ra. Tiểu Sơn gãi đầu, nhân cơ hội này châm một mồi lửa: "Chuyện này... Hai người chia tay rồi, sớm muộn gì cô Ân cũng phải ôm người khác, hôn người khác thôi..."

Vừa nói dứt lời, trong điện thoại liền im lặng. Đợi mấy giây mới phát hiện Tiêu Việt cúp máy. Tiểu Sơn cũng không thèm để ý, cậu ta cười thành tiếng, nhét điện thoại vào trong túi.

Trong phòng, Ân Dao đang trò chuyện với thợ trang điểm. Giọng cô nhỏ, hoàn toàn bị giọng mấy người khác đang tán gẫu lấp đi. Thợ trang điểm nói câu gì đó, cô nhích tới gần nghe. Vừa lơ đãng nhắc mắt liền thấy có người đi tới, ngồi xuống ở đối diện. Trợ lý trang phục ngồi cạnh nhanh nhẩu đặt một ly Sake trước mặt anh. Ánh mắt Tiêu Việt vừa liếc qua, Ân Dao đã nghiêng đầu đi trả lời câu hỏi của thợ trang điểm.

Đồ ăn lần lượt mang lên, mọi người ăn không nhiều, trái lại tán gẫu rất thân thiện. Chủ đề trong bữa ăn bị lái sang người Tiêu Việt. Vị giám đốc bộ phận thời trang bên công ty anh rất khéo nói có ý mở rộng con đường cho anh, muốn tranh thủ hợp tác lần tiếp theo với bên tạp chí. Còn đề cập chuyện công ty có kế hoạch chụp một bộ chân dung cho anh, hi vọng về sau có thể mời Ân Dao tiếp nhận. Tiết Phùng Phùng đáp ứng ngay.

Ân Dao không nói gì, cô có hơi uể oải, cúi đầu nhìn điện thoại. Trong tai vẫn có thể nghe thấy giọng Tiêu Việt ở phía đối diện và cô bé kia trò chuyện.

Trong lúc sợ ý đụng đồ ly rượu, ổng tay áo cô dính Sake. Ân Dao ý thức được tâm trạng mình đang từ từ nóng nảy, không kiềm được. Cô nói với Tiết Phùng Phùng muốn vào toilet, ra đến cửa mới gọi điện thoại báo mình về trước. Nhiệt độ không khí tháng mười đã trút xuống, vừa ra ngoài liền có cảm giác lạnh buốt. Ân Dao mặc ít, gió thổi qua, ổng tay áo bị rượu thấm ướt dán vào cổ tay, lạnh đến khó chịu.

Ân Dao đi về phía trước, chưa được bao xa thì cô rẽ sang một lối đi khác. Trong hẻm có người cùng đi ra. Khi Ân Dao bước tới bên cạnh một bức tường gạch phủ đầy dây leo thì bị đuổi kịp. Dáng người cao ráo chắn trước mặt Ân Dao, cô dừng người.

"Có chuyện gì sao?"

"Em sao vậy? Chưa ăn xong mà." Tiêu Việt chau mày, mượn ánh sáng ven đường nhìn cô.

"Không muốn ăn, về ngủ." Ân Dao lạnh nhạt nói.

"...Là bởi vì có mặt tôi?"

Ân Dao im lặng, ngược mắt nhìn anh.

Tiêu Việt: "Có phải em không muốn gặp tôi đúng không?"

Giọng anh trầm lạnh, giọng điệu có phần sắc bén. Anh không ngốc, có thể cảm nhận được hôm nay Ân Dao rất lạnh nhạt với anh, luôn không nhìn anh.

Ân Dao im lặng mấy giây, cô nghĩ tới đủ thứ, có chút cáu kỉnh: "Đúng vậy đó, có gì em lại muốn gặp anh?"

Câu này vừa nói ra, cảm giác được người anh cứng đờ. Chiếc đèn đường bên phải chẳng mấy sáng sủa, ánh sáng tỏa ra vừa lại lạnh lẽo lại mờ mờ. Trong lòng Ân Dao đã khó chịu rất lâu, cô chán ghét cảm xúc của mình hôm nay cứ vì anh mà gợn sóng. Giờ phút này cũng không muốn bận tâm cảm nhận của anh nữa mà nói thẳng: "Anh chưa từng chia tay sao? Nếu không muốn về lại bên nhau thì đừng có tìm em nữa. Lần đó là anh say rượu, em có thể không so đo, nhưng lúc khác thì không thể. Lần sau em sẽ không chụm cho anh nữa. Đã muốn cắt đứt với em rồi thì làm cho dứt khoát một chút đi."

"Tôi không muốn cắt đứt với em!" Tiêu Việt nâng giọng ngắt lời cô. Lời cô nói vô tình vô nghĩa, rõ ràng đã kích động đến Tiêu Việt. Anh khó mà tiếp nhận, lồng ngực phập phồng rõ ràng.

"Vậy anh muốn thế nào?" Chẳng lẽ phải dằn dai không dứt như thế này ư?

Ân Dao hiểu lầm ý anh, ánh mắt cô lạnh đi: "Anh mà còn lộn lờ trước mặt em như vậy, em không chắc có thể không chế được mình đâu. Đến lúc đó anh đừng nói em chọc anh mà không chịu trách nhiệm!"

Tiêu Việt mím chặt môi, dưới ánh sáng mờ mờ, ánh mắt của anh tối tăm khó nhận ra. Chỗ này vắng vẻ, hồi lâu vẫn chưa thấy người đi đường, thỉnh thoảng mới có xe chạy ngang. Ân Dao không nói thêm nữa, đêm nay cô đã hơi thiếu kiên nhẫn. Cô không muốn làm cho hỏng hết thêm nữa nên xoay người muốn đi. Chợt cổ tay cô nóng lên.

Bị anh kéo lại.

"Anh không muốn chia tay." Tiêu Việt nắm ngón tay cô: "Mặc kệ em có thích anh hay không."

Lời này anh nói trong lúc kích động, không kịp suy nghĩ. Trong thoáng chốc đã đâm trúng chỗ giận của Ân Dao, nối liền với lần cãi nhau trước đó. Ngực Ân Dao bốc lên cơn giận khó nén, trào lên cổ họng chưa xốt. Cô xoay người, bật thốt nên lời: "Em không thích anh mà em theo đuổi anh, em dở anh? Em thiếu đàn ông vậy sao? Ai thèm quan anh có uống say hay không, nước hoa của anh nát có liên quan gì tới em..." Cô bỗng nhớ tới chuyện đêm nay, càng buồn càng tức, nhìn đến đôi mắt đã ướt: "Em bị bệnh đó, nên mới giận đối với con bé đó, còn đi ghen tuông vớ vẩn vì anh. Mặc mớ gì tới em chứ. Em đâu phải không là anh thì không thể..."

Chưa kịp nói hết câu thì cô đã bị Tiêu Việt ôm lấy. Ngón tay anh sờ lên đôi mắt ướt nhoe, cúi đầu hôn cô. Ân Dao đẩy anh, tay bị anh bắt được. Chẳng biết là anh tức giận hay thế nào mà lực tay rất mạnh, miệng cũng thế.

Ân Dao giãy dụa nhưng thất bại, giống như xì hết hơi rồi nên không còn nhúc nhích nữa.

Có tiếng ô tô ngang tai.

Hai người đã uống Sake nên đều nếm được mùi rượu tương đồng trong miệng nhau, rất nhạt. Môi lưỡi va chạm, khó tránh khỏi thất thần, phản ứng lại như là theo bản năng. Ân Dao bất giác kéo áo Tiêu Việt, dựa sát vào anh. Lúc lâu sau, rốt cuộc anh cũng buông tay, cô quay mặt sang hướng khác, tiếng thở dốc nặng nề. Trên mặt cô vẫn còn ẩm ướt, bị gió thổi qua rất lạnh lẽo. Giữa hai người cách nhau một khoảng, họ không nói lời nào, trông đáng vẻ này như là sau khi làm chuyện không nên làm, chẳng biết xử lý ra sao.

Chớp mắt sau, Tiêu Việt bước lên một bước, cúi đầu nhìn cô chăm chú: "Anh không muốn khiến em khóc."

Ân Dao ngược mắt.

Nhìn nhau một hồi.

Tiêu Việt giờ tay lên giữ phần gáy cô rồi chậm chậm hôn khoe môi cô, sau đó ôm cô vào trong ngực. Mặt anh nhẹ nhàng vùi vào phần tóc bên cổ Ân Dao, thì thầm bằng giọng rầu rầu: "Anh chưa từng chia tay..."

Ân Dao ngẩn người, cảm giác được mặt anh bỗng cọ cọ, môi áp vào làn da tai cô, hơi thở anh nóng rực. Anh nhỏ giọng rủ rủ: "Khó chịu lắm, anh không muốn chia tay."

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.